

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
DESIRE

KAREN DEEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The DESIRE

KAREN DEEN

Arzu

Telif hakkı © 2024 Karen Deen

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan elektronik, basılı, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Bu kitabın hiçbir bölümü, kısmen veya tamamen, yazarın yazılı izni olmadan bir erişim sistemine aktarılamaz, depolanamaz veya dağıtılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurguda izinsiz olarak kullanılan ürünlerin ticari marka statüsünü ve sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.

Yayımlayan: Karen Deen

Düzenleyen: Contagious Edits

Biçimlendiren: Lee Reyden

Kapak Tasarımı: The Book Cover Boutique

Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar Kapak

Modeli: Kerry Smart

İçindekiler

Yazar Hakkında

İletişim

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21 Epilog

Karen Deen'in diğer eserleri

Teşekkür

Gorgeous Gyno Kitabından Alıntı

Yazar

Karen Deen, okuduktan sonra uzun süre aklınızda kalacak hikayeler yazmayı seven bir yazardır. Hikayeleri, baharatlı ve esprili şakalarla dolu olmakla birlikte, duygu, komedi, gerilim ve hiç beklemediğiniz sürprizlerle doludur. Karakterlerini her zaman mutlu sonlara yönlendirir. İyi bir aşk hikayesinde olması gereken her şey var.

Yazmak onun mesleği haline gelmiştir ve Avustralya'nın Sidney kentine yakın, pitoresk bir kasabada bu mesleği yapabildiği için kendini şanslı hissetmektedir. Çocukluk aşkı olan kocası, üç yetişkin çocuğu ve giderek büyüyen ailesi ile iyi yemekler eşliğinde hayatın tadını çıkarmaktadır. Ya da arkadaşlarıyla gizlice öğle yemeği veya kahve randevularında, karnınız ağrıyana kadar kahkahalar atmaktadır.

İletişim

Yakında çıkacak kitaplarla ilgili tüm
haberler için Karen'ı ziyaret edin:

www.karendeen.com.au

contact@karendeen.com.au

[Facebook: Karen Deen Author](#)

[Instagram: karendeen_author](#)

[TikTok: karendeenauthor](#)

Adanmışlık

*Bu dünyada kendilerine ait bir yer bulamadığını düşünen herkese
sesleniyoruz: Sizi görüyoruz ve sizi seviyoruz.
Her zaman kendin olabileceğin bir yer vardır.
Eğer bulamıyorsanız, kendiniz yaratın.
Sizden başka kimse kim olduğunuzu tanımlayamaz.*

ARZU

KAREN DEEN

Önsöz

REMINGTON

"Mutlu Noeller," diyor Nic, hepimiz Roma'daki otelindeki süitinde masanın etrafında otururken.

Geçen yıl bu zamanlar Bahamalar'daydım, ama Nic, Flynn, Forrest ve benim Noel'i onunla ve ailesiyle geçirmemizi istedi. Kendi başıma geçirmekten farklıydı, ama bize ihtiyacı olduğunda ona hayır diyemedim. Annem ve babam her yıl kız kardeşim ve ailesiyle birlikte olmak için İskoçya'nın Inverness kentine gitmeye başladığından beri, onlarla birlikte olmamak için bir bahane bulmaya çalışıyorum.

Çocuklar, gürültü, insanlarla dolu dar bir ev ve tabii ki kemiklerinize işleyen soğuk ve hepimizi kar altında bırakacak kadar çok kar. Bunların hepsi, en iyi zamanlarda bile eğlenceli deneyimler listemde üst sıralarda yer almayan şeyler, ama özellikle çocuklar kısmı; hiç benim tarzım değil. Ailem ayrılmadan önce mutlaka onları görür ve kız kardeşime götürmeleri için geri kalan ailem için hediyeler veririm. Sonra kaçış tatilimi planlarım ya da işi bahane ederim. Sonuçta, biz konaklama sektöründeyiz ve yılın bu zamanı çok yoğun geçer. Ne kadar önemli olduğumu ve büyük bir sorun çıkması ihtimaline karşı ofisten uzaklaşamayacağımı söylerim.

Bu gezi iş sayılır, özellikle de şu anda çalıştığım Darby Hotels'in birinde yemek yiyip kalıyorum. Tek nefret ettiğim şey, her yıl annemin yüzündeki hayal kırıklığını görmek, ama eminim torunlarıyla birlikte olduğu anda beni tamamen unutacaktır.

Nic'in kadeh kaldırmasıyla kadehlerimizi kaldırırken etrafa bakınıyorum ve herkesin yüzünde, Nic'in sonunda Tori'nin peşinden gittiği için mutlu olduğumuzu görebiliyorum. Bu kadın

onu alt üst etmişti ve her şey parçalanırken onun yanında olmak hiç de eğlenceli değildi. O üç ay boyunca, o yokken Nic tam bir kabustu, ama bu onu uyandırdı - bu benim sözüm değil, onun sözü, ama hepimiz öyle düşünüyorduk.

Nic beni özellikle deliye çevirdi! Nerede olduğunu, iyi olup olmadığını, ona ihtiyacı olup olmadığını, başka biriyle görüşüp görüşmediğini neredeyse her saat başı öğrenmek istiyordu. Son soru, benim cevabımı beklerken onu neredeyse öldürüyordu.

"Hayır, seni aptal, neden öyle yapsın ki? O sana deli gibi aşık, ama kadınların yaptığı şeyi yapıyor, yani ona acı çektirdiğin için bedelini ödettiriyor" demek istedim.

Ona göre daha iyi. Ben yerleşik bir hayat süren bir adam değilim.

Hayatta yapılacak çok şey var ve birine bağlanmak beni yavaşlatır. İş yeterince kısıtlayıcı, ama işimi seviyorum, bu yüzden beni endişelendirmiyor. Nicholas Darby ve The Darby Hotel zincirinin güvenlik ve BT istihbarat başkanı olmak benim için rüya gibi bir iş. En iyi arkadaşlarım haline gelen üç adamla birlikte çalışmak ve Avrupa'nın her yerini gezdiğim bir işte çalışmak, benim için daha mükemmel bir rol olamazdı.

Nic birkaç yıl önce aile işini devraldığında hayatımız değişti ve dördümüz bir araya geldiğimizde rüya takımımızı kurduk. O patron ama bize asla öyle davranmaz. Karşılıklı saygı ve kardeşlik temelinde çalışıyoruz. Sen benim arkamı kollarsan ben de seninkini kollarım. Bu kadar basit.

Burada çalışmaya başlamadan önce, yıllar boyunca bir işten diğerine geçmişim, bu da kariyer alanımda değerli deneyimler kazanmama yardımcı oldu. Ama aynı zamanda harika şeyler görmemi, maceralar yaşamamı ve en çok arzuladığım şey olan adrenalini patlamasını yaşamamı sağladı.

Büyürken annemi endişeden neredeyse öldürecektim. Ben, korkusu olmayan, çatılardan atlayan, deli gibi bisiklet süren, arkadaşlarım bisikleti sürerken gidonda oturan, klişeleşmiş bir çocuktum. Ama yaşımla ilerleyip on sekiz yaşına geldiğimde, hiçbir şey için onun iznine ihtiyaç duymadığım için, cesurca yaptığım numaralar daha da şiddetlendi. Ona ilk kez bungee jumping yapacağımı söylediğimde, ellerini havaya kaldırdı ve *"Pes ediyorum. Sen yapacağın çılgın şeyi yapıp hayatta kalana kadar artık bilmek istemiyorum"* dedi.

O andan itibaren hayatım daha da heyecanlı hale geldi. Karşılaştığım her tehlikede hissettiğim heyecan, en iyi adrenalini patlamasıydı. Elbette seks de öyle, ama farklı bir şekilde. Çeşitlilik hayatın tuzu biberidir derler, ve inanın bana, benim hayatım

bolca baharat yaşadım. Dünyanın dört bir yanında yattım — tabii ki saygılı bir şekilde. Başımı döndüren birçok güzel kadınla tanıştım ama insanların bahsettiği ilk görüşte aşk gibi bir şey yaşamadım. Şehvet güçlü bir şeydir ve bence insanlar ilk etkileşimde bunu aşkla karıştırırlar. Harika seks için idealdir ama sonra gerçek hayat devreye girer ve bu şehvet, hayatınızı başka birinin istek ve ihtiyaçlarıyla birleştirmeye çalışmanın yüküne dönüşebilir.

Ben bencil bir piçim ve bunu açıkça itiraf ediyorum!

Flynn'in sesi beni düşüncelerimden koparır. "Evet Nic, sonunda neşelendin ve huysuz pislik binayı terk etti," der ve hepimiz mutlu sezonu kutlamak için kadehlerimizi tokuştururuz.

"Odada ebeveynler olmasaydı bu yoruma cevap verirdim, ama şu anda kendimi tutacağım." Nic, Flynn ve geri kalanımıza, Nic ve Tori'nin ebeveynleri de dahil, sırtarak bakar. Onlar da Flynn'in haklı olduğunu bilerek ikisine gülüyorlar.

Akşam yemeği beklendiği gibi mükemmeldi. Nic daha azıyla yetinmezdi ve şirketin dört üst düzey yöneticisine en iyi kaliteden daha azını sunmak için cesur bir şef olmak gerekirdi. Zaman su gibi akıp geçti ve ebeveynler birkaç saat önce ayrıldılar, geriye dört erkek, Nic'in kız arkadaşı Tori ve onun en iyi arkadaşı Elouise kaldı.

"Bu çok hoştu, ama artık hepinizin gitme zamanı geldi." Nic ayağa kalkar ve kapıyı işaret eder.

"Nicholas, böyle konuşamazsın." Tori ayağa fırladı, ama ayakları biraz titriyordu ve Nic onu koruyucu bir şekilde kollarına aldı.

"Tabii ki söyleyebilirim. Gün bitmeden sizinle Noel Baba'yı oynamak için sadece bir saatim kaldı." Nic'in bakışları bunun ne anlama geldiğini hepimize anlatıyor. Ve ben bu ikisinin abartılı sevgisini daha fazla izlemek için beklemeyeceğim.

"Bu benim gitme zamanım," diyor Forrest, koltuktan kalkarken, geri kalanımız da onu takip ediyoruz. Masa, şarap ve şampanya kadehleriyle dolu, geçirdiğimiz harika, kahkaha ve eğlence dolu gecenin kanıtı.

"Annemle babamla FaceTime'da görüştün mü?" Flynn, Forrest'a süitin kapısına doğru yürürken sorar. İki kardeş olmalarına rağmen, daha farklı olamazlardı. Görünüşleri benzer olsa da, kişilikleri birbirinden tamamen farklıdır.

"Hayır. Benim odama gel, birlikte yapalım. Böylece birbirimizi destekleyip, ağlamaları ve sürekli birbirimizin sözünü kesmelerini atlatabiliriz. Onları tatil için New York'a gönderdiğim için bana yirmi kez teşekkür etti bile. Bu telefon görüşmesinin acı verici olacağını biliyorsun." Forrest, bir kez olsun, normalden biraz daha rahat. O, grubun ciddi üyesidir ve bu mantıklıdır çünkü o, beni çok sıkacak bir iş olan finans müdürüdür, ama o bu işi sever.

"Ugh, mecbur kalırsam," diye şikayet ediyor Flynn.

"Yapmak zorundasın, o yüzden kıcını kaldır." Forrest, kardeşi ayrılırken gözlerini devirir.

Dürüst olmak gerekirse, hepimiz bütün gece iyi yemek, güzel şarap ve harika arkadaşların eşliğinde çok rahatladık. Kimse sarhoş değil, ama savunma mekanizmalarının düştüğü belli ve bu değişiklik hoş.

"Rem, Lou'yu odasına götürür müsün lütfen?" Nic sorar, elini omzuma koyar ve minnetle sıkar.

"Sorun değil, ben sadece birkaç kat aşağıdayım," diyor Lou, tatlı sesiyle yanımıza yaklaşırken.

"Olmaz. Yan odada olman umurumda değil, birkaç içki içtikten sonra bir kadın arkadaşımızı gece tek başına yürümesi için bırakmayız," Nic derin sesiyle cevap veriyor ve Tori, arkadaşına göz kulak olduğu için ona hayranlıkla bakıyor.

Elouise ile sadece birkaç kez tanıştım. O çok güzel ve her erkeğin dikkatini çekiyor, onu her gördüğümde benim de dikkatimi çekiyor, ama kişilik olarak hiç benim tipim değil. Sessiz, çekingen ve bazen muhafazakar, benim tam tersim. Ancak Tori ile birlikteyken neşeleniyor ve birkaç içki içtikten sonra en zeki arkadaşlarımızla bile boy ölçüşebiliyor. Nedense Flynn onun tipinde olduğunu düşünüyor, ama kesinlikle hayal görüyor. O, Flynn'e asla ayak uyduramaz.

Tori ve Elouise, Nic'ten on üç yaş küçük, ama benden sadece on yaş küçük. Ben otuz altı yaşında, grubumuzun en küçüğüyüm, onlar ise kırk yaşında ya da üzerinde. Kızlar daha genç ve gerçek dünya deneyimleri yok, ama grubumuza mükemmel uyum sağlıyorlar. Elouise, bizim yanıımızdayken daha sessiz olanı olabilir, ama gördüğüm kadarıyla, Tori

ateşli bir kız ve kendine ait bir yeri var, bu kesin. Bunu zaten kanıtladı. Nicholas Darby'yi sakinleştirebilen biri, yaşına ve hayat tecrübesine göre çok daha fazla azim sahibidir.

"O da öyle dedi," diye cevap veriyorum ve başparmağımla Nic'in durduğu yeri işaret ediyorum, sonra elini tutup koluma takıyorum. Elini okşayarak onu sakinleştiriyorum.

"Seni rahatsız etmek istemiyorum, Remington." Sesindeki titreme beni ona bakmaya zorlar. Evet, Flynn'le başa çıkması imkansız, ama Flynn denemekten vazgeçmedi.

"Böyle bir şey olmaz. Aynı kattayız. Şimdi endişelenmeyi bırak ve ikimizin de şahit olmak istemediği bir şey görmeden buradan gidelim." Kıkırdaması, ne demek istediğimi tam olarak anladığını gösteriyor.

Süitin kapısı arkamızda kapanıyor ve koridordaki pahalı İtalyan yün halısında ayak seslerimiz neredeyse hiç duyulmuyor. Aramızda sessizlik hakim oluyor ve asansör yolculuğu uzun sürmüyor, ama onu tedirgin ettiğimi anlayabiliyorum. Kasıtlı değil, ama yere bakıp ayaklarını sürüklemesi bunu açıkça gösteriyor. Asansör kapılarının açılma sesi onu yukarı bakmaya zorluyor ve dışarı çıktığımızda sağa dönüp odasına doğru yöneliyorum.

"Hangi odada olduğumu nereden biliyorsun?" Bacakları hızlıca hareket ediyor, benim adımlarıma yetişmeye çalışıyor.

"Güvenlik şefi, unuttun mu? Küçük çevremizdeki herkes hakkında her şeyi bilirim." Şaşkın bakışına gülümsüyorum. Kapısına vardığımızda, grubumuza ait tüm odaları açan kartımı kullanıyorum. Bu sadece güvenlik için ve acil bir tehlike olmadıkça asla kullanmam.

"Ne... bunu nasıl yaptın? Bu..."

Kenara çekilip kapıyı açarak onun girmesini sağlıyorum. "Ürkütücü, tuhaf, evet, biliyorum, ama bu senin güvenliğin için. Bir sorun olursa sana hemen ulaşabilmem gerekiyor. Ama emin ol, bunu başka bir amaçla asla kullanmam. Seni korumam gerekmedikçe, kişisel alanın sana aittir."

Şaşırtıcı bir şekilde bunu kabul eder ve yanımdan geçerek odasına girer, dönüp gözlerimin içine bakar. "Sen gerçekten sonsuza kadar sert bir adamsın, değil mi?"

Onun ciddiyetine gülmeme engel olamıyorum. "Evet, Elouise, hoşuna gitse de gitmese de ben senin özel korumunum. Patronun yanımdayken bu da işin bir parçası

"

"Ama ben sadece önemsiz biriyim." Yine gözleri yere düşüyor. Ah, bu kadının gerçekten kendine güveni olması lazım.

"Yanlıı, sen Elouise Patterson'sın, ayakkabı bağcıklarını bağlayamayan, burnu akık küçük insanları eğiten ve terbiye eden bir öğretmensin. Geçen yıl ilçende en iyi öğretmen ödölünü kazandın ve duyduğuma göre okulunda çok saygın bir personelsin. Jan ve Bob Patterson'ın kızı ve senden büyük olan Robert, Neil ve Arthur'un kız kardeşisin. Ailenizde üniversiteye giden tek kişi sensin ve ayrıca, etkileyici bir şekilde onur derecesiyle mezun oldun. Eminim tüm bunlar seni birçok kişi için önemli biri yapıyor." Onunla ilgili tüm bilgileri dökmek istememiştim, ama ince ayrıntıları fotoğrafık hafızam var ve bir kez bilgiyi hatırladığımda, hepsi birden beynime geri geliyor.

"Aman Tanrım..." Ellerin, benim onun hakkında bu kadar çok şey bilmemden dolayı kızaran yanaklarına koydu. "Ne beden iç çamaşırı giydiğimi de biliyor musun?"

"Buna cevap vermem gerekiyor mu?" dedim, onun yorumuna gülererek.

Bana gülümseyerek başını salladı, bu da esprili cevabından etkilendiğini gösteriyordu.

"Şimdi, başka yardıma ihtiyacın var mı? Odandan memnun olduğunu umuyorum." Onun bu kadar utanmasını engellemek için onunla sohbeti sürdürmeye çalışıyorum.

"Evet, çok şık. Hiç böyle bir yerde kalmamıştım," diyor, bana sırtını dönüp odayı koluyla işaret ederek. O bir süitte değıl, otelimizin en iyi king size odalarından birinde kalıyor.

"Amacımız sizi memnun etmek. Pekala, geceyi burada geçirmenize izin vereceğim. Eminim derin spa küvetine girip, geceyi biraz dinlenerek bitirmek ve uykuya dalmak isteyeceksiniz." Elim hala kapı kolunda, davetsiz olarak odaya girmiyorum.

"Nasıl kullanıldığını bilseydim, belki kullanırdım, ama bunun yerine duş alacağım." Yüzünde saklamaya çalıştığı ama pek de başarılı olamadığı bir hayal kırıklığı ifadesi ile yavaşça bana dönüyor. Denese bile yalan söylemekten kurtulamayacağını hissediyorum.

"Neden konsiyerji veya bizden birini çağırmadın, sana gösterebilirdik?" Yüzümdeki sertliği hissedebiliyorum. "Biz bunun için buradayız. Lanet olsun, o kadar da korkutucu olamayız." Bazen iş modundayken öyle olabileceğimi biliyorum, ama umarım benim için o kadar endişelenmiyordur.

"Gürültü koparmak istemedim." Bana attığı bakıştan, bunun ötesinde bir şey olduğunu hissediyorum.

Kahretsin!

Şimdi anlıyorum. Utanıyor ve hiçbir şey söylemek istemiyor. Nic, onun hiç seyahat etmediğini ve burada kalmanın, bir anda iki dakikalık makarnadan havyara geçmek gibi bir şey olduğunu söyledi.

Onu burada daha rahat hissettirmem lazım.

"İçeri girip sana gösterebilir miyim? Bunların kullanımı zor, biliyorum. Ben de birkaç deneme yaptıktan sonra kullanmayı öğrendim." Onun onayını beklerken, doğrudan banyoya doğru yürümeye başladım.

Her şey çok düzenli, sanki hiçbir şeye dokunulmamış gibi. Umarım bizimle daha çok seyahat ettikçe odasında daha rahat hissedecektir. Nic'le bu konuyu konuşup Tori'nin onunla biraz sohbet etmesini sağlamasını istemek için not alıyorum. Elouise bizimle birlikteyken masrafları konusunda asla endişelenmek zorunda kalmaz. Nic'in ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok parası var ve onu ve servetini korumak benim görevim.

Muslukları açıp sıcaklığı güzel ve ılık olacak şekilde ayarladıktan sonra, mükemmel olması için lavabonun üzerindeki köpük banyosunu alıyorum.

"Hayır, dur! Ben, şey... alerjim var, evet, aynen öyle, köpüklere alerjim var." Yüzündeki gergin ifade bunun yalan olduğunu gösteriyor, ama ben buna inanacağım.

"Yazık, köpüklerle dolu bir banyoda güzel bir kadından daha seksi bir şey yoktur. Gizemli havası çok seksi. Erkekleri yüzeyin altında ne olduğunu merak ettirir."

Kafasını kaldırıyor ve bana o kadar sert bakıyor ki, içimi görebildiğine yemin edebilirim.

Kahretsin, neden öyle dedim ki? Onu utandırmamalıydım.

Ama beklemediğim şey, şu anda kafamdaki görüntüye karşı içgüdüsel tepkimdi.

İkimiz de donakaldık, sadece birbirimize bakıyoruz.

Düşün, lanet olası, bir şey söyle.

"O zaman sana diğer baloncukları getireyim. Banyoda sana da çok yakışacaklar." Onu geçip banyodan çıkıp doğrudan bar buzdolabına yöneliyorum. Şampanya şişesini alıp, mührünü kırıyorum ve o arkamdan gelmeden önce bardağa dökmeye başlıyorum.

"Hayır, neden bunu yaptın? Nic'in parasını boşa harcamak istemiyorum." Şimdi sesinde biraz daha güç var. Gerektiğinde nasıl dik durması gerektiğini biliyor.

biliyorum.

"Sana bir iki kadeh şampanya ısmarlayabilecek kadar parası olduğunu garanti ederim." Dönüp, bardağı eline tutuşturuyorum. "İç şunu, boşa harcamayalım." Ve bir dakika zamana ihtiyacım var.

Banyoya geri dönüp suyu kapatıyorum ve spa banyosu motorunu çalıştırıyorum, su güzelce köpürmeye başlıyor.

Avuç içimi sertleşmiş penisime bastırarak, sönmesini sağlıyorum. Yüz sayıyorum ve hayal edebileceğim en iğrenç şeyleri düşünüyorum — seyahatlerim sırasında birkaç tane görmüştüm. Boğa gözleri, kızartılmış maymun testisleri, üzerinde hala kan bulunan taze beyinler. Neden bunların hiçbiri işe yaramıyor?

Ne kadar süredir burada durduğumu bilmiyorum, ama yatak odasından müzik sesi gelmeye başlar.

Ne yapıyor?

Kapının eşiğinde durup kapı pervazına yaslanarak onu izliyorum. Ayakkabılarını çıkarmış, şampanya kadehi boşalmış ve elinde şişeyle müziğe göre dans ediyor.

Suyu kapattıktan sonra banyoda ne kadar kaldım?

Marvin Gaye'nin "Sexual Healing" şarkısı telefonundan geliyor. Kalçaları sallanıyor, gözleri kapalı ve elleri müziğin ritmine göre başının üzerinde sallanıyor. Kırmızı dar bluz göğüslerini sararken, dekoltesi görünür hale geliyor ve bluzun alt kısmı karnına kadar çıkarak çıplak tenini ortaya çıkarıyor.

Soluk ve kusursuz, banyoda aklımda canlandırmaya çalıştığım tüm kötü düşünceler şimdi çoktan uçup gitmiş. Kahretsin, bu bir göbek piercingi mi? Hareket ettiğinde en ufak bir ısıltı ışığı yakalıyor.

Vay. Siktir.

Bunu hiç beklemiyordum. Belki de bu küçük fare bize gösterdiği kadar basit değildir. O giysilerin altında başka neler saklıyor acaba?

Oh hayır, oraya gitme. O düşünceyi hemen kafandan sil.

Sikim zonkluyor ve bu yanlış, çok yanlış!

Sıcak banyoyu siktir et, o bu haliyle bile çok çekici görünüyor!

Ayaklarım beynimin talimatlarına karşı odanın diğer ucuna doğru ilerliyor, ama ben sadece dokunmak istiyorum. Daha fazlasını değil, sadece bir dans.

Elouise'in gözleri hala kapalı, ama arkasında olduğumu biliyor. Kalçalarının artık daha dairesel bir hareketle hareket ettiğini, beni son adımı atmaya ikna etmeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Keşke daha fazla iradem olsaydı, ama dudaklarından fısıldanan sözler yüzünden kaybedeceğim bir savaş veriyorum. "Benimle dans et, Rem."

Masumiyet yok oldu, şampanyanın verdiği cesaret hakim oldu. Böyle tatlı bir isteği nasıl reddedebilirim?

"Sadece bir dans." Sesimdeki kısık ses, bir dansla yetinmeyeceğimi şimdiden belli ediyor, ama deniyorum.

"Mm-hm." Sesi yumuşak ve dilinden çok fazla cinsel gerilimle dökülüyor, ben onun arkasına geçiyorum ve sikim onun kıcının arasına sıkışmış durumda, bu yüzden bana yaptığını hissetmemesi imkansız. Sağ elimi beline doluyorum ve doğrudan piercingine dokunuyorum, ağzımdan çıkan homurtuyu tutamıyorum. Aynı anda, sol elimi uyluğunun yanından aşağıya doğru kaydırıyorum ve beyaz eteğini yukarı aşağı okşuyorum.

"Bu gece tam bir Noel süsü gibisin, değil mi, ama dünyaya gösterdiğin kutsal melek imajından çok uzaksın."

Kollarını boynumun arkasına doluyor, üzerinde Noel resimleri olan uzun kırmızı tırnakları cildimi çiziyor ve vücudumdaki her kasımı sertleştiriyor.

"Ben iyi bir kıyım." Nefes nefese sesi, vücudunun benimki kadar ateşli olduğunu gösteriyor. Kıcını benim sikime sürme şekli, onun iyi bir kız olmaktan çok uzak olduğunu gösteriyor.

"Belki bu odanın dışında öylesin, ama şu anda, burada, benim kötü kıyım olmak istiyorsun, değil mi?" diye fısıldıyorum, burnumu boynuna sürterek kulağının hemen yanında duruyorum. Vücudundaki her cinsel feromon beni ateşliyor.

"Evet, evet, evet." Sanki baştan çıkarıcı dansıyla çoktan orgazma yaklaşmış gibi inliyor.

"Bu kötü bir fikir. Ben ilişki yaşamam." Boynunu ısırıp terini yalıyorum.

"İyi. Seninle çıkmak istemiyorum, sadece seni sikmek istiyorum." Kollarımdaki bu küçük cadaloz da kim? Çünkü o, akşam yemeğinde yanımda oturan kadın değil.

"Şimdi öyle diyorsun." Ondan uzaklaşmam gerekirdi, ama eli daha sıkı tutuyor, tırnakları derime batıyor ve bu lanet olasıca harika bir his.

"Hiç tek gecelik ilişkim olmadı. Sadece bir kez olsun pervasızca bir şey yapmak istiyorum, herkesin gördüğü mükemmel sıkıcı öğretmen olmaktan vazgeçmek istiyorum."

"Kollarımda bana dönüyor, o kadar hızlı ki şampanya şişesi yere düşüyor. Tanrıya şükür boş ve küçük bir şişe.

"Sana güveniyorum Rem, tek gecelik ilişkim ol. Ama kimseye söyleme. Bu bizim sırrımız olacak." İki eli de göğsümde dolaşıyor ve onu reddedemem, ama emin olmam lazım.

"Sarhoş musun?" diye soruyorum, emin olana kadar ellerimi ondan uzak tutmaya çalışarak.

"Hayır, sadece çok azgıyım. Alkol beni çok azgın yapıyor ve bunu gidermek için vibratörümü kullanmaktan bıktım."

Ve işte o anda kendimi tutamıyorum.

"Mutlu. Siktiğimin. Noel'i." Ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum ve banyodan çıktığımdan beri beni kışkırtan dudaklarının tadına bakıyorum.

Bu büyük bir hata, o yüzden aptalca bir şey yapacaksam, en azından riske değsin.

Dilim onu domine ederken, şampanyanın tadı hala ağzında. Kendimi tutmuyorum. O, gevşemesine yardım etmem için yalvarıyor ve ben de tam olarak bunu yapacağım. Eğer kötü bir kız olmak istiyorsa, ben de bunu seve seve kabul ederim.

Ellerim, akşam yemeğinde diz boyu olan eteğinin iki yanında, ama şimdi onu kalçalarının kıvrımına kadar sıyırdım. Bu da her şeyin güzel ve benim için hazır olduğu anlamına geliyor.

Onu sehpaye kaldırdığımda, küçük çığlığı ve kıkırdaması afrodizyak gibi.

"Benim için dans et, yaramaz kız, ve o seksi vücudunun çıplak halini göster bana. Benim için soyun. Ne kadar yaramaz olabileceğini göster bana."

Seksi hissetmek istiyor. Yanakları pembe, bu düşünceyle kızarıyor, ama ona yardım edeceğim.

Telefonu bir sonraki şarkıya geçiyor, Tory Lanez'in "Temperature Rising" şarkısı, ve bu mükemmel.

Onun karşısındaki kanepeye oturuyorum. Hâlâ sallanıyor, ama özgüveni azalıyor.

"Benim için dans et, ben de buna değmesini sağlayayım," diyorum. Gömleğimi pantolonumdan çıkarıp, yavaşça düğmelerini açmaya başlıyorum. "Sen soyun, ben de seni takip edeceğim," diyorum, ona ihtiyacı olan teşviki vererek. Bacaklarımı genişçe açıp, ne kadar sert olduğu açıkça görünen sikimi avuçlarımla okşuyorum.

Alt dudağını ısırtıyor, o penisi nereye koymak istediğini biliyorum. Ve sürdüğü kırmızı ruj, ona verdiğimde

ona verdiğimde cildimde mükemmel duracak.

"Bunu istiyorsan, hak etmelisin. Seni ıslak ve çaresiz görmek istiyorum."

Ellerini hareket ettirmeye başlar ve gözlerindeki ifade değişir.

Artık masumiyet kalmadı.

Evet bebeğim, sakladığın şeyi göster bana.

Yukarı ittiğim eteği, bana külotunun beyaz dantellerini ve çıplak amını gösteriyor, o çıplak kaldığında dilimi üzerinde gezdirmekten büyük zevk alacağım. Beyaz eteğinin düğmelerini açıyor, fermuarını aşağı indiriyor, etek belinde gevşekçe sallanana kadar. Eteği bacaklarından aşağı düşmesine izin vermeden, ayağıyla bir hareketle yana doğru itiyor. Artık gerçekten o anın içinde.

Gömleğim tamamen düğmeleri açılmış, göğsüm açıkta ve gördüklerinden tahrik olduğunu görebiliyorum. İkimiz de aynıyız bebeğim!

"Şimdi bana o göğüsleri göster." Onun ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirmesini izlemek yetmiyor. Onları görmek istiyorum, sertleşmiş meme uçlarını, o benim adımla haykırırken ısırmam için hazır olan meme uçlarını.

"Sadece sen de bana sikini gösterirsen." Bakın şuna. Kötü kız şimdi odada.

"Bunu hak ediyor musun?" Kemerimi çözüp pantolonumun halkalarından geçiriyorum. O kırmızı gömleğinin altıyla beni tahrik etmeye başlayıp gömleğini yukarı çekip göğüslerinin bir kısmını gösterirken düğmeyi açıyorum.

"Göster bana, hak ettiğimi kanıtlayayım."

Gömleğini dolgun göğüslerinin üzerine çevirip, göğüslerini birbirine yaklaştırarak öne çıkmasını sağlar, benim onları yemem için hazır hale getirir.

Fermuarı yeterince hızlı indiremiyorum ve sikimi tutan hiçbir şey yok. Zaten sikimin ucu külotumun üstünden dışarı çıkmış ve her yere ön sıvı sızdırıyor. Rahatlamam lazım. Pantolonumu ve külotumu aşağı indirip, sikimi serbest bırakıyorum ve karın kaslarımın üzerinde dik durmasını sağlıyorum. Elime alıp, taşaklarımın hemen üstünden sertçe sıkmaktan kendimi alamıyorum. Bunu yavaşlatmalıyım. Bütün kontrolümü elimden alıyor ve bu daha önce hiç olmamıştı.

"Kanıtla!" Cinsel bir homurtudan daha fazlasını zar zor söyleyebiliyorum. Onu istiyorum ve onu çok istiyorum.

Onun benim tipim olmadığı konusunda yanılmışım, çünkü cinsel açıdan, o vücut bu yıl Noel listemin en başında.

Üstü yere düşüyor ve gözlerini kapatıp ellerini havaya kaldırırken, kalçaları müziğin hareketine kapılırken göğüsleri zıplıyor. Bu, şahit olduğum en şehvetli şey.

Ben sözlerimi söylemeden, sanki aklımı okuyabiliyor. Kolları düşüyor, sol eli göğsüne yerleşiyor ve biraz rahatlamak için sıkıyor, sonra da beklemediğim bir şey oluyor.

Sağ elini beyaz dantel külotun altına kaydırıyor ve kendi klitorisini okşadığını görebiliyorum. O anın büyüüne kapılmışken çıkardığı inlemeler çok günahkar. Onun kendini tatmin etmesini izlemek istiyorum, ama sikim başka fikirlerde. Ona kendini tatmin etmekten daha iyisini vaat ettim.

"Dur!" Boğuk sesim onun vücudunu hareketsizleştirir, gözleri küçük bir panik hissiyle açılır.

"Seni daha önce hiç orgazm olmadığın kadar orgazm edecek olan benim." Ayağa kalkıp, kalan giysilerimi de çıkarıyorum. Vücudumun çıplaklığı ona çok yakın olduğu için vücudu titriyor.

"Mükemmel." Göğüs uçlarından birini ağzıma alıp emiyorum ve ellerimle terden parlayan vücudunu okşuyorum. Sadece benim için yaptığı dans performansı yüzünden vücudu adeta yanıyor. Şimdiden açgözlü hissediyorum ve onun başka bir erkeğe bu zevki yaşattığını düşünmek istemiyorum. O benim değil ve asla benim olmayacak, ama bu ona karşı sahiplenici hissetemeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Remmmm..." Esnek göğüslerini ısırmaya ve okşamaya devam ederken vücudu kollarımda güçsüzleşiyor.

Ergenlik çağında, testosteronum yükselmeye başladığında, sikimde ilk kez bir kasılma hissettiğim andan itibaren, bu heyecan her zaman güzel, dolgun göğüslere bakmaktan geliyordu. Bu benim şeyim ve onları hissetmeyi, tatmayı ve sikimi aralarına kaydırmayı çok seviyorum, sikimin başı birçok kadının ıslak ağzına girip çıkarken, eve giderken sikiyorum. Ağzına boşalırken yüzünü spermle kaplamayı ve dudaklarından yalamasını izlemeyi seviyorum. Onu kapıdan dışarı uğurlamadan önce tatmin edici güzel bir zaman geçiriyorum.

Ama bu gece, onun her yerini tatmak, Elouise'e bir erkek tarafından yutulmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek istiyorum. Çıta'yı o kadar yükseğe koyacağım ki, bundan daha azıyla asla yetinmeyecek, ya da yetinirse, bu Noel gecesini asla unutmayacak.

Göğsü ağzımdan çıkıyor, dudaklarım hala sert ve baştan çıkarıcı meme ucunun hissiyle karıncalanıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimle külotunu uyluklarından aşağı itip geri kalanını da düşürüyorum.

Boy farkımız ve onun hala masada olması nedeniyle, cinsel organı benim için mükemmel bir seviyede ve ben dalıp çıplak amını dilimle yalamaya başlıyorum.

Siktir, cenneteyim!

"Dayanamıyorum..." Sesi zayıf, eğer onu sikimde parçalamak istiyorsam, şimdi harekete geçmem gerektiğini söylüyor.

Ayağa kalktım ve onun nefes nefese kalması kulağıma müzik gibi geliyordu. Kollarımı beline doladım, hala üzerinde durduğu masadan kaldırdım ve onu doğrudan yatağa taşıdım ve yatırdım. Bacaklarını ayırdım, üzerine çıktım ve yüzünde panik gördüm.

"Prezervatif?" Kızgın olacağımdan korkuyor gibi geliyor, ama normalde ısrar edenin ben olduğumu bilmiyor. Prezervatifsiz kaldığım çok az zaman vardır. Genellikle çok sarhoş olduğum için. Ama bu gece farklı, Elouise'in vücudunda tamamen kayboldum, bu daha önce hiç olmamıştı.

"Kahretsin, evet." Yataktan geri çekilip, pantolonumun cebinden cüzdanımı çıkarıp içinden bir tane alıyorum. Hazırlandım, o heyecanını kaybetmeden önce tekrar bacaklarının arasına giriyorum.

"Daha iyi." Yüzündeki rahatlamış gülümseme, ağzının açılmasına dönüşür ve ben ona sertçe girerken yüksek bir inilti çıkar.

O kadar sıkı ki, bana tam uyuyor. Ben sertçe ittiğimde vücudu yataktan kalkıyor, tüm kısıtlamalarını kaybediyor. İkimiz de bunu istiyoruz ve onun ilk tek gecelik ilişkisinin hatırasını unutmamasını istiyorum.

Taşaklarım gergin ve yukarı doğru çekiliyor. Bunu bitirmem lazım ve her itişte altımda zıplayan göğüslerini izlerken, beni çağırıyorlar.

Başımı eğip, meme ucunu dişlerimin arasına alıp sertçe ısıyorum. Kendimi onun içine derinlemesine gömdüğümde, zevk penisimden geçiyor ve amcığı parçalanıyor, orgazmı üzerime patlıyor.

"Remington!" Onun çılgılığı, onun içine boşalmaya başlamam için tek ihtiyacım olan şey.

İkimizin de orgazmını yaşarken, penisim hala titriyor.

Onun üstünden kalkıp, yanına yatağa uzandığımda, az önce ne büyük bir hata yaptığımı anlıyorum. Sebepler hızla kafamda dönmeye başlıyor.

En iyi arkadaşımın çimlerini biçmek, bu hiç hoş değil ve erkekler arasındaki kuralları çiğnemek demek. Flynn için doğru kişi olsun ya da olmasın, Flynn hala onun dikkatini çekmeye çalışıyor.

Her zaman göreceğim bir kadınla tek gecelik bir ilişki yaşamak, bu kesinlikle yapılmaması gereken bir şey.

Ve en kötüsü, o hayatımın en iyi sevişmesiydi.

Ne halt ettim ben!

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi? Normal davranırız." Elouise bana bakamıyor bile, tavana bakıyor.

"Aynen öyle." Tanrıya şükür yapışkan davranmıyor, sarılmıyor.

"Bu bizim sırrımız, kimseye söyleme." Sesinde kararlılık var.

"Mezara götüreceğim. Ama bana bir şey söyle." Bilmem gerek. "Tabii," diye cevaplıyor, ben dirseğime yaslanıp ona bakarken. "Bucket listenden tek gecelik ilişkini silmiş miyim?"

"Daha çok sayfadan fırlamış gibi." Yüzündeki sırıtış, bilmek istediğim her şeyi anlatıyor. Onun aklını başından aldığım gibi, o da benim aklımı başımdan aldı.

Bu bir şey ifade etmiyor, çünkü ikimiz de bu yola giremeyeceğimizi biliyoruz.

Bu tek seferlik bir şey.

Birbirimizin tipi değiliz ve ben ilişki yaşamam!

Birinci Bölüm

ELOUISE

"Senin zengin ve yakışıklı biriyle evleneceğine inanamıyorum, ben ise hayatımın geri kalanını on kediyle yaşayan yaşlı bir bekar öğretmen olarak geçireceğim." Ellerimi belime koyarak, en yakın arkadaşım Tori'nin yüzyılın gelinliği için ölçü alınmasını izliyorum.

Para sorun olmayan bir adamla evlendiğinde olan budur. Son on iki ayı sindirmeye çalışırken hâlâ kafamı sallıyorum. Tori, birkaç engelle karşılaşsa da aşık oldu, hayatının aşkını buldu ve şimdi Avustralya'da bir düğün planlıyor. Sadece bir ay önce nişanlandılar, ama Nic sonsuza kadar beklemek istemiyor, bu yüzden gelecek yılın başlarında Avustralya'da bir yaz düğünü için planlamalar başladı.

Onun hayatı ne hale geldi böyle?

Bu ülkeyi terk etmeyi başarabildiğim tek neden, müstakbel kocasının ona Noel sürprizi olarak beni Roma'ya uçurmasıydı. Ve şimdi Avustralya'ya uçup onun nedimesi olacağım.

Biz sadece orta sınıf bir hayat süren 26 yaşındaki iki kadındık. Belki de Tori gibi daha büyük hayaller kurmalıydım. Dünyayı gezme hayalleri, evrenin ona son derece seksi bir yaşlı adamı kucağına teslim etmesini sağladı, ki bu adam Avrupa'nın en büyük otel zincirlerinden birinin sahibi. Bundan sonra seyahat etmek sorun olmayacak sanırım.

Onun için mutlu muyum? Kesinlikle, ama içimde her zaman bir kıskançlık duygusu var ve bunun Nic'in parasıyla ilgisi yok, sadece hayatını paylaşacak bir erkeği olmasıyla ilgili.

Bunun yerine, aptal ben hala burada tek başıma oturuyorum, aynı küçük evde yaşıyorum, küçük bir ilçe okulunda aynı işi yapıyorum, küçük çocuklara aynı şeyleri öğretiyorum, her yıl aynı şeyleri.

Ama dürüst olmak gerekirse, işimi seviyorum. Öğrenme dünyasını yeni keşfeden beş yaşındaki çocuklarla çalışmak bazı günler çok keyif verici. Sonunda kendi başlarına bir kitabı baştan sona okumayı başardıklarında ve heyecandan neredeyse patlayacak gibi olduklarında, bu heyecan bana da bulaşıyor. Çocukların çoğu, her iki ebeveyni de çalışan ailelerden geliyor, bu yüzden onlarla birlikte okumak için fazla zamanları yok. Onlara kendi başlarına okumayı öğretmek, hayallerine ulaşmaları için aşmaları gereken ilk büyük engeldir.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hayatımın geri kalanını burada geçireceğim. Tori lüks bir hayat sürerken, ben banliyöde, istikrarlı bir işi olan sakın bir adamla evli, iki çocuklu ve belki bir kedili bir hayat sürerek aynı derecede mutlu olacağım. Bu, büyürken hayal ettiğim şeydi ve ben rahatımdan vazgeçen biri değilim.

Şey, sadece o bir kez hariç, ve bu beni sonsuza kadar takip edecek.

Artık Remington'ın gözlerine bile bakamıyorum. Elbette, sohbet ediyoruz ve arkadaşız, ama bu adam beni çıplak görmekle kalmadı, onu seks için kullanan azgın bir fahişe gibi davrandığıma da şahit oldu.

O gece hiç yaşanmamış gibi davranıyor, bunun için minnettarım ama aynı zamanda biraz da hayal kırıklığına uğradım. Her gece rüyalarımnda o geceyi yeniden yaşıyorum, bu çok yanlış, özellikle de altı ay sonra.

İki vibratör eskittim ve çeşitli başka oyuncaklar denedim, ama hiçbirini onun yaptığı gibi beni orgazma ulaştırmaya yaklaşmadı.

"Lou! Merhaba, Elouise, dinliyor musun?" Tori, onu düşündüğüm için kendimi azarlarken bana bağıyor.

"Kahretsin, özür dilerim. Evet, tamamen dinliyordum."

"Bana yalan söyleyemezsin, unutma, seni çok iyi tanıyorum. Kızarıyorsun, ne düşünüyorsan, sonra bana anlatabilirsin." Bana göz kırpmıyor, bu yüzden yanaklarımın pembe olduğunu biliyorum, çünkü ateşli hayallerimle biraz ısınmışım. Terzi bu işe karışmamaya çalışıyor, ama bana telaşla bakarak onun da meraklandığını anlayabiliyorsun.

Neden bu kadar tahmin edilebilirim?

En kötüsü, Tori'ye düşündüğüm şeyin tek bir ayrıntısını bile anlatamıyorum.

Ughhh, neden bu kadar aptaldım?

"Evet, evet. Sorun neydi?" diye soruyorum, düşüncelerimi ve onun beni bir şey saklıyormuşum gibi bakmasını engellemeye çalışarak, ki gerçekten de saklıyorum. Daha önce en iyi arkadaşımdan hiçbir şey saklamamıştım ve bu çok zor.

"Geceleri hava soğursa diye bir şal yaptırırsam mı sence? Avustralya'da her zaman sıcak olmaz ya." Tori, elbisenin tam oturması için pamuktan yaptıkları maket elbiseyi giyip aynada kendine bakıyor.

"Bu iyi bir fikir. Ben sıcaklık konusunda bir şey bilmiyorum ama. Nic'e sorabilirsin, o düğün planlamacısı değil mi?" İkimiz de birbirimize bakıp kahkahalara boğuluyoruz. Herkese asla aşık olmayacağını ve evlenmeyeceğini söyleyen bir adam için, şimdi planlamaya o kadar dalmış ki, her şeyi mükemmel hale getirmeye çalışıyor ve bazı günler dayanılmaz hale geliyor — en azından ben yokken onun nasıl olduğunu bana şikayet eden erkeklerden duyduğum kadarıyla.

"Bana biraz yardım etmesine izin verse sorun olmazdı, ama bunun yerine sadece tartışıyoruz. Düşününce, muhtemelen başından beri planı buydu. Tartışmayı seviyor çünkü her zaman benim çıplak kalmamla sonuçlanıyor." Bana gözlerini devirdi, ikimiz de her tartıştıklarında ne olduğunu çok iyi biliyoruz. "Ama kontrol edebildiğim tek şey gelinlik... oh, bir de senin gelinliğin, ona da kesinlikle başlamamız gerekiyor."

Kilo vermek için bu konuyu ertelemeye çalışıyordum. Kimse fotoğraflarda fazla kilolu görünmek istemez. Özellikle de muhteşem gelin ve damadın yanında.

"Gerçek elbiseyi görmek için sabırsızlanıyorum." Onun şimdiye kadarki en güzel gelin olacağını biliyorum. Krem rengi elbisenin üzerinde çarpıcı kırmızı saçları, daha çarpıcı bir şey düşünemiyorum.

Tori'nin giyinmek için perdenin arkasına geçmesini izlerken, onun özgüveninin bir parçasını bile olsa sahip olmak isterdim. O başkalarının ne düşündüğünü umursamıyor, ama ben başkalarının izlenimlerini kafamdan atamıyorum. Üniversiteye başlamadan önce kısa bir süre birlikte olduğum eski sevgilim Keith'i hafızamdan silmek için çok uğraştım, ama onun sözlerini kafamdan atamıyorum. O da benim bu dünyaya ait olmadığımı biliyordu ve o incitici sözler sanki bir gölge gibi sürekli üzerimde asılı duruyor ve dünyanın beni nasıl gördüğünü hatırlatıyor. İnsanlar sözlerin bu kadar acımasız olabileceğini anlamıyor.

"Tamam, hadi yemeğe gidelim. Tanrıya şükür artık karnımı içime çekmek zorunda değilim," diyor Tori kadife perdenin arkasından çıkarken. Mavi kot pantolon, beyaz gömlek ve lacivert blazer giymiş, gerçekten çok güzel görünüyor.

Nic ve The Darby Hotels için çalışmaya başladığından beri, yüksek mevkili bir yönetici rolünü başarıyla yerine getiriyor. Onunla gurur duyuyorum.

"Nasıl acıkabilirsin? Saat daha sabah on, kahvaltıdan bu yana çok zaman geçmedi." Ayağa kalkıp yerden çantamı alırken aynada kendimi görüyorum. Kahverengi saçlarımın acilen bakıma ihtiyacı var. Çok cansız ve donuk görünüyorlar.

"Kahvaltı yapmadım, yataktan geç kalktık..."

"Daha fazla dinlemek istemiyorum," diyerek sözünü kestim ve saçımı düzeltmeye çalışarak umursuyormuş gibi görünmeye çalıştım. "Neden sen her zaman bu kadar seksi görünüyorsun da ben eski moda bir öğretmen gibiyim? Cidden kendimi toparlamam lazım. Umarım düğün fotoğraflarında kafam için bir çuval hazırlamışsındır."

"Elouise Doris Patterson, ağzından bir daha böyle bir laf çıkmasını istemiyorum. Sen içten ve dıştan güzelsin. Hayır, bu çok tatlı oldu, sen güzel, seksi bir kadınsın ve belli ki biraz hareketlenmen lazım ki az önce söylediğin tüm o saçmalıklar tamamen unutulsun. Benden sana tavsiye, doğru erkek egoya iyi gelir!"

"Kızım, gerçekten, benim tam adımı kullanarak, annem gibi konuşuyorsun. Hadi, sana yemek yedirip, bu kadar kibar ve düzgün davranmayı bırakman lazım. İkinci tanımlama sana daha çok yakışıyordu." Tori'nin koluna girerek, onu şoförünün beklediği kapıya doğru götürdüm.

"Arkadaşlığımızın bu kısmına gerçekten alışabilirim. Günaydın, Wallace." Nic ve Tori'nin şoförü olan yaşlı adamı çok seviyorum.

"Günaydın, Bayan Elouise." İkimiz için arka kapıyı açık tutuyor.

"Bu sabah çok güzel görünmüyor mu?" Tori, önce arabaya binip bana bakarak sordu.

"Tabii ki öyle," diye cevaplar Wallace, ben arabaya binmeye başlarken, Tori'yi beni utandırdığı için bacağına bir şaplak atarım.

"Ona güzel şeyler söylemesi için para ödüyorsun." Ona gözlerimi devirdim.

Aniden Wallace'ın yüzü kapı aralığında belirir. "Evet, ama yalan söylemem için para vermiyorlar. Bir kadının güzelliği hakkında asla yalan söylemem." Kapıyı kapatmadan önce yüzünü aydınlatan sıcak gülümsemesi içimi ısıtır.

"Wallace'ı seviyorum," diyorum, bana da gülümseyen Tori'ye bakarak.

"Eh, haklı. Ama evet, ben de onu seviyorum, benim için evlatlık dedem gibi." İkimiz de kıkırdayarak gülüyoruz, o da onu utandırmak istemediğimizden

onu utandırmak istemediğimiz için.

"Nereye gidiyorsunuz, hanımefendiler?" Onun sıcak, yaşlı bir beyefendinin gözleri dikiz aynasında bize yansıyor ve sadece gözlerinden gülümsediğini görebiliyorum.

"Ole Teatime," diye aynı anda, mükemmel bir uyum içinde cevap veriyoruz. Burası, Tori'nin The Darby Hotel genel merkezindeki yeni ofisinin köşesinde keşfettiği en sevdiğimiz kafe.

"Tabii ki, neden sordum ki?" Arabayı çalıştırırken çıkardığı ses, onun kıkırdamasını bastırıyor ve yoğun Londra trafiğine giriyoruz.

"Çilekli en büyük pancake yığını yiyeceğim, o kadar açım." Tori şimdiden yemeği hayal ediyor gibi görünüyor.

"Neyse ki düğüne birkaç ay var, yoksa sana sadece marul yaprakları ve yanında kereviz garnitürü verirlerdi."

"Öyle bir şey olmayacak. Beni tanırsın, yemeği severim ve eski bir şef olan bir nişanlın varken, kendimi aç bırakmamın imkanı yok."

Tori'yi bu yüzden seviyorum. O çok gerçekçi ve toplumun beklentilerini umursamıyor. Dışarıdan bakıldığında ben de bunu iyi yapıyorum gibi görünüyorum, ama içimde her zaman kendimden şüphe duyuyorum. Tori beni ve nasıl biri olduğumu biliyor ve neyse ki yine de beni seviyor. Arkadaşlığımızda birbirimizi dengeliyor olmamız çok komik. Ben onun enerjikliğine karşı sakinim, o da benim muhafazakarlığıma karşı risk almayı seven biri. Bu yüzden, garip bir şekilde mükemmel bir uyum içindeyiz.

O benim yinim, ben onun yangım.

Okul yılının son gününde son vedayı yapmak heyecan verici, ama dışarı çıkıp kutlama yapacak enerjim yok. Yaz tatili cennet gibidir. Ama tatile kadar geçen birkaç hafta boyunca, her sabah işe gitmek için kendimi zorluyorum ve en azından bir çocuğun ağzını bantlamak istemeden günü atlatabilmeyi umuyorum.

Çocuklardan biri diğerini kızdırmaya başlarsa, bir bakmışsınız ki sınıf kaosla dolmuştur. Bu tamamen onların suçu değil. Yıl sonu geldi ve onlar da benim kadar yorgunlar.

"Otobüs köşeyi dönene kadar gülümsemeye devam et" diyorum. Öğretmen arkadaşım Peter yanımda, ikimiz de ağzımız ağrıyana kadar gülümsüyor, otobüsün ışıkları köşeyi dönene kadar deli gibi el sallıyoruz. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup öne doğru eğiliyorum, derin bir nefes alıyorum ve yanımda onun da aynısını yaptığını duyabiliyorum.

"Bu gece dışarı çıkıp iyice sarhoş olmalıyım, son birkaç günü unutmamalı ve yetişkinlerle nasıl sohbet edileceğini bildiğimi hatırlamalıyım." Peter de benim kadar bitkin görünüyor.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa çocuklar her yıl daha zor mu oluyor? Yemin ederim, dört yıl önce burada başladığımda melek gibilerdi, ama bugün sınıfımda kesinlikle birkaç şeytan vardı." Okuldaki en zor işlerin bizim olduğunu düşündüğümüz sınıflarımızın kapılarına yan yana varıyoruz. Okuldaki en küçük çocuklara ders vermek hem eğlenceli hem de zorlu.

"Seni anlıyorum kardeşim. Bu yılki sınıf çılgındı, ama aralarında sevimli çocuklar da vardı. İyi ve kötü yanları var, sanırım. Peki, bu akşam bizimle çıkacak mısın?" Yılın son günü, birçok personel okulun aşağısındaki pub'a içki içmeye gider.

"Bu sefer olmaz. Tori ve Nic beni bir etkinliğe davet ettiler. Gitmek istediğimden değil, bu akşam evde kanepede peynirli tost ve büyük, yani gerçekten büyük, hatta *devasa* bir kadeh kırmızı şarapla kıvrılmak istiyorum. Ama geçen cumartesi gelinlik mağazasında Tori'ye gideceğime söz verdim. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin, hayır demek zor, bu yüzden eve gidip giyinip, olduğumdan çok daha zengin ve olduğumdan çok daha sofistike görünmeye çalışacağım." Gözlerimi devirerek sınıfa girerken, "*Ne giyeceğim ben?*" diye düşünüyorum.

"Eğleneceksin, Tori'yle her zaman eğlenirsin. İkiniz birlikteyken baş belası oluyorsunuz. Zengin bir adamla evlenecek olması, bizim tanıdığımız ve sevdiğimiz eski Tori olmadığı anlamına gelmez. Ona benim için sarıl ve hala yanlış adamı seçtiğini düşündüğümü söyle. Ben çok daha iyi bir seçimdi. Onun kaybı!" diye bağılıyor yan odadan, ikimiz de bu okul yılının son kez odalarımızı temizleyip altı hafta boyunca her şeyi toplarlarken.

Okul bitti, şükürler olsun!

Yatak odamın dolabının önünde durup, içler acısı durumu izliyorum. Altı tane kokteyl elbisem var ve eminim hepsini defalarca giymişimdir. Tori Nic ile tanışmadan önce sadece iki tane vardı, geri kalanını ikinci el mağazalarından aldım. Tori beni alışverişe götürmek istiyor ama ben şimdiye kadar reddettim. Onun yardım ettiği birisi olmak istemiyorum. Bana hiç öyle hissettirmedi ama arkadaşlığımızın değişmesini istemiyorum. Biraz param var ama kendi evimi almak için biriktiriyorum. Kiralık evimi seviyorum ama kendime ait bir evim olsun istiyorum. Ama birikimlerimi kullanıp gardırobumu birkaç elbiseyle daha zenginleştirmem gerekebilir.

Tamam, o zaman küçük siyah olanı alacağım. Oyla asla yanlış yapamazsın. Sonra, gümüş rengi topuklu ayakkabılarımı ve çantamı kutularından çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum. Şimdi büyük karar: Saçımı toplamalı mıyım, salmalı mıyım?

Topuz yapayım, daha hızlı olur ve saçımı yıkamam gerekmez. Hala saçımın rengiyle ilgilenmeye vaktim olmadı. Belki tatilde nihayet kendime zaman ayırabilir ve kuaföre gidebilirim.

Şekillendirici iç çamaşırlarımı çıkarırken, telefonum yatakta bir mesajla yanıp sönüyor.

■

Tori: Planlar değişti. Bağış toplama etkinliğinden önce Rem'in evinde içki içeceğiz.

■

Tori: Wallace otuz dakika sonra seni alacak ve dönüşte bizi de şehirden alacak.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. Şehir dışında yaşamak ve Tori'nin şu anda Londra'nın merkezinde olması sorun yaratıyor. Onu çok özlemenin yanı sıra, dışarı çıktığımızda her zaman yol kaybı oluyor.

■

Elouise: Kaltak, biraz daha önceden haber versen iyi olurdu. Sıkıcı öğretmeni gizleyip gece tanrıçasına dönüşmem sonsuza kadar sürer, biliyorsun.

■

Tori: Biliyorum! Her zaman seni bekliyorum.

Elouise: Siktir git! Her seferinde sen yapıyorsun.

Tori: Sızlanmayı kes, saat işliyor. Harekete geç.

Elouise: Şu anda senden nefret ediyorum.

Tori: Tamam, tamam, görüşürüz. Beni seviyorsun.

Elouise: Hmmm, belki. *dil çıkaran emoji*

"Kahretsin." Saatiye bakıyorum; haklı, zaman geçiyor. İç çamaşırlarımı alıp banyoya koşuyorum ve şimdiye kadarki en hızlı duşumu almaya hazırlanıyorum. Hızlıca duş alıp dönüşüme geçeceğim.

Aynanın önünde makyajımı yaparken, tek düşünebildiğim Remington.

Bu adamda beni kendine bağlayan bir şey var. Yani, beni günlerce seks komasına soktuğu gecenin anısı dışında, ama biz bunu konuşmuyoruz. O geceden beri bunu beynimden silmeye çalışıyorum, ama vücudum bana izin vermiyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir heyecanı sürekli kovalıyor.

Kahretsin, şimdi yine titremeye başladım.

Onun yanında olmak zaten yeterince zor, ama şimdi onun evinde olmak işkence olacak. Son birkaç kez onun evinde buluştuklarında bunu önlemeyi başarmıştım, ama artık geri dönüş yok.

Son rujumu sürerken, kapı zili çaldı. Wallace geldiğini haber veriyor ve beni arabaya kadar on adımlık yolu eşlik etmek için kapımda bekliyor olacak. Tanrı onu korusun.

"Tamam, Elouise, başarabilirsin. Zenginmiş gibi davranma zamanı." Aynadaki kadın yorgun görünüyor, ama idare etmek zorunda. Wallace'ı bekletmek istemiyorum.

Bu gece şehre giden yol çok da kötü değil, beklediğim kadar trafik yok. Nic ve Tori'nin apartmanına vardığımda, onları ön kapıda beklerken görüyorum. Tori, Nic'in koluna girmiş, arabaya doğru ilerliyorlar, mükemmel bir çift gibi görünüyorlar. Remington'un koluna girmiş halimle ben de böyle mi görünürdüm acaba?

Kafamı sallıyorum, bunu bırakmam lazım. *O senin liginin çok dışında, o yüzden unut gitsin ve hayatına devam et.*

Arkadaşlık bölgesi, ikimiz de oradayız ve bundan sonra da orada kalacağız. Flynn'i de aynı şeye ikna etmeye çalıştığım yer.

Tanrım, bu erkeklerin nesi var böyle? Beni takip eden adamı istemiyorum, istediğim adam ise bana hiç ilgi göstermiyor. Belki de sessiz, istikrarlı Forrest'ı seçmeliyim. Benimle hiçbir bağlantısı olmayan adamı. Bu, ortalığı karıştırmaz mı?

Wallace kapımı açıyor ve Nic, Tori'nin yanıma oturmasına yardım ediyor. "İyi akşamlar, Lou." Derin sesi arabada yankılanıyor, ama gözleri hiç

Tori'nin içeri girip güvenli bir şekilde oturduğundan emin olduktan sonra yanından ayrılır.

"Merhaba bebeğim, elbiseni çok beğendim. Her zamanki gibi çok seksisin." Tori, dizindeki metalik gri saten elbisesini kırıışmaması için düzeltir ve sonra eğilip yanağıma havada bir öpücük kondurur.

"Sen de muhteşem görünüyorsun," diyorum, ona gülümseyerek. Tüm bu ihtişamın altında hala benim gerçek Tori'm olduğunu hatırlatıyorum kendime, elbisesiyle oynarken onu izlerken. İkimiz de kot pantolonlar, ara sıra etekler ve elbiselerle büyüdük. Şimdi hayatlarımız balo elbiseleri ve yüksek topuklu ayakkabılarla dolu. Belki bir gün buna alışırız, ama şu anda, tüm bunlar bizim için yeni.

"Peki ya ben?" Nic ön koltuktan kıkırdar. "Her zaman kadınlar ön planda."

"Oh, pardon, evet, çok yakışıklısın Nic. Çünkü en iyi arkadaşımın nişanlısının görünüşüne hayran olmam hiç de garip değil. Seni tuhaf adam." Nic ile aramızda gelişen ilişkiyi seviyorum. Başka bir sahte kardeşe ihtiyacım yok, Tanrı biliyor ki kendi kardeşlerim yeterince var, ama o sahip olmak güzel bir erkek arkadaş. Tori'yi koruduğu kadar beni de koruyor, bir araya geldiklerinde bana Tori için ne kadar önemli olduğumu bildiğini söyledi, bu da beni onun için de önemli kılıyor. Sert görünüşünün altında çok yumuşak bir kalbi var.

Bazı günler Tori gibi ateşli biriyle başa çıkabilmek için özel bir erkek olması gerekiyor.

Günümüzün nasıl geçtiği ve hafta sonu planlarımız hakkında sohbet etmeye başlıyoruz ve farkına varmadan, eski bir İngiliz iki katlı evin önündeki kaldırıma yanaşmışız. Komik, Rem'in süper modern bir dairede yaşadığını hayal ederdim. Ama bunun yerine, çok pahalı bir parça olsa da, tarihin bir parçası gibi görünüyor. Dövme demir bir çit var ve çitin arkasından, tüm erkeklerin kullandığı standart siyah Range Rover marka iş arabasını ve en koyu renkli camlarını görebiliyorum. Yanında ise sevdiği siyah Porsche arabası duruyor. Hızlı arabalar, onun hayatındaki cesur tavrına yaklaşıyor.

O gerçekten bir çelişki.

Remington riski seviyor ve dünyanın dört bir yanında yapabileceği en ekstrem şeyleri arıyor, ama işi insanları tehlikeden korumak. Yemin ederim, üniversitede öğretmenlik yerine psikoloji okumalıydım. İnsanlar beni çok ilgilendiriyor.

Tori ve Nic'in yanında üçüncü tekerlek gibi kapıya doğru yürürken, midemin takla attığını hissedebiliyorum. Tüm erkeklerle bir araya geldiğimde bu her zaman olur, ama beş dakika içinde kendimi evimde hissederim. Sadece ilk birkaç dakika, onların yanında sahtekar gibi hissediyorum. Beni böyle hissettirecek hiçbir şey yapmadılar, bu tamamen benim sorunum. Dediğim gibi, insanlar karmaşıktır ve beynin nasıl çalıştığını daha iyi bilmek isterdim. Düşündüm de, belki de bazen kafamda neler olup bittiğini bilmeme gerek yoktur.

Ağır ahşap ön kapı açılır ve dışarıya sızan sesler, diğerlerinin çoktan geldiğini gösterir.

"Nihayet. Bir bira geridesin," diyor Rem, merdivenin kenarında duran Nic'e.

"Bazılarımız diğerlerinden daha çok çalışıyor." Tori, Nic'in cevabına güler ve Rem'in yanından içeri girer. Nic, onu takip edebilmem için kenara çekilir.

"Bayanlar, her zamanki gibi çok güzelsiniz," diyor Rem, koluyla bana da girmem için işaret ediyor.

"Teşekkürler," diyebiliyorum sadece, Forrest ve Flynn'in çoktan oturduğu büyük bir oturma odasına girerken. Beklendiği gibi Flynn, her zamanki kızlarından daha şık ve zarif görünen biriyle gelmiş. İki erkek de ayağa kalkıp önce Tori'yi, sonra beni öpüyor. Ben iç çemberin bir parçasıyım ve Flynn'in kız arkadaşı bundan hoşlanmıyor. Beni tepeden tırnağa süzüyor, sanki içimi görebiliyormuş gibi.

Bana öyle bakma, seni küstah sürdük. Tek kelimeyle onu senden bir saniyede alabilirim. Kendini benden üstün görüyorsun belki, ama sen sadece teselli ödölüsün, bebeğim.

Toplumun snobuna bakmakla meşgul olduğum için, Rem'in arkamdan geldiğini duymadım. O benim kişisel alanıma girerken, onun sert kokusunu içime çekiyorum. Orman kokusu gibi ve ona temiz havada olmayı hatırlatıyor. Benim için ise, bu koku duyularımı ele geçiriyor ve nefes almamı zorlaştırıyor, ama kötü bir şekilde değil. Vücudunu ateşe veren türden bir his ve o şimdi bana bu kadar yakinken, sanki ciğerlerimdeki tüm oksijeni alıyor gibi.

Eli belime dokunduğu ve kulağıma sessizce konuşmak için öne eğildiği anda, tüm vücudum titriyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Ne içmek istersin? Bir şeyler içsen iyi olur gibi görünüyorsun." Yanıma geldiğinde, pahalı görünümlü siyah takım elbisesini, beyaz gömleğini ve siyah papyonunu yakından görebiliyorum. Siyah sakalı, düzgünce kesilmiş güçlü kare çenesini çerçeveliyor ve bacaklarımın arasında olduğu anı hatırlayınca yüzüm kızarıyor. Siyah saçları sakalı kadar düzgün kesilmemiş, biraz daha dağınık ve ona çok yakışıyor. Onun sert görünüşünü seviyorum, çok seksi. Derin kahverengi gözleri her zaman yaramazlık dolu ve bu gece de farklı değil.

"Bir kadeh şampanya ister misin?" diye soruyor, bana göz kırparak, ve ben kendimi utandırmadan önce kaçmak istiyorum.

"Hayır, daha sert bir şey. Margarita ya da belki sek tekila." Korkup kaçmayı reddediyorum; bütün gece üstünlüğü ona bırakamam. Arkadaşlık bölgesi, hatırladın mı? "Bu gece seninle olmayı daha katlanılır hale getirecek her şey." Biraz nefes alabilmek için bir adım daha uzaklaşıyorum.

"Ne, ben mi? Ben mükemmel bir beyefendiyim." Şaşırmış gibi yapar ve sonra gülmeye başlar. "Tamam, haklısın. Margarita hemen geliyor. Tori, her zamanki gibi cin tonik mi?" diye seslenir, benden uzaklaşıp odanın köşesindeki içki dolabına doğru yürür. Çok koyu renkli ahşaptan yapılmış, ama odanın dekoruna uyuyor.

Bu ev, Rem için hayal ettiğim ev değil, ama şaşırtıcı bir şekilde, o buraya mükemmel uyuyor ve güçlü bir ev sahibi rolünü oynuyor. Kendini gösterme şekli, onun konumundaki bir erkeğin sahip olduğu hakimiyeti yansıtıyor.

Odaya bakıyorum. Deri kanepeler siyah, yaz aylarında kullanılmayan şöminenin karşısındaki kanepenin arkasına gri bir örtü serilmiş ve birkaç desenli yastık gri rengi tamamlıyor. Kanepenin arkasında, mahremiyetini korumak için asılmış gibi görünen kalın koyu gri perdeleri olan ön pencereler var. Ancak gerçek Remington tarzında, dünyayı dışarıda tutmak için iki katman var, çünkü dışarıdan karanlıkta görebileceğiniz tek şey, tamamen kapalı olan plantasyon panjurları. Bunlar gündüzleri ışığı içeri almak için harikadır, ancak bu odanın içini kimsenin görememesi için üstüne ağ ve perde takılması gerektiği konusunda ısrarcıdır. Zemin koyu renkli, neredeyse siyah bir ahşaptan yapılmış ve üzerinde koyu kömür desenli bir halı var. Duvarlar, nefes kesici olarak tanımlanabilecek manzara fotoğraflarının dikkatini dağıtmamak için kirli beyaz renktedir. Açılar sanatsaldır ve fotoğrafçı her kimse, gerçek bir yeteneğe sahiptir.

Bütün ev eski ama şık ve modern bir havası var. Koyu, erkeksi renkleriyle nasıl güç ve güven yaydığını görebiliyorum. Hayatında kadınsı dokunuşlar katacak bir kadın olmadığını anlayabileceğiniz ev sahibinin bir yansıması, ki bu tam da onun istediği gibi. Bu yüzden, düşüncelerim ona her yöneldiğinde, onun ilişki yaşamadığını ve bunun sebebinin de ilişki *istememesi olduğunu* kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Bu onun tercihi, benim gibi doğru erkeği bulamayan biri gibi değil.

"Evim hakkında ne düşünüyorsun?" Bana içkimi uzatırken sesi tekrar yanımda duyuluyor. Bir dikişte içersem bir şeylerin ters gittiğini şüphelenir mi acaba?

"Güzel, ama beklediğim gibi değil." Kahretsin, bunu söylememeliydim. dememeliydim.

"Ne bekliyordun?" Bana cevap verirken gülümsüyor. "Teknolojik aletlerle dolu, şık modern bekar evi, teknolojik aletlerle dolu."

"Mm-hmm," diye cevap veriyorum, içimi boş mideyle çok hızlı içtiğim içkimin yudumları arasında.

"Küçük sürprizlerle dolu olan tek kişi sen değilsin, Elouise. Bu takım elbisenin altında sakladığım şeyi görsen şaşırırsın." Elini saçlarında gezdirmesi neredeyse ağzımın suyunu akıtıyor. Sakin ol, kızım! O pantolonun içinde ne olduğunu tam olarak biliyor olabilirsin, ama onun kastettiği tam olarak bu değildi.

Kimi kandırıyorum, çift anlamlı sözleriyle tam da bunu ima ediyordu. Yüzde doksan dokuz oranında

hiçbir şey olmamış gibi davranıyor olabilir, ama yüzde birinde bu durum ortaya çıkıyor.

"İçeceğim nerede, Bay Host?" Tori, içkisinin henüz eline ulaşmadığından şikayet ederek beni kurtarıyor.

"Geliyor, geliyor. Ofisteki gibi sabırsızsın." Kıkırdayarak içki dolabına geri dönüyor ve bana ihtiyacım olan nefes alma fırsatını veriyor. Hızla Tori'nin yanına oturuyorum. Tori, Flynn'in randevusuyla sohbet etmeye çalışıyor ama yüzü ölü balık gibi ve pek konuşmuyor.

Ben otururken, Tori balıkçı kadından uzaklaşarak bana bakıyor. Gözlerini devirerek, onunla dostça davranmamız beklendiği takdirde gecenin uzun geçeceğini kelimeler olmadan anlatmaya çalışıyor.

Erkekler şimdi içki dolabının önünde durmuş, bir şeye gülerek seslerini biraz yükseltiyorlar, ki bu normal. Her gün birlikte çalışıyor olabilirler, ama mesai bittiğinde gardlarını indirip rahatlamaya çalışıyorlar, çoğu zaman iş konuşmadan.

"Her zaman bu kadar gürültücü müler?" diye soruyor balık suratlı kadın. Kahretsin, henüz adını bile bilmiyorum. Zaten önemi yok, benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Tori ve ben birbirimize bakıp gülmeye başlıyoruz.

"Bu normal bir sohbet. Birkaç içki daha içtikten sonra onları görmelisin." Tori nazik olmaya çalışıyor, ama kadının yüzündeki somurtkan ifade her şeyi anlatıyor. O, onu koluna alan, doğru yerlerde görünmesine yardımcı olan ve eğer gerçekten şanslıysa, onu eve götürüp mükemmel küçük yatağında misyoner pozisyonunda sevişen sessiz, çekingen bir erkeği seviyor.

"Ugh, ne kadar kaba. Tuvalet nerede, söyleyebilir misin?" Ayağa kalkar ve Tori ona doğru yönü gösterir.

Kadın duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Ne oluyor lan, Flynn bu akşamki randevusu için yanlış seçim yapmış. Hiç onun tipi değil," demeden edemiyorum.

"O ıslak balık gibi," diyor Tori, G&T'sinden bir yudum alarak.

"Ben de öyle düşündüm." Kadehlerimizi tokuştururken, kendimi çok daha iyi hissediyorum, sonunda odaya ve gruba uyum sağladım. Tanrıya şükür, erkekler de o kadın gibi değiller, ki o kadın da onlar gibi paralı olduğu belli. Forrest'ın dediğine göre, zengin olmadan önceki gibi davranıyorlar ve muhtemelen ona inanacağım tek kişi de o.

Eski bir çan sesi gibi bir zil sesi fuayeden geliyor. Sanırım kapı zili.

Rem odanın karşısına geçerken şaşkın bir ifadeyle bakıyor. "Kim o? Başka kimseyi beklemiyorum. Güvenlik kapısı kapalı, şifreye ihtiyaçları vardı." Ses tonu, iş modundayken birkaç kez duyduğum bir ton. Şüpheyile dolu.

Kapının açıldığını duyuyorum ve Rem, kapıda şoförümüz Wallace'ı görünce şaşırılmış gibi görünüyor, o kadar yumuşak konuşuyor ki ne dediğini duyamıyoruz.

Ama ardından, çok kalın bir Fransız aksanı olan ve kırık İngilizce konuşan bir kadının hafif sesi geliyor.

"Affedersiniz, monsieur. Siz Bay Remington Elders mısınız?"

"Evet, siz kimsiniz?" Sesindeki endişe, bir şeylerin yolunda olmadığını gösteriyor.

Nic de aynı şeyi hissetmiş olmalı ki, ciddi bir yüzle fuayeye doğru yöneldi.

Oda, neler olacağını görmek için beklerken sessizliğe büründü.

İkinci Bölüm

REMINGTON

Telefonumun elimde olmaması benim için normal bir durum değil, çünkü onu Flynn'e verip, düğün için Avustralya'ya gittiğimizde yapmayı düşündüğüm bir sonraki şeyin, ralli sürüşünün videolarından birini arkadaşlara göstermek için vermiştim.

Ama sorun şu ki, ön kapının yanındaki güvenlik paneline ulaşana kadar telefonumdaki güvenlik kamerası görüntülerini kontrol edip kapıda kim olduğunu göremem.

Kapıyı açtığımda Wallace ve arkasında birinin gölgesini görünce kafam karıştı. Karşımdaki manzara kesinlikle beklediğim gibi değildi ve dürüst olmak gerekirse, kafam tamamen karıştı. Kapıyı açmamın tek nedeni, orada çok endişeli bir şekilde duran, hayatımı emanet edebileceğim Nic'in şoförü Wallace olmasıydı.

Onun yanında, koyu kahverengi, uzun ve örgülü saçları olan, yanında eski görünümlü bir çanta ve omzunda derin uykuda olan küçük bir çocuk olan minyon bir kadın var. Onu tutarken sırtı ağrıyor olmalı. Çocuk kesinlikle bebek değil ve kadının da hiçbir şeyi yok.

Bana baktığında gözlerinde korku var.

Wallace öne çıkıp kulağıma fısıldadı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim, ama o, sizin duymak isteyeceğiniz bilgilere sahip olduğunu ısrarla söylüyor. Ben de ona katılıyorum." Geri çekilip yolun aşağısına doğru yürüdü, tartışmaya karışmamak için saygı göstererek. Bu durumda ben, kadına bakıp "*Ne oluyor lan?*" diye merak etmeye başladım.

"Affedersiniz, monsieur. Siz Bay Remington Elders mısınız?" Fransız aksanı çok kalın ve İngilizcesinin çok iyi olmadığı belli.

tüylerim diken diken oldu ve o benim adımlı bildiği için omurgamdan aşığı korkunç bir his geçti.

Boğazımdaki yumruyu yutarak soruyorum, "Evet, siz kimsiniz?" Sesimde, neler olup bittiğine dair belirsizlik var.

"Benim adım Adeline Dupont ve bu da oğlunuz Blaise Elders."

Kalbim göğsüme çarptı ve atmayı bıraktı. Kulaklarımda çınlayan ses, etrafımdaki her şeyi bastırıyor.

Omzuma konan el, sesimi geri kazanmam için yeterli, ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Nic beni tekrar giriş salonuna çekiyor ve onun konuştuğunu duyabiliyorum, ama anlamıyorum. Sanki bir durumun dışında durmuş, içeriye bakıyormuşum gibi.

Onu, oturma odasının karşısındaki koridorun sonunda bulunan çalışma odasına yönlendirir.

"Rem, diğerlerini göndereceğim ve kızlara yiyecek ve su hazırlatacağım. Bu uzun bir gece olacak." Beni onların karşısındaki koltuğa oturmaya zorluyor.

Oğlum mu? Benim oğlum yok. Bu bir hata olmalı.

İşte bu, yanlış kimlik, bu kadını tanımıyorum. Onu daha önce hiç görmedim, bırakın sevişmeyi. Birçok kadın olabilir, ama fotoğrafik hafızamla bir yüzü unutmam.

Böyle şeylerin olduğunu duymuşsundur, parası olan insanlar hedef alınır. Ben o kadar akıllıyım. Elbette, DNA'nın kanıtlanması kolay olduğunu biliyordur.

Evet, DNA, öyle yapacağım. Yarın ilk iş.

İnsanların hareket ettiğini duyabiliyorum, ama ayrılan tek kişi Flynn ve onunla birlikte gelen tuhaf kadın gibi görünüyor.

"Geri döneceğim." Sesi çalışma odasının kapısından arkamdan geliyor ve sonra kapı tekrar kısmen kapanıyor.

Bu kadın ve ben sadece birbirimize bakıyoruz, hiçbir şey söylemiyoruz.

şu anda kucağında oturan, yüzü hala omzuna yaslanmış olan küçük çocuk kıpırdanmaya başlıyor. Uykusundan tamamen uyanmıyor, ama pozisyonunu değiştirecek kadar uyanıyor ve yüzünü göğsüne doğru çevirip bana doğru bakıyor.

Bana bakan yüz, annemlerin duvarlarında asılı olan, onun yaşındayken çekilmiş tüm fotoğraflarımda gördüğüm yüzün aynısı.

Siktir!

Ev sessizleşmiş. O kadar sessiz ki, en ufak sesi bile duyabiliyorum. Mutfaktaki döşeme tahtalarının gıcırtısı, neredeyse duyulmayacak kadar hafif ama arkadaşlarımda burada bir yerlerde olduğunu ve yalnız olmadığımı anlamama yetecek kadar yüksek fısıltılar.

"Görüyorsun, değil mi?" Fransız kadın kırık İngilizcesiyle bana fısıldıyor.
Ona cevap verme. Aleyhine kullanılabilecek hiçbir şey söyleme.

"Seni daha önce hiç görmedim." Ona çok dikkatli bakıyorum, ama yüzünde kesinlikle bir şey yok. Yıllar boyunca kadınların isimlerini hatırlamadığımı biliyorum, çoğu zaman isimlerimizi bile paylaşmadık, ama onun onlardan biri olmadığını biliyorum.

Kafasını sallıyor ve haklı olduğumu söylüyor, çılgınca cebinde bir şey arıyor.

Cebinden buruşuk bir zarf çıkarır ve elime uzatır. Elimi uzatıp zarfı alırım ve huzur içinde uyuyan küçük çocuğu izlerim. Elim gözle görülür şekilde titriyor ve bunun nedeninin, zarfı açıp okuduğum anda hayatımın sonsuza dek değişeceğini hissetmem olduğunu biliyorum, ama buna hazır değilim. Ama hoşuma gitse de gitmese de, hayatın değişme eğilimi vardır ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazsınız.

"Okuy, lütfen... şey, lütfen." Mektubu işaret ediyor.

Zarfı yavaşça açıp mektubu çıkarıyorum ve daha kolay okunması için düzleştiriyorum. Mektupta güzelce yazılmış bir sayfa var, neyse ki İngilizce.

Sevgili Remington,

İngilizcem mükemmel olmadığı için lütfen kusura bakma.

Bu mektubu sana yazmamın sebebi, başıma bir şey geldi. Adeline, oğlumuz Blaise'i sana emanet etti.

Ben Camille Roux. Fransa'da, Blanc Dağı'nda kaybolduğunda tanışmıştık. seni evime götürdüm, bolca peynir, ekmek ve şarap vardı. Evimde, benimle birlikte uyudun. Güzel bir seks gecesi geçirdik. Sen gittikten sonraki gün cüzdanını buldum. Sen çoktan gitmiştin. Geri dönersin diye cüzdanı sakladım.

Hamile olduğumu öğrendiğimde, arkadaşım Adeline'den cüzdandaki parayı kullanarak bana bir şey olursa çocuğu sana götürmesini istedim.

Sana söylemediğim için özür dilerim. Sen zenginsin, ben ise fakir bir keçi çobanım. Blaise'i kaybetmeye dayanamazdım. Ama ona hep senden bahsettim, plastik karttaki fotoğrafını gösterdim.

Şok olduğunuzu ve bana kızdığınızı biliyorum. Bencil davrandım, ama bir annenin sevgisi onu bırakamadı. Ne yazık ki, ben artık yokum ve o size ihtiyaç duyuyor.

O iyi bir çocuk, tarlalarda oynamayı, top oynamayı ve resim yapmayı seviyor. Lütfen ona iyi davran ve ona sevgi dolu iyi bir yuva ver.

Seni sık sık düşündüm ve içten içe senin iyi bir adam olduğunu biliyordum. Kalbim bunu hissediyordu. Blaise'e her gün onu sevdiğimi söyle.

Blaise'i bana verdiğin için teşekkür ederim. Bu hediye için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Camille

Gözlerim Blaise'e kayıyor, o gün dağda annesini hayal ediyorum. Sonra sayfanın başına geri dönüp anlamaya çalışmak için tekrar okuyorum. Orada olduğum ve Camille ile yattığım için bu hikayeyi inkar edemem. Etkili olan birçok şişe etiketsiz şarap içtik ve çok kötü bir akşamdan kalma ile uyandığımı hatırlıyorum. Yanımda prezervatif olduğunu sanmıyorum ama dürüst olmak gerekirse, o kısım biraz bulanık. Muhtemelen nadiren sarhoş olduğum zamanlardan birinde, o kısmı atlamışımdır.

olsaydı bile.

Olanların anısına dalmış, şimdi başımı kaldırıp baktığımda, odanın arkadaşlarımla dolu olduğunu görüyorum. Her zaman arkamı kollayacak olan arkadaşlarım.

Nic yanıma oturur ve mektubu işaret eder. Mektubu ona veririm, kanepeye geri uzanır ve ellerimi yüzüme ve saçlarıma götürürüm. Her zaman her durumu kontrol altına alan adam benim, ama şu anda hiçbir işe yaramıyorum.

"Adeline, sabırlı olduğun için teşekkürler. Gördüğün gibi, bu Remington için büyük bir şok." Nic'in sakin sesi yanımda hoş geliyor. "Sana su ve yiyecek ikram edebilir miyiz?"

"Merci." Adeline, Tori'nin uzattığı suyu almak için öne eğilirken, korkmuş bir hayvan gibi etrafındaki insanlara bakıyor.

"İngilizce biliyor musun?" Elouise yanımdan soruyor ve beni biraz irkiltiyor. Yanımdaki koltuğun koluna oturduğunu fark etmemiştim.

"Biraz," diye cevaplar Adeline, elini havaya kaldırıp bir yandan diğer yana sallayarak, biraz konuştuğunu ama çok iyi olmadığını belirtir.

"*Serait-ce plus facile si je vous parlais en français et traduisais pour vous?*" Elouise, ağzından çıkan en güzel Fransızca ile hepimizi şaşırtır.

"*Oui, s'il vous plaît, ce serait tellement plus facile pour moi d'expliquer pourquoi je suis ici.*" Adeline, Elouise ile Fransızca rahatça konuşabildiği için yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirir.

"Ona, işini kolaylaştırmak için tercüme yapmamı isteyip istemediğini sordum. O da yapabilirsem evet dedi. Eminim söyleyecek çok şeyi vardır ve İngilizce konuşmak onun için zor olacaktır. Senin için sorun olur mu?" Bana bakarken sesinde nezaket vardır. Şu anda onun dostluğuna daha fazla minnettar olamazdım.

"Evet, lütfen. Mektupta annesine bir şey olduğu yazıyordu. Ona bunu sorabilir misin? Cevaptan korkuyorum." Mektuptan annesinin öldüğü açıkça anlaşılıyor, ama nasıl öldüğünü bilmem gerekiyor.

Soru sorulurken oturup beklemek ve Adeline'in gözyaşları akarak cevap vermesi çok kötü. Elouise, herhangi bir açıklama yapmadan önce ayağa kalkıp Adeline'in yanına gider, yanına oturur ve ona sarılır. Camille, Blaise'i ona emanet ettiğine göre, Adeline'in çok yakın olduğu bir arkadaşıyla ilgili hikayeyi tekrar anlatmak zorunda kalmaması için onu teselli eder. Elouise'in omzunda hafifçe hıçkırarak ağlayan Adeline, yavaşça başını kaldırır ve yüzündeki gözyaşlarını siler.

"Blaise'in annesi Camille, keçileri sağlamak için otlığa çıkmışken düşüp kafasını bir kayaya çarpmış. Blaise de onunla birlikteymiş ve ne yazık ki, Adeline ertesi gün onları ziyarete gittiğinde ikisini de bulmuş. Blaise'i annesinin yanında yere kıvrılmış, ona sarılmış ve şarkı söyleyerek bulmuş."

Camille ve küçük çocuk için kalbim acıyor. Herkes için ne kadar travmatik bir an. Elouise bile kendini toparlamak için durmak zorunda kaldı ve Tori'nin de ağladığını duyabiliyorum. Camille'i sadece bir gece tanıdım, ama onun kaybını derinden hissedebiliyorum ve bu beni şaşırtıyor.

"Adeline Camille'i kontrol ettiğinde, ölümün eşiğindeydi ve köyden doktoru oraya getirdiklerinde, çoktan vefat etmişti.

Ölüm nedeninin, kafasının arkasına aldığı darbe sonucu beyin kanaması olduğunu düşünüyorlar." Elouise, Adeline'in omzuna kolunu dolamış ve onu teselli etmek için kolunu yavaşça yukarı aşağı okşuyor. Onun bu kadar güçlü olmasına ve odayı kontrol altına almasına inanamıyorum. Bu benim görevim olmalıydı, ama ben çaresiz durumdayım ve daha önce mantıklı gelen her şey şu anda benim için çok uzak görünüyor.

"Kahretsin, ne kadar korkunç," Flynn'in fısıldayarak mırıldandığını duyuyorum. Belli ki, Wallace'ın arabasına binip onu eve göndermek için bir süre dışarı çıkmış, sonra da hemen geri dönüp bize katılmış.

"Rem'i nerede bulacağını nasıl bildi?" diye sorar Nic ve Elouise mesajı iletir. Adeline ceketinin içindeki gizli cebe uzanır ve bana yıpranmış kahverengi deri bir cüzdan uzatır. Babamın bir yıl önce doğum günümde bana verdiği cüzdan, ön köşesinde baş harflerim kabartmalı. O yolculukta onu kaybettiğim için sinirlenmişim, ama dürüst olmak gerekirse, yolculuğun hangi noktasında kaybolduğunu bilmiyordum. Yürüyüş sırasında günlerce ona ihtiyacım olmamıştı, bu yüzden gerçekten her yerde olabilirdi.

Cüzdanın içindeki kartlar çoktan iptal edilmişti ve içindeki nakit parayı da bulan kişi almış olacağını düşünmüştüm.

Cüzdanı elime alıp ön tarafını parmağım ile okşarken, sanki geçmişimin bir parçasıymış gibi çok garip geldi. Cüzdanı açtığımda, her şeyin tam olarak bıraktığım yerde olduğunu gördüm. Ön tarafta ehliyetim, arkasındaki yuvada kredi kartlarım. Ve uzun arka cepte hala nakit para var.

Adeline, Elouise'e çok hızlı ve telaşlı bir şekilde, aynı cümleyi tekrar tekrar söylüyor gibi konuşmaya başlıyor. Elouise ise onu sakinleştirmeye çalışıyor, onunla konuşuyor ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyor gibi görünüyor. Bu çok sinir bozucu. Okulda dil dersleri verildiğinde daha fazla dikkat etmediğim için kendime çok kızıyorum. Kafam bilgisayara gömülüydü ya da arkadaşlarımla şakalaşmakla meşguldüm. Biraz Fransızca ve İspanyolca öğrendiğimizi hatırlıyorum, ama bugünlerde bu dillerde bir konuşma bile yapamıyorum. Seyahat ederken, ziyaret ettiğim yerlerin çoğunda insanlar sınırlı İngilizce konuşuyor, bu yüzden idare ediyorum ya da Telefonumu çeviri için kullandım ama bu da her zaman iyi sonuç vermiyor.

"Sana, seni bulmak için trene binmek için para aldığını söylemeye çalışıyor. Başka hiçbir şey almadığını söylüyor. Korkuyor Rem, buraya geldiği için şimdi ne olacağından çok korkuyor. Fransa'nın dışına hiç çıkmamış ve büyük şehirleri sık sık ziyaret ettiğini sanmıyorum."

"Tanrım, lütfen ona sorun olmadığını söyle. Ona inanıyorum ve bu küçük çocuk için yaptıklarına minnettarım." Emin olana kadar *oğlumun* sözlerini ağzımdan çıkaramam. O zaman bile buna alışmak biraz zaman alacak. Ama o benim oğlumsa, bu odadaki herkesi koruduğum gibi onu da koruyacağım.

Sözlerimi hızla ileten Adeline'in omuzları düşer ve vücudundaki gerginlik azalır gibi görünür.

Onun bu kadar korkmuş halini görmek beni gerçeğe geri döndürdü. *Bu durumu kontrol altına al, aptal.*

"Tamam, işleri halletmemiz gerekiyor. Elouise, lütfen Adeline'e bu gece Blaise ile birlikte misafir odasında kalacağını söyle. Çok şey istediğimi biliyorum, ama sen de kalabilir misin, böylece yabancı bir adamla aynı evde kalmaktan rahatsızlık duymaz? Flynn, yarın sabah ilk iş olarak DNA testi yapacak birini bulabilir misin? Sonuçların acilen gelmesini istiyoruz. Nic, sen ve Tori çocukların yiyebileceği yiyecekler hazırlayabilir misiniz? Hiçbir fikrim yok. Forrest, Ian'la iletişime geçip ona çevrimdışı olduğumu ve izinli olduğumu söyleyebilir misin? Benden haber alana kadar sorumluluk onda.

Bu, işleri kontrol altına almak ve dikkatimi hayatımın nasıl patlamak üzere olduğundan başka yöne çevirmek için ihtiyacım olan şey. Kontrolüm dışında olan unsurlar olduğunda nefret ederim, tabii beni çok korkutacak bir şey yapmak üzere olmadığım sürece. Adrenalinimi yükseltmek için her şeyin kontrolünü bırakmamın tek nedeni budur. Çünkü bunun sadece anlık olacağını biliyorum ve geri kalan zamanlarda tam kontrolün bende olmasını istiyorum.

"Hey, dostum, sakın ol. Sana yardım etmek için buradayız ve acele etmemize gerek yok. Forrest, avukatımızla iletişime geçip yarın yardıma ihtiyacımız olursa hazır olmasını sağlayabilir misin?" Patron olan Nic şimdi kontrolü ele alıyor ve iyi bir arkadaş olmaya çalışıyor, ama bu işi benim yönetmem gerekiyor.

"Evet, bu iyi bir fikir." Sadece başımı sallayarak, başka ne yapılması gerektiğini düşünmeye çalışıyorum.

"Durun bakalım, çocuklar, Adeline'e kalmakla bir sorunu olup olmadığını sormak gerekmez mi?" diye sorar Elouise. "Sadece sizin en iyi olduğunu düşündüğünüz şeyi ona emredemezsiniz. Ayrıca, Blaise'e ne olduğunu öğrenene kadar, şu anda onun bakıcısı olarak hak ettiği saygıyı ve özeni ona göstermelisiniz. O geri çekilmeye hazır olana kadar bunu ondan almayın. Camille ona yerine getirmeye çalıştığı son bir dilek verdi. Bu onun için önemli." Elouise daha dik oturur ve sesindeki güç

daha önce hiç duymadığım bir şey. Onu iş ortamında hiç görmedim, ama onun bir çocuğu ve savunmasızları koruyan öğretmen rolünde olduğunu görebiliyorum.

Elouise'e bağırarak ve ona, kapıma bir çocukla gelip onun benim çocuğum olduğunu iddia ederse, istediğimi yapacağımı söylemek istiyorum. Burası benim evim. Ama Elouise'in soğuk bakışları beni biraz geri çekilip söylediklerini dinlemeye zorluyor.

"Tamam," diye homurdanıyorum ve soru sorması için başımı sallıyorum.

"Adeline bu gece kalacak bir yer bulduğu için çok minnettar. Konaklama için parası yok, bu yüzden kalış masraflarını karşılamak için size yemek pişirmeyi veya temizlik yapmayı teklif etti. Ona misafir olduğunu ve buna gerek olmadığını, burada güvende olduğunu ve benim de onunla birlikte olacağımı söyledim." Elouise'in sesi bu sefer biraz daha yumuşak, çünkü işleri istediği gibi hallettiğini biliyor.

Tori ayağa kalkar. "Tamam, şimdi siz erkekler fikirlerinizi söylediniz. İşte gerçekte olacaklar. Wallace'ı beni senin evine götürmesi için ikna edeceğim, Lou, ve her ihtimale karşı birkaç günlüğüne sana giyecek bir şeyler alacağım. Forrest, Rem'in bahsettiği işleri halledebilirsin. Flynn ve Nic, mağazalara gidip oyuncaklar, çocuklar için yiyecekler (ama abur cubur değil) ve Blaise uyandığında onu duyabilmemiz için bir bebek monitörü alabilir misiniz? Lou, başka bir şey aklına gelirse bizi ara. Rem, dostum, biraz nefes alman lazım. Bu işi halledeceğiz ve daha fazla bilgi edindiğimizde, atman gereken sonraki adımlar hakkında endişeleneneceğiz. Ama ne olursa olsun, biz senin yanındayız." Tori bana doğru yürüyor ve bana sarılmak üzere olduğunu biliyorum. O sarılmayı seven biridir. Ayakta durup onun bana sarılmasına izin verirken, teselli edilmenin iyi hissettirdiğini inkar etmeyeceğim.

"Teşekkürler, Tori, ama bebek monitörü konusunda endişelenme. Ben bir güvenlik görevlisiyim, unuttun mu? Sistemime bağlı bir kamera kuracağım ve telefonuma ve saatime uyarılar alabileceğim. Planlarımın nesi yanlış ki?" Geri çekilip ona baktım ve gülmeye başladığını gördüm.

"Elouise'in kokteyl elbisesiyle uyumasını ve onu birkaç gün boyunca giymesini bekliyorsun, ve bu sadece başlangıç. Pfft, erkekler..." Nic'in yanına yürüdü ve ona bir öpücük verdi, sonra Elouise'i kucakladı ve ikisi birbirlerine fısıldamaya başladı. "Şimdi bu zavallı kadına yemek verin, ben bir saat kadar sonra dönerim."

"Ne otoriter." Flynn, Tori'ye yönelik yorumuyla sırıtıyor.

"Çok haklısın, ben olmasam hepiniz kaybolurdunuz. Şimdi hareketlenin millet, çabuk, çabuk." Tori parmağını bize okul çocukları gibi doğrulttu, ama bu anı kırmak için ihtiyacımız olan şey buydu.

Forrest ayağa kalkar ve cebinden telefonunu çıkarır, Nic'e bakar. "Bizim yetişkin erkekler olduğumuzu biliyor, değil mi? O gelmeden önce çok başarılı bir iş yürüten erkekler. Dostum, onunla evlenerek kendini neye bulaştırdığının farkında mısın?"

"Kesinlikle! Başka türlü olamazdı. O sadece kendisinin sorumlu olduğunu düşünüyor, ama burada kimin sözünün geçtiğini hepimiz biliyoruz. Range Rover'ın anahtarları nerede, Rem?" Çalışma odasının kapısına doğru ilerliyor, Flynn onu takip ediyor ve Forrest odadan çıkarken telefonla konuşmaya başlıyor.

"Yine de hepiniz onun dediği gibi yapıyorsunuz. Hayal görüyorsunuz." Elouise kendini eğlenceli buluyor ve Adeline'e dönerek ona biraz yemek teklif ediyor, Adeline de memnuniyetle kabul ediyor. Sonra Elouise bana dönüyor. "Kurman gereken bir kamera yok mu?"

Ne yaptığımı fark etmeden harekete geçiyorum, ama sonra koridorda yürürken kendi kendime gülüyorum. Aynen öyle, ben de bana söyleneni yapıyorum.

Bu iki lanet kadın bizi büyülemiş.

Blaise uyanırsa duyup görebileceğimden emin olan Elouise ve Adeline, onlara gösterdiğim misafir odasına çıkıp geceyi orada geçirmek üzere odalarına yerleşirler. Saat henüz sekizi biraz geçmiştir, geç sayılmaz, ama Adeline bütün gün seyahat ettiği için yorgun düşmüştür ve eminim dinlenmek için zamana ihtiyacı vardır. Her misafir odasında banyo var, bu yüzden ona oraya kamera koymadığımı ve orada giyinmesini söyledim. Güvenlik sistemini gerçekten anladığından emin değilim, ama Elouise ona bunun onların güvenliği için olduğunu ve ihtiyaçları olursa Blaise ile ilgili olarak ona yardımcı olabileceğimizi söyledi.

Forrest, yarın için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için eve gitti. Nic ve Flynn geri dönüp Tori'nin onlara almalarını söylediği her şeyi teslim ettiler ve ben de onları eve gönderdim. Yardım etmek istediklerini biliyorum, ama şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Tori, Elouise'in çantasını bırakıp

ve benim odamın yanındaki, Elouise'in uyuyacağı diğer misafir odasında onunla birkaç dakika geçirdikten sonra ayrıldı. Tori ayrılmak istemedi, ama Elouise ona, Blaise'in uyandığında burada çok fazla insan olmaması onun için daha iyi olacağını söyledi.

Tori giderken bana tekrar sıkıca sarıldı ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Haklı olduğundan emin değilim, ama şimdilik öyle varsayalım.

Mutfakta durup karanlık geceye bakarken, tek düşünebildiğim zavallı Camille. O nazik bir ruhluydu ve dağlardaki sade hayatını seviyordu. Ne korkunç bir olay ve zavallı Blaise'in annesini bu kadar genç yaşta kaybetmesi. Onun ne kadar mutlu ve parlak bir gülüşü olduğunu hatırlıyorum. Dünyada hiçbir kötülük görmüyor gibiydi. Ailesi hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama Blaise'i bana gönderdiğine göre, ona bakması için güvendiği başka kimse yoktu herhalde. Ya da belki onun için daha fazlasını istiyordu. Londra'da yaşadığımı ve macera arayışıyla dünyayı dolaştığımı biliyordu. Fransa'nın dağlarından gelen bir keçi çobanı için, belki de bu, oğlunun da yaşamasını istediği bir rüya gibi görünüyordu. Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz. Kahretsin, keşke Fransızca bilseydim. O benim oğlumsa, onunla nasıl iletişim kuracağım?

Bir keder dalgası beni kaplıyor ve bunu görmezden gelemeyeceğimi biliyorum. "Camille, beni duyabiliyorsan. O benim oğlum olmasa bile, iyi olmasını sağlayacağım. Kendi başına bu dünyada yolunu bulana kadar ona göz kulak olacağım. Söz veriyorum, dileğini yerine getireceğim. O güvende olacak." Gözlerimi kapatıp, bu düşüncenin içime yerleşmesine izin verdim.

Çocuk istemiyor olabilirim, ama imkânım varken bir çocuğun hayat mücadelesini tek başına vermesi için seyirci kalamam. Bu çok zalimce olurdu ve ben öyle biri değilim. Çoğu zaman kibirli, bencil ve pislüğün teki olabilirim, ama hak etmeyen birinin mücadelesini seyirci kalmam.

Yerdeki nazik ayak seslerinden Elouise'in arkamda olduğunu anlıyorum.

Ondan ne kadar uzaklaşmış olsam da, bu gece onun rahatlatıcı varlığına gerçekten ihtiyacım var. Onu kollarımda tutmanın yumuşaklığı bile beni sakinleştirebilir, ama aslında daha fazlasını istediğimi kabul etmemeye çalışıyorum.

ELOUISE

Rem'in yıllar önce tanıştığı zavallı kadından bahsetmesini dinlemek kalbimi parçalıyor.

Hepimiz onu grubun kaslı üyesi, koruyucumuz olarak görüyoruz. Ama şimdi onu kendi duygusal çalkantılarından kim koruyacak? Onunla arkadaşlık bölgesinde olmaktan ne kadar nefret etsem de, bana ihtiyacı var ve ona sırtımı dönemem. Bu gece diğer herkese yaptığı gibi beni de uzaklaştırmaya çalışsa bile, buna izin vermeyeceğim. O da şu anda Blaise kadar savunmasız. Erkekler duvar örmede çok iyidirler, ama ben bunun farkındayım ve onun kendi paniğinde boğulmasına izin vermeyeceğim. Çünkü içten içe yaptığı şeyin bu olduğuna eminim. Onun mesafeli davranışı bunun mükemmel bir göstergesi.

Şu anda rahat kot pantolonum, üstüm ve çıplak ayaklarımla, saçlarım sarkmış halde arkasında dururken, kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum. Birlikte dışarı çıktığımızda ya da Tori'nin sürekli davet ettiği büyük etkinliklerde takındığım sosyete maskesi takmıyorum.

Bana dönerek, hala takım elbise pantolonunu giyiyor, ama ceketini ve kravatını kamera kurarken çıkarmış. Gömleğinin düğmeleri kısmen açık ve kolları sıyrılmış. Çıplak ayakları beynime garip bir etki yapıyor ve onu dayanılmaz kılan mükemmel son ayrıntı. Tanrı aşkına, onlar sadece ayaklar, ama eve gelip ayakkabılarını çıkarmak insana rahatlatıcı bir his veriyor; biliyorum çünkü ben de aynısını yapıyorum. Bu, insanı topraklıyor.

Lavaboya yaslanarak, ellerini tezgahın kenarına koyuyor.

"Orada rahatlar mı? Başka bir şeye ihtiyaçları var mı?" Konuşuyor ama aslında benimle ilgilenmiyor.

"Evet, ikisi de yatakta rahatça horluyorlar. Adeline yardım ettiğin için ne kadar minnettar olduğunu söyleyip duruyor." Birkaç adım yaklaşıncı, kıpırdamıyor, sadece şaşkın şaşkın bana bakmaya devam ediyor.

"İyi misin?" Birkaç adım daha atıp onun önüne geçiyorum. Ayak parmaklarımız birbirine değiyor. "Hayır," diye fısıldıyor, en azından dürüst davranıyor.

Kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım, onu elimden geldiğince sıkı sarıldım. Vücudu kaskatı kesilmişti, elleri hala hareket etmiyordu, tezgaha daha sıkı tutunurken parmak eklemleri beyazlamıştı.

"Dök içini Rem, yardımcı olacak, söz veriyorum. Sadece biz varız ve bunun aramızda kalacağını biliyorsun." Zaten sakladığımız sır düşüncesi, onun için tetikleyici an oluyor.

Daha dik durur, beni de beraberinde kaldırır. Kollarını bana dolandır, başını boynumun kıvrımına bırakır ve hızlı nefes aldığını hissedebilirim. Sadece ellerimi sırtında yukarı aşağı gezdirerek ona burada olduğumu ve onu bırakmayacağımı belli ediyorum. Ben olsaydım, bir kova dolusu gözyaşı dökerdim, ama o güçlü bir adam olmaya çalıştığı için, duygularını bastırarak nefes almaya çalışıyor.

Birkaç dakika sonra, sonunda başını kaldırır ve alnını benim alnıma dayar.

"Ya o benim oğlumsa?" Dudaklarından altı kelimelik bir korku dökülüyor, ama içten içe onun öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum. Tanrım, Blaise'e bir kez bakmak yeter, onun mini bir Remington olduğunu görmek için.

"Daha kötüsü, ya değilse? Çünkü kalbiniz ona ilk baktığınız anda zaten duygularınızı göndermeye başlamıştı." DNA testi onun babası olmadığını ortaya çıkarsa, henüz farkında olmasa da, biraz yıkılacağını düşünüyorum.

Kalplerimiz ve zihinlerimiz bazen anlamadığımız ve kontrol edemediğimiz şekillerde çalışır ve bu da kesinlikle onlardan biri.

"Ne yapacağım ben, El? Baba olmayı bilmiyorum." Bana ilk kez El diye seslendi ve itiraf etmeliyim ki, bu hoşuma gitti. Bu sadece bizim, başka kimsenin değil, sadece Rem ve benim.

"Kimse ilk başta bilmez. Ama iyi yanlarını düşün. Pis bezleri değiştirmek ve gece yarısı emzirmek zorunda kalmayacaksın," diyorum, korkusunu dışa vurduğu için ciddiyetini kırmaya çalışarak.

Küçük, çok küçük bir kahkaha atıyor ve sonra en büyük iç çekişi duyulur.

"Kaldığın için teşekkür ederim. Sana ihtiyacım var." Bunu benim istediğim şekilde kastetmediğini biliyorum ama yine de kabul ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlık sınırını aşmak için en kötü zaman bu olurdu. Bunun nedeni onun daha fazlasını istemesi mi, yoksa sadece bu süreçte ona destek olmamı istemesi mi, asla bilemezdim.

"Bana ihtiyacın yok. Ben olmasam da halledebileceğini biliyorum, ama yardım etmekten mutluluk duyarım." Ondan biraz uzaklaşıyorum, çünkü şu anda mesafe iyi bir şey olur diye düşünüyorum.

Elleri omuzlarıma kayıyor.

"Fransızca konuşman çok seksi. Bana istediğin zaman böyle müstehcen konuşabilirsin." Gözlerindeki karanlık iyiye işaret değil. Bunu hemen durdurmam lazım.

"Sana, gördüğüm en küçük penise sahip olduğunu ve yatakta berbat olduğunu söylemediğimi nereden biliyorsun?" Ona gülümseyerek, onun ulaşamayacağı bir mesafeye birkaç adım uzaklaşıyorum.

"İkimiz de yalan söyleyemediğini biliyoruz ve ikimiz de bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyoruz. Büyük sikim dünyanı salladı ve bunu inkar edemezsin."

"Hayal kurmaya devam et. Şimdi, yemek nerede? Açlıktan ölüyorum." Mutfakta çocukların bize bıraktıkları şeyleri arıyorum.

"Evet, ben de... açlıktan ölüyorum." Onun derin sesi tanıdık geliyor ve onu görmezden gelmem gerekiyor.

Bakma, yemeğe odaklan.

O ilk geceden beri onun kollarına geri dönmeyi ne kadar istesem de, bu gece bunu yapamayacağımı biliyorum. Kafamda, tüm bu düşünceleri uzaklaştırmam gerektiğini söylüyorum kendime.

Çünkü kimse teselli seksi olmak istemez.

Ben bundan daha iyiyim ve Rem daha net düşünebilseydi, bana asla böyle davranmazdı.

Yemek zamanı ve sonra yatma zamanı...

tek başıma. Planım bu, yemek ve uyku.

Plana sadık kal.

Üçüncü Bölüm

ELOUISE

"Aman Tanrım, bu uzun zamandır yediğim en iyi pizza. Üzerindeki malzemelerin farklı kombinasyonu. Daha önce hiç kabak, ıspanak, beyaz peynir ve kurutulmuş domates yemedim, ama çok lezzetli." Ben çok doydum, ama Rem neredeyse hiçbir şey yemedi. En azından onun standartlarına göre.

Sessizliği doldurmak için, ağız dolusu yemek yerken, okulda geçirdiğim hafta hakkında gereksiz bilgiler ve hikayeler anlatmaya çalışıyorum. Hatta ilk buluşma tarzı sorulara bile başvurdum: ailen hakkında, hangi müziği sevdiğin vb.

O cevap verdi, ama uzun cevaplar değildi. Sinirlerini yatıştırmak ve uyumasına yardımcı olmak için ona bir içki ikram ettim, ama o, ihtiyaç duyulursa hazır olmak için uyanık kalmak istediğini söyleyerek reddetti. Ve iyi bir baba olabileceğini düşünmüyor. Bu adam çevresindeki herkesi o kadar koruyor ki, zavallı Blaise ergenlik çaığında Rem'in haberi olmadan hiçbir hareket yapamadığından şikayet edecek.

Henüz bilmiyoruz, ama ben içimden onların baba ve oğul olduğuna zaten ikna oldum.

Gecenin kargaşasından yorgun düşmüş bir halde, tüm çöpleri topladım ve daha önce yaptığım temizliği yaptım, Rem ise boşluğa bakarak oturuyordu.

"Sanırım yatma zamanı geldi." Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, onun tepkisi anında oldu, ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi.

Ben hareket edemeden veya başka bir şey söyleyemeden, elleri ellerimi tuttu. "Hadi birlikte yatmaya gidelim." Bana öpüşmek için eğildi, ama ben başımı yana çevirdim ve dudaklarım yerine yanağıma öpücük kondurdu.

"Bu iyi bir fikir değil, Rem." Geri çekilerek, birbirimize yoğun bir şekilde bakıyoruz.

"Katılmıyorum. Bence bu ikimizin de uyumasına yardımcı olacak." Sesi sert ama içimdeyken hatırladığım ses gibi değil. O anda duyduğum en derin seks sesi, şehvetle dolu, ama bu onunla alakası yok. Neredeyse yalvarıyor, tıpkı o gece benim dileğimi gerçekleştirirken benim ona yalvardığım gibi.

"Yarın pişman olacaksın." Kafamın içinde, ben de pişman olacağımı biliyorum. "Yanılıyorsun." Sesinde hayal kırıklığı var.

"Senin hissettiğin endişeyi bastırmak için senin hızlı seksin olamam." Sözlerim onu derinden yaraladı.

"Seni asla öyle kullanmam." Sözleri bıçak gibi, çünkü az önce yaptığı şeyi göremiyor.

"O zaman beni dinle ve yalnız yat. Bana ihtiyacın olduğundan daha çok buna ihtiyacın var." Ellerimi onun elinden çekip uzaklaşmak için dönüyorum.

"Lanet kadınlar, her zaman en iyisini bildiklerini sanırlar," diye arkamdan seslenir.

"Çünkü genellikle öyledir. İyi geceler, Remington." Koridordan hızla geçip merdivenleri çıkıyorum, Noel gecesinden daha aptalca bir şey yapmadan önce aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmam gerektiğini biliyorum. Ona boyun eğersen, yarın tekrar o arkadaşlık bölgesine geri döndüğümüzde hissedeceğim acı yüzünden ikimizi de nefret edeceğim, ki orasının berbat bir yer olduğunu zaten biliyorum.

Kaldığım yatak odasının kapısını kapatıp büyük yatağa oturunca, hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu hatırlıyorum. Evimin tüm alt katı bu odaya sığabilir.

Ah, keşke telefonumu alıp Tori'yi arayabilsem, ona içimi dökebilsem ve o da bana doğru şeyi yaptığımı söyleyebilse. Ama bunun yerine, burada tek başıma oturmuş, dünyamı alt üst eden adamla geçireceğim bir geceyi daha reddettiğimi haykırmak istiyorum.

Kararımı düşünürken, Rem'in koridorda yürüdüğünü duyuyorum, ayakları Blaise'in kapısının önünde bir an durup sonra benim kapımın önünde durduğunda döşeme tahtaları gıcırıyor. Lütfen yürümeye devam et, ikinci kez hayır diyebilecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim. Onun tekrar hareket ettiğini, odasına doğru devam ettiğini ve sonra kapısının kapandığını duymam sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor.

Güzel, aramızda bir engel daha.

Makyajımı temizleyip pijamalarımı giymek için acele etmiyorum ve bulutların üzerinde uyuyormuş gibi hissettiren bu kocaman yatağa uzandığımda, hemen uykuya dalmaya hazır olacağımı düşünüyorum. Ama tekrar tekrar, Adeline onları bulana kadar küçük Blaise'in annesiyle birlikte tarlada yattığını hayal ediyorum. Üşümüş ve acıkmış mıydı? Ne kadar korkmuş ve kafası karışmış olmalıydı? Camille için birkaç damla gözyaşı dökmeden edemiyorum, ama daha çok, hala travma yaşayan ve şimdi insanların ne dediğini veya neler olup bittiğini hiç bilmediği bir ülkede olan küçük çocuk için.

Yabancıların ve yabancı yerlerin dünyası.

Sonunda gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum ve uykunun geldiğini hissediyorum. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama bu gece Rem'in umutsuzlukla dolu gözlerini görerek uykuya dalıyorum ve ikisi için endişelendiğim sürece uykumun huzurlu olmayacağını biliyorum.

REMINGTON

Sınırlı uykuyla hayatta kaldığım birçok gece oldu, ama kahveyle geçiştiremeyeceğim bir şey yoktu. Ama zaten iki sert kahve içtim ve hala bir kamyonun üzerimden geçtiğini, sonra durup geri geri gelip tekrar üzerimden geçtiğini hissediyorum.

Ama bu beni durdurmuyor. Sabah dörtten beri çalışıyorum. Artık uyuyamıyordum ve yatakta dönüp durmanın bir anlamı yoktu. Blaise ve Adeline'in uyuduğu güvenlik kamerası görüntülerini hızlıca taradım, bir şey beklemiyordum, sadece iyi olduklarından emin olmak istedim. Sonra internete girip Camille veya Blaise hakkında bir şey bulabilir miyim diye baktım. Arama yöntemim pek etik değil, ama benim işimde bazen yasal yollardan yapmaya zaman olmadığı için başka kanallardan bilgi edinmek gerekir. Tek bulduğum şey, beni babası olarak gösteren Blaise'in doğum belgesiydi ve ona kendi soyadı Roux'u ikinci adı olarak, benim soyadımı da soyadı olarak vermişti. Beni listelemek veya ona benim soyadımı vermek zorunda değildi, ama bir parçam, kısa karşılaşmamızdan sonra beni yeterince önemseydiği için minnettar.

Dağlarda çok sade bir hayat sürdüğü için araştırmamda pek bir şey bulmayı beklemiyordum. Adeline için de durum aynı. Bir bakıma, beni dolandırmaya çalışmadıkları için memnunum. Yine, Blaise'in benim oğlum olduğuna beni ikna eden bir başka şey

Bunu kesin olarak öğrenene kadar hiçbir şey yapamam.

Son birkaç saati ne yapılması gerektiğine odaklanarak geçirdim, planımı yaptım ve herkes uyanınca onu uygulamaya koyacağım. Bu plan, daha önce indirdiğim uygulamayla Fransızca öğrenmeyi de içeriyor. Nic bana mesaj attı ve saat sekize kadar kahvaltıyla birlikte burada olacak. Tori, Blaise ve Adeline'in kendilerini evlerinde hissetmeleri için Fransız hamur işleri ve taze bagetler almalarını önerdi.

Forrest, avukattan Nic'e DNA kitini çoktan teslim etti, böylece Nic onu bana getirebilecek. Sonuçların acilen çıkarılması için gerekli düzenlemeleri yaptılar, bu yüzden yirmi dört ila kırk sekiz saat içinde sonucu öğrenmiş olacağız. Dün gece, Blaise'in bulunduğu yere alışıp korkusunu yenene kadar kimsenin buraya gelmesini istemediğimizi konuştuk, bu yüzden Nic her şeyi bana bırakıp gidecek.

Dün gece onun adını söylemeye bile dayanamadım, ama bu sabah uyandığımda onu huzur içinde uyurken gördüğümde, bana ne kadar benzediğini inkar edemedim. Kaçınılmaz olanı kabul etmeli ve bir gecede, istesem de istemesem de baba olduğumu kabullenmeliyim.

Hayatım bir çocuk için uygun değil ve dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyi değiştirmeye hazır değilim.

İşimi seviyorum ve bırakmak istemiyorum. Ayrıca Nic'in benim için şirketteki rolümü değiştirmesini bekleyemem. Şirkette taviz vermek istemediğiniz bir rol varsa, o da güvenlik müdürlüğüdür. Evet, o benim arkadaşım ve yardım etmeye çalışacaktır, ama ben bundan asla yararlanmam. Aşmak istemediğim bir sınır var ve o da Nic'in iş yerinde benim patronum, işten çıktıktan sonra ise arkadaşım olması. Bu sınırın bazen bulanıklaştığını biliyorum, ama bunun her zaman böyle olmasını istemiyorum. Nic'e o kadar saygı duyuyorum ki onu bu duruma sokmak istemem.

Herkes uyanır uyanmaz planımı uygulamaya koyacağım, DNA testini başlatacağım ve umarım hafta sonu bitmeden her şey yoluna girer.

Ben detaycı biriyim. İşim bu. Plan yaparım, sorunları çözerim ve riski azaltırım. Ve bu konuda çok iyiyim!

Telefonum ve saatim aynı anda titreyerek Blaise ve Adeline'in odasında hareket ve sesler olduğunu haber veriyor. Nic'in az önce bana getirdiği hızlı kahvaltı tam zamanında geldi ve umarım bu onların açlığını giderir ve sonra günümüze devam edebiliriz.

Nic ile kapıda konuştuktan sonra yeniden oturduğum ofisimdeki masamdan sandalyemi geri çekip bilgisayarlarımı kapatıyorum. Gidip sorumluluklarımla yüzleşmem gerekiyor.

Bununla ilgili tüm duygularımı bastırarak, tüm bunları bir iş sorunu gibi ele almam gerekiyor. Sorunu belirlemek ve çözmek.

Mutfakta durmuş, Adeline ve Blaise nihayet aşağı indiğinde hazır olması için daha fazla kahve hazırlıyorum. Merdivenlerden aşağı inen ayak sesleri duyuyorum ve bunların onlar olmadığını biliyorum. Bunlar, dün gece ilk kez evime adım attığından beri ezberlediğim ayak sesleri.

Elouise uyanmış ve omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. O, benimle onlar arasındaki köprü.

Mutfak tezgahına yaslanmış, elimde sabahın üçüncü kahvesiyle dururken, o da benim kadar yorgun görünüyor. Uyku onun da dostu olmamış olmalı.

"Günaydın." Tezgâhtan onun için hazırladığım kahveyi alıp ona uzattım, bu da yüzüne büyük bir gülümseme getirdi.

"Sen bir meleksin! Cidden, uyanmak için tam da ihtiyacım olan şey bu." Dün gece söylediklerimden sonra hala bana yaklaştırmaya çekindiğini anlayabiliyorum ve onu suçlamıyorum. Dün gece bana boyun eğmediği için, onun dediği gibi, şaşırtıcı bir şekilde minnettarım. O kadar dengesizdim ki, beni sakinleştirecek bir şey, ya da daha doğrusu *birine* ihtiyacım vardı. Kontrolümü kaybetmeme neden olan her şeyi bastırmak istediğimde başvurduğum yöntem budur. Sık sık olmaz, ama olduğunda, genellikle seksi bir kadına kendimi kaptırır ve sert bir sevişmenin verdiği hazzın tadını çıkarırken dünyayı unuturum.

"Nasıl uyudun?" Elouise kahvesinin ilk yudumunu alırken bana soruyor ve zevkten gözleri neredeyse geriye dönüyor.

"Uyumadım. Yani, birkaç yirmi dakikalık şekerleme dışında, ama ben bunu uyku olarak saymıyorum." Telefonumdaki uygulamayı tekrar açıp güvenlik kamerasını kontrol ediyorum ve Adeline ile Blaise'in hala yatakta oturmuş konuşuyor olduklarını görüyorum. Eminim ona açıklayacak çok şeyi vardır. Ama bu, Elouise ile konuşmam gerekenleri konuşmak için hala vaktim olduğunu gösteriyor.

"Ughh, ben de. Çok uğraştım ama dün gece olan her şeyi düşünmeden edemedim. Özellikle zavallı Camille ve Blaise'e olanları. O zavallı küçük çocuğu hayal bile edemiyorum..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Bunu hayal etmek istemiyorum, yapamam. Bunun üzerinde durmak için vaktim yok. İlerlememiz gerekiyor ve Blaise'in en son

Blaise'in ihtiyacı olan son şey, onu o korkunç zamana geri götürmemiz.

"Ne?" Bana bakarken gözlerinde şaşkınlık var.

"Şu anda konuşmamız gereken daha önemli şeyler var. DNA testinin sonucunun ne olacağını ikimiz de biliyoruz." Kafasını sallayarak kahvesinden bir yudum daha aldı, beyninin söylediklerimi kavramaya çalışıyordu. "Sana mantıklı olduğunu düşündüğüm bir teklifim var. Sen akıcı Fransızca konuşuyorsun, ben ise birkaç kelimedenden fazlasını bilmiyorum. Blaise'in ona yardım edecek ve ona İngilizce öğretecek birine ihtiyacı olacak, böylece buraya uyum sağlayıp okula gitmeye hazırlanabilir. Kayıtlarını araştırdım, dört yaşında, yani biraz zamanımız var."

"Bekle, ne diyorsun?" Kahvenin etkisini göstermeye başladığını görebiliyorum, çünkü daha dik duruyor ve sözlerime dikkatle dinliyor.

"Beni kesme, oraya geliyorum." Bu sabahki ani tavrımı engelleyemiyorum.

"Bu kadar otoriter olabileceğini hiç fark etmemiştim." Yüzündeki sırıtiş beni hiç rahatlatmıyor.

"Birazdan öğreneceksin." Tezgâhtan kalkıp fincanımı lavaboya koyduktan sonra ona döndüm.

"Senin benim için çalışmaya gelmene karar verdim. Benim tercümanım ve İngilizce öğretmenim ol, aynı zamanda Blaise'in dadısı. Çocuk bakmayı bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bunun için vaktim de yok. Bizimle birlikte yaşayacak, ona bakacak, onu bu hayata entegre edecek ve gerektiğinde benimle seyahat edeceksin. Şu anda aldığından çok daha fazla maaş vereceğim. Pazartesi günü eşyalarını taşımaya başlayacağız..." Telefonumu alıp, sabah erkenden hazırladığım iş teklif mektubunu e-postayla gönderiyorum.

"Sen ne diyorsun be? Hiçbir yere taşınmıyorum ve maaşı fazla olmasa da sevdiğim bir işim var. Ayrıca, bu kadar kibirli birinin yanında çalışmak isteyeceğimi de nereden çıkardın?" Kahve fincanını tezgaha vurarak bana doğru fırlayıp, parmağını göğsüme defalarca batırıyor. "Kararını verdin mi? Sen kim olduğunu sanıyorsun? Hayatımda ne yapacağıma sadece ben karar veririm, pislik."

İkimiz de uzaktan gelen küçük bir çocuğun sesini duyunca donup kalırız. Gözleri mutfığa açılan kapıya kayar ve tekrar bana döner. "Bu tartışma bitmedi," diye tıslar, telaşlı bir fısıltıyla, benden uzaklaşarak.

"Sana az önce gönderdiğim e-postayı aç, göreceksin ki aslında bitti. Bu, reddedemeyeceğin bir teklif," dedim, bu konuda

Onun burada olmasına ihtiyacım var, konu kapanmıştır!

İkimiz de birbirimizden uzaklaşıp kapıya yöneliriz ve Adeline utangaç bir şekilde içeri girer, küçük çocuğun elini tutar, ama çocuk annesinin bacaklarının arkasına saklanmaktadır. Tek görebildiğim, annesinin yanından görünmeye başlayan siyah bukleler ve etrafını anlamaya çalışan küçük bir göz.

"*Bonjour, Adeline. Bonjour, Blaise.*" Elouise'in sesi, dün gece Adeline'in yanında kullandığı normal, yumuşak ve şefkatli ses tonunda. Onu takdir etmeliyim, bana karşı sergilemek üzere olduğu tavrını bir anda değiştirdi.

"*Bonjour, Monsieur Elders, Mademoiselle Elouise,*" Adeline çekinerek cevap veriyor, ama gözleri aramızda gidip geliyor, ne yapması gerektiğini anlamaya çalışıyor.

"Lütfen ona bana Remington demesini ve benden korkmasına gerek olmadığını söyle," diyorum, bana ters ters bakan Elouise'e bakarak.

"Tartışmalı," diye mırıldanır, sonra benim isteğimi Adeline'e tercüme eder.

"*Teşekkürler, Remington.*" Adeline bana cevap verirken ilk kez hafifçe gülümsüyor.

"*Bonjour, Adeline ve Blaise,*" diyorum. Benim ağzımdan adını duyunca, küçük kafasını annesinin bacaklarının arkasından çıkarır ve gözlerini kocaman açar.

"*Papa.*" Nefesini tutar ve benim için hiç duymayacağımı sandığım o tek kelime dudaklarından dökülür. Ensemdeki tüyler diken diken olur, ama iyi anlamda değil. Tamamen korkudan. En kötü kabusum karşımda durmaktadır.

Yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da asla korkunu göstermemelisin. Korkunun seni ele geçirmesine izin verme. Onu aş. Diğer tarafa geçmenin tek yolu bu. Durumdan duyguları çıkar. On bin fit yükseklikteki bir uçaktan atlayabiliyorsam, dört yaşındaki bir çocukla da konuşabilirim.

Sorun şu ki, o sıradan bir dört yaşındaki çocuk değil, *benim* dört yaşındaki çocuğum.

Siktir!

Elouise bir kez daha kontrolü ele alır ve Blaise'in göz hizasına inerek Blaise ile göz hizasında konuşmak için eğilir. Onu dinlediğini anlayabiliyorum, ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Sanki genç halime bakıyor gibiyim ve bu tuhaf bir his, sanki alternatif bir evren gibi.

Elouise'in İngilizce sesini duymak beni sersemliğimden çıkarır.

"Onunla tanışmaktan mutlu olduğunu ve onunla kalacağı için memnun olduğunu söyledim. Ayrıca aç olduğunu da söyledim, bu yüzden babasının ona lezzetli bir şeyler getireceğini söyledim." Blaise'in yanında çömeldiği yerden kalkar, Adeline'in elinden yavaşça Blaise'in elini alır ve onu mutfak tezgahındaki tabureye götürür.

"Rem, yemek?" diye alaycı bir ses tonuyla sorar. Evet, bana hala kızgın.

Elouise, pastaları ve meyve suyu şişelerini, önceden tabak ve bardakları hazırladığım tezgaha koyarken, Blaise'in tabağına bir elmalı pasta koyar ve aç olan küçük çocuğun masumiyeti, bana olan korkusunu bastırır.

İlk ısırığını alırken, muhtemelen daha önce hiç görmediği mutfağımın etrafına bakmaya başladığını görebiliyorum. İşler değişmediyse, Camille'in dağ kulübesinde televizyon yoktu ve o kadar yüksekte internet hizmeti de yoktu, bu yüzden köyündeki evlerden ve belki ara sıra Paris'e yaptığı gezilerden başka bir şey görmüş olması pek olası değil, ama bu da şüpheli. Görmüş olsa bile, böyle bir yeri ziyaret etmiş olamazdı.

Adeline ve Elouise aralarında sohbet ediyorlar ve ben artık dışlanmaktan bıktım. Dün gece öğrendiğim kadarıyla Blaise İngilizce bilmiyor ama Adeline biliyor, bu yüzden zor olsa da benimle konuşacak.

"Ne hakkında konuşuyorsunuz? Ben de bu odadayım, duvardaki lanet olası bir heykel değilim." Lanet olsun, artık kendi evimde bile küfür edemiyorum. Cidden!

Elouise'in bastırmaya çalıştığı kıkırdama beni daha da sinirlendiriyor.

"Bana gülme. Bu komik değil." Parmağımı ona doğrultarak, Blaise'in irkildiğini görünce sesimde sinirlenmem belli oluyor. Kahretsin, şimdi onu korkuttum.

"Ah, ama kendini görebilseydin Rem, kontrolün ustası ve küfür etmeyi seven bir adam, o zaman bunun ne kadar komik olduğunu ve olmaya devam edeceğini anlardın. Küfür kavanozunu şimdi başlatmalı mıyım?" Ona siktir git demek istiyorum, ama o gülmeye devam ettiği için yapamıyorum, şimdi de yüksek sesle gülüyor. Adeline aramızda bakınıyor, çok şaşkın.

"Yeter!" diye homurdanıyorum ama odadaki gerginliği daha da artırmamak için fısıldayarak. Sonunda onu durdurup dikkatimi tekrar Adeline'e çeviriyorum.

Sesimi alçaltıyorum ve içimde biriken öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. Burası benim evim ve burada olan biteni ben kontrol edeceğim. Beni çıldırtan bir kadının emirlerine uymayacağım.

"İngilizce senin için zor, biliyorum Adeline, ama lütfen dene. Seninle konuşmak ve sohbete katılmak istiyorum," derim, Elouise'e öfkelendiğimi ve tüm bu durumdan ne kadar rahatsız olduğumu anlaması için ona sert bir bakış atarım.

"Evet, Monsieur Remington, deneyeceğim." Hâlâ gözlerinde korku dolu bir ciddiyetle bana bakıyor. O kadar çaresiz ki, istediğim her şeye evet diyeceğinden eminim. Ama mesele bu değil.

"Teşekkür ederim. Minnettarım ve lütfen bana sadece Remington deyin, monsieur'a gerek yok, tamam mı?" Konuşup sohbete katılabildiğim için omuzlarımdaki gerginliğin sonunda azalmaya başladığını hissediyorum.

"Tamam." Başını sallıyor.

"Kahve ister misin, Adeline?" diye soruyorum, sabahları kafeine ne kadar çok ihtiyacı olduğunu bildiğimden. Son birkaç gün çok yoğun geçti, eminim.

"*Merci.*" Sonunda, o da hamur işlerinden bir tane alır.

Kahve makinesine geri dönüp, hepsine sırtımı dönerek, ikisini de, özellikle Blaise'i sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum. Baba olmaya hazır değilim, ama onun benim hakkımda ilk izleniminin ve hatırasının, korktuğu biri olmasını da istemiyorum. Babamı seviyorum ve ondan korkmayı hayal bile edemiyorum.

Kahretsin, annem ve babam. Bu, hiç de istemediğim bir konuşma olacak. Çok heyecanlanacaklar ve bu işe karışmak isteyecekler, bu da şu anda durumu daha da kötüleştirecek. Yanlış olduğunu biliyorum, ama her şeyi halledene kadar ya da en azından Blaise ile biraz iletişim kurabilene kadar bunu onlardan saklayacağım.

Adeline'in önüne kahveyi ve ihtiyacı olursa şekerini koyup ilk sorumu sormaya başladım.

"Blaise ile Londra'da ne kadar kalacaksın?" Ondan gitmesini asla istemezdim, ama plan yapabilmek için bilmem gerekiyordu.

"Yarın, evet, pazar günü ayrılacağım." Sanki sorun yokmuş gibi rahatça cevap veriyor.

"Bir dakika, ne? O kadar çabuk gidemezsin." Çaresizlik içinde Elouise'e bakıyorum. "Söyle ona, Elouise. Blaise'i buraya bırakıp

ve onu tamamen yabancı biriyle yalnız bırakmak saçmalık."

"Oh, bak, şimdiden pes ediyor. Artık çeviriye ihtiyacın olmadığını sanıyordum." Sesindeki alaycı ton, bu sabah ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylediğim halde dinlemek istemediğini hatırlatıyor.

"Yabancı değil... sen babasın. Evime, çocuklarıma gitmem gerek." Bu noktada, kendi çocuklarından mı yoksa keçilerden mi bahsettiğinden bile emin değilim.

Lanet olsun, bu tam bir felaket ve daha bir gün bile geçmedi. Kafası korkudan patlayan bir çocuğa nasıl bakacağım ve yanımda, benim zorlandığımı izlerken kendinden çok memnun görünen, baş belası küçük Elouise ile nasıl başa çıkacağım?

"Bir hafta kalacaksın," diyorum ona, sözler ağzımdan çıkmadan önce bile.

"Rem, dur. Ona ne yapması gerektiğini söyleyemezsin. Bu kadar kaba olma." Elouise ayağa kalktı, ellerini beline koydu. Bu kadını evime almamın hayatımı kolaylaştıracağını düşünerek ne halt yiyordum ben?

"Zavallı çocuk, onu terk edip kaçarsa çok korkacak. Kim böyle bir şey yapar ki?" Elouise ve ben baş başa olsaydık, şimdiye kadar birbirimize bağırıyor olurduk, ama ikimiz de ses tonumuzu aynı seviyede tutmaya çalışıyoruz.

"Üzgünüm, kalamam. Camille, ona senin bakacağını söyledi. Benim oğluma değil," diye Adeline biraz daha sert bir şekilde konuşmaya karışıyor.

"Bir oğlum olduğunu bilseydim ya da ona bakmaya hazırlanacak vaktim olsaydı, bu harika olurdu." Bunu nasıl yapacağım konusunda kafam çok karışık.

Unutma, korkularınla yüzleş ve sonra onları aş.

"Ebeveynliğe hoş geldin, aptal, koşarken öğrenmek, uyum sağlamak ve değişmek zorundasın. Öyleyse, koşmaya hazırlan ve Tanrı aşkına, Adeline'e biraz saygı, Blaise'e biraz şefkat göster. Yani, onu sana getirmek için çok şey yaşadı. Onu Fransa'daki bir yetimhaneye bırakabilir ya da kendi çocuğu gibi yetiştirebilirdi." Elouise kalbime hitap etmeye çalışıyor. Henüz kalbimin olmadığını fark etmemiş.

Bu düşüncenin kafama girmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum, ama Adeline'in Blaise'i büyütmesi herkes için mükemmel bir çözüm olurdu.

"Sakın bunu düşünmeye kalkışma, yüzünden okunuyor. Erkek ol!" Elouise'in gözlerine bakmak, boğanın önüne kırmızı bayrak sallamak gibi.

Bana nasıl böyle soru sorar?

"Peki. Testi yapın. Sonuçları aldığımızda Adeline gidebilir, ama o zamana kadar kalacak. Ya benim çocuğum değilse?" diyorum, ikisine de karşı duruyorum.

Kadınlar birbirlerine baktılar, sonra sessizce yemek yiyen ve tüm bu konuşmalardan kafası karışan Blaise'e baktılar, sonra tekrar bana baktılar.

"Şuna bak." Adeline Blaise'i işaret eder ve ikisi de gülmeye başlar. "O haklı, şuna bir bak, Rem. Eğer senin değilse, şapkamı yerim. şapkamı yerim." O tezgaha geri otururken, ikisi de bana gülmeye devam ediyor.

Onunla tartışmak istiyorum, ama yapamıyorum.

DNA testi sadece benim içim rahat olsun diye ve avukatlar için. Onun benim olduğunu biliyorum.

"Şimdi otur ve yemek ye, ve eğer insan olarak mümkünse, belki oğlunla arkadaş olmaya çalış. Önünde uzun bir yol var ve o yol bugün başlıyor."

Başka bir şey söyleyecek kadar gerginim, bu yüzden kendimi Blaise'in yanındaki taburede otururken buluyorum ve onunla aynı elmalı turtadan bir tane alıp, başımı daha fazla belaya sokmadan ağzıma atıyorum.

Arka bahçeye bakan pencereye doğru bakarken, güneşin görüntüsünün bana bir tür sakinlik hissi vereceğini umuyorum.

Olmuyor.

Hayal kırıklığından dolayı kanım kulaklarımda gürültüyle akıyor.

Konuşma durduğunda mutfak sessizliğe bürünüyor ve duyabildiğim tek ses kahvaltıyı çığneme ve kahveyi yudumlama sesleri.

Sonra en yumuşak ses, birkaç Fransızca kelimeyle sessizliği bozuyor.

"*Baba, annem nerede?*" Blaise uzanıp koluma dokunduğunda, hissettiğim sıcaklık beni şaşırttı.

Gözlerine baktığımda, beni henüz tanımadığı halde bana güvendiğini anlayabiliyorum.

Elouise, neredeyse ağlayarak bana tekrarlar: "Baba, annem nerede?"

Ah, Blaise, sana bu durumu atlatmana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum, ama deneyeceğime söz veriyorum.

Ve bu anda, kalbimi parçalayıp onu içeri almaya başladığını hissediyorum.

Keşke o kadar kolay olsaydı dostum. İçimde o güç var mı bilmiyorum.

Dördüncü Bölüm

ELOUISE

Bu küçük çocuk için kalbim parçalanıyor.

Bu kadar küçük yaşta annesini kaybetmek yeterince trajik bir olay, ama ardından gelen günlerde yaşanan tüm bu karışıklıklar da onu çok şaşırtmış olmalı.

Onun sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden yanında oturan duygusal olarak gelişmemiş adamın da hiçbir fikri olmadığına eminim. Bu yüzden, onun ağzından çıkan sözler beni şaşırtıyor.

"Yıldızlarla birlikte güvende." Rem'in cevabındaki şefkat, tutmaya çalıştığım gözyaşlarının yüzümden süzülmesine neden oldu. Rem, hala Rem'in kolunda duran Blaise'in elinin üzerine büyük elini nazikçe koydu. Keşke bu anı bir fotoğrafla yakalayabilseydim, ama bu an çok değerli, ona müdahale edemem. İkisi arasındaki bu ilk bağ, asla yerini başka bir şeyin alamayacağı bir bağ.

Bunun yerine, Blaise'in anlayabilmesi için Rem'in sözlerini Fransızca olarak yumuşak bir sesle tekrarlarım. "*En sécurité avec les étoiles.*"

Blaise, Rem'e başını sallar ve kapıya geldiğinden beri ondan gördüğüm ilk gerçek gülümsemeyi gösterir. Ve muhtemelen farkında olmasa da, Rem ona karşılık olarak küçük, güven verici bir gülümseme gösterir.

Hepimizi şaşırtarak, Fransızca sözlerimi tekrarlamak için elinden geleni yapıyor, bu da Blaise'i biraz güldürüyor, çünkü telaffuzu berbat, ama en azından sonunda ona ulaşmaya çalışıyor.

Asla çocuk istemediğini söyleyen biri için, ilk güven verme denemesi fena değil.

DNA örneği alma işlemleri ve Wallace'ın onu alıp doğrudan laboratuvara götürmesi ile sabah hızla geçti. Blaise ile oturdum ve dün gece çocukların aldığı oyuncaklarla oynadım. Onu bunaltmamak için hepsini ona vermedim. Sadece birkaç küçük araba, biraz Lego ve iki yumuşak oyuncak ayı. Birbiri aynı olan, biri büyük diğeri küçük olan oyuncak ayılara gülmek zorunda kaldım. Belki de bunun baba gibi oğul gibi olmaya yardımcı olacağını düşünüyorlardı, ama bu büyük, sert adamların bunu düşünmüş olması beni gülümsetti.

Gün boyu oyun oynamak ve aşırı uyarılma Blaise'i yordu. Adeline onu yukarıya götürüp uyutmayı öneriyor ve eminim ki, küçük kafası yastığa değdiği anda hemen uykuya dalacaktır.

Rem biz oynarken ofisindeydi, sanırım bu onun için çok fazlaydı.

Şimdi oturma odasında tek başıma otururken, son yirmi dört saat kafamdan geçiyor. Bir dakika önce okuldaydım, bir dakika sonra ise düşündüğümde tamamen farklı bir nedenle buradaydım. Gidip Rem'e onların uyuduğunu söylemeliyim, ama buna gerek olduğunu sanmıyorum. Güvenlik sistemi sayesinde muhtemelen zaten biliyordur.

Oyuncakları halının köşesinde düzgün bir yığın halinde istiflerken, dün hissettiğim yorgunluk tekrar üzerime çökmeye başladı.

Sadece rahatlamak, nefes almak ve yalnız kalmak için biraz zamana ihtiyacım var. Yanımda bir çocuk olmadan, herkese sakinleştirici tercümanlık yapmaya çalışmadan ve özellikle de sürekli onun hakkında düşündüklerimi tersine çeviren huysuz adamın yakınında olmadan. Bu sabah, kibirli bir pislik gibi davranan ve benden istediğini yapmamı talep eden, daha hiçbir şey konuşmadan e-postasını hazırlayan adama, kahvesini nereye sokabileceğini söylemek üzereydim.

Kahretsin, e-posta!

Telefonuma uzanıp e-postayı açtığımda, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Bu adam deli, onu tanımlayacak başka bir kelime yok.

*İş Teklifi Mektubu Elouise
Patterson*

Sevgili Elouise,

Elders Enterprises'in Blaise Elders için öğretmen/dadı iş tanımıyla ilgili iş teklifini aşağıda bulabilirsiniz.

Bu iş, Remington ve Blaise Elders'in evinde tam zamanlı olarak kalmayı gerektirecektir. Blaise Elders'in tüm zamanlarda sorumluluğunu üstlenecek ve kişisel izinleriniz ihtiyaç duyulduğunda önceden onaylanacaktır.

Elders'in bakımından sorumlu olacaksınız ve kişisel izinleriniz ihtiyaç duyulduğunda önceden onaylanacaktır.

Bu, Blaise Elders'in İngilizce kreş ve okul ortamına ve sosyal durumlara entegrasyonundaki ilerlemeye bağlı olarak altı ay sonra gözden geçirilecek on iki aylık bir sözleşme olacaktır.

İş, gerektiğinde Remington ve Blaise Elders ile seyahat etmeyi de içerecek ve tüm masraflar Elders Enterprises tarafından karşılanacaktır.

On iki aylık dönem için maaş yüz bin pound olacak ve buna ek olarak, sizin ve Blaise Elders'in bakımınız altındayken tüm ihtiyaçlarını karşılamak için bir masraf ödeneği verilecektir.

Size herhangi bir zamanda kullanabileceğiniz bir şoför ve araba tahsis edilecektir.

Önümüzdeki on iki ay boyunca mevcut evinizin kirası, mülkü elinizde tutmak için ödenecek ve ayrıca evden uzaktayken evinize hizmet verecek bir temizlikçi/bakıcı da sağlanacaktır.

Elders Enterprises, mevcut işvereninizle görüşmelerde de yardımcı olacak işvereninizle görüşmelerde yardımcı olacaktır.

Bu teklifi kabul ettiğiniz bize bildirildiğinde, iş sözleşmesi inceleyip imzalamanız için size gönderilecektir. Elders Enterprises, sözleşmeyi imzalamadan önce sizin için sözleşmeyi incelemesi için seçtiğiniz bir hukuk firmasına dış hukuk danışmanlığı ücretini de ödeyecektir.

Bu teklifin, bu mektubun tarihinden itibaren kırk sekiz saat içinde kesinleşmesini bekliyoruz.

Saygılarımızla,

Remington Elders

Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne?
Ne? Ne? Ne? Ne? Ne?

Bu adam resmen deli.

Aslında, hayır, bundan da kötüsü. Tamamen kibirli bir pislik.

Ayağa kalkıp onun ofisine doğru yürürken, öfkemin kabardığını hissediyorum ve onu ona yönelteceğim.

Öyle sinirliyim ki kapıyı çalmadan açıp masasının önünde durdum. Bu ani girişime başını kaldırdı.

"Elouise, ne oldu?" Panik içinde ayağa kalkıyor.

"Sen kendini beğenmiş bir pisliksin. Ben senin emirlerine uymak zorunda olan küçük bir köle değilim. İşini al ve güneşin parlamadığı bir yere sok. Senden emir almayacağım!" Soğuk bir günde dışarıda olsaydım, benden buhar çıktığını görebilirdiniz.

"Hey, hey, hey, sakın ol. E-postamı okumuşsun ve hoşuna gitmemiş." Bir dakika önce benim güvenliğim için endişelendiğinde sesinde duyduğum şefkat artık yok, yerine daha önce hiç duymadığım sakın ve kontrollü bir ses var. Bu, istediğini elde etmek için kullandığı yönetim kurulu odası sesi olmalı. Ama bu benim üzerimde işe yaramayacak.

Bu büyük iş adamlarının yanında kendime güvenim eksik olabilir ve bu ortama ait olmadığımı biliyor olabilirim, ama kendime saygım var ve bu daha önemli.

"Hoşuma gitti mi, ciddi misin! Evet, Rem, bu para benim üç yıllık maaşıma denk gelen saçma bir miktar. Kim birine bu kadar para öder ki? Ah, doğru ya, sen ödersin, böylece senin özel hizmetçin olabilirim. Yukarıdaki problemini halledebilecek biri. Anlıyorum, çocuk sahibi olmak hiç gündeminde değildi, ama bil bakalım ne oldu, böyle şeyler olur! Ve bununla başa çıkmayı öğrenmen gerekiyor, çünkü bir soruna para atıp çözülmesini umut edemezsin." Ellerim belimde ve ona tüm tavrımla karşılık veriyorum.

"Söylenmen bitti mi?" Sanki az önce söylediklerimi umursamıyormuş gibi koltuğuna yaslanıyor.

"Tanrım, neden sana herhangi bir şekilde ilgi duyduğumu düşündüm ki?" Öfkeyle, kollarımı havaya kaldırıyorum.

"Çekici gelmedin, hatırladın mı? Bana sadece seni becermemi istediğini söyledin, hepsi bu. Orada herhangi bir çekicilik olması gerekmiyordu. Senin lanet vibratöründen daha iyi bir tek gecelik ilişki. Sanırım senin isteklerini istediğin gibi yerine getirdim, hikaye bitti, devam edelim." Ellerini masanın üzerine koyar, birbirine kenetler ve hiçbir duygu göstermeye çalışmaz.

"Bunun o geceyle hiçbir ilgisi yok!" Hayal kırıklığım şimdi öfkeye dönüşüyor. "Ama madem bu konuyu konuşuyoruz, dün gece benim yatağıma girmek isteyen sendin, bu yüzden bana çekicilik olmadığını söyleyemezsin." İçimi acıtan sözleri söylerken, ona karşı hissettiğim tiksintiyi yansıtan gözlerle ona bakıyorum. "Yoksa ben sadece burada bulunan, senin hissettiğin paniği sikerek atmak için kullanılacak bir beden miydim?"

Bağırmaya devam ederken nefesim hızlanıyor. "Kontrol edebileceğin biri, evet, tıpkı teklif mektubundaki gibi. Ben izin vermedikçe evden çıkamazsın, sana söylediklerimi yaparsın, böylece ben de oğlumdan sorumlu olmadan playboy hayatımı sürdürebilirim. Evet, hayır, olmaz, pislik." Dönüp, uzaklaşmaya hazırım.

"Elouise." Sesi artık o kadar yüksek değil. Yürümeye devam etmek istiyorum, ama bir şey beni geri çekiyor. Orada durmuş, hızlı da olsa nefes alıyorum, ama yine de nefes alıyorum ve nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Henüz dönüp onunla yüzleşmeye hazır değilim, çünkü yine patlayacağımı biliyorum.

"Baştan başlayıp bunu sakın bir şekilde konuşabilir miyiz?"

Onun sandalyesinden kalktığını duyunca ne yapacağımı bilmiyorum. Şu anda sakın bir konuşma yapabilir miyim?

Bunu daha fazla düşünmeye vakit bulamadan, elini omzuma koyarak arkama yaklaşıyor.

"El, lütfen. Üzgünüm, bu konuşma böyle olmamalıydı." Sözleri, bu kadar kızgın olmasaydım beni okşayacak kadar yumuşaktı, ama elinin sıcaklığını hissedebiliyordum ve her zamanki gibi, bu bana her seferinde kapatmaya çalıştığım bir şey yapıyordu. Sahip olamayacağım bir şeyi düşünmeme neden oluyordu ve bu sabah olanlardan sonra, onu isteyip istemediğimden bile emin değildim.

"Hadi El, lütfen, otur da bunu konuşalım." Omzumu çekerek beni kendine doğru çeviriyor.

Vücudu bana çok yakın, bu yüzden tek çözüm uzaklaşıp sandalyeye oturmak. Kahretsin, yine de istediğini yaptırdı bana.

Sinirli bir şekilde oturup kollarımı kavuşturuyorum ve ona bakıyorum. Konuşup bir şey açıklaması gereken kişi ben değilim.

"Tamam... Anlaşılan açıklamak bana düşüyor." Yüzünde küçük bir sırıtış belirir, bu biraz sevimli, ama ona bunu itiraf etmeyeceğim. Bu gülümseme, benimle dalga geçtiğini ama bunu yapmaktan mutlu olduğunu gösteriyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gözlerimi devirdim ve onun başlamasını bekledim.

"Bunu bir iş anlaşması gibi ele aldığım için özür dilerim, öyle demek istemedim, ama seni asla kullanmayacağımı ve seni hafife almayacağımı anlamamı istedim. Her şey yazılı olursa, ileride yanlış anlaşılmalara olmaz diye düşünüyorum. Yardımına ihtiyacım var El, bence bu çok açık."

Peki, bunu inkar edecek kadar inatçı olmadığı için ona puan vereceğim.

"Devam et." Ona düşüncelerimi söylemeden önce, başka ne söyleyeceğini duymak istiyorum.

düşüncelerimi söylemeden önce onun söyleyeceklerini dinlemek istiyorum.

"Çok şey istediğimi biliyorum ve hayır dersin anlarım, ama itiraf etmeliyim ki kızacağım, ama sana kızmayacağım..."

"İstediğin şey sadece çok değil, çok büyük! Hayatımı senin için askıya almamı istiyorsun."

"Hayır, benim için değil... Blaise için." Gözleri benden uzaklaşıyor, gözlerinde görünmesini istemediği herhangi bir duyguyu gizliyor.

Adi herif. Beni kalbimden vurmaya iyi biliyor. Tabii, sevimli, kaybolmuş küçük çocuğu bana karşı kullan. Zayıflığımı kullanarak istediğini elde etmek.

Ughhh.

"Bu adil değil." Ona bakıyorum, gözlerinin bana dönmesini bekliyorum. bana dönmesini bekledim.

"Belki öyle, ama doğru." Şimdi gözleri neredeyse bana yalvarıyor.

"O sana benden daha çok ihtiyaç duyuyor. Onunla iletişim kuramazsam ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum." Bu adam tam bir çelişki.

Bir an gördüğüm en seksi adam, bir an sonra odada bulunan pislik, şimdi ise ileriye dönük bir yol bulmak için neredeyse çaresiz olan şefkatli adam.

Boynum, ani hareketlerden dolayı ağrıyor.

"Bak, bunun sindirilmesi zor bir şey olduğunu biliyorum ve mektuptaki her şey tartışılabilir. Bu sadece bir başlangıç noktası. Para yetmiyor mu? Bu yüzden mi üzüldün?"

"Bu günlerde normal insanların nasıl yaşadığını artık hiç bilmiyorsun, değil mi? Bu benim yıllık maaşımın üç katı. Senin için önemsiz bir miktar olabilir, ama bu işi seviyorum ve geçinmek için yeterli. Yani, hayır, mesele para değil." Vücut dilimi gevşeterek ellerimi kucağıma bıraktım

kucağıma bıraktım. Hâlâ ona kızgın olmak istiyorum, ama kendimi durduramıyorum.

"Bu çok fazla. Elbette çocuklara bakmayı biliyorum, ama ben de ebeveyn değilim, Rem. Çocuk yetiştirmeyi bilmiyorum. Onlara öğretmeyi biliyorum ve ikinizin iletişim kurabilmesi için ona İngilizce konusunda yardımcı olabilirim, ama hayatında hiçbir değişiklik yapmadan bana para verip onun annesi olmamı isteyemezsin."

Onun sinirlendiğini görebiliyorum. "Senden bunu yapmanı istemiyorum!" diye bana öfkeyle bağırıyor.

"Aynı fikirde değilim." Sesimde biraz fazla alaycılık var.

"Sana izin verdim. O sınırlı zamanlar için profesyonel bir dadı bulmam gerekeceğini biliyorum, ama onlar burada olmadığında, ikiniz de burada yokken ona kim bakacak sence?" Biraz sorumluluk aldığını gösterircesine öfkeyle başparmağını göğsüne batırıyor.

"Ne kadar da nazıksın, bana yirmi dört saat, yedi gün çalışmam gerektiğini söyleyen bir madde koyuyorsun, ama ne şanslıyım ki, sana önceden haber verdiğimde izin alabiliyorum. Dalga mı geçiyorsun, Rem? Bunun herhangi bir işte yasal olacağını bile sanmıyorum."

"Ben öyle demek istemedim, bunu sen de biliyorsun." Ayağa kalkar ve sinirli bir şekilde odada dolaşmaya başlar.

"O zaman neden profesyonel dadılardan birini işe almıyorsun?" Bu daha mantıklı olurdu.

"Çünkü onlar sen değiller." Ancak zar zor duyabildiğim düşük sesli homurtusu, onun sandığından daha fazlasını anlatıyor. Beni burada istiyor, ama bu duyguyla nasıl başa çıkacağını bilmiyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum.

"Hmmm," diyecek tek şeyim bu, o kafasındakileri bana anlatmaya hazır olana kadar yürümesi için onu bırakıyorum.

Sonunda, önümdeki masasında durur, arkasına yaslanır, ayak bileklerini çaprazlar ve ellerini masanın iki yanına koyar, masayı o kadar sıkı tutar ki parmak eklemleri beyazlaşır.

"Bunu bir düşünür ve kararını verene kadar birkaç gün benimle kalır mısın? O zamana kadar DNA sonuçları çıkmış olacak ve Adeline gitmiş olacak. Blaise için bunun kolay olacağını sanmıyorum ve bu konuda senin yardımına ihtiyacı olacak."

Nasıl bu kadar kolay kalbimi etkileyebiliyor? Umarım kasıtlı değildir, ama içimden bir ses onun hayatta istediğini elde etmeye alışkın ve bunu nasıl yapacağını bilen bir adam olduğunu söylüyor.

Aklım karışık ve etrafımda olan biteni nasıl anlayacağımı bile bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Tamam," diye cevap veriyorum çekinerek.

"Tamam, yapacaksın?" Yüzünde umut dolu bir ifade belirir.

"Sakin ol, evlat. Tamam, düşüneneğim. Biraz hava almam lazım. Yürüyüşe çıkacağım." Ayağa kalkıp odadan çıkmaya başladığımda paniğe kapıldı. "Gecikme!" dedi, emri benim için fazla talepkardı

"Rem..." diye mırıldandım, dönüp ona baktım.

Adam'ın elması hareket ederken, zorlukla yutkunur ve ben buna bakmaktan kendimi alamam.

"Lütfen çok geç kalma, dışarısı soğuyor." Bu sefer sesi daha az emir verici, ama yüzünde hala panik var, saklamaya çalışsa da.

"O zaman paltomu alsam iyi olur, İngiliz havası tahmin edilemez." Yüzümde bir gülümsemeyle odadan çıkıyorum, henüz bitmediğini bildiğim savaşta kendime bir puan yazıyorum.

Odamdan çıkıp Blaise ve Adeline'in odasının önünden geçerken, sessizce kapıyı açtım ve ikisinin de hala derin uykuda olduğunu gördüm. Güzel, kısa bir yürüyüş için vaktim var.

Evden çıkıp yolun biraz aşağısına yürüdüğümde, nerede olduğumu bilmediğimi ve yön duygumun olmadığı için umutsuz olduğumu fark ettim. Tamam, kaybolmadan önce bu adresi not etmeliyim. Ne harika bir manzara olurdu.

Google haritalarında konumumu işaretlerken, yolun aşağısında ve köşede mükemmel bir park olduğunu görüyorum. Yürümeme gerek yok, sadece Rem'den uzaklaşıp temiz hava almam lazım, çünkü bana çok yaklaştığında nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Çok büyük bir park değil, kenarlarında güzel çitlerle çevrili, bakımlı bahçeleri olan, yeterince büyük bir park. Yazın gölge sağlayan birkaç ağaç, bir tarafında çocuk oyuncakları ve salıncakların bulunduğu şirin bir çardak var. Burası Blaise'i getirmek için mükemmel bir yer olacak.

Şu anda boş olduğu için çok mutluyum, çünkü sadece biraz alana ihtiyacım var.

Çardaktaki bankta otururken, ağaçlardaki yaprakların hafif hışırtısını duyabiliyorum. Rüzgâr biraz hızlanıyor. Kabul etmek istemiyorum ama Rem haklıydı. Bu öğleden sonra havada hafif bir serinlik var.

Elimdeki telefonumda, evden çıkmak istememin asıl nedeni olan Tori'nin ismine basıyorum. Onunla konuşmam lazım ama Rem'in deli bir kadın gibi bağırıp çağırmamı dinlemeyeceğinden emin değilim. Tabii ki onun yüzüne söylemeyeceğim bir şey söylemeyeceğim.

Yine de, gerçek dünyadan hiç haberi olmayan erkekler hakkında içimi dökebileceğim tek kişiyle konuşmam gerekiyor.

"Lou, orada ne oluyor? Nic, Rem ile telefonda konuşuyor ve çok fazla bağırış duyuyorum."

Sadece Tori'nin sesini duymak bile gözyaşlarımın akmasına neden oluyor ve ona nedenini söyleyemiyorum.

"Bu, ben onun ayaklarına kapanıp emirlerini yerine getirmediğim için şikayet eden kibirli pislik Remington olmalı." Ağladığımı anlamasın diye hıçkırmamaya çalışıyorum ve gözyaşlarımı silmek için gömleğimi kullanıyorum.

"Oraya gelip o aptalı halletmem mi gerekiyor? Ne oldu böyle?" En iyi arkadaşımı bu yüzden seviyorum. Ne olduğunu bilmiyor ama yine de benim tarafımda.

"Nereden başlasam?" Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıp biraz sakinleşmeye çalışıyorum.

Tori'ye olan her şeyi, Rem'in bana gönderdiği sözleşmeyi okumak da dahil, anlatmak çok yorucu. Bu arada, o da Rem'in aptallığına öfkelenerek sürekli benim sözümü kesip konuşuyor.

"Ne yapacağım konusunda çok sinirli ve kafam karışık," diye iç çekerek Tori'ye söylüyorum, her şeyi anlatmanın sonuna gelmişken. Ona içimi dökmem gerekiyordu ve Tori'nin sesi, odanın diğer ucundaki Nic'e bağırırken kulağıma çılgılık gibi geliyor.

"Remington'a, onun tanıdığım en büyük pislik olduğunu söyleyebilirsin. Tam bir salak!" O da, ben ilk okuduğumda olduğu kadar ona kızgın.

"Doğru," onun yorumlarına katılıyorum.

"Yapacağın şey şu. Tabii ki, birçok nedenden dolayı bu işi almanı istiyorum. Birincisi, bana daha yakın olacaksın, her zaman on dakikadan daha az uzaklıkta olacaksın ve seni deli gibi özlüyorum. İkincisi, seni tanıyorum ve zavallı küçük Blaise'i önümüzdeki birkaç ay boyunca bu dünyada kendine bir yer bulmaya çalışırken yalnız bırakmayacağını biliyorum. Ona ihtiyacı olan sensin. Üçüncüsü, iş seyahatlerinde bizimle birlikte seyahat edebilirsin ve Tanrı biliyor ki çoğu seyahatte uçakta çok fazla testosteron var. Ve son olarak, bu para, umutsuzca para biriktirdiğin o evi sonunda satın almana yardımcı olacak. Ama merak etme, Rem

aptallığının bedelini ödeyecek. Ona söyle, eğer seni bu kadar çok istiyorsa - ki ikimizin de bildiği gibi, o sadece seni istemiyor, sana ihtiyacı var - iki katını istediğini söyle. İki yüz bin pound ya da anlaşma yok.

"Tori! Onu dolandıramam." O kadar yüksek sesle bağıryorum ki, parkta biri olsaydı, korkudan sıçrayıp kaçardı.

"Soymuyorsun. Bana güven, o bunu karşılayabilir. Böylece on iki ay sonra ayrıldığında, şehre daha yakın ve ikimizin hayal bile edemeyeceği kadar kaliteli bir ev satın alabilirsin. Zor bir yıl olacağını biliyorum, özellikle de kibirli bir patronla çalışırken. Ama ikimiz de onu yerine oturtabileceğini biliyoruz ve uzun vadede buna değecek."

"Peki ya işim ne olacak? Onların 'Tabii, bir yıl izin al ve lüks bir hayat sür. İşini sana saklayacağız' diyeceklerini sanmıyorum. Kimse o kadar önemli değildir." Okul müdürümle yapacağım bu konuşmayı kafamda canlandırdıkça, şimdiden korkmaya başladım.

"Lou, bu adamları yeterince uzun süredir tanıyorsun, ne olacağını biliyorsun. Bir şey istedikleri zaman, onu gerçekleştirirler. Bu senin en küçük sorunun. Cevaplaman gereken tek soru, bir yıl boyunca Remington'la yaşayabilir misin?" Tori bana sorduğu sorunun yarısını bile anlamıyor.

Bu benim en büyük endişem.

Her gördüğümde kalbimin atışını hızlandıran bir adamla nasıl aynı evde yaşayacağım? Bana çok yakın olduğunda ve kolonyasının kokusu beni sardığında nefes alamıyorum. Ve o, geceleri yatakta uzanıp, beni mutlak cinsel zevke ulaştırdığı gecenin anılarıyla mastürbasyon yaptığım adamın ta kendisi.

Gözlerimi kapatıp başımı eğiyorum. Ne yapacağım ben?

Telefona fısıldıyorum, "Bilmiyorum, Tori, bilmiyorum." Sesimde hiç güven yok.

"Gelip sana yardım etmemi ister misin? Birkaç dakika içinde orada olabilirim."

Erkeklerin her zaman erkek arkadaşlarının kardeşliği ve birbirlerini kollamaları hakkında konuştuklarını biliyorum. Ama şunu söyleyebilirim ki, en iyi arkadaşını koruması gerektiğini düşünen bir kadının hissettikleriyle bunun hiçbir ilgisi yok. Şu anda Rem'e çok kızgın olsam da ve kararım konusunda tamamen kafam karışık olsa da, ona Tori'nin öfkesini tam olarak yaşatmayacağım.

"Hayır... Ben iyiyim. Sadece düşünmem gereken bazı şeyler var..." Başımı kaldırıp gözlerimi açtığımda, güneşin gücünü kaybetmeye başladığını ve

soğuk hava artık hissedilmeye başlamıştı.

"İhtiyacın olursa ben buradayım. Unutma, bunu yapmaya karar verirsen Rem için değil, Blaise ve kendin için yapıyorsun. Rem canı cehenneme." Sesindeki bu kararlılıktan, onun neden şirket dünyasına bu kadar uyum sağladığını anlıyorum. Onu bir toplantı odasında fikirlerini savunurken hayal edebiliyorum. Ne yazık ki ben onun onda biri kadar bile güçlü değilim.

"Teşekkürler tatlım, ama bana bir iyilik yapar mısın?" İşte bu noktada farklılıklarımız ortaya çıkıyor. "Tabii, ne istersen."

"Rem'e bundan bahsetme. Zaten yeterince sorunu var, Tornado Tori'nin üzerine çökmesine gerek yok. Bunu kendim halletmem lazım. Tamam mı?"

"Of, çok nazıksın. Deneyeceğim, ama söz veremem. Eğer bana bu konuyu açarsa, oyun başlar, pislik."

"Tori."

"Tamam, ağzımı kapalı tutacağım. Ama bu, onu bir dahaki görüşümde koluna yumruk atmayacağım anlamına gelmez."

"Aman Tanrım." Tori'nin kendisinden bir baş daha uzun olan Rem'e karşı duruşunu görünce gülmekten kendimi alamıyorum. Ama yine de, ona bu tür bir şey yapmayacağını söyleyemem.

"Şimdi eve dönmelisin. Saat geç oluyor ve Nic az önce Rem'den gelen bir mesajı gösterdi. Senin için endişeleniyor."

"Hayır, endişelenmiyor, sadece Blaise uyanırsa benim orada olmamamdan endişeleniyor." Birkaç adım attıktan sonra yanlış yöne gittiğimi fark ettim. Geri dönüp Rem'in evine doğru yürüdüm, tanımadığım bir yerde tek başıma olduğum için biraz utanç duydum.

"O zaten uyanmış ve seni soruyor. Şimdi oraya geri dön ve bu gece uyu. İhtiyacın olursa beni ara, yoksa Rem istese de istemese de sabah orada olacağım."

Tori'nin sözleri sanal bir kucaklama gibiydi, onun çok yakın olduğunu ve onu ararsam insan olarak mümkün olan en hızlı şekilde buraya geleceğini biliyordum.

"Teşekkürler tatlım. Ben iyiyim. Bu gece mesaj atarım. Hoşça kal."

"Sonra konuşuruz." Sesi kesildi ve kafamda yine sessizlik hakim oldu. Sokağın köşesini döndüğümde, uzaktan evini görebiliyorum ve biliyorum ki bu iş beni çok aşıyor.

Ben bu dünyaya ait değilim.

Ama bir yıl boyunca hayatta kalıp ortama uyum sağlayabilir miyim? Daha da önemlisi, işe alınmış bir yardımcından daha fazlası olabilecek kadar kendime güvenebilir miyim?

Bir yere çıktığımızda beni nasıl tanıtacak? Blaise'in dadısı olarak mı, onun için çalışan biri olarak mı?

Onun tek gecelik ilişkisiyken nasıl arkadaşlık bölgesine geçtim ve şimdi de işe alınan yardımcı oldum? Bugüne kadar anlatılan tüm masalsı aşk hikayelerinin tam tersini yaşadım. Sanırım hizmetçiden prensese dönüşen Sindirella değilim.

Kapının düğmesine basıyorum ve kapı otomatik olarak açılıyor; belli ki beni bekliyordu.

Rem'in açık kapıda durduğunu ve arkasında evinin sıcak ışıklarını görünce, ne yapmam gerektiğini anlıyorum.

"El, iyi misin?" Ön kapıdan geçebilmem için geri çekildi.

"İyileşeceğim. Konuşmamız gerek," derim, içimden gelmeyen bir kararlılıkla.

Ama böyle demiyorlar mı? Başarana kadar numara yap.

İşte, ben de öyle yapıyorum. Aslında, kendi yatağında bir top gibi kıvrılıp tüm bunları unutmak istiyorum.

Kendine gel Elouise ve bu adama onun dünyasında da oynayabileceğini göster

Ya da en azından denemelisin.

Beşinci Bölüm

REMYINGTON

Nerede bu kadın!

O, yabancı bir yerde dolaşıp Tori ile konuşuyor. Onun böyle yapacağını biliyordum. Tıpkı Nic'i arayıp kadınların ne kadar sinir bozucu olduğunu anlatıp içimi dökmem gibi, o da bana gülererek karşılık verdi ve ben bunu hiç hoş karşılamadım. Tori'yi olduğu için o benim ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. Tori onu her gün çılgına çeviriyor ama nedense Nic onu bu yüzden seviyor.

Nasıl olduğunu anlamıyorum.

Bu, bekar olmanın sevdiğim yanlarından biri. Bir kadın beni sinirlendirdiğinde, basitçe uzaklaşabilirim. Ama bu sefer Elouise'e ihtiyacım var, bu yüzden bu mümkün değil. Onun benim çatım altında yaşayacağı uzun bir yıl olacak, ama başka seçeneğim yok. Ve dürüst olmak gerekirse, o yıl bittiğinde ne yapacağımdan emin değilim. Ben yokken Blaise'e bakması için yine bir dadı tutmam gerekecek, bu da beni biraz rahatsız ediyor. Annem ev hanımıydı, yani sabahları okula gitmeden önce ve eve geldiğimde beni ve kız kardeşimi kollarını açarak ve genellikle ev yapımı ikindi çayıyla karşılardı.

Yıllardır bunu düşünmemiştim. Ebeveynlerinizin sizin için yaptıklarını nasıl da doğal kabul edersiniz, ta ki bir gün bir şey sizi geriye dönüp bakmaya ve hayatınızı kolaylaştırmak için ne kadar çok çalıştıklarını anlamaya itene kadar.

Blaise ve Adeline uyandılar ve ben onlara mutfakta atıştırma malzemeleri olduğunu ve Elouise'in yürüyüşe çıktığını söylemeyi başardım. Adeline, Blaise uyanır uyanmaz

güzel bayanı ve onun nerede olduğunu sorduğunu söyledi. "Evet, ben de bunu bilmek isterdim" diye cevap vermek istedim.

Nic'e mesaj atarak Tori'nin hala onunla telefonda olup olmadığını sordum. En azından bu şekilde onun hala güvende olduğunu ve benden kaçmadığını biliyordum. Öyle yapacağını düşündüğümde değil, hala hissettiğim panik duygusundan dolayı, ki bu çok rahatsız edici ve alışık olmadığım bir şey.

Tamamen kontrol sahibi olamadığımdan nefret ediyorum!

Ofisimde oturup güvenlik kameralarını izlerken, birkaç ev aşağıda yavaşça evime doğru yürüyen Tori'yi görüyorum. Baş eğik, omuzları çökmüş, vücut dili bana zorlandığını gösteriyor. Ön kapıya yürüdükten sonra, güvenlik ekranını izlemeye devam ediyorum, böylece kapıya yaklaşmasını görebiliyorum. Bir dakika durup içeri girmeyi düşünüyor gibi görünüyor, ama sonunda zili çalıyor ve ben kapıyı açıyorum.

Kapıyı açıp bana doğru yürüdüğünü izlerken, beklenmedik bir şekilde büyük bir rahatlama hissediyorum, ama bunu, bir türlü yatıştıramadığım Blaise endişemle ilişkilendirerek kafamdan atıyorum.

"El, iyi misin?" Söylemek istediğim bu değildi, ama bu sözler, ona şimdiye kadar dönmüş olması gerektiğini söyleme düşüncemi bastırdı.

Siktir, Tanrıya şükür bunu söylemedim. Ben onun babası değilim ve o da yetişkin bir kadın. Bu, yine bağırış çağırışlı bir tartışma başlatırdı ve ikimizin de ihtiyacı olan şey bu değil.

"Olacağım. Konuşmamız gerek." Gözlerime bile bakmadan, doğrudan ofisime doğru yürür ve biraz endişeli görünen Blaise ve Adeline'e bakmadan geçer.

"Adeline'e Fransızca bir şeyler söylüyor, ben de bunun bir dakika sonra döneceğimi söylediğini anlıyorum, sonra koridorda onun peşinden koşuyorum.

Onu evimde ağırlamaktan beni sinirlendiren bir şey varsa, o da burayı yönetenin kendisi olduğunu düşünmesi.

Hayatta olmaz!

Benim evimde, kontrol bende. Lanet kadınlar çok zorlu!

Ofisime girerken, arkamdaki kapıyı gerekenden biraz daha sert kapatıyorum ve bu, onun dönüp bana öfkeyle bakmasına neden oluyor.

On say, Rem, daha konuşmaya başlamadan onu kızdırma.

Bu sefer masamın arkasında oturamam. Ona yan taraftaki kanepeyi gösterince, o sadece başını sallar ve oturur, ben de masadan bir sandalyeyi çekip onun önüne koyarım, bu konuşmaya rahat bir hava katmaya çalışıyorum.

"Söz sende, Elouise," dedim, ona içinden atamadığı tüm endişelerini dökmesini söyledim ve eminim Tori de daha fazla düşünce eklemeye yardımcı olmuştur.

"Blaise'e yardım etmek istiyorum ve Tori bunu söylediğim için bana bağırırsa da, sana da yardım etmek istiyorum, ama..."

Kalbim yavaşlamaya başladı, ta ki o cümleyi "ama" ile bitirene kadar.

"Ama ne?" Tanrım, kadın, şimdi beni bekletmenin sırası değil. "Bazı kurallar koymamız gerekiyor ve bana gönderdiğin mektup ciddi bir düzeltmeye ihtiyaç duyuyor.

ciddi düzeltmeler yapılması gerekiyor. Tanrım, umarım diğer sözleşmelerini göndermeden önce birine inceletiyorsundur, çünkü bu beni gerçekten çok kızdırdı. Dürüst olmak gerekirse, benim burada olmam senin için bir şans." Bana bakışları, bana bazen ofisteki Tori'yi hatırlatıyor ve neden bu kadar iyi arkadaş olduklarını anlayabiliyorum. Ben kendimi neye bulaştırıyorum böyle?

Mektubuma yaptığı iğnelemeyi görmezden gelerek, konuyu geçiştirip devam etmesini istiyorum. "Bunu yapabilirim. Ne istediğini söyle, değiştiririz." Sonunda koltuğuma biraz rahatça yaslanabiliyorum, içten içe her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

"Ne diyeceğimi bilmiyorsun ama şimdiden kabul ediyorsun. Belki de Tori'nin dediği gibi iki yüz bin sterlin gibi saçma bir maaş istemeliyim." Küçük kıkırdaması, gerçekten yumuşak bir viskinin ilk yudumu boğazından aşağı kayarken hissettiğin o sakinleştirici hissi veriyor.

"Anlaştık." Ne kadar maaş istediği umurumda değil, ödeyeceğim.

"Dur, ne!" diye bağırdı ve koltuğundan atlayacakmış gibi dik oturdu. "Şaka yapıyordum, bu resmen soygun, sana bunu yapamam. Söylediğimi unut gitsin." Yanlış bir şey yaptığını düşünerek sinirli bir şekilde ellerini ovuşturdu.

"El, şunu bir açıklığa kavuşturalım." Öne eğilip ellerini ellerime alıyorum. "Senden istediğin her şeyi öderim, bunun tek bir nedeni var... Sana güveniyorum. Oğlumun seninle güvende olduğunu bilerek, her gün o kapıdan çıkıp ekibimizdeki herkesin güvenliğini sağlamak için işime gidebileceğim." Elleri o kadar soğuk ki, onları ısıtmak için üstlerine ellerimi sürüp başparmağımla okşuyorum. "Bir ajans dadısı tutup bir de özel öğretmen tutabileceğimi biliyorum, ama bu normal bir durum değil. Blaise çok zor günler geçirdi ve ona daha fazla travma yaşatmak istemiyorum.

daha fazla travma yaşatmak istemiyorum. Tori sizi bize ilk tanıttığında hepimizin yaptığı gibi, o da sizi sevdiği ve güvendiği biri olarak görmeye başladı bile. Benim için önemli olan bu." Ellerini bırakmam gerekirdi, ama ellerim içinde çok rahat hissediyorum.

"Ama ne yaptığımı bilmiyorum. Ya hata yaparsam ve onun için durumu daha da zorlaştırırsam? Kendimi asla affetmem." İşte bu yüzden o mükemmel bir insan. Kendinden çok o küçük çocuğu önemsiyor. Mesele, ondan bir yıl boyunca hayatını askıya almasını, benim evime taşınmasını veya ev işleriyle uğraşmasını istemem değil. O, Blaise için endişeleniyor.

"Kendine daha fazla güven, El; sana işe yaramaz olduğun için öğretim ödülü vermediler. Ne yaptığını biliyorsun, emin olmadığın zaman içgüdülerine güven. Hayatımın çoğunda bunu yaptım ve hiç yanılmadım. Şu anda da sana yardım etmeni istemek dahil. İyi bir takım olacağız ve sen farkına bile varmadan yıl sona erecek, o okula gitmeye hazır olacak ve sen benim için çalışmaya devam etmek için bana yalvaracaksın," diyorum, onu gülümsetmeye çalışıyorum, ama bunun yerine kolları titriyor ve ellerini benden çekiyor.

"Öyle bir şey olmayacak. Yıl bitmeden, ikimiz de birbirimizden kurtulmak için günleri sayıyor olacağız." Sesindeki hafif titreme, onun neyden endişelendiğini merak etmeme neden oluyor, ama bunu daha fazla düşünmek için enerjim yok.

"Öyleyse, diğer tüm sorunları çözebiliriz, ama cevabın evet mi?" Sadece bunu kesinleştirmek istiyorum.

"Evet demeden önce, tartışmaya açık olmayan şartlarım var. Nedenini açıklamadan izin alabilmem gerekiyor. Dışarı çıkmak istediğimde veya sadece kendime zaman ayırmak istediğimde bakıcı için görüşme yapmamız gerekecek. Tori istediğinde onunla çıkmaya devam etmek güzel olurdu ve dürüst olalım, çoğu zaman sen de oradasın, bu yüzden bir düzenleme yapmamız gerekiyor."

"Mantıklı, başka ne var?" Haklı, onun bizimle eğlenmesini engellemek istemiyorum.

"Akşamları evde olduğunda, çalışman gerekmedikçe Blaise senin sorumluluğunda." Parmağını bana doğrulttu. "Bu her akşam olamaz. İş ve babalık arasında denge kurmayı öğrenmen gerekiyor. Çeviride yardımcı olacağım, ama onun İngilizcesini güçlendirene kadar ikiniz de iletişim kurmanın bir yolunu bulmalısınız ve..."

"Evet, evet, Fransızca öğrenmeye başlamak için bir uygulama indirdim bile." Ona gözlerimi devirdim, çünkü bir an için, bir öğretmenin öğrencisiyle konuşuyormuş gibi hissettim. Bu bir sorun haline gelmesin.

"Güzel. Ama bir şey daha var." Şimdi sesinden güven kayboldu ve bunun kişisel bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Kahretsin, ona erkek arkadaşı olup olmadığını ya da benim bilmediğim biri olup olmadığını sormadım. Hayır, öyle değil, güvenlik ekibim bana söylerdi ya da Tori, özellikle birkaç içkiden sonra, konuşma sırasında bunu söylerdi.

Devam etmesi için başımı salladım.

Elini aramızda salladı. "Dün geceki gibi bir şey bir daha asla olamaz. Noel'de tek seferlik bir şeydi ve ikimiz de buna karar verdik. Arkadaş, biz sadece arkadaş olabiliriz. Ben senin ihtiyacın olduğunda yardıma gelen bir yardımcı olamam."

"Ne oluyor lan, benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Tanrım, El. Seni fahişem olarak tutmuyorum!" diye bağırdım, ayağa kalkıp saçlarımı elledim. Beni ona böyle davranan bir pislik olarak görüyor olmalı.

"Bu doğru çıkmadı. Öyle demek istemedim, hayır, üzgünüm. Asla öyle demek istemedim. Tanrım, bu konuda çok kötüyüm."

"Peki, sana yardım edeyim. Sen lanet olası bir yardımcı değilsin, benim tamamen berbat hayatımda bana yardım etmesi için para ödediğim bir arkadaşsın. Ve sana asla öyle davranmam, lanet olsun. Kadınları öyle kullanmam ve umarım sen de beni öyle görmüyorsundur, yoksa bu bir hata olabilir." Karnıma tekme yemiş gibi hissediyorum. Sanki yıllar önce eski sevgilim Shannon'ın anıları kafamda canlanıyor. Hakkımda gerçeklerden uzak suçlamalar yapılıyor.

"Hayır, Rem, lütfen, özür dilerim. Dün gece teselliye ihtiyacın vardı, bunu anlıyorum, ama bu ben olamam. Bu çok zor. Ayrıca, Blaise'in kafası karışır."

Derin bir nefes alıyorum, ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum, utançtan yanakları kızarmış. En azından ben öyle düşünüyorum.

"Bak El, o gece sana söyledim, ben hiçbir şekilde ilişki yaşamam," dedim, bu konuda ciddi olduğumu anlamasını sağlamak için. Bir ilişki denememin üzerinden on yıldan fazla zaman geçti ve bir daha asla o yola girmeyeceğim. Buna değmez.

"Ve ben arkadaşlık ilişkisi de kurmam, yani aynı noktadayız. Bunu burada bırakalım ve devam edelim."

Daha fazla şey söylemek istiyorum, ama o haklı, devam etmeliyiz.

İkimiz de söylenenleri sindirirken bir an sessizlik oluyor, sonra o yumuşak sesiyle, bana olmaması gereken bir şey yapan, umutsuzca duymayı beklediğim şeyi söylüyor.

"Şimdi tüm bunlarda anlaştık, o zaman evet, sana yardım edeceğim, ama sadece bir yıl için, sonra eski hayatıma döneceğim ve sen Blaise ile hayatına güvenle devam edeceksin. Anlaştık mı?" Elini uzatarak önümde duruyor, benim elimi tutmam için.

Söyledikleri beni hala sarsıyor, ama sonunda bu işi halletmek için çaresizim.

Artık çok daha sıcak olan elini tutarak, "Anlaştık ve El..." diyorum. Dün beri içimi kaplayan panik nihayet biraz yatışırken, vücudumda bir sıcaklık hissediyorum.

"Evet?"

Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Gerçekten minnettarım." Bunun yanlış bir şey olduğunu biliyorum, ama içimdeki büyük rahatlama onu kollarıma çekip sıkıca sarılmama neden oluyor. Bu boktan durumla başa çıkmak için başka kimseyi istemem ve onun da bunu bilmesini istiyorum.

Onun biraz geri çekilmeye çalıştığını hissedince, konuyu değiştirmek doğru olan şey gibi görünüyor.

"Hadi, yemek yiyelim. Çok acıktım ve sanırım dışarıda az önce seni arayan küçük bir çocuk var." Geri adım atarak, arkadaşlar arasında olması gerektiği gibi aramıza saygılı bir mesafe koymak doğru geliyor.

Eğer iyi olduğum bir şey varsa, o da olayları bölümlere ayırmak ve doğru sınırlar içinde tutmaktır. Yani sadece arkadaş olmak, El'i kollarımda son kez tutacağım anlamına geliyor.

"İyi fikir." Bana neredeyse özlem dolu bir bakışla bakar, sonra başını hafifçe sallar ve odadan çıkar.

Gözlerim, kot pantolonunun sıkıca oturduğu sevimli kıcına kayıyor. Siktir, o saçmalığı başlatma!

Arkadaşlar.

Sınır çizildi.

Aşma.

Dün gece El ile sözleşmeleri nihayet halledip avukatıma gönderdikten sonra, bu sabah avukatım eve geldi ve El'in imzalaması için son kopyayı ve hepimizin beklediği paketi getirdi. Zarfın içinde bir bomba varmış gibi hissettiren paket.

Ona daha sonra açacağımı söyledim. Sadece El'in imzaladığı tüm belgeleri istedim, geri kalanı için cevabı zaten biliyorum.

Ama şimdi burada oturmuş, Blaise'in Adeline ile yerde oynadığını izliyor ve elimdeki zarfı seyrediyorum. İçindeki cevabı bilmeme rağmen, zarfı açamıyorum. Nedenini bilmiyorum.

Yanımdaki kanepenin çöktüğünü hissederek, yanıma oturan El'e döndüm ve o da elini bacağıma koydu.

"Sorun değil, içinde ne yazarsa yazsın, ben senin yanındayım."

Blaise'e doğru bakıyorum. "Ya o benim çocuğum değilse?" diye fısıldıyorum ve gerçek korkum ortaya çıkıyor. Çocuk istemiyordum, ama şok edici olan şey, şimdi onu bırakmaya hazır olmamam. Bu nasıl oldu?

"O zaman bir çözüm buluruz. Her halükarda, biyolojik olsun ya da olmasın, onun babası olmana ihtiyacı var. Camille onu senin yetiştirmeni istiyordu. Bunun gerçekleşmesini sağlayacağız." El nasıl bu kadar akıllı ve pratik olabilir, ben ise tam bir karmaşa içindeyim.

Başımı hafifçe eğip gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum, sonra nihayet zarfın üstünü yırtıp mektubu çıkarıyorum.

Yüzde 99,9 olasılıkla onun babasıyım ve hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Vücudumu kaplayacağını sandığım korku gelmiyor, bunun yerine daha önce hiç hissetmediğim bir duygu geliyor. Anne babam ve kız kardeşim dışında başka bir insana bağlılık. Erkeklerle de nasıl olduğunu biliyorum, çok yakınız ve bu sadece arkadaşlıktan öte bir şey, ama bu çok farklı. Hiç deneyimleyeceğimi hayal etmediğim, minik bir insana karşı duyduğum sorumluluk ve sevgi duygusu. Oğlumu sevdiğimi söyleyebilir miyim? Evet, ama asla bozulmayacak bir baba-oğul sevgisi olarak değil, ama eminim ki bu his zamanla büyüyecektir. Biz yabancıyız, ama garip bir şekilde, onu ruhuma kazınmış gibi hissediyorum ve hayatta ne olursa olsun, ölene kadar onu her zaman koruyup kollayacağımı biliyorum.

"Rahatlamış görünüyorsun Rem, ama aynı zamanda beyninin hızla çalıştığını da görebiliyorum." El'in eli hala nazikçe uyluğumun üzerinde duruyor ve bu çok rahatlatıcı.

"İki gün önce sorsaydın, sana asla baba olamayacağımı söylerdim, ama şimdi başka seçeneğim yok. Bunun nasıl yapılacağını bulmanın zamanı geldi." Mektubu nazikçe zarfına geri koyuyorum, tüm önemli belgelerimle birlikte kasaya koymaya hazırım. Bir gün geriye dönüp baktığımda, Blaise'in benim olduğundan nasıl şüphe ettiğimi merak edeceğim.

"Blaise'in senin oğlun olmayı öğreneceği gibi, ikiniz de bunu birlikte başaracaksınız. Hiçbir ebeveyn, bebek doğduğu anda uzman değildir. Hatalar yapacaksın, bu normal. Ama ne olursa olsun, ona ne kadar çok sevdiğini ve yanında olmasını istediğini her zaman söylemeyi unutma, ona güvende olduğunu hissettir, gerisi kendiliğinden yoluna girecektir." El'de, ben istemediğim halde beni doğal olarak sakinleştiren bir şey var. Ne söyleyeceğini ve ne zaman söyleyeceğini biliyor. Eminim bu özelliği onu harika bir öğretmen yapıyor.

"Sen olmasan bunu yapamazdım, biliyorsun, değil mi?" diyerek elimi onun elinin üzerine koydum.

"Arkadaşlar böyle yapar." Sanki gizli bir şaka paylaşıyormuşuz gibi bana gülümsüyor.

"Sen öyle diyorsun. Arkadaşlardan bahsetmişken, bütün sabah cevap vermem gereken mesajları görmezden geldim. Flynn çok canımı sıktı. Hepimiz onun yeni oyuncakla oynamak isteyen heyecanlı bir köpek yavrusu gibi olduğunu biliyoruz." Biraz güldüm ve El de bana katıldı çünkü ikimiz de bunun Flynn'i en doğru şekilde tanımlayan ifade olduğunu biliyorduk.

"Neden önce Blaise ile biraz vakit geçirmiyorsun? Onlar biraz daha bekleyebilir. Ölecek değiller ya."

"Flynn'e karşı çıkmaktan korkmayan bir kadın, bu çok eğlenceli olacak."

"Sanırım artık, ne kadar çekici olursa olsun, benim ona ilgi göstermemi sağlayamayacağını öğrenmiştir," diye alay ediyor. Bana göz kırparak ayağa kalkıyor ve Adeline ile Blaise'e doğru yürüyor.

Flynn'i hafife alıyor, ama öte yandan, Flynn onu hayatının aşkı olarak gerçekten ilgilenseydi, bu kadar kolay vazgeçmezdi. Sadece kartlarını oynuyor ve nasıl sonuçlanacağını bekliyor.

El, Adeline ile Fransızca konuşuyor ve Adeline, Blaise ile oynadığı yerden ayağa kalkıyor.

"Mutfağa gidip öğle yemeği hazırlayacağız, sizi iki erkeği baş başa bırakıyoruz. Unutmayın, o ısırılmaz." Şakası hiç de

komik değil. Beni Blaise ile yalnız bırakmakla ne demek istiyor? Ben Fransızca bilmiyorum.

İtiraz etme fırsatım olmadan odadan çıkıyorlar ve Blaise ile ben birbirimize aynı şaşkın bakışlarla bakıyoruz. Tek fark, onun bakışı sadece bir saniye sürüyor ve sonra tekrar arabalarıyla oynamaya başlıyor. Tamam, bu ne kadar zor olabilir ki?

Onunla birlikte halının üzerine oturup bacaklarımı altına katlamaya çalışıyorum, ki bu 1,90 boyunda ve uzun bacaklı bir adam için hiç de kolay bir iş değil. Blaise, başını eğdiğinde gözlerinin üzerine düşen siyah buklelerinden bana bakıyor. Zavallı çocuk düzgün göremiyor bile. Saçını kestirmemiz lazım, ama henüz değil. Onu korkutmak istemiyorum.

Sormadan bir araba alır ve bana uzatır, böylece oynayabilelim.

"*Voiture, Papa?*" Artık onun Papa dediğini duyduğumda, bunun bir hata olmadığını biliyorum biraz alışmam gerekecek.

"*Merci, Blaise.*" Birkaç saniye onunla birlikte sürdükten sonra, onun sürmesi için bir pist yapmam gerektiğine karar verdim.

Bazı blokları alıp, onun sürmesi için bir yol inşa etmekle meşgul oluyorum ve farkına varmadan, bir süredir blok yollarda arabalarımızı sürerek ve ara sıra birbirimize çarparak oynuyoruz. Bu, Blaise'i güldürüyor ve onun burada mutlu olduğunu bilmek bana rahatlık veriyor —en azından şimdilik. Ama hayatındaki bir sonraki büyük zorluk yaklaşıyor ve bu onun için zor olacak.

Adeline'e DNA sonuçlarının geldiğini söylediğimde, o da ayrılmak için hazırlanmaya başlayacak. Ona bunu nasıl yapabilir? Ben bir seri katil olabilirdim, ama o gelip Blaise'i bana bırakıp gidecekti. Bu beni gerçekten rahatsız ediyor. Camille ile sadece bir gün görüştüm ve evet, eğlendik, ama o da beni gerçekten tanı mıyordu. Düşündükçe, bu kadınların bu kadar güvenilir olmaları beni daha da sinirlendiriyor. Bir yandan Blaise'in Adeline yerine benimle birlikte olmasına seviniyorum, çünkü onun güvende olduğunu biliyorum.

Onun küçük sesi, konudan sapmamı engelliyor.

"*J'ai faim, Papa.*" Sanki onun ne dediğini biliyormuşum gibi bana bakıyor. Düşün, Rem, bu işi nasıl çözeceğini öğrenmen gerekecek.

Küçük bir çocuğun neye ihtiyacı olabilir ki?

Bir içki? Tamam, elimle bir bardak tutar ve içki içer gibi bir hareket yapıyorum, o da bana el sallıyor. Ne oluyor, ben el sallamıyordum ki.

Yemek olabilir mi? Bir sandviç alıp ısıtıyormuş gibi yapıyorum, çiğniyorum ve lezzetli bir şey yiyormuş gibi ses çıkarıyorum. Onu işaret edip tekrar hayali yemeğimi yemeye devam ediyorum, o da aynı şeyi mi kastettiğinden emin olamadan çok yavaşça başını sallamaya başlıyor.

Telefonum, aptal, neden hemen ona bakmadım ki? Telefonuma "yemek" kelimesini yazıp Fransızca olarak tekrar ettiriyorum, bu Blaise'in yüzünü aydınlatıyor ve yüzünde büyük bir gülümsemeyle daha hızlı başını sallamaya başlıyor.

"Evet?" Ona sorduğum şeyin bu olup olmadığını soruyorum.

"*Oui, merci.*" Yerden zıplayarak bana elini uzatır. Bunu yapmak istediği ilk seferdir. Ben de bunu kıskırtmadım. Sanırım ikimiz de gardımızı düşürmekten korkuyorduk ve burada dört yaşındaki çocuk ilk adım atarak bana ders veriyor. Burada olanları gerçekten kontrol altına almam gerekiyor. Bir yetişkin olarak, hikayeyi yönlendiren kişi olmak için.

Yerden kalkarken, onun küçük vücudunun ayağa fırlaması kadar hızlı değilim. Formda ve esnek olmaktan gurur duyan bir adamım, ama dört yaşındaki bir çocuğa ayak uydurmanın bunu yeni bir şekilde sınavacağını görebiliyorum. Artık spor salonunda tembellik yapmanın zamanı değil.

Elimi uzatıp onun minik elini tutmak benim için yeni bir duygu ve doğal gelme de, o kadar da kötü değil.

Mutfığa girdiğimde, Adeline ve Elouise tezgahın başında oturmuş sohbet ediyorlar. Yemekler hazır ama onlar sadece birbirleriyle konuşuyorlar ve bizi almaya zahmet etmiyorlar.

El'in, benim bir tür bağ kurmaya başlamam için beni kasten yalnız bıraktığını hissediyorum. Onun beni bir şey yapmaya zorlamasına ihtiyacım yok. Ben yetişkin bir adamım ve bunu kendim anlayabilirim.

El ele yürüdüğümüzü görünce yüzündeki sırıtiş, haklı olduğumu gösteriyor. O gece Roma'da ne düşünüyordum bilmiyorum, onun utangaç ve özgüvensiz olduğunu düşünmüştüm, çünkü önümde gördüğüm tek şey, ben farkında olmadan beni manipüle etmeyi başaran bir kadın. Elouise'e karşı dikkatli olmam lazım, beklediğinden daha güçlü. Bu ilginç olacak.

Ögle yemeğinden sonra, Adeline ile olacağını bildiğim konuşma kısa ve öz oldu. Eve gitmek istiyordu ve yarın ayrılmaya karar verdi. Hala bu kadar kolayca çekip gidebilmesini anlamıyorum, ama bunu geride bırakmam gerekiyor. Hiçbir şey değişmeyecek.

Telefonumu elime alırken, bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi biliyorum. Yani, eğer arayan diğer arkadaşlarımdan biri olsaydı, onlara yaptığım gibi dışlandığım için kızardım, ama her şeyi sindiremedim ve bunun için zamana ihtiyacım vardı.

Grup mesajlaşma dizisini açtım. Parmaklarım ekran üzerinde hareket etti ve sonra gönder tuşuna bastım. Mesajımın hepsini telefonlarına koşturacağını biliyordum.

■

Rem: Kendimi tebrik ediyorum. Görünüşe göre Cuma gecesi 40 kiloluk dört yaşındaki bir erkek çocuk doğurdum.

■

Forrest: Sanki şüphe varmış gibi. Tebrikler... Sanırım. Söylemem gereken bu mu?

■

Flynn: Kahretsin, ne diyeceğimi biliyorum. Üzgünüm dostum, ama ben olmadığım için mutluyum.

■

Nic: Dürüst olalım Flynn, muhtemelen bu dünyada bir düzine ya da daha fazla çocuğun var ve bu çok korkutucu.

■

Nic: Rem, bunun korkunç bir haber olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama bence o harika. Blaise'i kardeşliğe hoş geldin.

■

Rem: Gittikçe sevmeye başlıyorum. Başka seçeneğim yok zaten.

■

Flynn: Siktir git Nic. Ben dikkatliyim. Her zaman annemin tavsiyelerine uydum.

■

Rem: Tanrım, bunu duymak istiyor muyuz?

■

Forrest: Sanmıyorum. Çünkü dürüst olalım, artık senin için çok geç!

Rem: Komik değil...

Flynn: Annemiz bilge bir kadın. Onun bilgece sözleri: "Takılı değilse, takılı değildir!"

Nic: Ughhh! Biz kırk yaşında erkekleriz, neden prezervatiflerden bahsediyoruz? Cidden!

Flynn: Bazılarımız senin küçük penis zaptedici gibi onları görmezden gelme lüksüne sahip değiliz ve bu mesaj mükemmel bir hatırlatma.

Nic: Dikkat et! Şu anda benimle aynı odada olmadığın için şanslısın!

Flynn: Evet, evet, Bay Sert Adam. Tori'nin güleceğini ve bana hak vereceğini biliyorsun.

Rem: O haklı.

Nic: Senin yanında rahat davranmadığında onu seviyordum. O zaman senin saçmalıklarına tahammül edemiyordu.

Forrest: Tori'nin Flynn'e karşı sınırlarını aşmadığını düşünüyorsan kendini kandırıyorsun.

Nic: Doğru.

Flynn: Gördün mü, o anladı. Benim dünyamda hepiniz adil bir oyunsunuz. Başka nasıl kendimi eğlendirebilir ve siz pisliklerin hayatı çok ciddiye almasını engelleyebilirim ki?

Nic: Her zamanki gibi bu konuşma da Flynn'e döndü. Rem'e dönelim. Bizden ne istiyorsun dostum?

Rem: Dördümüzün bir toplantıya ihtiyacı var. Bunun ileride ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum ve bunu çözmemiz gerekiyor.

Flynn: Hiçbir şey değişmez, sadece artık hepimiz sana Baba diye hitap ederiz.

Rem: O sözler ağzından çıkarsa seni öldürürüm.

Nic: Flynn, lanet olsun, ciddi ol.

Forrest: Katılıyorum, konuşmamız lazım.

Nic: Rem, işin güvende, bu sorunu çözeceğiz. Toplantıyı ne zaman ve nerede yapmak istersin?

Rem: Bu akşam, ofiste. Adeline yarın ayrılıyor, bu yüzden bir eylem planına ihtiyacım var.

Nic: Tamam. Saat 7'de.

Flynn: Sikimi yalatmak için randevum vardı ama tabii, senin için değiştirebilirim.

Rem: Benim için değiştirme. Sen git, sadece beş dakika geç kalırsın. Tek ihtiyacın olan bu, değil mi?

Forrest: Çok cömertsin, ben üç dakika derdim.

Flynn: Kahretsin, hahaha.

Nic: Tamam, bugün başka bir şeye ihtiyacın var mı, Rem?

Buna hazır olduğumdan emin değilim, ama doğru gibi geliyor.

Rem: Evet, hepinizin gelip oğlumla tanışmanızı istiyorum.

Parmağım gönder düğmesinin üzerinde duruyor, ama sonra yapıyorum. Onlardan sonsuza kadar saklanamam ve onların yardımına ihtiyacım olacak, bu kesin.

■

Flynn: Evet, geliyorum. Ayrıca, artık senin evinde yaşayan seksi kızı da görebileceğim. Belki de seninle birlikte yaşamaya başlarım. O zaman beni bu kadar kolay görmezden gelemez.

■

Forrest: Seni görmezden geliyor çünkü ilgilenmiyor. Tanrım, ne zaman anlayacaksın? Rem, benim için bir zevk olur.

■

Flynn: Ne, kimse Rem'in şu anda ne kadar şanslı olduğunu kabul etmeyecek mi? Onu hayal ediyorum onun küçük pijamalarıyla, saçları dağınık, yumuşak ve esnek görüldüğü sabahları hayal ediyorum.

■

Nic: Yemin ederim, ona bir daha dokunursan, seni öldürmekle kalmayacağım, Tori seni paramparça ettiğinde onu durdurmayacağım. O %100 yasak bölge. Sana daha önce de söyledim. ANLADIN MI, GERİZEKALİ?

Siktir! Nic'in sözleri üzerine alnımdan terler boşanır. Yaptığım şeyi asla öğrenmemeliler. Ve beni daha da kötü hissettiren ve kendimi bok gibi hissettiren şey, Elouise'in Flynn'in geçici bir hevesi olduğunu düşündüğüm, belki de yanlışmışım. Lanet olsun, o gece bir hata yaptığımı biliyordum ve onu burada tutmak da muhtemelen aynı derecede büyük bir hata olacak. Neyse ki El benden daha güçlü ve daha fazla şeyin olmasını engelledi. Çünkü hiç tereddüt etmeden, Blaise buraya geldiği gece onu becerirdim. Pişmanlık duymadan, ondan istediğimi alırdım: cinsel tatmin.

■

Flynn: Hey, tamam, patron. Tanrım. Şakaydı.

■

Nic: Umurumda değil. Rem, hepimizin aynı anda orada olmasını istediğinden emin misin?

■

Rem: Hayır, ama yine de gelin. Belki ofise gitmeden önce. Tori o zaman Elouise ile kalabilir. Eminim arkadaşına ihtiyacı vardır. Onu tamamen gafil avladım.

Nic: Oraya vardığımızda Tori'yi kontrol etmeye çalışacağım.

Kendi kendime gülerek, ondan ne tepki alacağımı biliyorum. Tori hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da bir şey hakkındaki duygularını saklamakta zorlandığıdır. Yani, bunu tamamen bekliyorum.

Rem: Bandajı şimdi koparsak iyi olur.

Forrest: Ben de aynı şeyi düşünüyordum. 5'te görüşürüz?

Rem: 5 iyi.

Nic: Görüşürüz o zaman.

Flynn: Ne, üçünüzden ikisi bu mesajda beni öldürmekle tehdit etti, kimse bu gerçeği ele almayacak mı? Neden arkadaş olduğumuzu hatırlatın bana.

Forrest: Muhtemelen 3'te 3 olurdu ama annem altın çocuğu olan küçük kardeşine böyle dediğim için beni öldürürdü.

Flynn: Ughhh, hepiniz pislisiniz.

Rem: Evet!

Nic: Ve sonunda anladı.

Forrest: Biraz yavaş ama sonunda anladı.

Flynn: Siktir git.

Rem: Tamamdır.

Nic: Ben de gidiyorum.

Forrest: Çoktan gittim.

Flynn: Hepsi çok komik.

Ofis koltuğuma yaslanarak, şakalaşmalara gülümsüyorum. Bu durumun ciddiyetini kırmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu akşamki toplantı kolay olmayacak, ama ben eylem adamıyım. İşleri hemen halletmem gerekiyor. Zaman kaybetmemeliyim. Bu akşam ofise gittiğimde, ilerlemeye başlayabilir ve her şeyi yerine oturtabilirim.

Ama şimdilik, dışarı çıkmadan önce bir dakika durup herkese daha sonra geleceğimi haber vermem ve Elouise'in Blaise'e neler olduğunu açıklaması gerekiyor. Kafamda sürekli tekrarlanan tek şey Nic'in Flynn'e söylediği sözler.

"Ona dokunursan, seni öldürürüm!"

Eğer yaptığım şeyi öğrenirse, başım belada demektir.

Özellikle de bunun, onun otellerinden birinde, onun içki içtiği ve benim de onu odasına güvenli bir şekilde götürme görevini aldığım bir gecelik bir ilişki olduğunu öğrenirse.

Oh, o güvendediydi, ben onun yanındayken kimse ona dokunamazdı.

O gecenin anıları gözlerimin önünde bir film şeridi gibi geçiyor. Hayır, ona girerken kıvranan mükemmel vücudunu düşünmeyi bırakmalıyım. daha fazlasını isteyen çıgıllıkları.

"Sakin ol, evlat," diye kendi kendime fısıldayarak sertleşen penisimi geri itiyorum. "Bir daha oraya asla gidemeyiz." Bunu kendime söylemek zorunda olduğum gerçeğine başımı sallıyorum.

Sandalyeye oturup ayağa kalkarken, kot pantolonumu düzelterip bunun neden olamayacağını kendime hatırlatıyorum.

İşimi, arkadaşlarımı ve hayatımı seviyorum. Bunları riske atmam mümkün değil.

Ayrıca ben yerleşik bir hayat sürmek için yaratılmamışım.

Ama diğer odadaki küçük esmer çocuk, hoşuma gitse de gitmese de bu durumu değiştirdi.

Bir sonraki maceramı planlamam gerekiyor. Kafamı boşaltmak için adrenalin patlamasına ihtiyacım var. Her zaman işe yarar.

El'in striptiz yaptığı görüntü gözümün önüne geliyor.

O tür bir adrenalin patlaması değil, aptal! Tehlikeli bir şey, kaynar lavda yüzmek gibi... Ah, doğru ya, ben zaten yapıyorum!

Altıncı Bölüm

ELOUISE

Tori'nin odaya girip Rem'e doğru yürüyerek koluna yumruk attığını izlemek, beni muhtemelen olması gerekenden daha fazla güldürdü. Parmaklarını ona doğru salladı ve tüm durumla ilgili düşüncelerini fısıldayarak anlattı, ama bu, ona bağıırıyormuş gibi aynı vurguyu yapmasını engellemedi. Söylediği tek kelimeyi bile duyamadım ve ona hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz verdirtmiş olsam da, bu sözünü tutmasının imkânsız olduğunu biliyordum. Tek umudum Rem'i biraz kurtarmak ve Tori'nin ona çok sert davranmamasını sağlamaktı... İşe yaradı mı emin değilim, ama en azından denedim.

Bütün öğleden sonra Blaise'i izledim. Adeline'in ayrılacağını söylemek ve şimdi de herkesle tanışmak, hepimizin bir arada olduğu odadaki gürültünün artmasıyla, onun için büyük bir gün oldu. Rem'e bunun için henüz çok erken olduğunu söylemek istedim, ama bunun benim karar vereceğim bir şey olmadığını öğrenmem gerekecek. Ona baba olması ve ilgilenmesi gerektiğini söyleyip, sonra da aldığı ilk kararları eleştiremem.

Flynn yerde Blaise ile oynuyor ve Blaise onun ne dediğini anlamasa da onu güldürüyor. Bu hafta, kalabalıkta kendini bu kadar kaybolmuş hissetmemesi için ona birkaç temel İngilizce kelime öğretmem gerekiyor.

Erkekler etrafta durmuş, Flynn'in Blaise'e suratlar yaparken ne kadar komik görüldüğüne bakıp gülüyorlar. Neden ona ilgi duymadığımı bilmiyorum. Çocuk isteyen ve her gününü onlarla geçiren biri olarak, eve Flynn'e dönmek de aynı şey olurdu. Ahhh, evet,

kısaca özetlemek gerekirse durum bu. Bütün gün çocuklarla uğraştığım için bir çocukla evlenmek istemiyorum.

Blaise'e akşam yemeği verme ve erkeklerin toplantı için ofise gitme zamanı geldi. Yolda almak için dışarıdan yemek sipariş ettiler, Tori ve ben de daha sonra kendimiz için bir şeyler sipariş edeceğiz. Dürüst olmak gerekirse, erkeklerin kapıdan çıkmasını bekleyemediğim için önce bir içki ile başlayacağız. Tori ile kız kıza vakit geçirmeyi çok istiyorum. Adeline ile daha önce konuşmuştum, sabah ayrılmadan önce bu akşam Blaise ile baş başa vakit geçirmesinin iyi olacağını düşündüğümü söylemiştim, o da bunun için minnettar olmuştu. Ama içten içe, bunun bir kısmı benim bencilliğimdi, yarın hayatım değişmeden önce Tori ile baş başa vakit geçirmek istiyordum, çünkü dört yaşındaki bir çocuk her an yanımda olacak.

Akşam yemeğinden sonra, Blaise'i erken banyo yapmaya ve Adeline ile hikaye zamanı geçirmeye ikna etmek çok da zor olmadı. Yoğun bir günün ardından yorgundu.

Onları yukarıya yerleştirdikten sonra mutfaka geri dönerken, bir an durup Tori'ye baktım. Kollarını genişçe açtı ve en iyi arkadaşımın en büyük kucaklamasına doğru yürüdüm.

Birkaç dakika öylece durup, onun bana verdiği gücü içime çektim, ama sonunda birbirimizden ayrıldık.

"Nasılsın?" diye sordu, ilk kadeh şarabı doldurup bana doğru itti. Tori benim için endişeli görünüyordu.

"İyiyim, sadece sindirmem gereken çok şey var. Cuma gecesi çok yorgundum, okul bitti, senin akşam yemeğin için giyinip süslenmişim ve en az bir hafta boyunca kanepede uzanıp kitap okuyup Netflix izlemekten başka bir şey yapmamayı planlıyordum. Sonra birdenbire, Rem'in yanına bir yıllığına taşınmak ve dadı olmak üzereyim. Bu çok saçma ve daha da çılgınca olanı, bunun için bana ödediği müstehcen miktardaki para." Şarabımın ilk yudumunu alıyorum, ama aslında bir dikişte içmek istiyorum. Ama içimdeki sorumlu kişi bana yavaşlamamı söylüyor. Blaise'in bana ihtiyacı olabilir ve şu anda o bu evin en önemli kişisi.

"Bunu yapma. Sana ödediği her kuruşun karşılığını veriyorsun. Ve eğer gece gündüz çalışmanı istiyorsa, bunun bedelini ödeyebilir. Ama bu konuyu kapatalım. Bu anlaşmanın en iyi kısmından bahsedelim. En yakın arkadaşımı geri kazanıyorum, ayrıca grup olarak seyahat ettiğimizde sen de benimle olacaksın!" Mutfak tezgahındaki tabureye yanıma otururken ellerini çırpıyor.

"Acele etme, hanımefendi. Sen iş için seyahat ediyorsun ve Rem çalışırken Blaise'in orada olmasını istemeyecektir. Ayrıca, seni güvende tutması için ona para ödüyorsun, bu yüzden dikkatinin dağılmasını istemezsin," diye hatırlatıyorum, Tori kafasında çok fazla plan yapmadan onu durdurmaya çalışıyorum. Doğrusu, muhtemelen çok geç kaldım.

"Pfft, o işi onun yerine yapacak insanlar var. Eminim Nic şu anda ona bunu söylüyordur. Onun hayatını daha kolay ve esnek hale getirmek için görevinde değişiklikler yapmayacaklar sanki." Tori bana iyi haber verdiğini düşünüyor, ama ben Rem'in tam da bunu istemediğini biliyorum. Onu avucumun içi gibi tanıyorum. Ben buradayken Blaise gelmeden önceki gibi çalışmaya devam edebileceğini düşünüyor. Hayal görüyor, ama bu konuda fikrimi söylemeye tenezzül etmedim.

"Eminim halletmeleri gereken çok şey vardır," diye cevaplayabiliyorum sadece, zihnimde Rem'in toplantı odasında, bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda onlarla tartıştığını hayal ediyorum.

"Bu adamları toplantılarda iş başında görmedin. Hızlıca bir plan yapacaklar, tartışmalar ve ukala yorumlar odada uçuşacak ve sonunda Nic kararını verecek ve karar verilecek. Gecenin geri kalanında yemek yiyip birkaç içki içecekler ve odadaki tek çocuk sahibi olmak istemeyen adamın şimdi baba olduğunu şakalaşarak konuşacaklar. Zavallı Rem, bu gece nasıl başa çıkacağını hayal edebiliyorum." Tori, bunu zihninde canlandırırken kendi kendine gülüyor.

"Rem'in bununla başa çıkabileceğinden eminim. Hiçbir şeye cevabı kalmaz gibi görünmüyor." Son birkaç gündür yaptığımız konuşmaları düşünüyorum. Ne zaman bir sorun gündeme getirsem, genellikle bir şekilde para harcamayı içeren bir çözüm bulurdu.

Bunun ileride aramızda bir sorun olacağını şimdiden söyleyebilirim, ama henüz erken.

"Çok kolay arkadaş olabiliyorsun gibi görünüyor. Yani, onu birkaç aydır tanıdığını biliyorum ama bu sadece grup arkadaşlığından öteye geçmiyor. Ama o, oğlunu sana emanet etmekle büyük bir adım atmış." Tori bana bakarak, ne kadar arkadaş olduğumuzu sorguluyor. Kahretsin, bir şey mi şüpheleniyor yoksa sadece bilgi mi toplamaya çalışıyor? Yüzümde hiçbir şey belli etmemem gerekiyor çünkü bu kadın beni çok iyi tanıyor ve beni bir kitap gibi okuyabiliyor. Elimden geldiğince konuyu saptırmam gerekiyor.

"Sence de öyle mi, yoksa ben sadece bir sorunun çözümü müyüm? O, çocuklarla iletişim kurmayı bilmiyor, İngilizce bilmeyen bir çocukla iletişim kurmayı ise hiç bilmiyor.

İngilizce bilmeyen bir çocukla. Ağzımı açar açmaz Fransızca kelimeler dökülmeye başladı ve onun durumunun çözümü ben oldum. Elbette, iyi anlaşıyoruz, aksi takdirde bu işi asla kabul etmezdim. Ama içimden bir his, bu yılın uzun geçeceğini söylüyor."

"Hayatımın büyük bir bölümünde seni tanıyorum ve hiçbir şeyden haberi olmayan kibirli bir adamla başa çıkabilecek biri varsa, o da sensin. Onu nezaketle öldür. Benim gibi yapma, ben onu ağzıma dolan sözlerle yerine oturtur, ona tam olarak ne düşündüğümü ve yanlış fikrini nereye sokabileceğini söylerdim."

"Hepimiz senin gibi olmadığımı biliyoruz, Tori. Ayrıca o senin patronun değil. Dikkatli davranmam lazım," diyerek dirseğimle ona hafifçe dürttüm.

"Evet, evet, patronla yatıyorum, ama bu, cadalozluk yapabileceğim anlamına gelmez. Nic, bana susmamı ve yerime dönmemi söyleyen ilk kişidir. Ama yine de ne düşündüğümü söylerim ve erkekler artık buna alıştı. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bazen beni dinlerler bile." Tori'nin az önce söylediği şeyin komik olduğunu bilerek birbirimize bakar ve gülmeye başlarız. Onu dinlediklerini mi yoksa sadece onu susturmak için ona uyduklarını bilmiyorum. Her halükarda, onun gibi onlara karşı çıkamazdım, ama sanırım Rem ile bunu öğrenmem gerekecek. Onun yeni babalık rolüne alışmasına yardım etmek, onun patronum olmasıyla başa çıkmak ve bunu yapmayı kabul ettiğimde birbirimize söz verdiğimiz gibi onu arkadaş olarak görmek arasında bir denge kurmam gerekecek.

Tori kadehimi yeniden doldurmadan önce ilk kadeh şarabı bitirdiğimin farkına bile varmadım.

"Peki, bir süreliğine özgürlüğünün son gecesine. Hadi sarhoş olalım!"

Kadehini benimkine doğru kaldırdı, kadehlerimizi tokuşturduk ve kıkırdadık.

"İkimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz." Bir yudum daha şarap içtim
ve

Tori gelmeden önce olduğumdan daha rahat hissediyorum.

"Saçmalık, çocuklara bunun olacağını ve Rem'in eve geldiğinde Blaise ve Adeline ile ilgilenebileceğini söyledim bile. Sen henüz mesaiye başlamadın. O hala burada ve biraz İngilizce biliyor. Rem korkaklık yapmayı bırakıp sorumluluk almalı. Yani bu gece, istediğimizi yapmakta özgürüz."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yani, Adeline bu gece hala burada, ama sabah ne olacak? İnan bana, akşamdan kalma ve küçük çocuklar birbirine uymaz." Tori ile hafta ortasında bir hayır yemeğine gitmeyi kabul ettiğim bir geceyi hatırlıyorum, çok fazla içki içtik ve yeterince yemek yemedik. Tanrım, ertesi gün dersler cehennem gibiydi.

"Oh, parti bozan olma. Sertleş, kızım, biz sadece yirmi altı yaşındayız, kırk altı değil. Ayrıca, o tek çocuk ve oldukça sessiz görünüyor. Baş ağrıyan bir çocuğu idare edebilirsin, sana güveniyorum."

"Aferin sana, ben içmiyorum. Ama haklısın, bir süre daha bunu ne zaman tekrar yapacağımızdan emin değilim. Öyleyse, şerefe bebeğim." Şarabı yudumlarken, bardağı tezgahın üzerine koyup yeniden doldurmak için uzanıyorum. Bunun büyük bir hata olduğunu biliyorum ama neyse, boş ver.

"Tori'ye bu gece istedikleri kadar içebileceklerini söylediğini ne demek istiyorsun?" Rem'in sesi ön kapıdan geliyor ve ardından Nic'in derin kahkahası duyuluyor.

"Onu rahat bırak dostum. Bu işi ona hiç haber vermeden yükledin. Senin onu sokmak üzere olduğun kafesten biraz olsun kurtulmak için bir geceyi hak ediyor."

Nic'in yorumunu duyunca Tori ve ben tekrar kıkırdamaya başladık. Bu gece çok fazla kıkırdama oldu ve saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Rem'in ön salonundaki barda yere oturduk, bulabildiğimiz tüm yastık ve battaniyeleri bir yuva gibi üstümüze örttük ve eski günlerdeki gibi içtik, konuştuk ve güldük. Kızlar gecesi yapmayalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Aslında tam olarak kızlar gecesi sayılmaz, çünkü evde değiliz. Teknik olarak, sanırım burası önümüzdeki bir yıl boyunca benim evim olacak, yani evet, kızlar gecesi. Ama bu sefer Tori yedek yatağında yatmayacak, Nic onu eve götürecektir ve ben de başım dönmeden önce yukarıdaki yumuşacık bulut yatağında uyuyacağım.

"Onun seni kafese koymasına izin verme... bu çok sapıkça geliyor." Tori başını yanımdaki yastığa koymuş yatıyor, ikimiz de onun yorumuna gülüyoruz ve sonra dönüp odanın kapısında duran ve bize bakan iki adama bakıyoruz.

"Victoria." Nic'in derin homurtusu odayı dolduruyor ve duvarlardan yankılanıyor.

"Uh-oh, başım belada. Belki eve gittiğimde şaplak yiyeceğim." Tori bunu söylerken kendine gülüyor.

"Ughhh," Nic inliyor.

"Hala onların sarhoş olmasına izin vermenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Rem, Nic'in omzuna vurur, ama gözleri beni delip geçecekmiş gibi bana bakar ve bu beni baştan aşağı kızdırır. Sakin ol kızım, o artık senin için yasak bölge, o artık benim patronum.

"Gitme zamanı, sanırım burada işin bitti." Nic, Tori'ye yardım etmek için eğilir. Kalkıp ona veda etmek için sarılmalıyım, ama burada kalmayı tercih ederim. Ayrıca, Rem'in ne kadar sarhoş olduğumu görmesini istemiyorum. Keşke alkolü daha iyi kaldırabilseydim, ama yapamıyorum. Normalde olduğumdan çok daha fazla özgüven veriyor, ama başımın dönmesi tehlikeli.

"Sen de, Elouise." Rem elini bana uzatır.

"Hayır, ben iyiyim... burada rahatım. Biraz sonra yatmaya gideceğim." Doğrusu, muhtemelen burada biraz kestirip uyuyacağım.

Tori, ne yapacağımı çok iyi bildiği için kıkırdıyor.

"Olmaz. Senin için geri geleceğim." Rem bana bakıyor ve bu kadar sarhoş olmam onu tahrik mi ediyor yoksa tiksindiriyor mu, anlayamıyorum.

Arkasını dönüp benden uzaklaşarak ön kapıya doğru yürür, Nic ise Tori'yi peşinden gelmesi için kolunu beline dolayarak onu kendine doğru çeker.

Onunla birlikte sendeleyerek yürürken, omzunun üzerinden geriye bakıp, Rem'i işaret ederek, "Babanı kızdırdığım için üzgünüm," der ve ben gülmekten kendimi alamam. Evet, o her zaman benim seksi babam olabilir.

"Seni seviyorum Lou," diye ön kapıdan seslenir, ama Rem ve Nic, Blaise'i uyandırmamak için ona susmasını söylerler.

Ughhh, bu bana onun Blaise'in gerçek babası olduğunu hatırlatıyor, benim için seksi bir baba olarak düşünmemem gerektiğini.

Bu işi kabul ederken ne düşünüyordum ki?

Gözlerimi kapatınca, kapıda çocukların sessiz mırıldanmalarının sesiyle uykuya dalmak istediğimi hissediyorum. Ama masif ahşap kapının kapanma sesi, gözlerimi kocaman açmamı sağlıyor, çünkü bunun onun bana geri döndüğü anlamına geldiğini biliyorum.

Kahretsin, derin nefes al, bunu yapabilirsin.

O gelmeden önce oturur pozisyona geçmeye çalışırken, odam başım dönüyor ve midem garip hissediyor, iyi anlamda değil. Başımın dönmesi, bir an önce banyoya gitmem gerektiğini söylüyor. Bu gece gerçekten yemek yediğimden emin değilim ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

"Demek sarhoş El, tekrar karşılaştık." Elleri pantolonunun ceplerinde, kapının eşiğinde dururken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var.

"Hayır, anlaştık, bir daha öyle buluşmayacağız, ah-ah, olmayacak. Yatak, evet, yatmaya gidiyorum, benim yatağıma, yumuşacık yatağıma, yalnız." Alnıma vuruyorum. "Yani yalnız, yalnız değil." Sonunda ayağa kalkmayı başarabiliyorum, ama sadece hayatımı kurtaracakmış gibi tutunduğum kanepenin yardımıyla. Vücudumun ağırlığını yana veriyorum, böylece bacağım kanepenin koluna dayanıyor.

"Sana yardım edeyim." Rem şimdi bana doğru geliyor ve bana dokunursa aptalca bir şey yapabileceğimden paniğe kapılıyorum. Uzaklaşmak için geriye doğru sendelemeye başlıyorum, ama bunun yerine kendimi tamamen rezil ediyorum. Ayaklarım birbirine dolanıyor ve bir de bakıyorum ki düşüp kanepenin üzerine uzanmışım. Rem'in en derin kahkahasını duyuyorum.

"Çok zarif." Şimdi üzerimde dururken, üstüme uzanıp beni kanepeye yapıştırdığını hayal edebiliyorum ve bu muhteşem olurdu.

"Şimdi, hareket etmeye çalışma çünkü ikimiz de bunun büyük bir hata olacağını biliyoruz. Seni kaldırayım." Ben bir kelime bile söylemeden, kolları altıma giriyor ve beni beklediğimden çok daha kolay kaldırıyor, ama tabii ki bu hareket midemi yine bulandırıyor.

"Yürüyebilirim," diye itiraz ettim, merdivenlere giden koridora doğru ilerlerken.

"Aynı fikirde değilim, El. Bence bu çok daha güvenli bir seçenek, sence de öyle değil mi?" O sert ses geri dönmüştü, sanki benim cevabımı beklemiyordu, çünkü ne dersem diyeyim fark etmezdi. Beni görmezden gelecekti.

Vücudum onun vücuduna karşı sertleşmişti, ama dürüst olmak gerekirse, onun sözlerinden sonra pes edip ona sarıldım. Oh, çok güzel kokuyor. Erkeklerin kolonyası nedir böyle? Duyularınıza ulaşır ulaşmaz üzerinize bir büyü yapıyormuş gibi. Tabii, her erkek değil, ama Rem'in kullandığı her neyse, boynunu yalamak, kulağını ısırarak, ellerimi saçlarına dolamak ve sonra onun beni deli gibi öpmesine izin vermek istiyorum. Sonra ağzı vücudumda aşağı doğru kaymaya başlayacak ve beni en güzel şekilde yutacak.

Gözlerim kapanıyor, fantezimi yaşamaya başlıyorum, dudaklarından adımı duyuyorum ve inlemek istiyorum, devam etmesini söylemek istiyorum.

"El... Elouise, hala benimle misin?"

Kahretsin, bu benim fantezim değil.

Gözlerimi açmaya çalışırken, onun gözleri de benimkilere aynı güçle bakıyor.

"Mhmm," diyebiliyorum sadece.

"Giysilerinle mi uyuyorsun yoksa soyunmana yardım mı edeyim?"

"Giysiler, tüm giysiler, bir sürü giysi." Onun beni çıplak soyduğu düşüncesiyle vücudum titrerken, içimden dökülen kelimelerle düşüncesiyle vücudum titriyor.

Hayatım mahvoldu!

Bu her gün bir işkence olacak ve hiçbir para buna değmez.

Fikrimi değiştirirsem kızarmı acaba?

Vücudumun alçaldığını hissediyorum, sonra altımda yatağın rahatlığını ve neyse ki Rem aramıza mesafe koymaya başlıyor. Uyku beni ele geçiriyor ya da alkol vücudumu ele geçiriyor, ikisinden biri.

Yatağımın ucundaki battaniye üzerime örtülüyor ve uykuya dalarken tek duyabildiğim Rem'in sesi.

"Belalı, lanet olası belalı."

Aynı, Rem, aynı.

Bu sabah çok yoğundu.

Başım zonkluyordu ve kimseye belli etmiyordum. Rem sürekli kontrol ediyordu ama ona akşamdan kalma halimin bu kadar kötü olduğunu itiraf etmeyi reddettim.

Tori'ye onu ne kadar nefret ettiğimi söyleyen bir mesaj attım, ama bana sadece birkaç gülen emoji ve o da beni nefret ettiğini söyleyen bir cevap geldi. Pazartesi sabahı toplantılarında zorlanıyordu, ama en azından ben buradaydım.

Ama sonra Adeline'in ayrılması ve Blaise'in ağlaması ile uğraşmak zorunda kaldık. Beklediğimden daha iyi başa çıktı ama tabii ki şu anda babasını, oyuncakları ve parlak şeyleri görmek onun için yeni bir deneyim. Geri dönmeyeceği gerçeği iyice anlaşıldığında işlerin daha da zorlaşacağını düşünüyorum.

Az önce uykusundan uyandı ve şimdi Rem, bu öğleden sonra onu muayeneye götürmek için bir çocuk doktoruna götüreceğimizi söyledi. Ben birkaç gün beklerdim, ama tabii ki çenemi kapattım ve kabul ettim. O sadece dört yaşında, yetişkin değil ve bir günde çok fazla şey yapmak onu yorabilir. Sanırım bu, huysuz ve yorgun olduğu için davranışları bozulmaya başladığında benim sorunum olacak.

Blaise ile arka koltukta otururken, Darby Hotels ofisine çok uzak olmayan bir yeraltı otoparkına giriyoruz. Bina şık görünüyor ve Rem'i tanırıyorsa, doktor muhtemelen paranın satın alabileceği en iyisidir. Muhtemelen bu yüzden bu kadar çabuk randevu alabilmiştir.

Blaise'i arabadan indirip elini tuttuğumda, biraz korkmuş görünüyor. Otopark karanlık ve onun için çok ürkütücü olmalı.

"Bu taraftan." Rem, Blaise'in hissettiği endişenin farkında olmadan işaret eder ve yanımızda yürümeye başlar. Uzun bacaklarıyla büyük adımlar atar ve Blaise'in küçük bacakları ona yetişmekte zorlanır. Sonunda onu kucağıma alıp taşımak daha kolay olur. Başını omzuma yaslar ve bana bu kadar yakın olmanın rahatlığıyla biraz gevşediğini hissederim.

Blaise'e Fransızca fısıldayarak konuşmaya başladım, ona neler olduğunu açıklayarak onu rahatlatmaya çalıştım. Rem sadece bana bakıyor ve konuşmaya dahil olamadığı için sinirlendiğini görebiliyorum, ama şu anda umurumda değil. Benim görevim Blaise'e bakmak ve ben de bunu yapıyorum.

Asansör yolculuğu sessiz geçiyor ve dürüst olmak gerekirse, başım hala çok ağrıyor, boşluğu gereksiz sohbetlerle doldurmak için enerji harcayamıyorum.

Cam kapılardan geçince, bekleme odası tıpkı bir çocuk doktorunun muayenhanesinin hayal edeceğiniz gibi aydınlık ve neşeli görünüyor. Duvarlar orman gibi boyanmış, tabii ki hayvanlar, periler ve elfler de var. Blaise sonunda başını omzumdan kaldırıp etrafına bakınıyor. Onu odanın köşesine götürüyorum, orada oyuncaklar, boyama seti olan küçük bir masa ve okunacak kitaplar var. Rem'in arkamda resepsiyonistle konuştuğunu duyabiliyorum, ama Blaise'in birlikte boyayacağımız resmi seçmesine yardım etmekle meşgulüm.

Resmimizdeki çizgilerin dışına çıkmamaya çalışırken, bir erkek sesi bizi çağırıyor.

"Blaise Elders."

Blaise'i tekrar kucağıma alıp döndüğümde, Rem elini doktora uzatmış duruyor.

"Dr. Keats, ben Remington Elders, bu da oğlum Blaise." Bu kasabada neden bu kadar yakışıklı erkek var, cidden.

"Memnun oldum." Sesi nazik geliyor, sanırım bu mesleğin gereği.

Rem konuşmaya bile fırsat bulamadan, Doktor Keats bana dönüp Blaise ile konuşmaya başladı.

"Merhaba Blaise, ben Dr. Keats, ama bana Dr. Drew diyebilirsin." Blaise'e nazikçe gülümser, sonra gözlerini bana çevirir. "Siz de Bayan Elders olmalısınız?" Bana elini uzatır ve ben neredeyse tükürüğümle boğuluyorum.

"Hayır, üzgünüm, hayır, ben sadece dadıyım," diyorum, kelimelerimi karıştırarak, ve bunu söylediğim için kendime kızgınım, ama dürüst olmak gerekirse, ben buyum, ve bunu aşım yoluma devam etmeliyim.

Rem bana yaklaşarak bu garip anı bozar. Elini sırtıma koyar, ama bunun beni rahatlatmak için mi, yoksa bana garip bir hak iddia etmek için mi olduğunu bilemiyorum.

"Özür dilerim, bu Elouise Patterson, Blaise yerleşene kadar bana yardım eden iyi bir arkadaşım. Sekreterin ayrıntıları sana iletmi mi?" Rem'in sesinden biraz sinirli olduğunu anlayabiliyorum.

"Bütün gün randevularım doluydu, üzgünüm. Tek bildiğim, Blaise'in velayetini yeni aldığı, ama bana bundan daha fazlası olduğunu söyleyeceksin gibi bir his var içimde." Yanına dönüp, geldiği kapıyı koluyla işaret ediyor. "Lütfen içeri gelin, konuşalım."

Rem'in yürümeye başlamasını bekliyorum, onu takip etmeyi planlıyorum, ama eli sırtımdan inmiyor, bunun yerine hafif bir baskı ile önce benim gitmemi söylüyor. Otoparkta olduğu gibi, yanımızda tek başına yürüdüğü zamankinden farklı.

Dr. Keats'i odaya takip ediyorum, burası da yine çok sakin bir yer, masasının arkasında yıldızlar, gökkuşakları ve doktor ve hemşire kıyafetleri giymiş çizgi film hayvanlarının olduğu bir duvar resmi var. Bu adam hastalarını önemsiyor ve onların korkutucu bir odada kendilerini rahat hissetmelerini istediği belli.

Rem iki sandalyeyi birbirine yaklaştırıyor ve kolumu tutarak Blaise'i kucağıma oturtmamda bana yardım ediyor.

"Tamam, birbirimizi tanıyalım," diyor Dr. Keats, bana doğrudan bakarak, bir çocukla randevuda bu kadar imalı olmaması gereken gözlerle.

Rem'in içinden homurdandığını duyduğuma yemin ederim, ama eminim yanıliyorum. Ama bildiğim bir şey var, o da bugünün bir an önce bitmesi gerektiği.

Bulunduğum durumu idare edemiyorum, bu adam neden onu da idare edebileceğimi düşünüyor? Yani, kim bir hastanın dadısına asılır ki!

Süper seksi olsa bile, başka bir hayatta doktor ve hemşire oyunları oynamaya razı olurdum. Ama şu anda, patronumun dadısı rolünü oynamayı öğrenmem gerekiyor.

Siktir, benim neyim var böyle! Hayatım, lanet bir romantik komedide görebileceğiniz türden bir felaket gibi.

Bugün bunu söyleyeceğimi düşünmemiştim, ama biri bana daha fazla alkol getirsin, hem de çabuk olsun.

Yedinci Bölüm

REMINGTON

Bana onun Londra'nın en iyi çocuk doktoru olduğunu söylüyorlar ve mesai sonrası randevu için benden aldığı ücret karşılığında öyle olsa iyi olur.

Çocuklar için en iyi doktor olabilir, ama Blaise yerine Elouise'i muayene etmek istemiş gibi ona bakışları, buraya son gelişimiz olabilir.

"Bana Blaise'in hikâyesini ve velayetini almanıza neden olan değişiklikleri anlatın." Dr. Keats bana sadece kısa bir bakış attı, dikkati hâlâ Elouise ve Blaise'deydi. Onun iyiliği için, umarım oğluma odaklanıyordur, çünkü buraya gelme sebebimiz o.

"Annesi öldü ve ben onun varlığını ancak cuma gecesi kapıma geldiğinde öğrendim." Elbette bilmesi gereken tek şey bu. Çünkü dürüst olmak gerekirse, ona anlatacak başka bir şey yok.

Bana bakarak daha fazlasını beklediğini anlayabiliyorum. "Oh, ve olay olduğunda o da annesinin yanındaydı," diye ekliyorum.

"Bu onun için travmatik miydi?" Sonunda, ikimizle de etkileşime giriyor, benimle Elouise arasında bakışlarını gezdiriyor.

"Bilmiyorum, onunla bu konuyu konuşmadım." Oğluma ulaşmaya çalışmadığım için yüzündeki tiksinti ifadesi, kalkıp Blaise ve Elouise'i alıp buradan fırlayıp gitmek istememe neden oluyor.

Kibirli pislik!

Ben cevap veremeden, Elouise beni destekleyerek araya girdi.

"Bu Remington'ın suçu değil. Blaise sadece Fransızca konuşuyor. Rem Fransızcasını geliştirene kadar çeviriyi ben yapıyorum. Yani, zor koşullarda elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz." Bana bakarak, beni aptal durumuna düşürmeyeceğine dair güven verici bir gülümseme attı.

"Anlıyorum. O zaman son birkaç gün zor geçmiş olmalı." Sonunda, Dr. Douche bana saygı dolu bir bakış attı. "O zaman Blaise ile konuşurken bana yardım eder misiniz? Fransızcamın yeterince iyi olacağından emin değilim ve onun benimle rahat hissetmesini istiyorum."

Arkanıza yaslanıp, Blaise'in fiziksel muayenesinden işitme ve görme testlerine, annesiyle olanlar hakkında nazik bir sohbete kadar her şeyi yapmasını izliyorum. Onun titizliği, ona ödediğim küçük servetin karşılığını verdiğini düşündürüyor.

"Blaise sağlıklı bir çocuk gibi görünüyor, sadece birkaç küçük şeyi gözlemlemem gerekiyor, ciddi bir şey değil ama izlemeye değer olduğunu düşünüyorum. Kalbinde hafif bir üfürüm var, muhtemelen önemsiz bir şey ama daha önce böyle bir şey olmadığı için emin olmak için daha sonra kontrol etmek istiyorum. Birçok çocukta bu üfürüm vardır ve büyüdükçe geçer." Ona, ben de gençken aynı sorunu yaşadığımı söylemeyeceğim, çünkü durumun kötüleşmesi ihtimaline karşı onu önemsememesini istemiyorum.

"Sekreterime sizin için randevular ayarlamasını ve sizinle iletişime geçmesini söyleyeceğim. Kiminle iletişime geçmesini söylemeliyim?" Ona kendimi söylemek istiyorum, ama bu rolü Elouise'in üstleneceğini biliyorum çünkü ben her zaman burada olamam, bu hayatın gerçeği.

"Lütfen Elouise ile konuşmasını söyleyin, ama ben de e-posta ile bilgilendirilmek istiyorum ve ben burada olmadığımda onu her gördüğünüzde raporları bana gönderin. Böylece ben de onun tıbbi geçmişine ait bir dosya tutabilirim." Elouise'in gözlerine bakarak, ona güvenmediğimden değil, daha çok detaylara önem veren bir insan olduğumdan dolayı böyle davrandığımı anlamasını sağlamaya çalışıyorum. Her şeyi bilmek istiyorum.

Onun başını sallaması, benim nasıl biri olduğumu anladığını göstermeye yetiyor.

Randevudan sonra eve dönerken, arabada sessizlik hakim. Ne söyleyeceğimi bilemedim ve Elouise de öyle, arka koltukta Blaise ile ara sıra kıkırdamaları dışında. Kendi kendine konuşuyordu, aslında mutlu bir şarkı söylüyordu, en azından doktor tarafından çok travmatize olmamıştı. Benim için aynı şeyi söyleyebileceğimi sanmıyorum.

Oğlumu ona emanet ettiğimi söylemek garip bir duygu, ama onu dadıma emanet edemiyorum. Ughh, bu kelimedenden nefret ediyorum, ama sanırım şu anda onun bu olduğunu kabul etmem gerekiyor.

Sokağında ilerlerken, evimi sevdiğimi hatırlıyorum, ama hala beni rahatsız eden bir şey var, o da doğrudan girebileceğim bir garajım olmaması. Özellikle şimdi Blaise olduğu için, onu hava şartlarından koruyabilmek güzel olurdu. Yaz çok kötü değil, ama kış ve yağmur ileride zor olacak. Güvenlik kapısından geçip ön kapının önüne park ediyorum ve ben sürücü koltuğundan inmeden Elouise arabadan inip Blaise'i çıkarmak için geliyor.

"Onu ben alırım." Ona kısa bir cevap veriyorum. Öyle olmamalı, ama Dr. Douche'un ona bakışından dolayı hâlâ sinirliyim.

O benim olmayabilir, ama onun da olmayacak. Randevunun ortasında ona asılmaya çalışan bir adamdan daha iyisini hak ediyor.

Blaise'in benimle bu kadar çabuk rahat hissetmesi şaşırtıcı, beni gerçekten tanımadığını biliyorum, ama aramızda açıklayamadığım bir şey var. Onu korumak istiyorum ve o da ona bakmam için bana güveniyor. Önümüzde uzun bir yol olduğunu biliyorum, ama bu iyi bir başlangıç.

Gün uzundu ve içeri girince kontrolü Elouise'e bıraktım. Onu beslemek, yıkamak ve yatırmak uzun sürmedi. Onunla konuşmasını dinlerken, ne dediğini anlamasam da, ona ne kadar nazik davrandığını anlayabiliyordum. Banyoda oynarken gelen küçük kahkahası beni gülümsetti. Son zamanlarda zor günler geçirmesine rağmen hala mutlu ve bu da şu ana kadar doğru şeyi yaptığımızı hissettiriyor. Sessizleştiği an endişelenmeye başlıyorum, çünkü yeğenlerimden öğrendiğim bir şey varsa, o da onların hiç susmadıklarıdır. Kız kardeşim FaceTime'da beni aradığında onu zar zor duyabiliyorum. O onları görmezden geliyor, ama ben bu beceriye sahip değilim.

Mutfakta dururken, iki kadeh kırmızı şarap doldurup, Elouise'in yukarıdaki işini bitirmesini bekliyorum. Ama çok geçmeden, yatmaya gittiğini söylemek için aşağı indiğinde, ben de kovuluyorum. Sorun şu ki, o çoktan giyinmiş ve vücudunun her kıvrımını saran ipek pijama şortu ve atlet giymiş. O dönüp merdivenlere doğru yürürken, şortun altından kalçaları görünüyor.

Beynim beni, kendime artık geride bıraktığıma söz verdiğim bir yere geri götürüyor ve ellerimdeki karıncalanma, onu sertçe becerirken o kalçaları sıkıca kavradığımda hissettiğim duyguyu hatırlatıyor.

Siktir, bu on iki ay çok uzun geçecek.

Tezgahın üzerindeki ilk kadeh kırmızı şarabı bir dikişte içiyorum, ikinciye de hemen ardından, sonra da bilgisayarımı açıp kendimi işe verirken aklımdan onu çıkarmak için sert bir viski dolduruyorum. Şu anda ofiste olmayabilirim, ama bu her şeyi denetlememi engellemiyor. İkinci adamım Ian benim yerime bakıyor, ama tamamen uzaklaşamıyorum. Bu beni sakinleştiriyor. Kontrolü elimde tutmak, kafamda her gün yaşanan çılgınlığı yatıştırmak için ihtiyacım olan şey. Annem çocukken beni hiperaktif olarak tanımlardı, öyle miydim bilmiyorum, o zamanlar böyle teşhisler konulmazdı, ama tek bildiğim, her gün harcamam gereken çok fazla enerjim olduğu. Aksi takdirde, bedenimi fiziksel veya zihinsel olarak bir şekilde çalıştıramazsam, sakın kalamayacağım bir telaş hissediyorum. Bu yüzden bedenimi aşırıya götüren ve adrenalinimi zirveye çıkaran tehlikeli şeyleri yapmayı seviyorum.

Çünkü işim bittiğinde, gelen huzur aslında benim arzuladığım şeydir.

Kimse bunu bilmiyor. Onlar sadece benim adrenalin bağımlısı olduğumu düşünüyorlar, ama bundan daha fazlası var.

Asla bulamadığım sükuneti arıyorum.

Umarım Blaise aynı özelliği miras almamıştır, çünkü aynı evde ikimizin olması işe yaramaz. Onun annesiyle geçirdiğim kısa sürede, o rahat ve sakin bir hayat sürüyor gibi görünüyordu. Blaise'in benden çok annesine benzediğini umuyorum.

Hepimizin iyiliği için.

"Flynn, bunu halledebileceğini düşünsen de umurumda değil, bunu daha önce de duydum. Ian işini yapsın, biz daha fazla bilgi edinene kadar o e-postaya cevap verme. Anladın mı?"

Kulağıma, benim bir pislik olduğumu mırıldanması standart bir cevaptı.

"Bana yeni bir şey söyle. İş halloldüğünde bana mesaj at." Flynn'e sinirlenmeden önce telefonu kapattım.

Flynn'e sinirlenmeden önce telefonu kapatıyorum.

Flynn'in en büyük rakiplerimizden birinin kızıyla seks yaparken filme yakalanacak kadar aptal olduğuna inanamıyorum ve video, kendini Instagram influencerı olarak tanıtan birinin eline geçmiş.

etkileyicisi olduğunu iddia eden birinin eline geçti. Bu kişi şimdi Flynn'i ve Darby Hotel şirketini şantajla videoyu internete yüklemekten vazgeçirmeye çalışıyor. Ian, bu kadının geçmişiyle ilgili her şeyi araştırmakla meşgul. Aynı zamanda, aynı tehditleri alan ve bizim kadar hızlı bir şekilde bu videonun kaldırılmasını isteyen Felisha Kentwall ve babasıyla da konuşuyor.

Broderick de, Nic'in annesi olan kız arkadaşını ziyaret etmek için gittiği Avustralya'dan geri çağırıldı. Eğer birisi perde arkasına geçip bilgi toplayabilirse, o da Nic'in özel dedektifi olur. Keşke işimizde ona ihtiyaç duymasaydık, ama onun uzmanlığını gerektiren durumlar sürekli ortaya çıkıyor ve biz de bu konuda fazla soru sormamaya özen gösteriyoruz.

Kentwall ailesi de her şeyin çabucak unutulmasını istiyor, ama ben onlara güvenmiyorum. Yani, video nasıl sızdırıldı ve otel odasına kamerayı kim kurdu? Bu olayın görünenden daha fazlası var, bundan eminim. Rakip şirketlerden birinin başına gelmesi çok fazla tesadüf.

Lanet olası Flynn! Sanırım şimdiye kadar böyle bir şey olmamış olduğu için minnettar olmalıyım.

Bu sabah tam da ihtiyacım olan şeydi, Ian'a yardım etmek için atlayabileceğim bir kriz. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım çünkü Elouise ve Dr. Douche'un ona bakışını düşünmeden edemedim; bu beni ateşledi ve onu tekrar sahiplenmek istedim, ki bu çok tehlikeli bir şey. Ve o ipek şortun içindeki mükemmel küçük kıcının görüntüsünü kafamdan atmak için mastürbasyon yaptıktan sonra bile, hala kafamdan atamadım. Şimdi hem Flynn'in bizi soktuğu bu duruma hem de Elouise'i mastürbasyon bankamdan silemediğim için kendime kızgın ve sinirliyim. Bu bana hiç olmazdı. Yattığım birçok seksi vücut var, ama hiçbirini hayal edemiyorum, beynimde tekrarlanan tek görüntü dadım.

"İzinli olduğunu sanıyordum." Kapıdan gelen yumuşak sesi beni başımı kaldırmaya zorladı.

"Öyleyim, izin böyle bir şey," diye ona biraz fazla hızlı bir şekilde cevap veriyorum.

Gerçek şu ki, ben asla tam olarak izinli değilim.

"Tamam o zaman... seni rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama Blaise'in daha fazla ve ona uyan kıyafetlere ihtiyacı var. Geldiğinde giydiği kıyafetlere baktım, pek fazla yok."

Neden beni bununla rahatsız ediyor? Bunun için ona çok yüksek bir maaş ödüyorum.

"Sana kişisel alışveriş danışmanımın bilgilerini vereceğim," diyorum ve Flynn'in yarattığı ve Ian'ın çözmeye çalıştığı sorunu içeren ekrana geri dönüyorum. Tekrar izlemek istemediğim bir video, bundan eminim.

"Aman Tanrım, sen tam bir pisliksin. O dört yaşında, lanet olası bir takım elbiseye ihtiyacı yok. Oynayabileceği kıyafetlere ihtiyacı var." Ayak seslerinin masama yaklaştığını duyunca, bugün hiç havamda olmadığım bir tirada başlayacak olan kadına bakıyorum.

"Elouise, hallet şunu. Sana bunun için para ödüyorum." Aniden ayağa kalkınca sandalyem hızla geriye kayarak duvara çarptı.

"Bana bu tonda konuşmaya cüret etme. Stresli olduğunda kum torbana dönüşmüyorum. İşte ilk baba görevin. Anahtarlarını al, bizi alışverişe götüreceksin. *Oğlunun* normal bir çocuk gibi rahatça oynayabileceği kıyafetler satan normal bir mağazaya." Ellerini beline koyarak bana öfkeyle bakar.

Onunla yatıyor olsam da olur, çünkü kız arkadaşım olacak kadar sinir bozucu. Bir kadınla yaşamak böyleyse, ilişki kurmamayı seçmemin bir başka nedeni de bu.

"Dikkatli ol Elouise, bugün kavga çıkarmak için uygun bir gün değil. Dediğim gibi, ben kıyafet alışverişi yapmam." Onun geri adım atmasını bekliyorum, ama gözleri daha da parlıyor. Bu beni sinirlendirmeli, ama bunun yerine içimdeki ateşi daha da körüklüyor. Bu ideal bir durum değil.

"Oh, bu bir savaş değil, daha çok bir emir, değil mi? Bana para ödüyorsun, bu da sana bana emir verme hakkı veriyor, anlaşılan. Peki, sana bir haberim var. Bana para ödemek, bir baba olarak görevlerinden seni kurtarmaz. Bu küçük çocuk korkuyor. Bunu göstermiyor olabilir, ama sence giysileri denemek için soyunma odasında kiminle olmak isterdi... Evet, sonunda o aptal erkek beyninde bunun farkına vardığını görebiliyorum. O sana hayran, Rem, çocuğa biraz rahat ver ve işe dönmeden önce en azından birkaç gün onunla geçir."

Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum, ama bir parçam onun haklı olduğunu biliyor ve bundan nefret ediyorum.

"Bitirdin mi?" Sözlerimdeki nefretin akışını durduramıyorum.

"Bizi alışverişe mi götüreceksin?" Elouise'in içinde bu kadar güven olduğunu bilmiyordum.

"Tamam, bana on dakika ver." Arkamdaki sandalyeyi çekip oturdum ve o cevap verirken ben de bir e-posta yazmaya başladım.

"O zaman cevabım evet, işim bitti." Ofisimden çıkarken, çıkarken sert bir sesle konuşuyor. "Ve bu odadaki pislik tavrını burada bırak. Blaise, onunla vakit geçirmek için suçluluk duyduğu için somurtkan bir babayı hak etmiyor."

Ona istediğim gibi cevap vermemek için parmaklarımı klavyenin üzerinde yumruk haline getiriyorum.

Benim keyfim bozuk olabilir, ama bu sabah onun nesi var? Grup olarak dışarı çıktığımızda onunla fazla zaman geçirmemiş olabilirim, ama yine de onun bu kadar huysuz olduğunu tahmin edemezdim.

Ughh, bu alışveriş gezisi cehennem gibi olacak.

Alışveriş yapmamamın bir nedeni var, çünkü alışverişten nefret ediyorum ve zaman kaybı olduğunu düşünüyorum. Ama şimdi, kötü bir ruh hali içindeki bir kadın ve tüm bu insanlar, ışıklar, sesler ve görsel uyarımlarla bunalmış küçük bir çocukla, durum iki kat daha kötü olacak.

Koltuğuma oturup başımı arkaya yaslayınca, onun neden beni orada istediğini anladım. Neden bana sorduğunda bunu açıkça söylemedi ki? Blaise, henüz anlamadığı bir dünyada kendini güvende hissetmek için bana ihtiyaç duyuyor. O yüzden, o kıyafet ararken ve onun ihtiyaçlarını karşılarken, benim görevim onun dayanağı olmak. Fırtınalı ve çalkantılı sularda tutunabileceği bir yer.

Kahretsin, kadınları anlamak çok zor. Birisi yol haritasını yazmalı. Şimdi düşündüm de, bu imkansız bir görev, çünkü hepsi farklı. Ama bir kullanım kılavuzu olsaydı çok işime yarardı.

Ian'a göndereceğim e-postayı, katkıda bulunmam gereken ek bilgilerle tamamlıyorum ve onunla Broderick'in, ben orada olmadan da bu işi halledeceklerine güvenmek zorundayım. Ian işinde iyidir, aksi takdirde benimle çalışmazdı. Ama işin aslı, bu yüzden hiç çocuk istememişimdir.

İşim benim hayatım.

Bu, tipik bir dokuz-beş, beş gün çalışılan bir iş değil. Şirketteki rolüm, günde yirmi dört saat, haftada yedi gün, yılda üç yüz altmış beş gün. Bir tehdidin ne zaman geleceğini asla bilemeyiz ve benim görevim, riskler ortaya çıkmadan önce mümkün olduğunca çoğunu azaltmak ya da beklenmedik bir durum ortaya çıktığında, her şeyi bırakıp, daha başlamadan durdurmak. Nic ve

arkadaşlar, onlara sadece bilmeleri gereken şeyleri anlattığımı çok erken öğrendiler. Ekibimin günlük olarak uğraştığı güvenlik sorunları, onların endişelenmesi gereken bir şey değil. Benim de şirketin mali durumunu bilmeme gerek olmadığı gibi. Forrest'ın bunu kontrol altında tuttuğuna ve ben para harcadığımda faturaların ödendiğine güveniyorum.

Bu yüzden, normalde şu anda ofiste olup ekibime bağırıyor ya da onların buldukları şeyleri dinliyor olmaksansa, alışveriş yapacağım.

Lanet olsun, biri bana yardım etsin!

Derin bir nefes alıp telefonumu alıp dışarı çıkıyorum ve tek düşünebildiğim, bunun en sevmediğim hayvan olan bir kedi tarafından gözlerimin çizilmesinden daha kötü olacağı.

Araba yolculuğu sakın geçiyor ve Elouise'in de benim kadar Blaise'e mutlu görünmeye çalıştığını anlayabiliyorum. Onunla ilgili konularda biz bir takımız ve ne olursa olsun, bu her zaman böyle olacak. Birbirimizi her ne kadar sinirlendirsek de, üzerinde hemfikir olduğumuz bir konu var, o da Blaise'in iyiliği. Bu konuda yeni olabilirim ve birinin bana bağımlı olmasıyla açıkça zorlanıyorum, ama deniyorum.

"Hala beni Harrods'a götürmeme izin vermediğine inanamıyorum," Range Rover'ın arkasına dolaşıp Blaise'i araba koltuğundan çıkarmaya yardım ederken mırıldanmadan edemiyorum.

"Saçmalıyorsun Rem." Ve bugün ilk kez gerçekten gülüyor. Sabahki stres ve bana bağırmasından sonra bu hoş bir değişiklik.

"Ne? Orası tek duraklı bir mağaza ve en iyi markaların hepsi orada olurdu." Bana göre mkemmek bir neden.

"Oh, ve yardımını alacağın kişisel alışveriş danışmanından bahsetmeyi unuttun. Ergenlik ağına geldiğinde, en son moda kıyafetlerle platin kredi kartını sonuna kadar kullanmaktan mutluluk duyacağına eminim. O henüz farkı bilmiyor ve ben pratik bir insanım, bu fırsatı değerlendir. Bu giysiler boyanacak, futbol oynarken dizlerinde delikler açılacak, ağaçlara tırmanırken veya çitlerden atlarken kollarında yırtıklar olacak."

Blaise aramızda, ikimiz de onun ellerini tutarak yanına yaklaşıyorum. "Ağaçlara ve itlere tırmanacağını nereden çıkardın?" Sözler dudaklarımdan çıkarken gülümsüyorum.

"O senin oğlun olduğu için, bunun doğal olduğunu düşündüm."

Şimdi de ben kahkahayı tutamıyorum. "Haklısın." Blaise'e bakarak, büyüdükçe bana neler yaşatacağını merak ediyorum. Kahretsin, bu yol çok engembeli olabilir.

Marks and Spencer mağazasına girerken, annemin her yıl okul için yeni ayakkabılarımı almak için beni buraya sürüklediği ve ilkbahar ve sonbaharın başında yılda iki kez kıyafet almaya geldiği çocukluğuma geri dönüyorum. Esas olarak kıyafetlerimin bedenini kontrol etmek için. Buraya kendi oğlum için kıyafet almaya geleceğimi hiç düşünmemiştim. Elouise'in benim için doğru olanı yapmaya çalıştığını biliyorum, ama ne kadar param olduğunu anladığından emin değilim. Blaise için dolabı Ralph Lauren kıyafetleriyle doldurabilirim ve giydiği ilk gün kıyafetleri delse bile gözümü bile kırpmam. Bugün ona uyuyorum, ama onun bedenini öğrendikten sonra, kıyafetleri eve gönderteceğim ve bundan sonra o da benim istediğim gibi yapacak. Oğlum, ona verebileceğim en iyisini hak ediyor ve bu kesinlikle o değil.

Kapının hemen içinde durduğumda, insan kalabalığı ve gürültüden vücudumdaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyorum. Aksiyon dolu aktiviteleri sevdiğimi biliyorum, ama bu farklı. Blaise veya Elouise için herhangi bir tehlike olduğu için değil, sadece etrafımda olup bitenleri kontrol edemediğim yerlerde bulunmaktan hoşlanmıyorum. Hesaplı riskler alırım, ama bana göre burası sadece insanlarla ve giysi raflarıyla dolu büyük bir mosh pit.

Elouise alışveriş arabasıyla kalabalığın içine girmeye başladığında, Blaise'in bacağıma yaklaşıldığını hissediyorum ve onun boyundan tek görebileceği şeyin bir sürü bacak, alışveriş poşeti ve insanların sırtları ya da kasıkları olduğunu fark ediyorum. Hemen eğilip onu kucağıma alıyorum. Vücudu gergin olduğu için onun da gergin olduğunu hissedebiliyorum.

Beni anlayamayacağını biliyorum, ama yine de onu sakinleştirmek için sözlerimi söylüyorum.

"Sorun yok, küçük adam. Ben buradayım." Belki de sadece kullandığım ses tonu yüzündendir, ama işe yarıyor, çünkü biraz daha rahatlayarak bana yaslanıyor ve neler olup bittiğini görmek için etrafına bakmaya başlıyor.

Bu tür şeyler onun için zamanla daha kolay hale gelecektir, ama bugün, bu durum onu çok zorluyor.

"On dakikan var, Elouise. Blaise bundan hoşlanmıyor." Arkasına yaklaşıyorum, ama o bana bakmıyor, beni fark etmiyor bile.

Hâlâ erkek çocuk kıyafetlerinin bulunduğu rafları karıştırıyor, kıyafetleri çıkarıp alışveriş arabasının kenarına koyuyor.

Siktir et, o kıyafet arayabilir, ben onu daha eğlenceli bir yere götürüyorum.

Koridordan çıkıp tavandan sarkan tabelaya doğru yürüyorum, tabela eğri b     ama belli ki buradaki kimse umursamıyor.

Oyuncaklar.

Biz erkekler alışveriş yapmaktan sıkılıyorsak, ikimizin de bir      ihtiya ı var.

"Tamam, k     adam, bu yerin acısını dindirecek bir Ő    bulalım." Bir Ő   leri işaret ederek Blaise'in tepkilerini izliyor, onu neyin ilgilendirdi ini anlamaya  alışıyorum. "K      ocuklar ne t  r oyuncakları sever? Bu konuda tecr  besiz oldu umu biliyorsun. Bana yardım etmelisin." Tren setinin bulundu u b  l  me y  neliyorum ve koridorun di er tarafında  iftlik setleri var. K     ayakları ileri geri tekmelemeye başlıyor, kollarımdan kurtulmak istedi ini belli ediyor.

       onu yere oturtuyorum,  iftlik setine uzanıyor.  eşitli hayvanlar, inek, at, tavuk ve ke i gibi g  r  nen bir ahır. Tabii ki, ona evini hatırlatan bir Ő   e ilgi duyacaktır.

"Be endin mi?" Y  z   Noel a acı gibi parıldayarak bana cevabı veriyor.

"Ne kadar sevimli bir o lun var." Arkamdan  ok tatlı, neredeyse fazla tatlı bir ses geliyor. D  n  p baktı ımda, koluna alışveriş sepeti asmış bir kadın g  r  yorum. Dar kot pantolon giymiş,   st  ne diz boyu siyah botlar giymiş. Dar siyah g      i kot pantolonunun i ine sokmuş, g    sleri g      in   st  nden taşıyor ve sahte sarı sa ları da ınık bir topuz halinde toplanmış. Parlak kırmızı ruj ve bir ma azaya gitmek i in fazla makyajlı.

"Teşekk  r ederim," diye cevap veriyorum ve asıl ilgilendi im kişi olan Blaise'e geri d  n  yorum.

"Ka  yaşında? Dur tahmin edeyim, beş. B  y  k ve g    l   g  r  n  yor.  ocuklarla aram iyidir, bana  ekiliyorlar gibi g  r  n  yor." Sesi beni  ok rahatsız ediyor ve sadece uzaklaşmak istiyorum, ama annem bana g  rg   kurallarını    retmişti.

Kolay kolay g  venmem, bu y  zden bir yabancı o luma ilgi g  sterdi inde, onunla ilgili tek bir bilgi bile vermem.

"Bu  ok g  zel," diye cevap veriyorum ve aya a kalkıp rafların   st  nden Elouise'in nerede oldu unu g  rmeye  alışıyorum. Hala giysi raflarını karıştırıyor ve ona ihtiyacım oldu unu hi  fark etmiyor.

"O lunuzla alışveriş yapmanız ne kadar g  zel. Annesi nerede?"

  yle cevap vermemeliydim, ama onun susmasını umuyordum. "  ld  ." Kullandı ım agresif ton, onu hi  etkilemedi.

"Oh, üzüldüm, demek sen de benim gibi bekar bir ebeveynsin? Bu çok zor ve yalnızlık hissettirebilir. Belki iletişim bilgilerini paylaşıp, bu konuyu konuşmak için buluşabiliriz." Bu kadın da kim ve nereden çıktı? Alnımda "enayi" yazıyor mu, yoksa zengin bir bekar gibi mi görünüyorum?

Görünüşe göre bu durumdan kurtulmam lazım, çünkü ölü yorumuyla ona ipucu veremedimse, başka hiçbir şey veremez.

Tamam, çiftliği alıp buradan gidelim.

Blaise'in elini tutmaya çalışıyorum, ama on dakika önce olduğu gibi bana yapışmak yerine, dizlerinin üzerine çöküp alt raftaki diğer oyuncaklara bakıyor ve ilk aldığından farklı görünen başka bir çiftlik oyuncağını raftan alıyor. Tabii ki, bu kutuyu da kollarının arasına alıyor. Gürültü yapmamaya çalışıyorum ve yanımda bu kadının hala konuştuğunu duyabiliyorum, ama söylediklerini duymazdan geliyorum.

Onun adını söylediğimi duymasını istemiyorum ve ne dersem diyeyim, beni anlamayacağını bildiğim için sinirleniyorum. Kolunu sertçe çekmeden onu nasıl kaldıracağımı bilmiyorum.

Tekrar çömelip, kollarından kutuyu alıyorum, onun ilk seçtiği diğer çiftliği alıyorum ve henüz görmediği üçüncü çiftliği de alıyorum. Yüzünde şaşkınlık ifadesi var, ama ayağa kalkmaya başladığında, boş olan elimle omzunu tutuyorum ve onu Elouise'i en son gördüğüm yöne doğru koridordan çıkarmaya başlıyorum. Hala arkamda, Tanrı bilir neden, benim onunla konuşmak istediğimi düşünen lanet kadının sesini duyabiliyorum. Beni takip ediyor ve Blaise'in küçük bacaklarını yeterince hızlı hareket ettiremiyorum.

Sonunda Elouise göründü ve arabasındaki giysi yığınının başını kaldırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Rem, ne oldu?" Yaklaştıkça, Blaise onunla Fransızca konuşmaya başlıyor ve açıklamaya vaktim yok, bu yüzden bana mantıklı gelen tek şeyi yapıyorum.

"Gidelim, yeterince var, hepsini alacağız," diye bağıriyorum ona ve yanından geçip kasaya doğru giderken arabayı ondan alıyorum.

"Rem, bekle!" diye seslenir ama durmam. Neyse ki boş bir kasa bulurum, kutuları tezgaha bırakırım ve

Elouise bana yetiştiğinde, arabadan tüm kıyafetleri alıp onları da tezgaha atıyorum.

Çılgın yapışkan kadın hala Elouise'in arkasında sırada duruyor ve sanki aramızda garip bir bağ varmış gibi bana gülümsüyor. Ondan kurtulmanın tek bir yolu var.

Kredi kartımı makineye okuttum ve Blaise ile Elouise'i yanımdan geçerek arabaya yönlendirdim, sonra Elouise'in kullandığını duymuş olmalı ki artık bana isimle seslenen kadına dönerek telefon numaramı sordum.

Umarım kafasına dank eder diye umarak son bir cümle ile cevap veriyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, üzgünüm, karım ve oğluma yetişmem gerekiyor."

Blaise ve Elouise'in arkasında kapıdan dışarı çıkarken, tek duyabildiğim El'in kahkahaları ve fısıldayarak mırıldanmasıydı: "Kibar bayan, büyük göğüslerini gösterip kirpiklerini kırıştırarak iri yarı güvenlik görevlisini korkuttu mu acaba?"

"El!" diye bağıriyorum, arka bagaj kapağını açıp tüm çantaları içeri atarken. Arabanın etrafında fırtına gibi dolaşıp Blaise'i koltuğuna oturtuyorum, kemerini takıyorum ve göğsüme bir çekiç vurmuş gibi, bana attığı bakışı gördüm... Onu korkutmuştum!

Harika, gerçekten harika.

İşte bu yüzden alışverişten nefret ediyorum! Bir dahaki sefere benim dediğim gibi yapacağız.

Ön koltuğa atlayarak El'e döndüm. "Dondurma zamanı ve senden tek kelime bile duymak istemiyorum."

Hâlâ bana gülerek, dudaklarını kapatıyormuş gibi yapıyor ama kıkırdama sesi yine de çıkıyor. Bu da benim ona gözlerimi devirip, Blaise'in çift top gökkuşağı dondurma yedikten sonra beni tekrar seveceğini ummama neden oluyor.

Oğlumun sevgisini satın mı alıyorum? Kesinlikle! Çünkü ebeveynlik işinde başarısız oluyorum ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

En iyi başlangıç değil, ama şimdilik idare eder.

Belki de sadece Fransızca derslerine ihtiyacım yok, ebeveynlik 101 dersine de kaydolmalıyım. Büyük bir çokuluslu şirketin tüm bölümünü yönetebiliyorum, ama dört yaşındaki bir çocuğa nasıl babalık yapılacağını bilmiyorum.

Hangi işin daha zor olduğunu çabucak öğreniyorum.

Sekizinci Bölüm

ELOUISE

"Bu, hayatımda gördüğüm en komik şeydi, Tori." Blaise'i uyuttuktan sonra yatağımda uzanmış, onunla FaceTime'da konuşuyorum.

Nic'in arka planda bizi dinlediğinden endişelenmeme gerek yok çünkü çocuklar Zoom görüşmesi yapıyorlar ve Rem ile ben, onlar işlerini bitirdikten sonra geç saatte birlikte akşam yemeği yemeye karar verdik.

Bugünkü küçük macera — ya da Rem için talihsizlik — muhtemelen başımıza gelebilecek en iyi şeydi. Arabada birbirimize gülerek, Rem'in ona asılmaya çalışan küstah kadından korktuğunun komik yanını görebildik. Cidden, o iri yarı, sert görünümlü bir adam, ama dükkanda birdenbire çöktü. Sanırım bu onu şok etti çünkü daha önce başına böyle bir şey gelmemiştir. Hiçbir şey söylemedim ama bunun Blaise ile birlikte olmasıyla kesinlikle ilgisi vardı ve kendini düşünmek yerine, koruyucu doğası hemen devreye girdi ve bu tanımadığı kadının oğluna olası bir tehlike oluşturabileceğini düşündü. Eminim bunu yakında kendisi de anlayacaktır ama şimdilik bu benim küçük sırrım.

"Bu kadın, kendine bir yemek bileti kaptığını düşünmüş olmalı. Yani, o gerçekten göze çarpıyordu, mükemmel kesimli kot pantolonu, RM Williams botları, yüksek kaliteli olduğu belli olan ve o tür bir mağazadan satın alınmayacak türden bir lacivert spor ceketle beyaz bir iş gömleği giymişti. Ve yanında sevimli bir çocuğu vardı, seksi baba bingo!"

"Aman Tanrım, şimdi anlıyorum. Belki gidip mağazadan güvenlik kamerası görüntülerini isteyebiliriz. Grup sohbetine göndermek için harika bir video olur.

grup sohbetinde paylaşmak için harika bir video olur." Tori'nin önerisi ikimizi de o kadar güldürdü ki, gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı.

"Zavallı Rem, o kadar rahatsızdı ki, ondan kurtulmanın tek yolu beni karısı olarak tanıtmaktı. Yani, hepimiz bunun asla mümkün olamayacağını biliyoruz." Bir an için, bugün onun ağzından çıkan bu sözler kulağıma çok hoş geldi, ama bu asla olmayacak, bu yüzden hemen gülerek bu düşüncüyü kafamdan attım.

"Kesinlikle olmaz. Flynn, kızını elinden aldığı için onu öldürür, ama sen Flynn'in kızı olursan ben de seni öldürürüm, o da var. Güvenle söyleyebilirim ki, arkadaşlarımdan senin için birbirlerini öldürmemeleri için sana daha iyi bir aday bulmamız gerekiyor. Ayrıca, arkadaş grubumuzun dinamiklerini bozmakla suçlanmak isteyen kim olur ki? Çocuklar seni küçük kız kardeşleri gibi seviyorlar, bu çok tatlı, sence de öyle değil mi?" Tori, konuştukça benim daha da depresif hissettiğimi bilmiyor. Evet, evet, anlıyorum, o asla benim olmayacak. Bu yüzden bugün iyi bir gündü. Buraya geldiğimden beri ilk kez, sonunda arkadaşlık bölgesine giriyoruz gibi hissediyorum.

"Evet, beni küçük kız kardeşi gibi gören dört başarılı, süper zengin ve koruyucu erkeğin olması çok sevimli. Çünkü bu, erkek arkadaş bulmayı çok kolaylaştıracak. Bence umursamasalar daha iyi olur." Tori için sorun yok, onun zaten bir erkek arkadaşı var.

"Buna yanlış bir açıdan bakıyorsun. Sana tanıştırabilecekleri tüm arkadaşlarını düşün. Bu, bugün o zavallı kadın gibi Marks and Spencer'da erkekleri takip etmekten kurtaracak seni. Yani, ona vereceğim tek artı puan, manavın sebze reyonunda erkek tavlamaya çalışmaktan biraz daha iyi olması. Yani, çok büyük... mor... bir patlıcan tutarken erkek aramak çok acınası bir durum. Bundan daha çaresiz bir koku olamaz."

"Haydi ama Tori, bu saçmalıkları nereden uyduruyorsun? Cidden, annelerimiz bizi hanımefendi olarak yetiştirdi... şey, belki... tamam, diyelim ki denediler." Noel gecesi, Rem için striptiz kulübünde sahnede direk dansçısı gibi dans ettiğimde, bir hanımefendiden olabildiğince uzak olduğumu bilseydi ne düşünürdü, sadece tahmin edebilirim.

"Oh, lütfen, ben tam bir hanımefendiyim, Nicholas'a sor."

Onun kanepede oturduğu yere doğru yürüdüğünü duyuyorum. "Saçmalık. Seni en iyi tanıyan iki kişiyle konuşuyorsun. O vücudunda bir İngiliz hanımefendisinin tek bir parçası bile yok ve ben başka türlü olmasını da istemezdim." Derin sesi konuşmayı kesiyor

ve onun eğilip kızın başının üstüne öpücük kondurduğunu görüyorum. Bu da bana, görüşmeyi sonlandırıp Rem ile akşam yemeği için aşağıya inmem gerektiğini söylüyor.

"Ahh." Tori'nin onun yorumuna verdiği tepki hepimizi güldürdü. "Lou, ona yanıldığını söyle."

"Ben bu tartışmanın ortasına girmek istemiyorum, buradan çıkıyorum."

"Sadece haklı olduğumu bildiğin için," Nic'in sesi telefonumun hoparlörlerinden yankılanıyor.

"İyi geceler arkadaşlar, kavgayı ve sonrasında olacakları keyfini çıkarın," diyorum, bu ikisinin kavga edip sonra sevişeceğini bilerek. Bunu inkar edemezler, hepimiz bağırışları ve Nic'in ona attığı bakışı gördük, sonra hepimiz odayı boşalttık. Tori kadar değişken değilim, ama Tanrım, keşke benim de o anda beni duvara yapıştırmak istermiş gibi bakan bir erkek arkadaşım olsaydı, çünkü o bekleyemiyor.

"Peki, sonra gelen ben olayım." Tori'nin gülümsemesi ve cevabı düşüncelerimi doğruluyor. Bu ikisi deli gibi aşık ve Tori bunu saklayamıyor. Telefonu kapattığımızda yüzünde her şey yazıyor.

Nic ve Tori'yi düşünmeyi bırakmalıyım çünkü kimse en yakın arkadaşının seks yaptığını hayal etmek istemez. Ugh, bu günlerde sekse en yakın olduğum şey buysa, hayatım berbat demektir.

Blaise'in odasının önünden sessizce geçerken ona bir göz atıyorum ve Rem'in akşam yemeği hazırlarken çıkardığı seslerin üstüne kendi kendine şarkı söylediğini duyunca yavaşça merdivenlerden aşağı iniyorum.

Vay canına! Bu adam şarkı söyleyebiliyor. Gerçekten şarkı söyleyebiliyor. Sadece karaoke seviyesinde iyi bir ses değil, duygusal bir baladın yumuşak tonları. Oh, bu hiç adil değil. Bu adama takıntılı olmak için başka bir nedene ihtiyacım yok. Kapının biraz gerisinde durarak beni görmemesi için, sesin beni sarmasına izin veriyorum ve ses, belime kadar iniyor ve vücuduma umutsuzca kapatmaya çalıştığım şeyleri yapıyor.

Kollarımı vücuduma dolayarak ve gözlerimi kapatarak, Rem'in sesi beni sararken onunla dans ettiğimi hayal ediyorum, beni baştan çıkarıyor ve uzun zamandır hayalini kurduğum şeyleri vücuduma yapıyor. Beni olduğum gibi seksi ve arzu edilir hissettirebilmesi gibi. Her şeyi istiyorum, o anın romantizmini, benim gibi birinin onun gibi biri tarafından sevebileceğini dünyaya göstermesini. Ama istediğim sadece bu değil, bunu hiç yüksek sesle söylemedim ama daha fazlasını istiyorum. Henüz varlığından bile haberdar olmadığım şeyler için yalvaracak kadar ateşli, tutkulu bir baştan çıkarma ve sonra bu adamın tamamen hakimiyetine teslim olmak. Onun gücünü

. Rem ile bunu tadana kadar, bu arzunun içimde bu kadar derin olduğunu bilmiyordum. Bana bu tür şeyler yapması için güvenebileceğim tek erkek o. Muhafazakar bir ortamda büyüdüm ve seks hayatım da dahil olmak üzere, sınırların çok ötesine hiç çıkmadım, ama Rem ile birlikteyken, en yüksek uçurumun kenarından atlamak ve onun beni çılgılık attırmasına izin vermek istiyorum... çok, çok yüksek sesle.

Rem'in sesiyle gözlerimi açtığımda, fantezimdeki ellerinin vücudumda yukarı aşağı hareket ettiğini, gerçekte benim ellerim olduğunu fark etmiyorum.

"Dinlemek için orada durmana gerek yok." Şarkıdan sesini kesip, beni tuhaf biri olduğum ve koridorda saklandığım için azarladı. Keşke onun dudaklarından çıkan sözlerin beni tahrik ettiğini bilseydi. Nefes nefese kalmamak için hızlıca derin bir nefes aldım ve yüzümün kızarmadığını umdum, ama sanmıyorum.

Sonra sesi, mutfaktaki hoparlörlerden çalan şarkıya devam eder. Bu evin bir özelliği, eski görünmesine rağmen, modern teknolojinin her türlü unsurunu barındırmasıdır.

Kendimi aptal hissediyorum, ama artık o benim burada olduğumu bildiği için, bunu kabul etsem iyi olur.

burada olduğumu bildiği için bunu kabul etsem iyi olur.

"Vay, ne kadar da sürprizlerle dolusun?" diye alay ediyorum ve mutfak tezgahındaki tabureye oturuyorum. Arkadan onu izliyorum, gri eşofman altı ve kol kaslarını mükemmel bir şekilde saran dar, beyaz bir tişört giymiş. Erkeklerin gri eşofman altlarıyla ne alıp veremedikleri var? Cidden, bizim onlara nasıl tepki verdiğimizi biliyorlar. Beni arkadaş olarak görmek istiyorsa, bu evde o eşofman altları yasaklanmalı. Beynim böyle aptalca bir şey düşündüğü için neredeyse kendine tokat atıyor. Tabii ki, Rem'in onları giymesini hala istiyorum. Dokunamıyorsam, en azından bakıp olabilecekleri hayal edebilirim.

Ta ki o arkasını dönene kadar, ve evet, gri eşofman kesinlikle kalabilir.

"Aslında hayır. Yemek yaparken şarkı söylemeyi seviyorum, rahatlatıcı geliyor." O, tencerede bir şeyler kızartırken, ocağın yanındaki tezgaha yaslanıyor.

"Evet, ben de duşta, ev işleri yaparken şarkı söylemeyi severim, ama bu, başkalarının dinlemeye değer olduğu anlamına gelmez. Oysa sen, dostum, o sesinle sahnede olabilirsin." Onu mutlu etmek için söylemiyorum, bu gerçek.

"Hayır, benim tarzım değil. Dikkat çekmeyi sevmem. Sadece ortama uyum sağlamaktan mutluyum. Bu yüzden işimi çok seviyorum. İşin yüzü ben değilim, sadece perde arkasında gereken her şeyi yapan kişiyim, ama kimse kim olduğumu bilmiyor." Rem ocağa geri dönüyor ve harika kokan yemeği pişirmeye devam ediyor.

"Peki, her akşam yemek pişirirken serenat yaparsan seve seve dinlerim. Ama seni Michael Bubl  hayranı sanmıyordum. 'Always on my Mind' annemin en sevdiği şarkılardan biri, ama onun söylediğini hiç duymadım. Onun versiyonu eski bir country yıldızının." Bana gülümsemesini izliyorum, onun küçük sırrı karşısında tamamen şaşkına dönmüş durumdayım. "Ama şunu söylemeliyim ki, vay canına, bu şarkıyı neredeyse onun kadar iyi söylüyorsun."

"Hiç de değil," diye sessizce cevap veriyor, üzerine çekilen ilgiden hoşlanmamış gibi. İlk kez Rem'in yüzünde çok küçük bir kırılma görüyorum, sadece bir saniye süren bu an, sonra gülerek geçiştiriyor ve ben bu anın geçtiğini anlıyorum, onu daha fazla utandırmak istemiyorum.

Onun kendini garip hissetmesini istemediğim için, hızla tabureden kalkarım. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Rem'in yanında ve sadece ikimiz varken her zaman olduğu gibi, vücudum gerginlikle doludur. Burada oturmak yerine hareket etmem gerekir.

"Bize çatal bıçak ve bardakları getirebilirsin. Teşekkürler, çok iyi olur. Akşam yemeği gösterişli bir şey değil, sadece hızlı bir pesto tavuklu makarna ve buzdolabında soğuyan bir şişe beyaz şarap var."

Rem bunun sadece hızlı bir akşam yemeği olduğunu düşünebilir, ama başkasının sizin için pişirdiği her yemek, dışarıda yediğiniz bir akşam yemeği kadar iyidir. Hazırlığı kendiniz yapmak zorunda kalmamak ve yemeğin önünüze konması her zaman çok güzeldir. Üstelik, sadece kokusu bile ağzımı sulandırıyor ve aslında ne kadar aç olduğumu fark etmemi sağlıyor.

Rem önüme bir tabak koyarken, ben de her şeyi tezgahın üzerine yayıyorum ve şarabı döküyorum. İkimiz de koltuklarımıza yerleşip yemeğe başlıyoruz. Bugün Rem için komik bir şekilde stresli bir gün olsa da, ikimiz için de kesin bir dönüm noktası oldu.

Gecenin geri kalanında, aslında hiçbir şey hakkında konuşmadık. Birbirimizin ailelerini, bu haftaki karışıklık öncesindeki hayatlarını öğrendik ve farkına varmadan, gece yarısını geçene kadar konuşup güldük.

"Tanrım, yatmam lazım. Blaise uyanmadan önce kalkmam lazım ve yarın onunla baş başa vakit geçirmek, temel İngilizce kelimelerle başlamak istiyorum." Hala mutfak tezgahında otururken ayağa kalktım

Rem uzanıp, ben çok uzaklaşmadan nazikçe bileğimi tuttu. Gözlerindeki bakış, benim istediğim gibi değildi. Bunun tamamen benim kafamda olduğunu ve tek taraflı olduğunu biliyorum, bu yüzden onun dokunuşuyla koluma yayılan cinsel gerilimi görmezden geliyorum.

"Teşekkürler El, akşam yemeği ve seninle tanışmak çok hoşuma gitti. Zorlu bir dönemdi, ama sen olmasan bunu başaramazdım. Burada olduğun için minnettar olduğumu bilmeni isterim. Yalnız yaşamaya alışkınım, bu yüzden günün sonunda oturup yemek yiyip gülmek çok hoştu." Neden bir an tam bir pislik olup, bir sonraki an kalbimi eritebiliyor?

"Teşekkürler, seni çok iyi anlıyorum. Ben de seninle vakit geçirmekten keyif aldım ve yemekler çok lezzetliydi, pişirdiğin için teşekkürler. Yarın akşam sıra bende."

Rem bileğimi bırakıp ayağa kalkar. Benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor. "Yarın hakkında... Bir süre izinli olacağımı söylediğimi biliyorum, ama

Flynn'in küçük seks kaseti bana çabucak çözülmesi gereken bir sorun yarattı. Senin için de uygunsa, sabah ofise gitmek istiyorum. Umarım bütün gün sürmez, sadece sorunu halletmek ve o aptal herifin boğazını sıkmak için. Rem'in bana gözlerini devirme şekli beni biraz güldürüyor.

"Tabii ki. Ben iyiyim ve ikimiz de bu yeni rolümüzde ayak uydurmamız gerekiyor, bu yüzden yarın da diğer günler kadar iyi bir gün gibi görünüyor. Sabah çıkmadan önce görüşür müyüz?" Neden bunu sorduğumu bilmiyorum, ama Rem ile yemek yemek en sevdiğim uğraşlardan biri olmaya başladı.

"Evet, çok erken gitmeyeceğim, böylece gitmeden önce Blaise'i görebilirim." Sadece birkaç gün oldu, ama o küçük çocuk çoktan Rem'in kalbini çalmış durumda.

"Tamam. Ben yatmaya gidiyorum, iyi geceler." Bu sefer, onun yumuşak tarafının beni ne kadar etkilediğini görmeden uzaklaşıyorum.

"İyi geceler," diye seslendi arkamdan, ben kaçarken, yarının ne getireceğini düşünerek, tek başıma dadı olarak geçireceğim ilk günümü düşünerek.

Aslında benim için normal bir gün olacak, ama gerçekte, Rem'in yokluğunu ne kadar özleyeceğimi düşünmeye başlayan tarafımı bastırmaya çalışıyorum.

REMINGTON

"Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum, ama cidden Flynn, ne düşünüyordun sen!" Nic'in ofisinde durmuş, ona dik dik bakıyorum, ama bunun üzerinde hiçbir etkisi olmadığını biliyorum. Sanki burada duran, ona ders vermek üzere olan babasıymışım gibi. O benden daha yaşlı olduğu için bu hiç mantıklı değil, ama olgunluğu yaşla ölçersek, ben onun lanet dedesi olacak kadar yaşlıyım.

"O çok çekiciydi. Barda içki içiyorduk, eğlenceli ve flörtöz bir ortam vardı ve o geceyi teklif ettiğinde, ben de bu fırsatı değerlendirdim. Aynı durumda siz de aynısını yapardınız." Kendini açıklamak zorunda kaldığı için biraz sinirleniyor.

"Evet, belki öyle, ama en büyük rakiplerimizden birinin kızıyla olmaz, lanet olsun." Ona başımı sallıyorum, ama o sadece sırtıyor. "Tamam, umarım iyi bir seks olmuştur, çünkü şimdi senin yarattığın karışıklığı temizlememiz gerekiyor."

"En kötü ne olabilir ki? İnsanlar, ona hayatının en güzel gecesini yaşatırken, bu çelik gibi kalçaların ona vurmasını görecekler," diyor Flynn, dönüp kıcına bir şaplak atarak sözünü vurguluyor.

"Senin neyin var!" Forrest ona bağırıyor. "Nasıl kardeşiz biz, cidden." Nic'in masasının yanında, ayakları hafifçe açık, omuzları geriye çekilmiş, kolları kavuşturulmuş ve tüm vücut dili bana onun sinirli olduğunu ve kardeşine yumruk atmamak için kendini zor tuttuğunu gösteriyor. "Sence annemle babam, senin biriyle seks yaparken tabloidlerde ve internette her yerde boy göstermeni gerçekten ister mi? Onları yerel bir barda, her öğle yemeğine gittiklerinde bunu görmek zorunda kaldıklarını hayal et. Bir değişiklik olsun diye başkalarını da düşünmeye başla. Şaşırtıcı bir şekilde, bu sadece seninle ilgili değil. Peki ya Felisha? Çıplak vücudunun tüm dünyaya ifşa edileceğini bilerek şu anda nasıl hissediyor sence? Bununla hiçbir ilgisi olmadığını varsayarsak, ki ben bundan tam olarak emin değilim, ama yine de ona şüpheyi yer bırakmayacağım."

Flynn kardeşine cevap vermek için ağzını açmak üzere, ama Nic ona fırsat vermiyor.

"Yeter!" Koltuğuna oturmuş, kollarını kolçaklara dayamış, tahtındaki kral gibi görünüyor. Bir bakıma öyle, ama ona bunu belli etmeyeceğiz.

"Bu saçmalıkları duymak istemiyorum. Rem, bu konuda ne durumdayız?" Tüm kafalar bana dönüyor ve bir anda, bir sorunu çözmeye çalışan dört iş adamına dönüyoruz.

"Ian bu konuyla ilgileniyor ve Broderick bu sabah Avustralya'dan geldi. Onunla konuştuğumda, yirmi dört saat verin, o da sorunu çözecek dedi. Ve bu kaltağa hiçbir para ödememeliyiz. Yani, ekibim bu konuyu hallederken biz sabırla bekleyeceğiz. Eğer tekrar ulaşırsa, o zaman bir e-posta gönderip oyalanacağız. Felisha, babası ve güvenlik ekibinin başkanı ile görüşüp, tepki vermelerini engellemeye çalışacağım. Birlikte hareket etmeliyiz. Güvenlik görevlisini tanıyorum ve eminim ki benimle aynı fikirde olacaktır. Onlara para ödemek, videonun yayınlanmayacağını garanti etmez. Bu kadına karşı bir silahımız olmalı ki şantajı hiçbir etki yaratmasın ve aksine, dikkatli olması gereken kişi o olsun. Herkesin bir geçmişi vardır ve eğer onun da sakladığı sırları varsa, Broderick onları bulacaktır.

Flynn, her zamanki yerine, kafasını deriye yaslayarak kanepeye uzanır. Sonunda durumun ciddiyetini anladığını gösteren bir iç çekişi vardır.

"Üzgünüm çocuklar. Bilmiyordum." Elini saçlarının arasından geçirir ve tavana bakar, sanırım bu, hiçbirimizin yüzüne bakmak zorunda kalmamak içindir.

"Biliyoruz, Flynn," diyor Nic, "ve sen yapsaydın daha çok kızardım. Tuzağa düşürülmüştün ve sonucu kontrol edemiyordun. Bırak ekibi halletsin, sen de sorun çözülene kadar ortalıkta görünme." Nic, şirketimin adı çamurda sürüklenecek olsaydı benim olacağımdan daha sakin. Flynn'in videonun çekilmesiyle hiçbir ilgisi olmasa da, Nic'in hepimizi paramparça etmeye hazır olmasını bekliyordum. Çünkü bu hikayeyi nasıl yönlendireceklerini bilmiyoruz ve sahte haber olsa bile insanlar okuduklarına inanmaya devam ediyor. Bu yüzden, işin o kadar ileri gitmemesini sağlamam gerekiyor.

"Daha da iyisi, Flynn, Felisha'yı ara ve onu akşam yemeğine davet et, böylece konuşabilirsiniz. Ve onunla konuşmak istemediğini söylemeden önce, eğer seninle dışarıda ise, aptalca bir şey yapıp durumu daha da kötüleştirmez." Nic'in kafasında bir fikir oluşmaya başladığını görebiliyorum.

"Sakin onu becerme!" Forrest fısıldayarak mırıldanır.

"Beni o kadar aptal mı sanıyorsun?" Flynn, kardeşinin yorumuna tepki olarak kollarını havaya kaldırır ve hepimiz birbirimize bakar ve kahkahalara boğuluruz.

Hepimiz aynı anda cevap veriyoruz.

"Evet," Nic sakın bir şekilde cevap veriyor.

"Kesinlikle!" Forrest en yüksek sesle cevap veriyor.

"Kesinlikle." Onun penisinin onu yoldan çıkardığı tüm anları düşünüyorum. Ciddiyet bozulur ve planlar uygulamaya hazır hale gelir.

Hepimiz Flynn'e sataşmayı bitirdikten sonra, harekete geçmem gerektiğini biliyorum. "Tamam, ben gidiyorum. Kentwall'un ofisine gidip denemeliyim.

yaşlı adamı sakinleştirmek için, sonra da eve gidip oradan çalışacağım."

"Blaise'in yanında olmak yerine benim yüzümden ofise gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Flynn, beni evimden uzaklaştırdığı için suçluluk duyarak bana bakar.

"Sorun değil, eminim Elouise her şeyi hallediyordur." Ayağa kalkan Flynn'e doğru yürürken, elimi uzatıp onun elini çırpıyorum ve onu erkekçe kucaklıyorum. "Ayrıca, bu bizim işimiz. Birbirimizin arkasını kolluyoruz."

Flynn sadece başını sallar ve ben de Nic ve Forrest'a çene kaldırarak ofisten çıkarım. Tek düşünebildiğim El ve Blaise'in nasıl oldukları ve bu sabah onları ne kadar özlediğimdir. Bu benim için şok edici bir durumdur çünkü düşünmem gereken kimseye alışkın değilim. Ama bugün, iş beynimin ev hayatımla ilgili düşüncelerle dolması çok farklı bir his. Bunu dışarıda bırakmayı öğrenmem gerekecek, çünkü çevremdeki herkesi güvende tutmaya çalışırken onları düşünmemeliyim.

En iyi şekilde bölümlere ayırmak.

Garaj yoluna girerken, Kentwall'larla olan toplantı planlandığı gibi gitmediği için beklediğimden daha uzun süre uzak kaldım. Felisha beklediğim gibi değildi, ama babası kesinlikle öyleydi. Beni korkutmak için göğsünü şişirip sesini yükseltiyordu, ama tabii ki bu hiç işe yaramadı.

Felisha ise kibar, iradeli ve kimsenin onu ezmesine izin vermeyecek biriydi. Babasının hoşnutsuzluğuna rağmen, o da bizimle aynı fikirdeydi ve bu kişiye ödeme yapmak istemiyordu. Onları ayak tırnaklarından asıp, mahremiyetini ihlal ettikleri için bedelini ödemelerini istiyordu.

Ekibi, son birkaç haftanın tüm güvenlik kamerası kayıtlarını inceleyerek, kamera onların haberi olmadan nasıl yerleştirildiğini bulmaya çalışıyor. Tabii ki, bunu yapan kişiyi bulabilirsek ve kanıtımız olursa, o zaman polis

dahil etmesini istiyor. Ancak henüz hiçbirimiz herhangi bir şey bildirmek ve videonun varlığının medyaya sızmasını istemiyoruz. Bu, videoyu elinde bulunduran kadına daha fazla güç verir ve fiyatı önemli ölçüde artar.

Onlarla birlikte ofise girmeden önce, Felisha'nın bununla bir ilgisi olduğundan ve markamızı lekelemek için bir komplo kurduğundan emindim. Ama onunla aynı odada beş dakika geçirdikten sonra, bunu onun yapmadığını anladım. Vücut dili savunmacıydı ve babasına karşı duruşu etkileyiciydi. Babası, sektörde eski kafalı bir inatçı olarak bilinir. Yanlış anlamayın, Nic de inatçıdır ve bu onu bu kadar başarılı kılan şeydir, ama Ewan Kentwall düşünce sürecinde o kadar dar görüşlü ki, diğer görüşleri dinlemediğinde bu onun aleyhine çalışıyor. Altmışlı yaşlarının sonlarında, üçüncü evliliğinden Felisha'yı geç yaşta dünyaya getirmiş, bu yüzden ikisi aynı fikirde değiller.

Güvenlik şefleri Sandon Bock'u ise henüz tam olarak anlayamadım. Bu konuda aynı bakış açısına sahip olacağımızı düşünmüştüm, ama onun yapmak istediği şey ile yaşlı Kentwall'un ona emrettiği şeyin iki farklı şey olduğunu hissediyorum. Ama sanırım para konuşur. Sonunda, Felisha ve benimle aynı fikirde olmalarını sağladım ve hepimiz tepki vermeden önce bu konuyu araştırmamıza izin verdiler.

Saat dörtten biraz sonra ön kapıyı açtığımda, Blaise'in oturma odasından gelen küçük kahkahasını duydum ve bu, yüzüme anında bir gülümseme getirdi. Her gün eve geldiğimde beni karşılayan birinin olmasına alışabilirim.

Eve gelir gelmez kapıda ayakkabılarımı çıkarmak en sevdiğim şeylerden biri ve seslerin geldiği yere doğru yürüyorum.

"Siktir!" Ayak tabanımdan yayılan keskin acı ile bağıryorum. Birkaç adım zıplayarak, neye bastığımı görmek için dönüyorum ve evime geldiğimde insanlarla birlikte olmanın harika olduğu düşüncesini hemen geri alıyorum. Görünüşe göre, çoraplı ayaklarımla bir Lego parçasına basarak ebeveyn olmaya adım attım. Kahretsin, bu çok acıtıyor.

Sonra El'in kahkahaları arasında bana seslendiğini duyarım. "Sözlerine dikkat et, küfür kavanozuna bir pound at." Ve sonra bana gülmeye devam eder. Ona lanet olası küfür kavanozunu vereceğim. Eve geldiğimde kapının önünde yerde Lego parçaları bulmaya devam edersem, bu en küçük sorunum olacak. Basit ama etkili bir güvenlik önlemi olabilir, ama Lego engelinin acısını çekmektense, pahalı, yüksek teknolojik bilgisayar güvenlik sistemimi tercih ederim.

Ayak parmağımdan daha küçük olan o küçük pislik yüzünden ayağım hala zonkluyor olsa da kendimi topluyorum.

Salona adımımı attığım anda, Blaise El ile oynadığı yerden kalkıp bana doğru koşuyor. Kollarımın arasına atlayıp bana sıkıca sarılıyor. Acımdan dolayı hala kızgın kalmamı zorlaştırıyor.

"*Bonjour, Blaise,*" diyorum ve onu sıkıca sarıp iki yana sallayarak onu güldürüyorum.

"Merhaba, baba." Bana ilk kez söylediği İngilizce kelimeyi dikkatlice söyledikten sonra bana bakar. Yüzündeki heyecan, benim tepkimi beklerken beni onun için çok mutlu eder.

"Merhaba Blaise, benim akıllı oğlum." Onu anladığımı bilmesi için onun sözlerini tekrar ediyorum. Yüzü aydınlanıyor ve aşağı inmek istediği için şimdiden kıpır kıpır oluyor.

El'e baktığımda, bugün bir şeyler öğrendiği için çok mutlu olduğunu görebiliyorum.

"Bekle, daha bitmedi," diye bağırır El, Blaise odanın diğer ucuna koşup bir araba alıp onu havaya kaldırırken.

"Araba, baba." Arabayı yere bırakır ve en sevdiği kamyonunu alır. "Kamyon, baba." Sonra onu El'e verir ve başka bir oyuncağa uzanır. "Top." Birkaç şeyi daha göstermeye devam eder ve gururla, dört yaşındaki bir çocuğun çıkarabileceği en gururlu sesiyle doğru İngilizce kelimeleri sıralar. Öğrendiği kelimelerin sonuna geldiğinde, kendine alkış tutmaya başlar, El ve ben de ona katılır ve onun büyük başarısını alkışlarız.

"Seninle gurur duyuyorum, Blaise." İki elini tutup başının üzerine kaldırıyorum ve ellerimi onların üzerine vurarak onu tebrik ediyor ve heyecanını nasıl göstereceğini öğretiyorum. El yerden zıplıyor ve ona da çift high five yapıyor, bu da onu tekrar tebrik etmeye ve yerinde zıplamaya sevk ediyor.

Bugün bir düzine İngilizce kelimeyi öğrenen, tabii ki çok kalın bir Fransız aksanıyla, önümdeki küçük çocuğun masumiyeti karşısında günün tüm dramları aklımdan siliniyor.

Dikkatini hızla açık olan televizyona yöneltiyor ve Avustralyalı çocuk programı Bluey başlıyor. Daha önce hiç duymamıştım, ama El bunun harika bir program olduğunu ve okuldaki tüm çocukların onu sevdiğini ısrarla söylüyor. Tema şarkısı onu televizyonun önünde dans ettiriyor ve babasının eve gelmesinin heyecanı artık yok.

"Sana bir içecek veya yiyecek bir Şey getireyim mi?" Elouise yanımda duruyor, Blaise'in mutluluğunun etkisiyle hala gülümsüyor.

"Harika bir öğretmen olarak ilk gününü kutlamak için sana bir kadeh şampanya getirmeliyim." Elini beline koyarak onu mutfağı yönlendiriyorum.

"Ne, senin kapına gelmeden önce öğretmenlik yaptığım diğerk günlerde harika değildim mi?" Onu geçip şarap dolabına doğru ilerlerken bana sataşıyor.

"Ama sen *benim* öğretmenim değildin, bu yüzden sadece benim öğretmenim olduğunu kutluyorum." Şişenin mantarını açarken, kafamda bu sözler yankılanmaya başlıyor.

Yukarı baktığımda, yüzünden bunu düzeltmem gerektiğini anlıyorum. Ne demek istediğimi açıklamaya çalışıyorum.

"Bilirsin, benim çalışanımda, benim için çalışan ve Blaise'e bakan kişi, dadı, hayır, demek istediğim arkadaşım... Siktir et, ne demek istediğimi biliyorsun." Ona kadehi uzatırken, El'in dudaklarından kahkahalar dökülene kadar birbirimizin gözlerine bakarak durduk ve ben de rahat bir nefes alıp onunla birlikte güldüm. Kadehlerimizi tokuşturunca, Blaise ile yolculuğunun başlangıcına ve oğlumla özgürce iletişim kurabilmemin rahatlığına kadeh kaldırdık.

Birkaç yudum sonra, her zamanki gibi sessizliğı bozmayı başaran El oldu.

"Bugünkü toplantıların nasıl geçti? Flynn'i çıplak ve seks yaparken gören dünyanın kusmasını engelleyebileceğini düşünüyor musun?" Pencerenin yanındaki tezgaha sırtını dayadı ve öğleden sonra güneş ışığı silüetini çevreledi, yüz hatlarını yumuşattı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onun güzelliğini ve ona ne kadar çekildiğimi inkar edemeyeceğimi hatırlattı.

"Garip, bunu tarif edebileceğim en iyi kelime. Ama kesin olan bir Şey var, bu olayda bir terslik var ve ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Bu da beni tedirgin ediyor ve bu duygudan nefret ediyorum..." Aklım Felisha'ya ve bugün verdiği tepkiye geri dönüyor.

"Ne hissetmekten?" diye soruyor El.

"Bilinmeyen." Bunu tarif edebilecek tek kelime bu.

Dokuzuncu Bölüm

ELOUISE

Son birkaç gündür her şey güzel bir rutine girmeye başladı. Blaise ve ben sabahları kelimeler üzerinde çalışıyoruz, öğleden sonraları ise oyun oynuyoruz. Bugün onu evden çıkarmak ve arabada ve diğer insanların arasında benimle yalnız kalmaya alışmasını sağlamak istiyorum.

The Darby Hotel'in merkez ofisinin yakınındaki parkta Tori ile buluşup geç bir öğle yemeği pikniği yapmayı planladık. Ben araba kullanacaktım ama Rem, nereye gidersem gideyim, kendisi için ayarladığı şoförü kullanmamda ısrar etti. Bunun nedeni, Blaise'e konsantre olabilmem ve trafik, park yeri veya işler planlandığı gibi gitmezse Blaise'in üzülmesi veya kafasının karışması konusunda endişelenmemimdi.

Bana asla çocuk sahibi olmayı planlamadığını söyleyen biri için, şimdiden aşırı koruyucu bir baba oldu ve bu durum beni çıldırtacak gibi görünüyor. Ama bir şey söyleyemem, çünkü burada kararları o veriyor ve henüz başlangıç aşamasındayız.

Kilo vermeye çalışan gelin adayı için soğuk etler, peynirler, ekmek ve tabii ki yeşilliklerle dolu bir salata hazırladık. Sepetin içine Blaise için küçük bir çikolata sakladım, ama onu sakladığım kişi aslında Blaise değil, kilometrelerce öteden çikolata kokusunu alan Tori.

"Tamam, neredeyse geldik," diyorum Blaise'e, ki o evden çıktığımızdan beri yüzünü pencereye yapıştırmış durumda. Neyse ki, araba koltuğu onu dışarıyı görebileceği kadar yüksekte tutuyor.

Yola çıktığımızı mesaj attığımdan beri Tori'den haber almadım, ama muhtemelen bir toplantıda ya da meşguldür. Onun çılgın programına alışkınım

programına alıştım. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar bunu fark etmemiştim, çünkü gün içinde sınıfta Tori ile konuşmayı düşüncekk kadar bile vaktim yoktu.

Rem'in etkisiyle şoförümüz Art'ın şoförden daha fazlası olduğuna eminim, arabayı Regent's Park'ın yanındaki yol kenarına çekiyor. Blaise'in dışarı çıkıp açık alanda koşabileceği için heyecanlandığını şimdiden görebiliyorum. Hiçbir kısıtlama olmadan dağlarda koşarak günlerini geçirdiği evinden buraya gelmek onun için büyük bir değişiklik olmalı. Rem'in evinde de bir bahçe var, ama yine de alıştığı yer gibi değil. Bu yüzden, park, Londra'ya geldiğinden beri gördüğü ilk büyük açık yeşil alan. Ayaklarını basıp tüm enerjisini harcayabileceği bir yer ve dört yaşındaki bir çocuk için bu cennet gibi geliyor.

Kapıyı açmadan önce ona, benimle kalması gerektiğini, onu görebileceğim bir yerde olması gerektiğini ve benim, Tori ve muhtemelen korumamız olan Art dışında kimseyle gitmemesi gerektiğini açıklamaya çalışıyorum. Blaise'i korkutmak istemiyorum, ama bu dünyanın onun bildiği dünyadan farklı olduğunu anlaması gerekiyor.

Elini tutup arabadan iniyoruz ve Regent's Park'ın güney ucuna, Marylebone Green'e doğru yürümeye başlıyoruz. İnternette araştırdığımda, parkın bu bölümünde oyun ekipmanlarıyla dolu bir harikalar diyarı olduğunu görmüştüm, tam da aradığımız şey. Bu yüzden Tori ile orada buluşmak için anlaştım. Sırt çantası benim geçici piknik sepetim, çünkü Rem'in elbette bir piknik sepeti yok. Ama dürüst olmak gerekirse, sırt çantası ellerimi serbest bırakıyor ve Blaise ile kolayca ilgilenebiliyorum.

Diğer çocukların gürültüsü onu onlara doğru zıplatıyor ve ben ona yetişmeye çalışırken kolumu neredeyse yerinden çıkarmak üzere. Onu görebileceğim güvenli bir yer bulup, kurallarımız hakkında tekrar sessizce konuşarak, oyun parkına koşup diğer çocuklara katılmasını sağlıyorum. Okul tatili olduğu için burası normalden daha kalabalık ve bazı çocuklar Blaise'den daha büyük, ama o gayet iyi idare ediyor gibi görünüyor. Eskiden kimlerle görüştüğünü ve oynadığını bilmiyorum, bu konuyu oyun zamanımızda konuşmayı planlıyorum. Ondan sürekli bilgi almaya çalışmak istemiyorum. İlişkimizin gelişmesini ve onun için güvenli bir kişi, güvendiği biri olmamı istiyorum, sadece can sıkıcı biri olmamayı.

"Elouise," Blaise sevimli aksanıyla bana bağırıyor, kaydırağın tepesinden el sallıyor ve dikkatimi çekene kadar bekliyor, böylece kaydıraftan kayabilecekk.

Telefonumu alıp, kaydıraktan kayarken sevinç çılgınlıkları atmasını videoya çekiyorum. Tekrar sıraya girmek için merdivenlere koşarken gülümsemeden duramıyorum.

Rem ile evde oyuncaklar almamız gerektiğini konuşmam lazım. Blaise'in enerjisini düşününce, trambolin mükemmel bir seçim olur. Çünkü dürüst olalım, kim zıplamayı sevmez ki? Belki benim ağırlığımı da taşıyacak kadar büyük bir tane alabiliriz. Öğretmen olmamın bir nedeni var; her günün küçük bir bölümünde çocuk olabilme fırsatı veriyor bana.

"Vay canına, buna bayılıyor." Arkamdan gelen Tori'nin sesi beni biraz irkiltti, çünkü Blaise'e o kadar odaklanmışım ki gözlerimi ondan ayırmaya niyetim yoktu.

"Daha önce hiç kaydırakla oynamış ya da görmüş olduğunu sanmıyorum. Şu anda hayatın tadını çıkarıyor. Ayrıca, ne kadar çok enerji harcarsan, onu yemek yemesi için yeterince uzun süre oturmaya ikna etme şansım o kadar artar ve bu gece yatma vakti kolay geçer."

Tori yanımda oturuyor ve biz birbirimizden çok farklıyız. O, Jimmy Choo topuklu ayakkabıları, siyah iş pantolonu ve siyah ceketinin altında sarı renkli dar bir gömleği ile duruyor. Saçları sıkı bir topuz halinde toplanmış, kusursuz makyajıyla yüzü sanki bir model çekiminden çıkmış gibi görünüyor. Ben ise, dört yaşında bir çocuğun ebeveyni gibi görünüyorum, ama değilim. Kot pantolon, spor ayakkabı, üzerinde sarı bir gülüm yüz olan beyaz tişört ve kollarını göğsümde bağlayarak sırtıma asmış olduğum lacivert kazak. Rahat ve pratik olmak, önümüzdeki yıl benim yaşam tarzım olacak. Okulda olsaydım, biraz daha şık giyinebilirdim, ama dört yaşındaki bir çocukla günümü geçirmek için bu pek pratik değil.

"Bir gün onun yaşadığı yeri görmek isterim. Belki biraz büyüdüğünde, hep birlikte küçük bir geziye çıkıp evini görebiliriz. Tabii ki, bu onun için tetikleyici olmazsa."

Tori koltuğa yaslanarak rahat bir pozisyon aldı, bacaklarını çaprazladı ve telefonunu kucağına koydu. Sessiz modda olmasına rağmen telefon sürekli titriyordu. Ben bunu hiç sevmem, ama iş dünyasının bir parçası olduğunu biliyorum.

"Telefonumu boş ver. Nic ve Rem nerede olduğumu biliyorlar, diğerleri de beklesinler." Gözlerini kapatıp, sanki günlerdir temiz havada oturmamış gibi güneşin yüzüne vurmasına izin veriyor.

"Güneş yanığı olma, gelinlik içinde hiç hoş durmaz," diyorum, güneşlenmesini izlerken.

“Zaten Avustralya'ya indiğimiz anda cildim domates gibi kızaracak. En son oraya gittiğimizde, aman Tanrım, çok sıcaktı. Nic'in cildi sıcağa karşı bağışık gibiydi, ama benim cildim sanki güneş tüm nemi emmiş gibi Sahra Çölü kadar kurumuştı. Ve o da onların kış mevsimiydi.”

"Sen gerçekten bir drama kraliçesisin, değil mi?" Blaise'in sahte korsan gemisinin köprüsünde başka bir çocukla konuşmaya çalıştığını izliyorum. Diğer çocuğun ne dediğini bilmediğim için nasıl gittiğini merak ediyorum.

"Çocuklar beni bu yüzden şaşırtıyor," diyorum ve konu değişince Tori gözlerini açıp ne dediğimi anlamak için doğruluyor. "Aynı dili bile konuşmuyorlar, ama yine de birlikte oynamak için arkadaş oluyorlar. Çok tatlılar."

"Neden yetişkinler de böyle olamıyor? Onlar için bu kadar basitse, elbette hepimiz yapabiliriz."

Elimi uzatıp Tori'nin elini sıkıyorum ve ona gülümsüyorum. "Artık neden çocuklarla çalışmayı sevdiğimi biliyorsun. Onların dünyasında her şey bu kadar basit." Blaise'in oynamasından çok mutluyum ve yüzündeki gülümseme o kadar parlak ki, en güzel zamanını geçirdiğini gösteriyor.

Tori'ye başka bir şey söylemeden önce, elimdeki telefon çalmaya başladı. Normalde görmezden geleceğim bilinmeyen bir numara, ama şu anda hayatımda çok fazla değişiklik olduğu için, cevap vermem gerektiğini biliyorum.

"Alo, ben Elouise." Tori'ye dokunarak Blaise'i işaret ediyorum, o da bana başparmağını kaldırarak, bu telefonu cevaplarken ona bakmasını istediğini anladığını gösteriyor. Kelimeler olmadan iletişim kurabilmemizi seviyorum, bu kadar yakınız.

"Elouise, ben Dr. Drew Keats, umarım rahatsız etmiyorumdur?" Neden aradığını anlamadım, ama sonra beynim paniklemeye başladı, Blaise'e yaptığı testlerde ciddi bir şey çıkmış olabileceğini düşündüm.

"Her şey yolunda mı?" Sesimde panik var, bu yüzden Tori de endişeyle bana bakıyor.

"Oh, özür dilerim, evet, hiçbir sorun yok. Blaise'in kalp üfürümünü izleyebilmemiz için yapılması gereken ekstra testlerin randevularını almak için arıyorum. Size tarih ve saatleri verebilmem için bir dakikanız var mı?"

"Evet, tabii, sadece sekreterinizin beni arayacağını düşünmüştüm, bu yüzden biraz endişelendim."

"Birkaç dakikam vardı, ben de bir selam vereyim, Blaise nasıl uyum sağlıyor, yeni işin nasıl gidiyor diye bir bakayım dedim." Kafamın bir köşesinde, doktorun test randevusu için aramayacağını, bu aramanın bundan daha fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştım bile.

"Oh, teşekkürler, evet, ikimiz de iyiyiz. Birkaç kelime öğrenmeye başladı ve çok hızlı kavıyor. Hiçbir sorun yaşamadık. İyi yiyor ve uyuyor, umarım böyle devam eder."

"Peki, Bay Elders için çalışmak nasıl gidiyor? Size iyi davranıyor mu?" Neden beni soruyor?

"Evet, iyi davranıyor, harika bir iş. Üzgünüm, parkta Blaise'i izliyorum. Randevuların ayrıntılarını bana mesajla veya e-postayla gönderirseniz, randevuya geldiğimizden emin olurum." Tori'ye gözlerimi devirdim çünkü konuşmayı ilgilenmediğim bir yöne çekmeden önce bu konuyu kapatmam gerekiyordu.

"Tabii ki, özür dilerim, onu izlemekten dikkatinin dağılmasını istemem. Hemen göndereceğim, yakında görüşürüz. İyi günler, Elouise."

"Teşekkürler, size de iyi günler Dr. Keats." Arayı sonlandırma düğmesine basarken, dudaklarımdan çıkan iniltiyi engelleyemiyordum.

Dikkatimi yeniden toplayarak, Blaise'in tam olması gereken yerde olup olmadığını kontrol ettim. Hala köprüye bağlı, korsan gemisinin pruvası şeklindeki kulede duruyordu, şimdi başka bir kız ve erkek çocuk da oyunlarına katılmıştı.

"O da neydi öyle?" Tori çoktan gülmeye başlamıştı ve Dr. Keats'in sesini telefonun diğer ucunda duyabildiğini çok iyi biliyordum. O, işitme konusunda uzmandı ve hiçbir dedikoduyu kaçırmak istemiyordu.

"Dr. McHottie Blaise'den çok bana ilgi gösteriyor gibiydi. Yani, hangi doktor randevu almak için arar ki? Normalde hasta insanlara yardım etmekle meşgul olmazlar mı?" Sinirlenerek koltuğa geri yaslanıyorum.

"Dur, bu doktor ne kadar yakışıklı ve neden bunu ilk kez duyuyorum? Anlat bana, kadın!" Anında dik oturur ve bana döner.

Rem'in randevuda doktorun flörtüne nasıl tepki verdiğini de dahil olmak üzere tüm hikayeyi ona nasıl anlatabilirim? Hikayenin bir kısmını ona anlatınca, ondan beklediğim tepkiyi verdi.

"Lou, neden ona ilgi göstermiyorsun? Onun yakışıklı, başarılı, senin kadar çocukları sevdiğini ve senden hoşlandığını söyledin! İnanılmaz, ben sana bir erkek bulmamız gerektiğini söylüyorum ve bir tane kucağına düşüyor."

Hadi bakalım, kızım!" Tori şu anda ne kadar üst sınıf bir dünyada yaşarsa yaşasın, o her zaman benim sevdiğim Tori olacak. Doğrudan konuya giriyorum, lafı dolandırmıyorum.

"Sen delisin. Müşterimin doktoruna asılmak hiç uygun değil. Ayrıca, şimdi doğru zaman değil. Blaise yeni hayatına alışana kadar tüm zamanımı ona ayırmam gerekiyor," diyorum ve bana kaydıraktan kayarken bakmam için seslenen Blaise'e el sallıyorum.

"Kaltak, bu saçmalık. Rem ve Blaise için hayatını askıya almak zorunda değilsin. Bu bir iş, ama yine de özel bir hayatın var. Ya bu adam hayatının aşkıysa ve sen onu kaçıırırsan? Kendini ortaya koymadıkça bunu asla bilemezsin. Bir sonraki randevuna seninle birlikte geleceğim. Sen farkına bile varmadan seni Dr. McHottie ile randevuya çıkaracağım." Elini dizime vuruyor ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

"Sen benimle gelmeyeceksin. Bu bir felaket olur ve ikimiz de bunun farkındayız." Sandalyemden kalkarak Blaise'e gelmesi için el sallıyorum, böylece battaniyeyi serip bir şeyler yiyebileceğimiz bir yer bulabiliriz.

"Hiç eğlenceli değilsin. Ama merak etme, seni o randevuya çıkarmak için bir yol bulacağım." Onun kötücül gülümsemesi beni endişelendiriyor, ama Blaise bana doğru koşarak gelip belime sarılınca bunu bir kenara bırakmak zorundayım. Belli ki çok eğleniyor ve şu anda benim önceliğim de bu.

"Bu konuşma bitmedi, Lou," diye fısıldıyor bana ve sonra Blaise'in elini tutuyor ve ikisi yemek yiyecek bir yer bulmak için uzaklaşıyorlar. İletişim kuramaları da Blaise, Tori'yi çoktan sevmiş. Tori'nin enerjik kişiliği Blaise'i kendine çekiyor ve bu ikimiz için de harika bir şey.

Ama şimdilik, onunla konuyu değiştirmem ve ikisini de beslemeye odaklanmam gerekiyor ki o işine dönebilsin ve biz de eve gitmeden önce biraz daha oynayabilelim.

Ancak öğle yemeği sırasında aklıma gelen tek şey, Tori'nin az önce söylediği sözler
söylediği sözler:

*"Ya bu adam hayatının aşkıysa ve sen onu kaçıırırsan?
Kendini ortaya koymadıkça bunu asla bilemeyeceksin."*

Drew'dan bahsettiğini sanıyor ama benim aklıma gelen tek kişi Rem ve acaba kaçırdığım adam o mu diye merak ediyorum.

Ama artık çok geç, çünkü o olasılığın kapısını çoktan kapattım. Ve anahtarı da attım.

REMINGTON

"Ne yaptı!" Ofisimde telefona bağıyorum.

"Bay Kentwall bunun en iyi seçenek olduğunu düşündü. Size ekstra süre verdi, ama hiçbir şey çözülmedi, o da sizin için her şeyi çözdü. Bay Darby'ye, adını magazin dergilerinden uzak tuttuğu için ona borçlu olduğunu iletmemi istedi." Sandon Bock, beni aramadan önce muhtemelen prova ettiği konuşmayı robot gibi sıralarken ses tonu robot gibi geliyor. Patronu ona ne söyleyeceğini söylemiş ve onun buna katılmadığı belli, ama başka seçeneği yok.

"Ona hiçbir şey borçlu değiliz! Ondan bunu yapmasını istemedik. Görüntülerin tamamen yok edildiğini ve bu kişinin daha fazla para için geri gelmeyeceğini veya tabloid gazetelere satmayacağını nasıl garanti edebilir? Tek yaptığı hepimizi mahvetmektir. Ona şunu söyle, eğer kızı gazetelerin manşetlerine ve internete çıplak ve ifşa edilmiş olarak çıkarsa, bunun sorumlusu sadece kendisidir. Felisha da aynı fikirde olacaktır. İnatçı yaşlı adam. Hiçbir şey için teşekkürler, Bock, umarım bir daha birlikte çalışmamız gerekmez."

Ona bir şey söylemesi için zaman bile tanımıyorum. O kadar öfkeliyim ki, telefonumu masaya o kadar sert vuruyorum ki ekranı kırılmalıydı, ama şans eseri yine hayatta kalıyor.

Telefonu tekrar elime alıp, bugün ofiste çalışan Broderick de dahil olmak üzere arkadaşlara mesaj gönderiyorum.

■

Rem: Artık benim ofisim!

Masamdaki stres topunu alıp o kadar sert sıkıyorum ki, masamın üzerine sıvı akmadığına şaşıyorum.

Koridordan gelen seslerini duyunca, mesajımın tartışmaya açık olmadığını anladıklarını biliyorum.

Nic kapıdan ilk giren kişi. "Konuş benimle, ne oluyor?" Ses tonunda patronun havası var ama aynı zamanda bir sonraki sorunu çözmeye hazır, kendini kontrol eden bir adamın havası da var. Onu gerçekten çaresiz gördüğüm tek an, Tori onu terk ettiğindeydi. Yine, hayatımda bir kadına ihtiyacım olmadığını bilmemin bir başka nedeni. Kadınlar, en güçlü erkeği bile çaba sarf etmeden diz çöktürme alışkanlığına sahipler.

"Yaşlı herif onlara para verdi ve şimdi sana borçlu olduğunu söyleyen bir mesaj gönderme cüretini gösterdi."

Nic'in yüzündeki öfke tam da benim hissettiğim gibi. Hem Kentwall'un onlara para verdiği için, bu da video görüntülerine değer katıyor ve Flynn ve Felisha olduğunu doğruluyor. Ama daha da önemlisi, Nic'e ona borçlu olduğunu söylediği için.

"Lanet olası aptal," diyor Forrest.

"Felisha onu öldürecek." Flynn bu bilgiye şaşkın bir şekilde bakar.

Nic'in sözleri ofisimi doldurana kadar sessizlik kulakları sağır ediyor, sesinin yüksekliğinden değil, hepimizin ne kadar öfkeli olduğunu anladığımız tonundan dolayı. "Felisha onun en küçük sorunu olacak. Yaşlı Kentwall bana saldırmak istiyorsa, kavgaya hazırlıklı olsa iyi olur, çünkü ona hiçbir borcum yok. Bu soruşturmayı bırakmayacağız, sonuna kadar gideceğiz!" Şimdi bana öyle bir güçle bakıyor ki, bu konuyu bırakmayacağını biliyorum.

"Sakin ol evlat. Annenize ikinci kez seni hapisten çıkarmak zorunda kaldığımı açıklamayacağım. Bunu Rem ve bana bırak." Broderick zaten Nic için bir baba figürüydü, ama Nic'in annesi Sally ile çıkmaya başladığından beri bu rolü çok ciddiye alıyordu.

"Anlaştık. Ben hallederim." Bana söylemeseydi bile, bu konuyu bırakmamın imkanı yoktu. Flynn benim arkadaşım ve o istemese bile onu korumaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Bunun üzerine Nic, başka bir şey söylemeden dönüp ofisinden çıktı. Forrest hemen arkasından çıktı, ama Flynn kapıyı kapatıp orada durarak bana baktı.

"Saçmalamayı bırak. Bana gerçeği söyle. Bunun hala yayınlanacağından endişelenmeli miyim?" Vücut dili, cesur tavırlarının bana gösterdiği kadar endişeli olmadığını gösteriyor.

"Evet." Bunu yumuşatmaya gerek yok.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ne yapmam gerektiğini söyle." Sonunda durumun ciddiyetini anlıyor. Özellikle de Kentwall Nic'e şartlar koyduğu için.

"Sana söylediğimiz şeyi yapmaya devam et. Felisha ile arkadaş kal ama sınırını aşma. Bu konuyu araştırırken orada neler olup bittiğini bilmemiz gerekiyor."

"Mesajın geldiğini düşündüğümüz influencer'ı izliyoruz, ama dürüst olmak gerekirse, bunu başaracak kadar sofistike olduğunu düşünmüyorum. Yine de ekip onu henüz göz ardı etmiyor. Rem'in dediği gibi

dediği gibi, onun dediklerini yapın." Broderick iş söz konusu olduğunda konuşma tarzında her zaman sert davranır.

"Ughh, anladım." Kapıya doğru dönerek, elini kapı koluna koyarken durur. "Nic her zaman benim yanımda olmuştur. Yaptıklarımın onu veya bu şirketi incitmesini asla istemem."

Bu kadar savunmasızken bana bakamıyor.

"Biliyorum, ben de aynı şekilde hissediyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Zaten Broderick ile konuşmam gereken şeyler aklımda dolanıp duruyor.

"Hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Teşekkürler, Rem." Bunun üzerine kapıyı açıp çıktı.

Flynn'i tanıdığım onca yıl boyunca, onu hiç bu kadar ciddi ve komedi ile durumu hafifletmeye çalışmayan bir halde görmemiştim.

Onu böyle görmek stres seviyemi daha da artırıyor, çünkü sadece onu korumaya çalışmıyorum, aynı zamanda Nic'in de aptalca bir şey yapmamasını sağlamalıyım. İçgüdülerim şimdilik her şeyin yolunda olduğunu ve zamanım olduğunu söylüyor, ama ne kadar sürecek, asıl soru bu.

Masamda oturup e-postalarımı incelemek benim için en iyisi. Hemen halledebileceğim şeylere konsantre olmak. Ana sorundan uzaklaşmak. Bir sonraki e-posta, köpekbalıklarıyla dalış yaptığımda kullandığım şirketten gelmiş. Onlar bu konuda tanıtım e-postası gönderdiklerinden beri düşündüğüm başka bir macera. Kuzey Amerika'nın Cancun kentinde zipline. İmlecim "şimdi rezervasyon yap" düğmesinin üzerinde duruyor. Şu anda burada işler bu kadar çılgın olmasaydı, bunu programıma eklemiş ve ödemesini yapmış olurum.

Ama dürüst olmak gerekirse, genellikle işimde veya özel hayatımda etrafımdaki istikrarsızlığı hissettiğim zamanlarda, kendimi daha iyi hissetmek için adrenalin patlamasına ihtiyacım olduğunu düşünürüm. Nedenini bilmiyorum, ama bu ikisi birbirine bağlı. Sanki kafamdan çıkacakmış gibi korkarken, tek yapabileceğim o anda hayatta kalmayı düşünmek olduğunda, bu benim için bir sıfırlama gibi oluyor ve kafamdaki her şeyi susturuyor. Ve bittiğinde, hissettiğim rahatlama ve mutluluk, etrafımdaki tüm olumsuzlukları unutturuyor ve bunun yerine vücudumda dolaşan adrenalin patlamasının tadını çıkarıyorum. Zihnimi kontrol altına alıyorum ve tekrar başlamaya hazırım.

Ofisimin sessizliği, kapının açılmasıyla bozulur ve Tori adeta bir kasırğa gibi odama girer.

"Tamam, Lou'ya bir erkek bulma operasyonu başlıyor ve sen bana yardım edeceksin." Masamın diğer tarafındaki koltuğa oturur ve benim tepki vermemi bekler.

Tepkimi bekliyor.

"Meşgulüm, Tori." Ona bakmıyorum bile, çünkü az önce söylediği şeye duyduğum rahatsızlığı görmesini istemiyorum.

"Tabii ki, Flynn buradaki herkesi meşgul ve heyecanlı hale getirdi. Ama bu uzun sürmeyecek. Bu çocuk doktorunun kim olduğunu bilmem lazım ki, bir sonraki etkinliğimizde orada olmasını sağlayayım ve Lou onu görmezden gelemesin. O, Lou'nun dikkatini çekmeye çalışıyor ama Lou, Blaise'e ve senin için çalışmaya konsantre olması gerektiğini düşündüğü için onu görmezden geliyor. Ama ona, hala bir hayatı olduğunu söyledim ve senin de bana hak vereceğini biliyorum."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bana söylediği her şeyde bir hassasiyet hissediyorum. Onu nasıl fark ettiriyor ve neden bir erkeğe ihtiyacı var? Blaise ve ben varız, şu anda ihtiyacı olan tek şey bu.

"İlgilenmiyorum, Tori. O kendi başına bir birey. Eğer onu takip etmiyorsa, bu onun tercihi, senin değil." Bir e-postaya cevap yazarken, umarım bu Tori'ye bu konuyu onunla konuşmak istemediğimi ima eder.

"Ama sorun da bu, o onun yakışıklı olduğunu ve mükemmel bir eş olduğunu düşünen bir sürü mükemmel nedeni var, ama kendini ortaya koymaya çok korktuğu için seni ve Blaise'i bahane olarak kullanıyor. Aptal olma ve bana yardım et."

Ayağa kalkıp ona sert bir bakış attım. "Tori, bu çocukça çöpçatanlık işlerine vaktim yok. Eğer onu istiyorsa, bunun için bir şeyler yapacaktır. Şimdi gitmem gereken bir toplantım var. Görüşürüz." Onu ağzı açık ve benim patlamamı sorgularken bırakarak uzaklaştım, ama umurumda değildi.

Onu ofisimden çıkarmak ve Dr. Deadshit Elouise'e ne kadar takıntılı olduğunu konuşmayı kesmek için, katılmayacağım bir toplantıya gitmek için binada koşturmakla meşgulüm.

Asansörle aşağı inerken, bugün beni ayakta tutacak tek şeyi arıyorum.

"Şimdi bir seansa ihtiyacım var. Yoldayım." Söylemem gereken tek şeyin bu olduğunu bildiğim için telefonu kapatırım.

Bu beni bu kadar kızdırmamalı, ama içten içe şu anda onu kimseyle paylaşmak istemediğimi kabul etmezsem kendimi kandırmış olurum.

Bu hafta mutlu bir aile gibi davranmak güzeldi. Arkadaşlığımız her geçen gün daha da güçleniyor ve Blaise öğreniminde şimdiden harika işler çıkarıyor. Onunla kullanmak için birkaç Fransızca kelime bile öğrenmeyi başardım

Çünkü onun dilini ve kültürünü kaybetmesi gerektiğini düşünmesini istemiyorum. Anlaşılan telaffuzum berbat, ama en azından deniyorum. Elouise'in orada olması ve geceleri konuşacak birinin olması da hoş bir değişiklik oldu.

Yine de Tori'nin, Elouise'in Dr. Deadshit'i yakışıklı bulduğu ve iyi bir parti olacağına dair sözleri beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor. O benim kız arkadaşım değil ve asla da olmayacak. Bu mümkün değil, özellikle Flynn'in ona olan düşkünlüğü ve ayrıca şu anda bana güvenip bana ihtiyaç duyduğu için. Eğer Elouise ile onun arkasından yattığımı öğrenirse, bana olan güvenini tamamen kaybeder ve bu beni mahveder. Dürüst olmak gerekirse, Flynn konusunda bu kadar zlmeme rağmen, Elouise'in doktora ilgiyle bakması beni daha çok üzüyor.

Bunu kafamdan atıp, önümdeki işe odaklanmam gerekiyor: Flynn'in bu videoyu sonsuza kadar ortadan kaldırmasına ve bunun kafasına takılıp kalmamasına yardım etmek.

Odalara vardığımda içeri giriyorum ve Cherie beni karşılamak için orada bekliyor. "İyi günler, Remington. Sağdaki ikinci oda." sesi bile beni sakinleştiriyor ve o henüz bana dokunmadı bile.

Onu geçip odaya giriyorum, o bana katılmadan önce soyunmaya başlıyorum. Buna ihtiyacım var, yoksa pişman olacağımı bildiğim bir şey yapacağım. Elouise'in arkadaşlık bölgesinde olmasının bir nedeni var ve onu orada tutmak için kafamı kontrol etmem gerekiyor.

Birkaç saat ofiste kaldıktan sonra, bugün elimden gelenin en iyisini yaptığımı biliyorum ve Blaise'e her gün yatmadan önce onu görmek için eve geleceğime söz verdim. Gelecekte bu her zaman mümkün olmayacak, ama henüz bu kadar erken bir aşamada olduğumuz için sözümü tutmak ve onun sevildiğini ve benim evimde istenildiğini bilmesini sağlamak istiyorum. Artık burası onun da evi.

İstediğimden daha geç kaldım ve Elouise az önce mesaj attı, onu yukarı çıkarıp yatma rutinine başlayacağını, yatakta ona Fransızca birkaç hikaye okuyacağını söyledi. Gündüzleri ona basit İngilizce kitaplar okuyor, ama geceleri uykuya dalarken hayal dünyasına uçmanın keyfini yaşamaya devam etmesini istiyorum.

Annem bize kitap okurdu, ben hareketsiz durmakta zorlanırdım ama o yine de okurdu ve bu, her gece sevildiğimi hissettiğim bir anı olarak kaldı.

Arabayı park edip ön kapıdan giriyorum, ayakkabılarımı çıkarıp merdivenleri iki basamak birden çıkıyorum. Blaise kitaplarını seçerken annesiyle sohbet ettiğini duyabiliyorum. Çocukların eğitimi hakkında hiçbir şey bilmediğimi itiraf etmeliyim, ama bana göre o zeki bir çocuk ve dağlarda geçirdiği yıllar onu hiçbir konuda geri bırakmamış.

"Baba." Küçük ayakları onu halı üzerinde hızla taşıyor ve kendini kollarıma atıyor. Bu onun yeni alışkanlığı oldu, ben eve geldiğimde bana sevgisini göstermekten çekinmiyor ve içten içe, eve gelir gelmez o kucaklamayı çok seviyorum. Bugün tam da ihtiyacım olan anda geldi.

"Merhaba Blaise, parkta oyunların nasıldı?" Elouise'e zoraki bir gülümsemeyle, ona tercüme ediyor ve ikisi birlikte bana günlerini anlatıyorlar.

"Tamam, *bonne nuit*, hikayelerinizin tadını çıkarın. Papa aşağı inmek zorunda." Eğilip, onu yatağına yatırırken alnına bir öpücük konduruyorum. Odadan çıkmak için geri adım atarken, bana gülümsüyor.

"İyi geceler, baba," diye gururla cevaplar ve gözleri çoktan ağırlaşmıştır. Parkta yorulduğuna eminim ve Elouise bir kitap okuyabilirse şanslı sayılır.

Meşgul olmam gerekiyor, bu yüzden aşağı indiğimde doğruca ofisime gidiyorum. Elouise aşağı indiğinde ikimiz için yemek sipariş etmesini söyleyeceğim. Tori'nin küçük itirafına verdiğim tepki yüzünden duyduğum suçluluk duygusu, Elouise ile akşam yemeği ve bir kadeh şarap eşliğinde keyifli bir sohbet gecesi geçirmemi zorlaştırıyor.

Asla bitmeyen e-postalarım dalmak benim için en iyi seçenek. Tüm çalışanlarım sürekli olarak okumam gerekmeyen raporlar gönderiyorlar, ama ihtiyacım olursa belgelerin olması önemli, ama bugün bu raporlar dikkatimi dağıtmak için iyi birer araç.

Merdivenlerdeki ayak seslerini duyunca, Tori'nin ziyaretinden sonra bugün hissettiğim kıskançlık öfkesi yüzünden duyduğum suçluluk duygusunu gizlemek için kendimi hazırlıyorum.

"Hey, iyi misin? Zor bir gün geçirmişsin ya da kötü bir haber almışsın gibi görünüyorsun." Onun tatlı sesi beni sinirlendirmeye yetiyor, nedenini bilmiyorum.

"Evet, boktan bir gün. Bugün Blaise'in doktorundan telefon aldın mı?" Ona bakamıyorum bile, gözlerim ekrana yapışmış durumda.

"Ah evet, nereden bildin?" Sesinde tereddütle odaya biraz daha yaklaştı.

"Ne istiyordu?" Ses tonum, yukarıda Blaise ile konuştuğumdan tamamen farklıydı.

"Bana tarih ve saatleri vermek." Ne demek istediğini bilsem de, bu, başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmam için yeterli.

"Blaise için mi, senin için mi?"

Neden kötü bir ruh halinde olduğumu anladığı anda, dik durur ve karşılık verir: "İkimiz için de. Sana ne?" Benimle tartışmaya hazırdır ve ben de bu gece buna hazırım.

"Hiçbir şey, ama onunla yatmak istiyorsan, kendi zamanında yap ve tıbbi bir randevu olmadığı sürece Blaise ile onu görmeye cüret etme." Kahretsin, bunu neden söyledim ki?

Nefesini keserek soluduğu havadan, gitme vaktinin geldiğini anlıyorum.

"Ne? Ne diyorsun sen? Seni pislik! Bana nasıl böyle konuşursun? Ve bilgin olsun, onunla yatmak istersem, bu da seni ilgilendirmez!" Odadan fırlayarak çıkmak için döner, ki bu muhtemelen iyi bir şey, ama son sözü ona bırakamam.

"Her neyse, bu arada, iki hafta sonra Kuzey Amerika'ya zipline gezisi için rezervasyon yaptırdım. On günlüğüne yokum. Yani, kendi başına kalacaksın."

Umduğum gibi beni görmezden gelip çalışma odamdan çıkmak yerine, kapıda donup kalır.

"Şaka yapıyor olmalısın. Artık bir babasın, artık gidip böyle tehlikeli şeyler yapamazsın. Blaise zaten bir ebeveynini kaybetti, bir tane daha kaybetmesine neden olma." Sözleri, huzursuz bedenime saplanan kızgın bir demir çubuk gibi, haftalardır yüzeyin altında yatan öfkemi ateşliyor.

"Ben baba olmak istemedim!" Ayağa kalkarak, tüm bunlar başıma geldiğinden beri haykırmak istediğim sözleri söylüyorum.

O sadece başını sallıyor, yüzünde hayal kırıklığı okunuyor. "Blaise de pislik bir baba istememişti, ama işte buradayız."

Beni burada daha fazla bağırarak bırakıyor, ama tek hissettiğim oğlum hakkında bu kadar incitici bir şey söylediğim için pişmanlık.

Belki de bu durumu kontrol altına almak ve aptal beynimi sıfırlamak için o seyahati ayırtmam gerekiyor. Bugün iki büyük hata yaptım ve şimdi bunu nasıl düzelteceğimi bulmam gerekiyor.

Tori neden bana Elouise'den bahsetmek zorunda kaldı ve arkadaşlık alanına sorunsuz bir şekilde girdiğimizde gömdüğümü sandığım ona olan duygularımı yeniden ortaya çıkardı?

Bir arkadaşla böyle davranılmaz, seni aptal.

Mutfaktan dolabın çarpma sesini duyunca, patlamak üzere olan bir fırtına yarattığımı anladım. Bu konuşma bu gece bitmeyecek.

O yüzden, hazırlıklı olun, ikinci dalga yakında gelecek.

Mutfağa doğru çok fazla ilerlemeye vakit bulamadan, koridorda ayak seslerini duydum ve tekrar önümde belirdi. Vücudumdan birkaç santim uzakta, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

"Neden başkalarının beni istemesi hoşuna gitmediğini itiraf edemiyorsun ve aramızdaki bu sorunu çözmek için bir şeyler yapmıyorsun?"

Ve işte, görmezden gelemeyeceğim patlama.

Yüzünü tutup kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum.

Artık kendimi tutmuyorum ve o da benim içimde derinlere gömdüğüm her şeye hazır olsa iyi olur.

Onuncu Bölüm

ELOUISE

Bana kızgın ve açıkça kıskanç olmaya ne hakkı var!

Drew'un bugün beni aradığını nereden biliyor ki?

Tabii ki, Tori!

Onu öldüreceğim. Belli ki ona aptalca davranmasına neden olacak bir şey söylemiş. Bana istediği kadar kötü davranabilir, ama bu yüzden hayatını tehlikeye atması ve Blaise'i incitmesi kabul edilemez.

Neden açığımı bile bilmediğim dolaba bakıyorum. Onun korkaklığını görmezden gelemem. Homurdanarak kapıyı çarpıyorum. Ona erkek gibi davranmasını söylemeliyim!

Onun ofisine geri dönüp, onu gördüğüm anda, öfkeyle doluyorum! Artık kendime saklayamayacağım şeyleri ağzımdan dökülüveriyorum. "Neden başkalarının beni istemesi hoşuna gitmediğini itiraf edemiyorsun ve aramızdaki bu durumu düzeltmek için bir şeyler yapmıyorsun?" Bunun ikiyüzlülük olduğunu biliyorum, çünkü arkadaş kalmamız gerektiğini söyleyen bendim, ama içimde birikmiş olan öfke, onun sözleriyle daha da alevlendi. Artık daha fazla dayanamazdım.

Beklemediğim şey, reddetmek için tek kelime etmeden dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırmasıydı.

Tanrım, dudaklarını ne kadar özlemişim.

Dudakları pürüzlü, mükemmel ve pürüzsüz değil, ama gerçek bir erkeğin nasıl olması gerektiği hakkında duyduğum şeylerin aynısı ve dudaklarımın her yerinde karıncalanma hissediyorum. Beni isteme aciliyeti, zaten bildiğim şeyi bana söylüyor. Durduramayacağımızdan emin olduğum bir şeyle mücadele ediyoruz.

Elleri çok sıkı, başımı tam doğru pozisyonda tutuyor. Nefes alamıyorum ama durmak istemiyorum. Her an çekilebilir ve her şey yeniden bitebilir. İçim duygularla kaynıyor ve vücudumu saran çılgınlıktan dolayı çoktan ıslanmış durumdayım. Elimden geldiğince dayanmam lazım. Kollarımı sırtına doluyorum ve düşecekmişim gibi ona sarılıyorum. Tahmin ettiğim gibi, Rem uzaklaşmaya başlıyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır, lütfen durma.

Bana baktığında yüzümdeki panik açıkça okunuyor. Ağzım açık ve sanki tüm nefesimi içimden çekmiş gibi nefes nefeseyim.

"Merak etme, daha yeni başlıyorum." Sesindeki o derin kısık ses, vücudumda bir elektrik akımı yaratıyor ve kendimi Noel'de hissettiğim o coşku dolu anlara geri dönmüş gibi hissediyorum.

Beni kollarına sarıp, bu sefer dilini kullanarak sertçe öpüyor.

Artık geri durmak yok, ben de tamamen kendimi veriyorum.

Bunu kendime inandırdığımdan daha çok istiyorum, ama şimdi bu gerçekleşirken vicdanımın araya girmesine izin vermeyeceğim. Bu şehvetle hareket etmek ve ikimizin de ihtiyacı olan şey bu. Bacaklarımın arkası masasına değene kadar beni geriye doğru yürütüyor.

Dudaklarımız ayrıldığında, bana arzu mu yoksa beni bu duruma soktuğum için kızgınlık mı duyduğunu anlayamıyorum.

"Bana sürekli hayır diyorsun, ama bizi bu noktaya sen getirdin. Bunu durdurmak için son şansın bu."

Hızla başımı sallıyorum. Kafamın içinde "Durma!" diye bağıriyorum.

"Sözlerini kullan El, bana ne istediğini söyle." Bana böyle seslenmesini seviyorum. Bu sadece ikimizin arasında özel bir şey. Ne istediğimi biliyorum, ama bir parçam bunu istemekten korkuyor.

Nefes nefese, "Bana dokun... lütfen Rem, bana dokun" diyorum. Parmakları kotumun düğmesine ulaştığında vücudum titriyor.

"Tek istediğin bu mu, dokunulmak mı?" Boynuma burnunu sürter ve kulağımın arkasına öpücük kondururken fısıldar.

Kot pantolonumun fermuarı açılır ve parmaklarını külotumun üst kısmında gezdirir. Elastik kısmın altından çıplak tenime doğru kaymaya başladığında titremekten kendimi alamam.

"Konuş, El," diye homurdanır, parmağı klitorisimin üzerinde kayarken ve kıvrımlarımın önünden aşağı kayarken boynumu ısırır.

"Siktir." Ne dediğimi kontrol edemedi inliyorum.

"Bana bunun iyi geldiğini mi söylüyorsun... yoksa masamda seni sikmemi mi istiyorsun?" Başını kaldırıp, koyu renkli gözleriyle ruhumun derinliklerine bakıyor.

"İkisi de!" Dişlerimi sıkıyorum, o klitorisimi yukarı aşağı ovmaya devam ediyor ve her dokunduğunda vücudum en yoğun hislerle alev alıyor. "Hepsini, hepsini istiyorum."

Yüzünde beliren şeytani gülümseme, bana yakında yaşayacağım her şeyin iyi olacağını söylüyor.

"Kot pantolonunu ve külotunu aşağı indir." Onun emir veren sesi beni hızlıca harekete geçiriyor, ama ben de onu hissetmeye can atıyorum. Ellerim onun pantolonuna uzanıyor ve parmağı beni ne kadar hızlı okşarsa, ben de inlemekten kendimi alamıyorum. Bu, onun pantolonunun yere düşmesini ve şimdiden sertleştiğini hissettiğim penisini ellerimde hissetmeyi istememe neden oluyor.

"Penisime dokunma." Sertliği beni durdurur ve üstümdeki yüzüne bakmamı sağlar. "Son bir çaba gösteriyorum ve bunun bitmesine hazır değilim." Uyarı yapmadan parmağını içime derinlemesine sokar ve başparmağını şişmiş klitorisime sertçe bastırır. Parmağını kıvrarak, orgazmım sertleşirken beni öne doğru ona doğru düşürür. Utanmadan onun elini sürüyorum ve istesem bile duramıyorum.

"İşte böyle, o acıyı alayım... çünkü geceleri beni özölüyorsun, değil mi El? Beni ne kadar istediğini göster bana."

Artık dayanamıyorum. Vücudum patlarken, onun haklı olduğunu bilerek, elinin üzerinde titriyorum. Acı o kadar derin ki, ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Ama o, bedenimi büyük bir zevk doruğundan indirmeden önce, beni masasında döndürüp yüzümü koyu renkli ahşaba bastırıyor.

Elinin kıcıma indirdiği yüksek sesli tokat, benim gürültülü nefesimle birlikte yankılanıyor. Daha önce kimse kıcıma tokat atmamıştı ve bana bunu isteyip istemediğimi sorsaydın, kesinlikle hayır derdim.

Ama bunun yerine, amım zaten ıslak olan halinden daha da ıslak hale geldi ve bir tane daha istiyorum.

"Beni baştan çıkaran yaramaz kadınlar bunu hak eder." Parmakları tekrar girişime dokunmaya başladı ve amımın her yerine nemi yaydı.

"Oh, hoşuna gitti, değil mi? Çok ıslaksın. Tıpkı soluk ve esnek kışında kırmızı el izimi görünce sızan sikim gibi."

Elini benden çekerken vücudumun onun elini kovaladığını hissedebiliyorum.

Sert sikini kışma dayamış, tekrar kulağıma fısıldamak için vücuduma eğiliyor. "Sessiz ol, çünkü oğlumun masamda dadısını siktiğimi duymasını istemeyiz, değil mi? Bağırırsan, dururum."

Ve hiçbir uyarı yapmadan, dikleşiyor ve penisi içime sonuna kadar giriyor. Sürpriz ve penisinin büyüklüğünün acısı beni çığlık atmaya zorluyor, ama onun duyabildiği tek şey, alt dudağımı o kadar sert ısırmandan dolayı neredeyse kanatan bir inilti.

"Al şunu, El." Elleri kalçalarımdaya, beni o kadar sıkı tutuyor ki, yarın parmak izleri kalacağından eminim. Bana tekrar tekrar sertçe vururken, tek düşünebildiğim bunun hiç bitmemesi gerektiği. *Beni, hissettiğin hayal kırıklığını gidermek için kullan, Rem, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum.*

İkimizin de ihtiyacı olan bu.

Tatlı bir sevişme değil, ikimizin de mücadele ettiği her şeyi serbest bırakmak için iyi ve sert bir seks.

"Sen beni delirtiyorsun!" Öfkeyle mırıldandığı ses, birbirine çarpan tenlerimizin çıkardığı gürültünün üstüne çıkacak kadar yüksek!

Beni masasına ittiği pozisyonda, penisi içime kadar giriyor ve masanın köşesinin klitorisime baskı yapması, onun beni olabildiğince sert bir şekilde sismeye devam etmesini istememe yetiyor. Arkamdan bana vurduğu kuvvetle masanın üzerinden uçmamak için tüm gücümle masaya tutunuyorum.

Penisi beni en tahrik edici şekilde vururken vücudumu tutamıyorum ve bir kelime bile söylemeden sert bir şekilde boşalıyorum, ama bu Rem'i durdurmuyor. Aksine, hızını bir kademe artırıyor ve bırakması gereken her şeyi bana veriyor. Sonunda orgazmı onu sarar ve içime boşalırken inler. Penisini hala içimde, derinlerde, atışlarını hissedebiliyorum.

Kaslarım artık gevşemiş, masaya yapışıyorum. Bütün gece burada kalabilirim, dünyaya açık ama çok tatmin olmuş hissederek.

Üstüm vücudumun yarısına kadar yukarı itilmiş ve Rem dudaklarını sırtıma nazıkçe bastırıyor, elleri yanlarımı okşuyor. Bir dakika önce beni öptüğü zamankinden çok farklı hissettiriyor. Beklemediğim bir sıcaklık yayılıyor içimde, ama kendimi çok değerli hissettiriyor.

Odada duyulan tek ses, kontrol altına giren nefeslerimiz, ama Rem'in iç çekmesiyle kesiliyor ve bu beni tedirgin ediyor çünkü dokunuşu yok olmuş ve içimden çekildiğini hissediyorum.

O boşluk hissi çoktan içime yerleşmiş durumda ve ayağa kalkıp onunla yüzleştiğimde neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Kendimi temizleme şansı bile vermeden, Rem ayaklarıma çöküyor ve kot pantolonumu çekip beni örtüyor, bu da bana hareket etmem gerektiğini işaret ediyor, o bunu söylemeden bile.

Yavaşça ayağa kalkıp kot pantolonumu ilikledikten sonra, gömleğimi aşağı çekiyorum ve Rem'in içimden çıkan iğrenç hissi yaşıyorum. Ben dönene kadar o çoktan giyinmiş ve ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bana bakıyor.

Sperm hissi bana hatırlatıyor. "Kahretsin, koruma kullanmadığımızı şimdi fark ettim." Yüzündeki ifade, paniğe kapılmaya başladığının işareti ve bunu engellemem gerekiyor. "Ama merak etme, döngümün bu döneminde herhangi bir sorun çıkması mümkün değil." Rem'in biraz sakinleşmeye başladığını görüyorum, ama söylediklerime gerçekten kulak verdiğinden emin değilim.

"Sana güveniyorum ve özür dilerim," diyor Rem sessizce. Ama içimden, özür dilemediğimi biliyorum. Bu çok muhteşemdi ve tek düşünmek istediğim şey bu.

Bu aşırı kendine güvenen adam, aynı odada olduğumuzda kendinden eminliğini kaybediyor gibi görünüyor.

Ona doğru bir adım atıp eline dokunduğumda, sanki odaya geri dönmüş gibi oldu.

"Konuşmamız gerek." Blaise'e karşı kullandığı sakin ve yumuşak ses tonu geri dönüyor.

O haklı, ama ben bunu kabul etmek istemiyorum. Konuşmak, bu konuyu tekrar dolaba geri itecek ve bunun olması gerektiğini bilsem de, ona nasıl hissettiğimi söylemek için can atıyorum. Sadece ikimizin de açıkça paylaştığı bu çılgın şehvet değil, daha fazlası var. Ne olduğunu bilmiyorum, ama keşfedebilmeyi diliyorum.

Ama içimden bir ses, bana bunu yapamayacağımızı hatırlatmak üzere olduğunu söylüyor ve ben de ona hak vermek zorunda kalacağım.

Elimi tutup beni kanepeye götürüyor, oturuyor ve sonra beni kucağına çekiyor, bu beni hazırlıksız yakalıyor ve beklediğim son şey.

"Rem!" Üstüne düştüğümde küçük bir çığlık attım.

"Ne, seni becerip sonra yoluna göndereceğimi düşünmedin, değil mi?" Gülerek, kollarını bana doladı ve dudaklarıma çok tatlı bir öpücük kondurdu. Daha önce öpüştüğümüz hiçbir şeye benzemiyordu.

İstediğimi düşünmediğim türden bir öpücük, ama ah, kalbimi daha fazlasını istemekle nasıl da acıtıyor.

Elimi kaldırıp başının arkasındaki saçlarını kavradığımda, onun öpücüğe daha fazla eğildiğini hissediyorum. Bu, benim beklediğim bir şey değildi, ama tüm vücudum daha fazlasını istiyor. O sırtımı yukarı aşağı okşarken, ben de o okşadıkça ona daha fazla eriyorum.

Beynim deli gibi çalışıyor.

Bunu istiyorum, ama sahip olamam. Bunun için çok fazla neden var. Hepsi birbiri ardına kafamdan geçiyor.

Blaise'i, Flynn'i, Tori'yi ve arkadaşlarını incitmek, birlikte çalışmak, Rem ve onun korkuları, ne olduklarını bilmiyorum ama korkuları olduğunu anlayabiliyorum. Son olarak, her zaman başkalarını öncelikli tuttuğum için, kalbim. Zaten çok fazla bağlandığımı biliyorum ve bunu daha da ileri götürürsem, serbest düşüşe geçeceğim ve bu sadece felaket ve kalp kırıklığıyla sonuçlanacak.

Bu sefer, öpücükten isteksizce uzaklaşan benim. Korkularımı dile getirmeye çalışmadan önce, kafamdaki kelimeleri düzene sokmak için zamana ihtiyacım var.

Başımı omzuna yaslayıp sadece onun kokusunu içime çekiyorum. Eli hala sırtımı okşuyor ve bir an için, kollarında olmanın bana verdiği mutluluk hissinin tadını çıkarıyorum. Burada sonsuza kadar kalabilirim, ama bu bizim için mümkün değil.

"Rem, bunu yapamayız." Bu sözleri söylerken gözlerine bakamıyorum bile, sanki bıçak ucu göğsüme batıyormuş gibi hissediyorum. Kalbimi delip geçmiyor ama, bırakırsam daha da kötüleşeceğini bildiğim acıyı hissetmeye başlıyorum.

Derin iç çekişi, onun da bunun farkında olduğunu gösteriyor. "Biliyorum, ama bunu nasıl görmezden geleceğimizi bulmalıyız." Hafif gülüşü, bunun mümkün olup olmadığından emin olmadığını gösteriyor, ben de emin değilim, ama denemeliyiz.

Gülüşü, ciddi duygularımı kırmaya yetiyor ve ben de oturuyorum, böylece hala yakınıma ama bir kız arkadaşın yapacağı gibi ona sokulmuyorum, çünkü ben ondan çok uzağım.

"Adil olmadığını biliyorum, ama ikimiz de birlikte olamayacağımız çok fazla neden olduğu konusunda hemfikiriz." Konuşmayı başlatmak benim işim, bu ikimiz için bir alışkanlık gibi görünüyor.

"Katılıyorum, ama bu seni istemediğim anlamına gelmez..." Elini, eforla nemlenen buklelerinden geçirir. "Ughhh, bu çok berbat."

"Gerçekten mi, aramızdaki şeyi tanımlamak için bu kelimeyi mi kullanıyorsun?" Ciddi olmaya çalışsak da, gülmek elde değil.

"Aklın kirli olan sensin, genç bayan. Az önce yaptığımız şeyi tarif etseydim, çok daha fazla sıfat kullanırdım, emin olabilirsiniz." Saçında olan eli düşer ve uyluğuma konur.

"Ne gibi?" Merak etmeden duramıyorum.

"Harika, tüyler ürpertici, nefes kesici, çok seksi, mükemmel olanı biliyorum... orgazmik!" İkimiz de gülmeye başlıyoruz, ama içten içe, bunun aramızdaki cinsel gerilimi gidermek için yapılan hızlı bir sevişmeden çok daha fazlası olabileceğini hissediyorum. Yüzeyin altında gerçek bir şey var.

"Tamam, devam edelim ve gerçek dünyaya geri dönelim." Ona baktığımda, kararlılığını görebiliyorum.

"Bunun ne kadar gerçek olduğunu asla sorgulama, El... Ciddiyim."

Elim istem dışı olarak yanağına gider ve başparmağım, daha fazlasını elde etmek istediğim vücudunun bir parçası olan dudaklarını okşar. "Biliyorum, gerçekten biliyorum." Sonunda elimi indirip, yeniden bir şey başlatma isteğini ortadan kaldırırım.

"Çok fazla engel var." İkimiz de onun sözlerine katılarak başımızı sallıyoruz.

"Flynn." Bu kelime ikimizden aynı anda çıkar.

"Beni öldürür," diyor Rem yüzünde bir sırıtişla, onu her gün dövüştürebileceğini çok iyi biliyor. Özellikle benim yüzümden, bunun asla olmasını istemem.

"Tori, kurt sürüsünü dağıttığım için beni öldürür ve ben de Tori'yi kaybetmeye dayanamam." Sinirle nefes veriyorum.

"Kurt sürüsü, ha?" Başını eğerek bana bakıyor.

"Evet, görmüyor musun? Nic alfa kurt, sürünün lideri ya da patronu. Flynn ve Forrest orta kademe, duruma göre danışmanların beta/delta'ları, sen de sürünün omega'sı."

"Omega kurt da ne demek?" Rem, tüm bu isimlerden meraklanarak sorar.

"Grupta her zaman tehlikeye karşı tetikte olan, sürünün koruyucusu." Bu tam da Rem'e uyuyor. Diğerleri farkında olmadan

bazen onları ne kadar koruduğunu ve onların güvenliği için kendi hayatını bir kenara bıraktığını bilmeden.

"Mantıklı, ama bu evde, benim alfa, beta, delta ve omega kurt olduğumu bil, ve Blaise ve seninle ilgili olarak başka hiçbir erkek bu rollere giremez, El." Benden bahsederken sesinde neredeyse bir hırıltı var.

Buna inanmak istiyorum, ama onunla birlikte o yerde olmaya hakkım olmadığını biliyorum. Şu anda bunu söyleyemem, bu yüzden onun geleceğini bildiğim, hiç alakasız bir soru soruyorum. "Sence Tori sürüye nerede uyuyor?" Bu düşünceyle gülümsüyorum.

"Alfa erkeğin testislerini elinde tutan ve tüm sürüyü yöneten, diğerlerinin hepsinin ona boyun eğip sadece 'evet efendim' dediği bir alfa kadın var mı? Çünkü bu grubun gerçeği bu gibi geliyor bana, tabii bunu asla yüksek sesle söylemem, Tori'ye ya da Nic'e de asla."

"Sanırım haklısın. Ve bu yorumları kendine saklasan daha güvenli olur, kesinlikle."

Gerginliği bozmuş olsak da, yine de eğilip başımın üstüne bir öpücük konduruyor.

"O güzel kafanın içinde çok fazla bilgi var, değil mi?" Rem tepkimi izliyor.

"Pfft, evet, ama hepsi işe yaramaz." Gerçekte, bu bilgi sosyal davranışlar hakkında okumayı sevmemden geliyor ve okumak psikoloji okumak istememi besliyor. Çocukların pek çok özelliği beni büyülüyor, nereden geliyorlar, çevresel mi yoksa kalıtsal mı? Keşke Rem'i biraz daha iyi okuyup onu bu yapan şeyin ne olduğunu bilebilseydim.

"Bunu yapma, kendini küçümseme. Bunu daha önce de yaptığını duydum ve hoşuma gitmedi. Sen inanılmaz yetenekli ve güzel bir kadınsın. Artık buna inanmanın zamanı geldi. Kendini bu kadar küçümsemene neden olan, ders vermem gereken bir adam mı var?" Bu adamın sadakati sınır tanımıyor.

"Sakin ol Rambo, zamanı geriye gidip beni değersiz hissettiren on iki yaşındaki bir grup kız bulmak istemiyorsan, ben çok endişelenmezdim." Uzun zaman önce gömdüğüm anılar bir anda aklımı dolduruyor ve kendimi şok ediyorum. Hayatımın o dönemini çok uzun zamandır düşünmemiştim ve bunun özgüvenime ne kadar zarar verdiğini de. Tanrım, şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

"Şuradaki gizli kapının ardında sakladığım zaman makinesini çalıştırayım." Dolap kapısını işaret ediyor, arkasında

dosyalar ve çoğu ofis dolabında olduğu gibi rastgele ıvır zıvırdan başka bir şeyin olmadığına eminim.

"Gidelim." Kalkıyormuş gibi yapıyorum, ama onun güçlü kolları beni tam da istediğı yere, şu anda olmaktan çok hoşlandığım yere geri çekiyor.

"Konudan saptık." Bu konuyu nihayet halletmeden bu odadan çıkamayacağımız için konuyu tekrar ana hatlarına döndürmem gerekiyor. İkimiz ve yatak hakkında konuşmayalım, bunun yerine bu durumu nasıl atlatacağımızı konuşalım.

"Senin kurt sürüsü bilgilerin yüzünden." Vücudunun altımda biraz gerildiğini hissediyorum ve ikimizin de bunu konuşmak istemediğini biliyorum, ama artık zamanı geldi.

"Evet, şimdi zor konuları gündeme getiriyorum. Birbirimizden hoşlandığımız açık ve ikimiz de bunu sürdüremeyeceğimiz konusunda hemfikiriz. Az önce masada olanlar bir daha tekrarlanmamalı."

"Tamam, o zaman bir dahaki sefere mutfak tezgahını deneyebiliriz?" diye mırıldanıyor.

"Rem, ciddi ol." Yanlışlıkla elimi kalbinin hemen üstüne, göğsüne vuruyorum ve onun büyük eli hızla elimin üzerine konuyor, elimi kalbine daha da sıkı bastırıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor ve bana ne kadar parçalandığını kelimelerle anlatmadan anlatıyor.

"Bir yıl..." Bana bakışları beni donduracak kadar etkiliyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. "Bir yıl bekleyebilir miyiz? O zaman ikimizin hayatının ne durumda olacağına bakarız. Artık benim için çalışmayacaksın."

Keşke tek sorunumuz bu olsaydı, ama sözlerinde küçük bir umut ışığı var.

Söylediklerini düşününce, bunun hakkında gerçekten düşünmediğini düşünüyorum. "Bu işe yaramaz, Rem. Bana söylediklerini hatırla." Ne kadar acı verse de, kalbimi korumak zorundayım. "Sen ilişki yaşamazsın."

Yüzünde hayal kırıklığı belirir ve ikimiz için de ağlamak istememe neden olan küçük bir fısıltı kaçır. "Ama sen uzun zamandır tekrar denemeyi düşündüren ilk kadınsın."

Ah Rem, hayatında ne oldu da bu kadar kapandın? Keşke daha derine inebilseydim, ama bu bizi ikimizin de düşmemeye çalıştığımız girdaba daha da çekecektir.

O, mücadele ettiği duygularını atlatana kadar ikimizin de o sessizliğin içinde kalmasına izin verdim.

Daha dik oturup beni kucağında yeniden yerleştirdiğinde, duvarların yeniden yükseldiğini ve söylemesi gerekenleri söyledikten sonra bu konuyu kapatmak üzere olduğunu anlayabiliyordum.

"Kısıtlama yok, hayatımızı yaşıyoruz, ama bir yıl sonra ikimiz de hala bekarsak, seninle çıkmama izin verir misin? Bunu düzgün bir şekilde başlatalım. Açıkça, çıkmamak için tüm nedenleri boş ver." Rem ciddi ve cevabımdan umutlu bakışı, ona muhtemelen yapmam gereken gibi hayır diyememe neden oluyor.

Bunun yerine, ona verebileceğim tek cevap, yetişkin hayatımı yaşadığım cevap.

"Eğer kaderimizde varsa, olur." Elimi göğsündeki elinin altından çekiyorum. Ondan uzaklaşmam lazım. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ne yazık ki bu sefer izin veriyor.

"Oh, kaderimizde varsa olacak, benim küçük cadalogum, çünkü hayatımda hiçbir kadın beni bu kadar sert boşaltmadı. Ve bu hissi bir daha kaçırmak niyetinde değilim."

"Rem, kes şunu! Sınırlar, onlara ihtiyacımız var." Ciddi olduğumu anlaması için kollarımı kavuşturuyorum.

"Tamam, listele, ama beğenmediklerimi veto etme hakkım var." Tüm kontrol onda gibi koltuk arkılığına kollarını koyuyor ve gerçekte de muhtemelen öyle.

Sonra aklıma gelenleri sıralamaya başladım. "Seks yok! Hiçbir şekilde." Neden bana gülümsüyor?

"Öpüşmek yok."

Ben devam ederken o sadece "Mm-hm" diye cevap veriyor. "Flört etmek yok, çünkü bu konuda uzmansın."

Nefesini kesmiş gibi yapıp göğsünü tutuyor, sanki "kim, ben mi?" der gibi. "İşimi yapmama izin ver ve bana özel muamele yapma."

"Neden öyle yapacağımı düşünüyorsun?" Yüzündeki sırıtış, şu anda banka hesabımda duran iki yüz bin sterlinin bu cevabı geçersiz kıldığını çok iyi bildiğini gösteriyor.

"Buna cevap verme zahmetine bile girmeyeceğim. Sen işine devam et ve Blaise'i iş/yaşam dengenine nasıl uyduracağını bulmaya çalış."

"Kolay." Rem bu cevaplarla çok kendini beğenmiş.

"Blaise'i her zaman öncelikli tut, benden ve kendinden önce."

"Tabii ki." Bunun gerçekte ne anlama geldiğini anladığından emin değilim

"Bana arkadaşın gibi davran ve birbirimizi tanıyalım, beklentiler olmadan, sadece arkadaş olan iki ev arkadaşı gibi. Tekrar ediyorum, arkadaş, duydun mu? Benim söylediklerimi tekrar et."

"Arkadaşlar, ya da arkadaşlar ile..." Kendini çok komik sanıyor. "Sakin o kelimeyi söyleme."

"Ne kelimesi, El? Arkadaş... iş ilişkisi olan." Bu kadar ukala olduğu için memnuniyetle gülümsüyor.

"İkimiz de söylemek istediğin şeyin bu olmadığını biliyoruz ve emin ol, o kelime söz konusu bile olamaz. Sana söyledim, ben öyle biri değilim."

"Mm-hm." Düzgün cevap vermediğinde çok sinirleniyorum, çünkü aslında söylediklerimi görmezden geldiğini, sadece beni mutlu etmek için böyle konuştuğunu biliyorum.

Bu onun için kabul etmesi en zor olanı olacak, ama bu konuda pazarlık yok. Tepkisine hazırlıklı olarak, derin bir nefes alıp, kendimi savunmak için yüzeye çıkardığım ekstra özgüvenle başlıyorum.

"İstersek çıkabiliriz." Çıkmayacağımı çok iyi biliyorum, ama ona bu fırsatı vermem gerekiyor.

"Hayır, bunu sil." Sesinde hiç de rahat bir ton yok. Kesin, net ve sert. Tam da beklediğim gibi.

"Bu konuda geri adım atmayacağım. Bu en önemli konulardan biri. On iki ay seks yapmadan yaşayamazsın, ben aptal değilim. Pantolonunun içindeki şey serbest bırakılması gereken bir canavar ve bunu inkar etmeye çalışma. Normal tek gecelik ilişkilerin olmalı ya da seni tatmin edecek bir kadın bulmalısın."

Sözlerim onu rahatsız ediyor, yavaş ama kararlı adımlarla birkaç adımda bana yaklaşıyor. Yüzünü benimkine o kadar yaklaştırıyor ki dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor ve cevap verirken nefesini hissedebiliyorum: "Sadece izle beni, bebeğim. Ama iltifatın için teşekkürler."

Bacaklarım neredeyse çöküyor ve bu adamla başımın belada olduğunu daha önce bilmiyorsam da, o bunu yüksek sesle ve net bir şekilde doğruladı.

Beni elde edemese de, bana bu kadar sahip çıkmaya çalışan, bu kadar cinsel bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Rem, lütfen, kabul etmelisin, biz birlikte değiliz."

Tanrım, tüm vücudum onun bu kadar yakın olmasına tepki gösteriyor.

"Kendine bunu söylemeye devam et, El. Bu arada, sen de aynı şeyi yaparken, ben her gece yan odada elimi kullanarak tatmin olacağım. Ve sessiz kalma... Adımı haykırmanı duymak istiyorum."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve istediğini alıyor, sonra gülümseyerek uzaklaşıyor ve beni ofisinin ortasında bir su birikintisinin içinde bırakıyor.

Aman Tanrım!

Başım belada.

Büyük bir belada, ama ben buna hazırım!

On Birinci Bölüm

REMYINGTON

Anne ve babama Blaise'den bahsetmenin zor olacağını biliyordum, ama ertesi gün kapıma gelmelerini beklemiyordum.

Elouise ile yalnız vakit geçirmek istesem bile, ki şu anda pek iyi bir fikir değildi, ailem de benim evimde kaldığı için bu mümkün değildi. Annem, başka bir torununu kucaklamanın mutluluğuyla sürekli gözyaşları içinde dolaşıyor ve yıllardır bunun asla olmayacağını söylediğim halde baba olduğum için ne kadar mutlu olduğunu anlatıyor. Ama asıl nedeni elbette Blaise'in sevimliliği, o yaştaki halime çok benziyor. Annem sürekli yemek pişiriyor ve Tanrıya şükür bu gece burada geçirecekleri son gece. Nic, Blaise'in hayvanları görebilmesi ve babamla koşup oynayabilmesi için hepimizi öğleden sonra ve akşam yemeği için çiftliğe davet etti.

Nic, ailesinin otel zincirini miras alarak zengin olmadan önce, o ve Flynn Avustralya'da oldukça etkileyici şeflerdi. İkisi de ara sıra mutfağa geri dönmeyi seviyorlar ve biz de arkanıza yaslanıp onların işlerini yapmalarını izleyebiliyoruz. Ailem de burada olduğu için, iş hakkında konuşmadan ve endişelenmeden, sohbeti hafif tutarak rahatlayabiliyoruz.

Blaise şu anda güneş odasındaki kanepede derin uykuda, biz ise arka bahçedeki açık hava eğlence alanında ateşin etrafında oturmuş, çok güzel bir kırmızı şarap içiyoruz. Nic'in şarap mahzeni etkileyici ve tabii ki onun üretim yerlerinin hikayesini anlatmayı sevdiği harika Avustralya şaraplarıyla dolu. Annem ve babam yorgun görünüyorlar, onları eve götürme zamanının geldiğini biliyorum.

Ateşe bakarken, kırmızı ve sarı ışıkta Elouise'i görüyorum, Tori ile derin bir sohbe dalmış. Onu dikkatle izlemeye başladığım anda, bana mıknaatıs gibi bakıyor ve sadece yumuşak bir gülümsemeyle başını Tori'ye çeviriyor.

İyi bir yere yerleşmeyi başardık. Ama bu, o yoğun özlemi hissetmemi engellemiyor; nereden geldiğini bilmiyorum, bu benim için tamamen yeni bir şey.

Daha önce hiçbir kadına karşı böyle hissetmemiştim.

Ama belki de ona sahip olamadığım içindir. Eski bir deyiş vardır: "Her zaman sahip olamadığın şeyi istersin."

Bu, Elouise etkisi haline geldi, sahip olamadığım şeyi arzulamak. Yanımdaki annemin sesi dikkatimi dağtır.

"Evet, şimdi ona bir eş ve Blaise'e bir anne bulmamız gerekiyor." Bir şeye heyecanlandığında sesi o kadar yüksek oluyor ki, herkes konuşmasını kesiyor ve tüm gözler bana çevriliyor.

Ama benim için önemli olan tek bir çift güzel, sıcak kahverengi göz var ve o gözler, her gece yatakta yatarken düşündüğüm aynı soruyla ruhumun derinliklerine bakıyor gibi görünüyor.

O kişi o mu?

Ben daha bir kelime bile söylemeden, annem Nic'e söylediği cümleye kendi cevabını veriyor ve bu, tüm grubun katıldığı bir sohbe dönüşüyor.

"Ama yıllardır ondan duyduğum tek řey, ilişi yaşamadığını ve asla evlenmeyeceğini söylemesi. Bekar kalıp yatağında bir sürü kadınla yatmanın çok daha iyi bir sečenek olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Belki seni ve Tori'yi izlemek ona bazı fikirler verir." Annem, Elouise'in omuzlarının çöktüğünü ve gözlerindeki sıcaklığın, annem Elouise'in kafasındaki tüm korkuları tekrarlamasıyla bir anda kaybolduğunu hiç fark etmiyor.

"Heidi, Remington'a bu konuda baskı yapmayı bırak. Bence şu anda hayatı, ruh eşini aramakla uğraşacak kadar dolu. Bir şeyi aramadığında, o şeyin sana kendiliğinden geleceği söylenmez mi?" Babamın derin sesi, çemberin diğer ucundan annemin dikkatini çeker.

"Oh, benim yaptığım gibi. Cidden, Warwick, seni kovalamak ve neredeyse alnına bir tokat atmak zorunda kaldım, sonra sen bana çıkma teklif ettin. Siz erkekler önünüzde ne olduğunu görmüyorsunuz." Annem kendi şakasına güldü, ama Tori ve Elouise de ona katıldılar.

"Bana daha çok tekmelerek ve bağırarak sürüklendiğin gibi geliyor." Babam gözlerini devirir, ama sonra kadehindeki şarabın son yudumunu alırken ona göz kırpar.

Onların evlilikleri böyledir. Sürekli birbirlerine gülerler, ama şakalarının altında çok fazla sevgi vardır.

Bana yöneltilen bu konuşmayı kesmem gerektiğinden ayağa kalkmaya başlıyorum.

"Bu arada, bence artık bu yaşlıları torunlarıyla birlikte eve götürüp yatırmanın zamanı geldi."

"Biraz daha oturup aşk hayatını düzeltmeye ne dersin? Tori ve Elouise'in sana tanıştıracabilecekleri arkadaşları vardır mutlaka. Onlar iyi kızlar, yerleşik bir hayat süren tiplere benziyorlar, bizim de onlara benzer bir kız bulmamız gerekiyor." Evet, annem artık çok fazla şarap içti. Onu buradan çıkarma zamanı geldi.

Ben bir şey söylemeden, lanet olası sözde arkadaşlarım da hepsi bu konuşmaya katılıyor. "Victoria'nın iyi bir kızın en iyi örneği olduğunu sanmıyorum." Nic, ateşin karşısındaki Tori'ye sırtarak ve ona doğru kadehini kaldırır.

"Dikkatli ol Nicholas, tartışma başlatmak istemezsin." O da karşılık olarak kadehini kaldırır.

Tanrım, ailemi buradan çıkarmam lazım.

"Evet, Rem, sana iyi bir kız bulalım." Flynn gülmek için kendini zor tutuyor.

"İyi bir kız burnunu ısırsa bile onu tanıyamazsın," Forrest Flynn'e karşılık verir ve hepimiz onun tam tersini aradığını biliriz. O yaramaz kadınları sever, daha fazla söze gerek yok.

"Yalan, Elouise benim tarzımdaki iyi bir kız..." Flynn söylemeye başlar, ama ben cümlesini bitirmesine izin vermeden araya girerim.

"Hadi gidelim, buradan ayrılıyor." Grubu arkada bırakıp içeri doğru büyük adımlarla ilerlerken, ailemi buraya kiralık bir arabayla getiren şoförüne mesaj atarım, böylece Blaise'in araba koltuğu yüzünden arabamda çok sıkışık olmaz. Onları beklemeden, derin uykuda mırıldanmadan sadece göğsüme sokulan Blaise'i kucağıma alıyorum ve ne olursa olsun, onu her zaman yanımda tutacağımı biliyorum.

Ama bu bile, Flynn'in onu ne kadar istediğini duyduğumda vücudumu saran öfkeyi yatıştırmıyor. Onun tam onun tipi bir kadın olduğunu.

Saçmalık.

Öyle

değil!

Onun ihtiyaçlarına yakın bile değil. O, onun için en kötü erkek olurdu.

"Benim" kelimesi kafamın arkasında dolaşıyor, ama onu düşünmeme ya da hissetmeme izin verilmediğinden, düşüncelerimin önüne çıkmasına izin vermiyorum. Bunun yerine, hepsini eve götürüp, gecenin geri kalanında hayal kırıklığımı gidermek için ayrılmak istiyorum. Cherie'yi arayıp onu görmek istiyorum. Onu sık sık ziyaret etmeye geri dönmek istemiyorum, bunu aştığımı sanıyordum. Hayatımın farklı olduğunu sanıyordum, ama Elouise'in dediği gibi, bu yılı bir şey olmadan geçirmem imkansız.

Blaise'i arabaya yerleştirirken, başı yavaşça yana düşer, küçük bir i çekiş çıkarır ve sonra tekrar derin bir uykuya dalar. Arabanın kapısından geri çıkarken, kolumda bir el hissedirim ve onun söylediklerinin beni rahatsız ettiğini anladığını bilirim. Omzumun üzerinden baktığımda, yüzündeki acıma dolu bakış şu anda ihtiyacım olan şey değildir.

"Rem," diye fısıldadı, ama ondan bunu istemiyordum.

"Yapma, yapma." Kolumu çekip kapıyı kapatıyorum, giymeye çok iyi olduğum maskeyi takıyorum ve gruba geri dönüyorum. Buradan gitmek istediğimi belli etmeden, arkadaşlara güzel yemek, şarap ve akşam için teşekkür etmekle meşgulüm. Herkes vedalaşıyor, ama Elouise dışında bana tuhaf bir bakış atan tek kişi Tori. Sanki bir şeye vurmak isteyecek kadar sinirli değilmişim gibi davranmaya devam etmeliyim.

"Teşekkrlar, sevgili dostlar, bir sonraki ziyaretimizde görüşmek üzere," diyor annem, babam arabanın kapısını kapatırken. şarap etkisini gösteriyor ve bu gece ondan duyacağımız tek şey, içtiğinde daha da kötüleşen korkunç horlaması olacak.

Elouise ve ben Range Rover'a binip Nic'in malikanesinin uzun çakıl yolundan ana yola çıkarken, o elini konsolun üzerinden kaydırıp bacağıma koyuyor.

Hiçbir şey söylemiyoruz ve ona elini çekmesini söylemek istiyorum, ama yapamıyorum.

Kot pantolonumun içinden bile hissedebildiğim sıcaklık sakinleştirici. Çok güçlü ve şiddetli atan kalbim, şimdi bacağımda ileri geri hareket eden başparmağının yavaş ve düzenli okşamalarına uyum sağlamaya alışıyor. Sanki vücudumda kaynayan testosteron sisini görmem için ihtiyacım olan ritmi biliyor gibi.

Neden bunu kontrol edemiyorum? Onu elde edemeyeceğimi biliyorum ve bana ona dokunmamam gerektiğini söyledi, ama yine de beni tamamen anlayabildiği için istemediği bir duruma kendini sokuyor.

Hassasiyet benim sahip olduğum bir özellik değil, ama onun vücut dili bana duygularımı ona açığa vurmam için yalvarıyor. Ne hissettiğimi bilmediğim için bunu yapamam.

Bu yüzden ilişkiler kuramıyorum.

Ben berbat durumdayım ve bunu değiştirebilecek hiçbir şey yok.

İnanın bana, denedim ve buna en yakın olan şey, bir uçurumdan atlayıp, ölebileceğim ya da Cherie ile vakit geçirebileceğim ihtimaline karşı rüzgarı hissetmek, ve bu ikisi arasında en sağlıksız seçenek. Ve bu, ilk seçenekte ölme ihtimalimin yüksek olduğu bir durumda bir şey ifade ediyor.

Arabada yalnız olsaydım, hızım daha yüksek olurdu, ama değerli bir yük varken, ikisini de tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam.

Yolculuk uzundu, ama sonunda araba yoluna girdiğimde, Elouise'in bu kadar zamandır bana dokunduğunu, o elini kaldırıncaya kadar fark etmemiştim. Şimdi ona baktığımda, sadece endişe görüyorum.

Bunun hakkında konuşmaya hazır değilim, bu yüzden arabadan atlayıp Blaise'i çıkarmak için arkaya geçiyorum, babam da uykulu annemi arabadan yavaşça indirmeye başlıyor. Yolculuk onu uyutmuş olmalı ve bu gece onunla konuşmaya devam etmek zorunda olmadığım için minnettarım. Sabaha kadar Blaise ile çok meşgul olacak ve ben yine arka plana geçeceğim.

Blaise'i doğrudan yukarıdaki yatak odasına taşıyan Elouise peşimden geliyor, ama onu uzaklaştırıyorum. Bu gece kıyafetleriyle uyuyabilir, çünkü keyifle uyuduğu huzurlu uykusunu bozmak istemiyorum. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp, battaniyeyi üzerine örtüyorum ve eğilip her gece yaptığım gibi alnına bir öpücük konduruyorum.

Neyse ki, babamın hepimizden saklamaya çalıştığı dizindeki rahatsızlık nedeniyle annemi ve babamı alt kattaki yatak odasına yerleştirdim. Yaşlandıkça ortaya çıkan eski rugby sakatlıkları onu zorluyor, ama bunu asla kabul etmez.

Onları kontrol edip, annemi yatağa yatırmaya hazırlanan babama iyi geceler dedikten sonra, arkasından kapıyı kapatıp ön kapıya doğru yöneliyorum. Tekrar çıkmak için kapı koluna elimi koyduğumda, beynim beni durduruyor.

Kızgın, sinirli ve gerginim, ama bunların hiçbirisi Elouise ile ilgili değil. En azından ona tekrar ayrılacağımı ve daha sonra geri döneceğimi söylemeliyim.

Merdivenleri tırmanarak, şimdi onun odasının önünde duruyorum, ama ona ne söyleyeceğim? Nereye gittiğimi söyleyemem çünkü bu çok saçma olur. Ayrıca, bana duyacağı hayal kırıklığına tanık olmaya dayanamıyorum ve bu, onun benimle olamamasının sonsuz listesine ekleyeceği başka bir neden olur.

Blaise'i uyandırmak istemediğim için kapıyı çok yüksek sesle çalmadan, odanın diğer tarafından onun hareketlerini duyuyorum. Kapı açılıyor ve kızın kızarmış yüzüyle orada durduğunu görüyorum.

"Rem, içeri gel." Sesi nefes nefese, o anda bu gece giydiği gömleği tuttuğunu fark ediyorum, düğmeleri açık olduğu için iki tarafı ellerinde buruşmuş.

Gözlerimin, gömleğine baskı yapan sert meme uçlarına kaymasını engelleyemiyorum.

Bu kadın benim sonum olacak.

O burada, önümde sütyensiz duruyor ve ben burada ne kadar uzun kalırsam, yanakları o kadar güzel pembeleşiyor. Elimi pantolonunun içine sokarsam ıslak olacağını biliyorum ve onun güzel çıplak amını düşünmemem gerektiğini de biliyorum, ama beynimin oraya gitmesini engelleyemiyorum.

"Hayır. Ben gidiyorum. Sonra tekrar gelirim." Çünkü burada daha fazla durursam, bana koyduğu aptal sınırlarla yapmamı yasakladığı şeyi yapacağım.

Gitmek için harekete geçtiğimde, eli koluma dokunur ve beni odaya çeker, kapı arkamdan kapanır. Beni itecek kadar güçlü değildir, ama beni hazırlıksız yakalaması ve bana dokunduğu anda hissettiğim elektrik çarpmasıyla, neredeyse odasına düşüyorum.

O beni yakalamaya çalışırken kendimi toparladım, iki eli de gömleğinden kaymış ve şimdi dekoltesi tamamen görünür hale gelmişti, gömlek meme uçlarını zar zor örtüyordu, ama bunun önemi yoktu. Zaten sertleşmiş olan sikimin, buna katılmak istediğini anlamam için bu kadarı yeterliydi.

"Konuş benimle, Rem. Patlamak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Keşke ne kadar yakın olduğumu bilseydi. Hiçbir şey söylemememin daha iyi olduğunu biliyorum.

"Flynn sadece şaka yapıyordu, o biliyor..." El bana yaklaşıyor ve beni duvara doğru itiyor.

Onun adını duymak, düşüncelerimi daha fazla içimde tutmamam için yeterli.

Kolumu sıkıca sırtına doladım ve onu vücuduma doğru çektim.

"O sana sahip olamaz..." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sen de bana sahip olamayacağımı söylüyorsun. Ama onun sahip olabileceğini düşünmesini izleyip mutlu olacağımı sanma."

Diğer elimi de boynuna sıkıca doladım ve ona kime ait olduğunu hatırlatmak istercesine onu öptüm.

Onun kuralları ona sahip olamayacağımı söylüyor, ama ben az önce yaptım. Ona vazgeçmeyeceğimi ve ona söz verdiğim bir yılı bekleyeceğimi bilmesini sağlamak için yeterliydi, ama her fırsatta ona bunu hatırlatacak kibirli bir pislikle yaşamaya hazırlıklı olsa iyi olur.

Dünyaya bunu söylemeye hazır olsun ya da olmasın, o benim.

Onu itip, sikilmeye hazır gibi görünen halini içime çekiyorum. Ama ona söz verdiğim gibi, uzaklaşıyorum.

"Sonra dönerim. İyi geceler."

Kapıya doğru yürürken, son bir kez onun soluk şeftali rengi tenine ve şehvetle yanan yanaklarına, kocaman kahverengi gözlerine ve az önce orada olduğumun kanıtını taşıyan dudaklarına bakmak için dönüp bakıyorum.

Evet, bu gece bunu rüyamda göreceğim.

Ama önce duygularımla başa çıkmam gerekiyor ve bu haldeyken benimle başa çıkabilecek tek kişi Cherie. Bu kadar kısa sürede randevu talep ettiğim için ona iki katı ödeme yapmaya hazır olsam iyi olur.

Yol kısa ve resepsiyona giriyorum. Jordana masada, gece için giyinmiş, yüzü ağır makyaj ve parlak kırmızı rujla kaplı, eminim ki bir erkeğin penisine sürecek.

"Remington, geleceğini söyledi. Ben de gelmemi ister misin?" Ağzını her açtığında sesi beni sinirlendiriyor.

"Hayır!" Koridordan fırlayarak her zamanki odamıza doğru ilerlerken, kapıyı açtım ve Jordana koridordan bana bunun benim kaybım olduğunu bağırırken, onun kanepede oturup beklediğini gördüm, ama kapıyı kapatırken onu dinlemedim bile.

Bu gece onu çağırdığım için bana kızgın olduğunu biliyorum, ama işimiz bittiğinde beni affedecek.

"Soyun." Sesi her seferinde bana aynı etkiyi yapıyor. Sanki vücudumu hipnotize eden bir büyü gibi, onun dediklerini yapmamı sağlıyor.

Giysilerimi çıkarıp sadece boxerımı giydikten sonra, arabamda her zaman bulundurduğum spor şortumu giydim ve o da bana eldivenlerini attı.

Güvenli alanım olan minderlere doğru yürüdüm ve hazırlanmaya bile vakit bulamadan, bacaklarımı altımdan çekti ve sırt üstü yere düştüm, o ise üstümde durmuş, sırtarak, eldivenlerini kaldırmış ve benim misillememe hazır bekliyordu.

Burada ne yaptığımızı, bir kadınla dövüştüğümü bilen biri olsaydı, onu kasten vuramdan dehşete düşerdi.

Ama öyle değil!

Bu kadın bir arkadaşımıdır ve benden çok daha sert biridir. Beni yenmekten ve bunun için para almaktan büyük zevk alır. Cherie gençliğinde sokak dövüşçüsüydü ve uyuşturucu bağımlısı ailesinden kurtulduktan sonra, üniversiteye giderek ruh sağlığı ve öfke yönetimi eğitimi aldı. Yıllarca, adrenalin dolu aktiviteler aramak dışında öfkemi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Ta ki bir gece spor salonunda onunla tanışana ve o benim boks tekniğimi düzeltmeye çalışana kadar. Benimle birlikte olan birkaç arkadaşım şakalaşmaya ve onunla dalga geçmeye başladı.

Onlara sözlerini kanıtlamaları için meydan okuyarak, ringde onlara meydan okudu. Bir anda, üçünü de matın üzerine yatırdı ve hala benimle dövüşmeye hazırды.

Birinin benden daha iyi olduğunu inkar edecek kadar aptal değilim.

Sonra içmeye gittik ve genel olarak hayat hakkında konuştuk, ama aramızda hiçbir zaman bir kimya ya da kıvılcım olmadı. Çocuklarla başlatmak istediği bir programdan bahsetti, onlara kendilerini savunmayı, öfkeli hormonlarını kontrol altına almayı öğrettiği ve aynı zamanda onlarla konuştuğu bir program. Onları öfkeliendiren ve kızdıran her neyse, bunu içlerinden atmalarına yardım ediyordu.

Benim de yardıma ihtiyacım vardı, ama bunu kabul etmeye hazır değildim. Bu yüzden, onun ilk müşterisi olacağım ve bana sparring yapması ve zihnimi kontrol etmeyi öğretmesi için ona para ödeyeceğim konusunda anlaştık.

Başlangıçta haftada iki kez görüşüyorduk, diğer dövüş sanatları teknikleriyle birlikte boks yapıyorduk, o da benim sorunlarımı konuşmamı, daha doğrusu bağırمامı sağlıyordu. Hem bedeninizi hem de zihninizi aynı anda savunmak çok beceri gerektirir. Böylece, beyniniz bedeninizi korumakla meşgulken, Cherie gevşemeniz gereken her şeyin duvarlarını yıkıyor.

"Bu gece neden bebek gibi ağlıyorsun? Bu bir haftada ikinci kez oluyor," diyor bana, mat üzerinde birbirimizin etrafında dans ederken.

"Sadece vur bana lan," diye bağıyorum ona, çünkü bu gece kendimi berbat hissediyorum ve acı hissetmeye ihtiyacım var. Buraya gelirken yol boyunca El'i ve beni nasıl altüst ettiğini ve en kötü arkadaşım olan Flynn'i düşünmeden edemedim.

"Anladım, hala kız." Sağ yumruk atıyor ve ben onu eğilerek kaçırıyorum.

"Ve daha fazlası." El'in görüntüsü kafamda dolaşırken, kaburgalarımın bir yumruk indirince homurdanırım. Bir sonraki yumrukla inlerken o güler.

"Görünüşe göre uzun bir seans olacak. Umarım bunu ortaya çıkarana kadar buradan çıkmayı planlamıyordursundur. Bu hafta seni bir daha görmeyeceğim, o yüzden konuşmaya başla."

Kendimi bu duruma düşürdüğümü hatırlatması beni sinirlendirir ve bu sefer onun kaburgalarına bir yumruk indiririm, ama o hiç irkilmez, çünkü yıllardır bunu yaptığı için artık vücut zırhı giyiyor.

Acıyı tüm ihtişamıyla hissetmek isteyen tek aptal benim.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, ama o, sel kapılarını açan bir cümle ile bana yardım ediyor. "Onu yine becerdin mi?"

İşte bu. Cinsel hayal kırıklığı ile öfkenin karışımı iyi bir kombinasyon değil, bunu öğrendim ve tüm kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı.

O haklı, bu gece uzun bir gece olacak ve gecenin sonunda hala ayakta olursam, bu bir mucize olacak.

Ama en azından yarın uyanacağım ve yıllar önce koyduğum kuralları çiğneyen kalbim ve beni deli eden kadınla aynı evde yaşamayı başarabileceğim.

Biraz zaman aldı ve bedenim bedelini ödedi, ama sonunda El'i evimdeki her duvara sikmek istemeyi aşabildim.

Bilgisayar ekranımdaki tarihe bakınca, Elouise'in taşınalı ve Blaise'in hayatımın bir parçası olalı iki ay geçtiğine inanamıyorum.

Herkesin yeni bir rutine alışması ve işleri ağırdan alması buraya kadarmış. Önce Flynn'in seks kaseti sorunu vardı, bunu henüz unutmadım ve Broderick'in araştırmasını sürdürüyorum.

Broderick'in ilk düşüncesi gibi, bu influencer kadın gerçek e-postalarla bağlantılı görünmüyor ve onun gizli, alışılmadık yöntemleriyle yaptığı arka plan araştırmaları, kadının kasetle ilgili iddialarının tutarsız olduğunu gösteriyor. Görünüşe göre o, başka birinin oyununda sadece bir piyon olabilir.

Üstelik, rezervasyon sistemimize yönelik bir güvenlik ihlali girişimi de oldu, bunu engelledik, ama bu şimdiye kadar karşılaştığımız en sofistike hacker girişimiydi. Ama şu anda beni endişelendiren, otellerimizin her birinde birkaç küçük sorun olması. Henüz tam olarak ne olduğunu anlayamadım, ama bir şeyler yaklaşıyor ve ne olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorum.

En çok nefret ettiğim kısım da bu.

Yarın Edinburgh'a uçup satılık bir kaleyi görmeye gideceğim. Nic, butik lüks otel olarak işletmek üzere bir kale satın almaya kararlı. O ve Forrest tüm finansal incelemeleri yaptılar, ancak güvenlik açısından mekanı incelemem için bana ihtiyaçları var. Kaleyi standartlarımıza uygun hale getirmek için ne yapılması gerektiğini ve son on yıldır Airbnb olarak işletilen bu kadar eski bir binada bunun mümkün olup olmadığını değerlendirmem gerekiyor. Kale, ulusal miras yasaları ile korunuyor ve hukuk departmanımız bu konuyla ilgileniyor. Tori de tadilat tasarımı inceleyecek. Ama benim için mesele, böyle eski bir yapıya modern bir sistemi, görünümü bozmadan ve kalede konaklamanın tüm atmosferini mahvetmeden entegre edip edemeyeceğimi anlamak kadar basit. İskoçya kalelerle dolu ve bu da ülkenin cazibesinin bir parçası, ama Nic'in kendisinininkinin diğerlerinden sıyrılıp en prestijli olanı olmasını isteyeceğini biliyorum.

Tori, Elouise ve Blaise'i birkaç günlüğüne yanımda götürmemi önerdi, böylece benimle biraz zaman geçirebilirler. Çalışacağımı hatırlatmam kulak ardı edildi ve Nic'e, mülkü inceledikten sonra birkaç gün izin almamı kabul ettirdi. Mülkü dört gün kalmak üzere rezerve etti ve bunu benden habersiz yaptığı için çok sinirlendim, ama Elouise ve Blaise çok heyecanlı. Bu, onun ilk u ç a k yolculuğu olacak

ve şirketin jetini kullanacağımız için, ilk uçuşunun muhteşem olacağına eminim.

Blaise ve Elouise çok çalışıyorlar ve onun İngilizcesi artık benim onunla kırık dökük cümlelerle konuşabileceğim düzeye geldi, bu harika. Hatta birkaç kez geceleri ona tek başıma bakmayı başardım, böylece Elouise Tori ile kızlar gecesi yapabildi.

İşin çılgınlığı bir yana, El ve ben bir tür rutine girmeyi başardık ve onun istediği arkadaşlık kolayca kuruldu. Bunun başlıca nedeni, birbirimizi çok sık görmememiz. Onlarla akşam yemeği yiyip Blaise'e hikaye okumak için eve erken gitsem bile, sonra ofisime gidip çalışmaya devam etmem gerekiyor. Hafta sonları çocukları ziyaret edip onlarla bir şeyler yapmaya çalışıyoruz, böylece Blaise onlarla rahat hissedebiliyor. Onlar da artık onun ailesi. Nic'in annesi Sally bile birkaç kez ziyarete geldi ve ikinci büyükanne rolünü üstlendi. Dil engeli konusunda herhangi bir sorunu yok gibi görünüyor. Sanırım bu sadece annelik içgüdüsü.

Ama genel olarak her şey yolunda gidiyor ve Elouise'in bu şekilde olması gerektiği konusunda haklı olduğumu düşünüyorum.

Hoşuma gitmiyor, ama işe yaradığını kabul etmeliyim.

Ayrıca, onu sürekli etkilemeye çalışmanın getirdiği baskı olmadan onu tanıma fırsatı da yakalıyorum. Beni kendi evimde, kendim olarak görüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu ilişkinin daha ileriye gitme şansı olursa, o da ben de neye bulaştığımızı tam olarak bileceğiz.

Hava soğuyor ve günler kısalıyor, bu yüzden muhtemelen İskoçya'nın kuzeyine gitmek için yılın en cazip zamanı değil, ama bu tür fırsatlar ortaya çıktığında, ortadan kaybolmadan önce onları değerlendirmek gerekir.

Bir süredir kalenin yapı özelliklerine bakıyorum ve bunlar bana çok şey anlatıyor olsa da, daha iyi bir karar verebilmek için binayı fiziksel olarak görmem gerekiyor. Çizimler bir şey, videolar da harika, ama ben görsel bir insanım, bu yüzden oraya şahsen gitmem gerekiyor.

Masamda titreyen telefonum, bir dakikalığına ekranımdan gözlerimi ayırmamı sağladı, bu da hoş bir rahatlama oldu. Hiçbir şeyi kaçırmak istemediğim için konsantrasyonum çok yoğun.

Elouise: Blaise'in ateşi var, sanırım soğuk algınlığı geçiriyor.

Rem: Doktora haber verdin mi?

Elouise: Soğuk algınlığı, Rem, ciddi bir şey değil.

Rem: Bunu nereden biliyorsun?

Bir de baktım ki, ofisimin kapısı açılıyor ve Tori başını köşeden uzatıyor. Ona içeri gelmesini işaret ediyorum ama cevap beklerken parmağımı kaldırıyorum. Blaise'in hasta olduğunu düşününce kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Oğlumun hasta olması konusunda endişeleneceğim birçok seferin bu ilk seferi olduğunu biliyorum, ama yine de bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onu muayeneye götürmesi için ısrar etmeli miyim, yoksa onun söylediklerine güvenmeli miyim?

Annemi arayıp kontrol ettirebilirim, ama bunun bana vereceği üzüntüye değmez, çünkü önümüzdeki iki hafta boyunca kapıma dayanıp, bize çocukluğumuzda uyguladığı tüm eski ev ilaçlarını Blaise'in boğazına da dökecektir. Bunu kendi başıma halletmeyi tercih ederim.

Bir sonraki mesajda, ondan beklediğim şeyi söylüyor.

Elouise: Yılların tecrübesi ile burun akıntısı olan küçük çocuklar. Stres yapma.

Elouise: Ama uçmak ya da İskoçya'nın soğuk havası iyi bir fikir değil bence. Onunla evde kalacağım.

"Ne oldu Rem, endişeli görünüyorsun, her şey yolunda mı?" Tori, bana bakarak stresli olduğumu anlayabiliyor.

"Blaise soğuk algınlığı geçiriyor, bu yüzden Edinburgh planı iptal oldu. Sence doktoru aramalı mıyım?" Kafamda Elouise'e ne cevap vereceğimi düşünüyorum, ama fırsat bulamadan Tori'nin konuşmaya başladığını duyuyorum.

"Hey, bebeğim, ne kadar hasta?" Telefonu kulağına dayamış, onu aradığı için sinirleniyorum ve cevabı duyamadığım için daha da sinirleniyorum.

"Ne diyor?" Tori'ye homurdanıyorum.

Bana gözlerini devirerek, telefonu kulağından alır ve hoparlörü açar, böylece ben de duyabilirim.

"Masasında oturmuş bana bıçak gibi bakışlar atan, ama aynı zamanda bebeğinin hasta olması nedeniyle terden sıırıslıslam olan huysuz ayıya bunu tekrarlar mısın?" Tori'nin alaycı tavrı şu anda hiç komik gelmiyor.

"Hey, Rem, o iyi, paniğe gerek yok. Sadece biraz burun akıntısı var, ama onu götürme riskini almak istemiyorum. Ayrıca, ilk seyahatinin tadını çıkarmasını istiyoruz." Onun sesi tam da duymam gereken şeydi. Her şeyin kontrol altında olduğunu hissettiriyordu.

"Harika, Sally'yi arayacağım, o da birkaç gün ona bakmaktan mutluluk duyacaktır, böylece ikiniz planladığınız gibi gidip çocuktan uzaklaşıp biraz zaman geçirebilirsiniz. Bir molayı hak ediyorsun Lou, Rem çalışırken sen de gezip tozabilirsin." Tori, biz hala telefonda konuşurken telefonuna mesaj yazmaya başlar.

"Dur, ne? Tori, hemen dur. Sally'nin hasta oğluma bakmasını istemiyorum." Kendi oğlumla ilgili bu kararda kenara itilmiş gibi hissettiğim için ayağa kalktım.

"Seve seve bakacağını söyledi. Bu akşam Broderick'le birlikte gelecekler ve birkaç gün kalacaklar." Tori sanki biz de personelin bir parçasıymışız gibi konuşuyor.

"Tori, onu bırakamam. Blaise'e bakmak benim görevim," diye Elouise telefonda ona bağıırıyor. Nedenini biliyorum.

O da birkaç gün boyunca ikimizin yalnız kalacağımız ve ne olacağı konusunda panikliyor. O düşünmese bile, ben kesinlikle düşünüyorum.

Bu bir felaket olacak, bunu hissedebiliyorum.

"Sally'yi hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi? Zaten çok heyecanlı." Tori yüzünde aptalca bir sırıtışla bana bakarken, telefonum elimde titreyerek Sally'den bir mesaj geldiğini bildiriyor.

Hay aksi, şimdi bu durumdan nasıl kurtulabilirim? O çoktan çantasını hazırlamaya başlamış bile. "Oğlum, evim, dadım, Tori," diyorum, onun hayatıma girmesinden mutlu olmadığımı belli ediyorum.

"Her neyse, rica ederim." Hoparlörü kapatıp, ben konuşmaya devam etmeden ofisimden çıkıyor.

Bu tam bir cehennem olacak ve ben şimdiden bundan nasıl kurtulabileceğimi düşünmeye çalışırken, aynı anda Nic'ten kaleyle ilgili görüşmeler ve yarın en kısa sürede cevabımı beklediği konusunda bir e-posta geliyor.

Mahvoldum.

Görünüşe göre Elouise'i kaleye götürüp kendimi zindana kilitleyeceğim.

İkimiz için de daha güvenli olacak.

Onikinci Bölüm

ELOUISE

"Neden bu kadar itiraz ediyorsun?"

Tori'nin sesi kafamda yankılanıp duruyor. Jet uçağında oturmuş, Rem'in bilgisayarına dalmış çalışmasını izlerken kitap okumaya çalışıyorum.

Ona söyleyemem ki.

Ondan sır saklamaktan nefret ediyorum, ama bu sır grubu parçalayabilir ve bunun sorumluluğunu üstlenemem.

Rem dün gece benimle neredeyse hiç konuşmadı, yatma vaktine kadar tüm zamanını Blaise ile geçirdi ve o uyuduktan sonra da bir süre onun yanında yatmaya devam etti. İçten içe yolculuk konusunda çok endişeli olsam da, onu Blaise ile yatakta uzanmış, kolunu ona dolamış ve onun kontrol edemediği bir hastalıktan korurken izlemek, yumurtalıklarımı patlatıyordu. Ne kadar harika bir baba olduğunu görünce kalbim bir an durdu.

Blaise'in uyumasını izlemeye dalmış olduğu için bana sırtı dönüktü. Orada durup onu izlememem gerektiğini biliyordum, ama sanki transa girmiş gibiydim ve kıpırdıyamıyordum.

Vücudum, geniş omuzları ve beline kadar mükemmel bir şekilde inen kaslı vücuduna tepki verdi. Blaise'in vücudunun üzerine uzanmış olan gömleği, koluna sıkıca yapışmıştı, bu da sırtındaki kasların görünür olduğu anlamına geliyordu ve ben sadece onları tekrar ellerimle hissetmek istedim.

Bir şeye sahip olduğunuzda, neyi kaçırdığınızı tam olarak bilirsiniz, sorun da budur.

Ve ben o vücudu özlüyorum!

O kadar ki, yatakta geçirdiğim çoğu gece gibi, gözlerimi kapattım, ellerimi göğüslerimin ve vajinamın üzerinde gezdirirken, beni masasına yatırıp bedenimden istediğini aldığı anları düşündüm. Onun gücünü ve bedenim üzerindeki kontrolünü, ardından da benimle paylaştığı şefkatini ve samimiyetini seviyordum. O gerçekten duyguların bir paradoksu ve sanırım beni ona çeken de bu.

Rem, hayal ettiğim erkekle hiç alakası yok. Şu anda onunla birlikte olduğumdan değil, ama bu, onu hayatımda patronum ve arkadaşımın daha fazla istemeyi veya ona ihtiyaç duymayı ortadan kaldırmıyor.

Bu adamın beni tamamen tüketmesini istiyorum, ama aynı zamanda benim hayatımı istediğim gibi yaşamama izin verecek kadar erkek olmasını da istiyorum. Bir erkeğin bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istemiyorum, ama bir erkekte istediğim özellikleri bana onun göstermesini istediğimi anlamam çok da zor olmadı. Rem'in tüm varlığıyla korumak istediğini görebiliyorum, bu onun doğasında var ve kapatabileceği bir şey değil. Ve çok ciddiye aldığı sadakatle birlikte, bu ona kendisi olabilmesi için güç veriyor. Ama sadakatini kime vereceği konusunda çelişkiye düştüğünde, zırhında bir çatlak bırakıyor.

Blaise'e mi olmalı, peki ikinci sırada kim var? Arkadaşları, ben mi, yoksa ne yazık ki en sona koyduğu kendisi mi? Kendi mutluluğunun da önemli olduğunu unutmuş.

Bunu düşünürken sanki aynaya bakıyormuşum gibi hissediyorum, çünkü kendimi en sona koymak benim en kötü özelliklerimden biri olduğunu biliyorum. Ben insanları memnun etmeye çalışan biriyim. Hep öyle oldum ve bu yüzden Tori ile arkadaşlığımız çok iyi yürüyor. O bir plan yapar, ben de onu memnun etmek için uygulamam. Bence dünyadaki çoğu öğretmende aynı özelliği bulabilirsiniz. İnsanlara yardım etmek ve onları memnun etmek istiyoruz, biz böyleyiz.

Bir türbülans dalgası, koltuğumun koluna tutunmamı sağlarken, güven için Rem'e bakıyorum. Ona uçmaktan ne kadar rahatsız olduğumu söylemedim, ama sanırım o bunu anladı.

"Sadece nefes al, her şey yolunda." Bu sakinleştirici ses tonu, kafamda sıvı altın gibi.

"Mm-hm." Kindle'ıma tekrar bakarak, en az yedi kez okuduğumu düşündüğüm ve hala geçemediğim aynı cümleyi tekrar okudum.

Muhtemelen sorunun bir kısmı da, kitapta "*Vücudun çok tutkulu ve tek istediğim ruhumun her parçasıyla sana tapınmak,*

seni akılsızca becerirken," ve ben de bunu istiyorum. Karşımda oturan adam, vücudumun ona nasıl tepki verdiğini kapatamadığımı fark etmiyor.

Ona, duygularımıza göre hareket edemeyeceğimizi, sadece arkadaşlık olabileceğini söyledim. Ama dürüst olmak gerekirse, beni dinleyeceğini beklemiyordum.

Kahretsin, onun önemli özelliklerinden biri de saygı.

Bunu düşünmemeliyim, önümüzdeki dört gün boyunca ondan nasıl uzak duracağımı planlamalıyım. Blaise evdeyken bu kolay, ama şimdi bu durumu idare etmeli ve sözüme sadık kalmalıyım. Flynn'in sözlerinin onu sarsan gece ona ne yaptığını gördüm. Onu tekrar o noktaya itmek istemiyorum.

Özel jetlerin en harika yanlarından biri Wi-Fi bağlantısı olmasıdır. Kindle'ımı kucağıma bırakıp, telefonumda Edinburgh'da yapılacak şeyler arıyorum. Bakın, Harry Potter tren gezisi. Bunu görmek ve okuldaki çocuklarımla paylaşmak harika olurdu. Üç saat uzaklıkta. Harika, o çalışırken ben de tek başıma bir günlük gezi yapabilirim. Bir günü hallettim, şimdi geri kalanını doldurmam lazım.

Daha fazla arama yapamadan, kaptan inişe geçeceğimizi ve Wi-Fi'yi kapatmam gerektiğini duyurur. Neyse, bu kitabı okumaya geri döneyim. Ya da belki bu sahneyi, rahatlamaya ihtiyacım olacağı kesin olan bu geceye saklamalıyım, son zamanlarda kendi ilhamımı bulmakta sorun yaşamamış olsam da.

Rem'in iş modunda olduğunu, uçaktaki mürettebata, havaalanında bize arabayı ve kale anahtarlarını bırakan şoföre ve hatta bana konuşma tarzından anlayabiliyorum. Kısa ve öz, sanki ofisinde telefonda konuştuğunu duyuyormuşum gibi. Talimatlar veriyor ve bunların yerine getirilmesini bekliyor. Talimatlar açık ve net, insanların dinlemediğinde ne olacağını hayal bile edemiyorum. İçimden biraz gülüyorum çünkü gerçek şu ki, onu zorladığımda ne olacağını zaten gördüm. Ama eminim bu farklı bir hikaye.

Arabanın dönüş sinyalinin sesi, arabanın içindeki sessizliği yankıarken, önümdeki manzaraya hayretle bakıyorum.

"Oh, Rem." Büyük taş sütunların arasından geçiyoruz. Güzel, büyük ferforje kapılar sanki yüzlerce yıldır buradaymış gibi görünüyor ve heyecanım o kadar büyük ki, kendimi tutamıyorum.

Tereddüt etmeden, arabada yanımdaki sürücü koltuğunda oturan onun ön kolunu tutuyorum.

Sonunda, günler sonra ilk kez, bana hafifçe gülümsüyor. Yüzü neredeyse cama yapışmış, etrafındaki her şeyi içine çeken kadın benim. Küçük bir kızken gördüğüm rüyalar gibi. Prenses olmak, bir şatoda yaşamak, en yakışıklı prensi yanımda bulundurmak ve en büyüğü hayatı yaşamak. Erkeklerin de büyürken aynı rüyayı gördüklerini sanmıyorum, ama hiç sormadım.

"Büyüdüğünde bir prens olarak kalede yaşamayı hayal ettin mi hiç?" Hızla ona bakarak tepkisini ölçüyorum.

"Prens rolüne uygun değilim. Daha çok, kaleyi koruyan parlak zırhlı şövalye ya da yiyecek sağlayan avcı olurum." Önümüzdeki birkaç gün boyunca hayallerini gerçekleştirecek olan içimdeki küçük kıza gülümsüyor.

"Oh, seni üçü bir arada görebiliyorum. Koruyucu, sağlayıcı ve baştan çıkarıcı." Kafamın içinde mecazi olarak alnıma vuruyorum çünkü bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Şaşkınlıkla tutunduğum kolundan elimi çekmek üzereyim, ama bunun yerine, ağaçlıklı yoldan çıkıp kalenin tüm ihtişamıyla gözlerimin önüne serildiğinde, aniden daha sıkı tutunuyorum.

Eski gri taşlar çok zevkli bir şekilde yıpranmış ve zamanın etkisine ne kadar iyi dayandığını görebiliyorsunuz. Kalenin ana kısmı daha yüksek, üç katlı ve dört köşesinde yükselen dört dairesel kuleyle majestik bir hava veriyor. Kalenin geri kalanı iki katlı ve prestijli bir ev gibi görünüyor. Kalenin üzerinde yükselen uzun ağaçlar inanılmaz görünüyor ve binayı mükemmel bir şekilde çerçeveliyor.

Tori bana kalenin tarihçesi hakkında biraz bilgi verdi ve mevcut sahiplerinin yirmi yıl önce bir restorasyon projesi başlattıklarını, ancak paralarının bittiğini söyledi. İkisi de vefat etti ve çocukları, kalenin para yutan bir yer olması nedeniyle onunla ilgilenmek istemiyorlar ve yönetmek zorunda kalmamak için satılmasını istiyorlar. Yaşanabilir olan kısmı kısa süreli konaklamalar için kiralanırlardı, geri kalanı ise kapalı ve ne yazık ki giderek bozuluyor. Nic, Rem'in kalenin durumunu görebilmesi ve Nic'e önerilerde bulunabilmesi için sahiplerle anlaşarak kalenin tamamına erişim sağladı.

Bu, Nic'in aile işini devralmasından bu yana en zor ve en pahalı satın alımları olacak, ancak o, bu kaleyi zaten sahip olduğu devasa emlak portföyüne eklemek konusunda çok kararlı. Bir şeyi görüp onu istediğine karar verecek kadar zengin olmak güzel olmalı. Bunun daha fazlası olduğunu biliyorum, ama yine de, kim bir kale satın alabilir ki!

Araba girişin önünde durdu ve arabadan indiğimde tek yapabildiğim, ayakta durup önümdeki manzaraya hayranlıkla bakmak oldu. Rem'in etrafımda dolaştığını biliyorum, ama gözlerimi ayıramıyorum. Yüzyıllar boyunca bu aynı yerde durmuş ve bu eski taş duvarların arkasında ne olduğunu merak etmiş tüm insanları düşünüyorum. Bu yer hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor.

Sırtımdaki kemerin üzerindeki el, vücudumdaki tüyleri diken diken eden bir duygu seli yaratıyor. Rem'in bu anda bana dokunması, düşüncelerimden sıyrılmamı sağlıyor. Bir erkeğin elinin sırtınızın o kısmına dokunması çok şehvetli bir şey. Nedenini bilmiyorum, ama öyle. Cinsel bir yer gibi değil, daha fazlası.

"*Sen benimsin*" hissi ya da dünyaya "*bu kadın benim ve ona dokunulmaz*" mesajı vermek. Her iki durumda da, Rem bana bu şekilde dokunduğunda bunun anlamının bu olduğunu düşünmem mümkün değil.

Bu, ona karşı hissetmeme izin vermediğimi başından beri kendime söylediğim bir özlem.

"Kalen seni bekliyor, kraliçem," diyor Rem yanımda ve diğer elini önümde sallayarak kapıya doğru ilerlememi işaret ederken, bunun şimdiye kadar duyduğum en kötü İskoç aksanı olduğunu söylemeliyim.

"Oh, prenseslikten kraliçeliğe terfi ettim, ne kadar asil bir davranış." Onun içimde uyandırdığı ateşle sırtımda neredeyse yanık izi bırakacak kadar sıcak olan elini uzaklaştırmak için ondan uzaklaşıyorum.

Rem'in geçen yüzyılın başlarından kalma tipik bir iskelet anahtarıyla açtığı büyük, eski, sağlam kapıya doğru ilerliyorum.

"Kapıyı açık bıraksalar da olurdu," diye mırıldanır Rem, buradaki güvenlik eksikliğinden memnun olmadığına şaşımamak gerek.

"Belki de İskoçya'daki erkekler, rüzgarda kilotlarını aşağıda tutmakla meşgul oldukları için kalelere girmeye vakit bulamıyorlar. Kraliyet mücevherlerini koruyorlar." Bana öfkeyle bakarken gülmek için çok uğraşıyorum.

"Ne? Bence oldukça komikti..." Hâlâ cevabını bekliyorum, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bugün mizah anlayışı pek yerinde değil. "Ya da değil." Omuz silkiyorum ve onun yanından geçip kalenin girişindeki fuayeye giriyorum.

Hayal ettiğim gibi, büyük bir giriş ve üst katlara çıkan görkemli bir merdiven yoktu. Bunun yerine, küçük bir karşılama alanı ve sağda üst kata çıkan bir merdiven vardı. Tarihsel romantizm romanlarında gördüğümüz geçmiş yüzyılların evleri ve kaleleri

Filmler genellikle ihtişamın bir statü sembolü olduğu Londra'da geçiyor. İşkoya'da ise kaleler muhtemelen daha pratikti; küçük odalar soğuk aylarda ısıtması daha kolaydı ve belki de İngilizlerin sürekli katıldığı büyük balolardan çok av gezileriyle daha çok ilgileniyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, İşko tarihi hakkında pek bir şey bilmiyorum ve kafamda düşündüklerim aslında uydurduğum bir sürü saçmalık, ama bu bana önümüzdeki birkaç gün boyunca öğrenmeye odaklanacak bir şey verecek.

"Ben burayı hızlıca tarayana kadar buradan kıpırdamayın. o sandalyeye otur ve beni takip etmeyi aklından bile geçirme. Bana ihtiyaın olursa yüksek sesle bağır."

Rem valizlerimizi fuayeye bırakıyor. Beni tek başıma bırakmakla, bilinmeyen bir tehlikeye beni de götürmek arasında kararsız kaldığını anlayabiliyorum.

Yani, ciddi, burası kimsenin umursamadığı eski bir yer. st katta uyurucu satıcıları ya da İşko mafyası falan yok ki. Böyle bir şey var mı ki? İşkoya'da mafia? Ařırđı aktif hayal gücümü gerçekten dizginlemem lazım.

Yukarıda odadan odaya dolaşarak güvenli olup olmadığını kontrol ettiğini duyabiliyorum. Muhtemelen gerekli olmasa da, bu biraz seksi.

Onun adını yüksek sesle bağırarak onu merdivenlerden ne kadar hızlı indirebileceğimi merak ediyorum. Bu komik olurdu, ama aynı zamanda oldukça acımasız da. şansımı bildiğim için, o kadar hızlı koşarken düşüp merdivenlerde bacağını falan kıracak ve sonra ben kendimi aptal gibi hissedeceğim. Bu, Tori ve benim birbirimize kesinlikle yapacağımız bir şaka, ama bu şartlar altında muhtemelen o kadar komik olmayacaktır.

Rem hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da beni korumayı çok ciddiye aldığıdır ve bu hissi seviyorum, bu yüzden buna saygı duymam gerekiyor.

Etrafıma bakınca, kendimi çok yabancı hissediyorum. Özel jetle bir seyahate çıkmak ve hiçbir şey için para ödememe izin vermeyen Rem'le kalmak benim tarzım değil. Son birkaç aydır buna alışmak bile zor oldu. Haftadan haftaya banka hesabımın sürekli büyüdüğünü görmek hala şok edici, çünkü tek bir kuruş bile harcamıyorum. Çünkü Rem'le birlikte olmadığım zamanlarda, Tori'yle bir yerlere gidiyorum ve o da hiçbir şey için para ödememe izin vermiyor.

Bir yanım, kendi ayaklarımın üzerinde durmama izin vermemeleri nedeniyle biraz kızgın. Para Tori'nin hayatına girmeden önce, dünyada kendi yolunu çizen iki kadın olarak gayet iyi idare ediyorduk, faturaları paylaşıyor ve yol boyunca birbirimize

küçük zevklerimizi paylaşıyorduk. Ama şimdi Nic'in serveti hepimizi zenginlik balonuna sürüklemiş gibi görünüyor ve herkesin beni grubun bakılması gereken fakir üyesi olarak gördüğünü hissediyorum.

Yani, bununla birlikte gelen sevgiyi takdir ediyorum, ama yine de bu çevreye ait olmadığımı hissettiriyor. Ve biliyorum ki, kendime böyle bakan sadece benim ve bunu hissettiğimi bilselerdi rahatsız olurlardı, ama ben buyum. Asla kimseye bağımlı olmak istemiyorum.

Annem beni bağımsız bir kadın olarak yetiştirdi ve üç erkek kardeşim de bana ihtiyaçları olduğunu düşünse de, onlara ihtiyacım olmadığını göstermemi öğretti. Bu dünyada kendi yolumu çizmek istediğim ve ihtiyacım olan şey.

Sevilmek ve korunmak güzel, ama ikisi de boğucu olmamalı.

Neyse ki ailem sınırlarımı biliyor ve saygı duyuyor. Sadece arkadaşlarımdan da aynı sınırları anlamasını sağlamam gerekiyor.

Rem'in merdivenlerden aşağı indiğini izliyorum ve ağırlığı ve ahşabın yaşı nedeniyle her adımının gıcırdamasını duyuyorum. Bu evde yaşayan bir genç olarak geceleri gizlice dışarı çıkmanın mümkün olmadığını tahmin ediyorum. Tek kelime etmeden yanımdan geçip aşağıdaki odalara girip çıkıyor. Bana doğru geri dönerken kendinden memnun görünüyor.

"Her şey yolunda, artık keşfetmeye başlayabilirsin," diyor, telefonundaki bir şeye cevap verirken ve yanından geçmem için geri çekiliyor.

Bugün gerçekten çok meşgul.

Koridorun sağ tarafındaki ilk odaya giriyorum ve dekorasyonun olduğu döneme geri dönmüş gibi hissediyorum. Her yer renklerle dolu. Oyma ahşap ayakları ve koltuk ve sırt kısmında goblen kumaşı bulunan çok sayıda tekli ve çiftli koltukların bulunduğu geniş bir oturma odası var. Cam ve ahşaptan yapılmış sehpa ve yan masalar var; burada konuklara çaydanlıklar ve fincanlarla çay ikram edildiğini ve konukların keyifle çaylarını içtiğini hayal edebiliyorum. Duvara yaslanmış, koltuğunda yastıklı minder ve her iki ucunda çiçek desenli iki yastık bulunan bir pencere koltuğu var. Kendimi orada, iyi bir kitap, bir fincan çay ve çıtır çıtır yanan şömineyle kıvrılmış olarak hayal edebiliyorum; çok cazip. Her okuyucunun hayali.

Duvarlar armut yeşili ve zeminde eski görünümlü desenli bir halı var, lacivert renkte ve üzerinde farklı çiçekler var. Çok eski moda ama odaya yakışıyor.

"Görünüşe göre biri buraya renk kusmuş." Arkamdan gelen Rem'in sesi beni korkuttu ve küçük bir çığlık attım.

"Kes şunu. Eminim sahipleri eski bir dönemin geleneklerini korumaya çalışmışlardır. Sen dekorasyonda abartıyı sevmeyen bir adamsın diye, başkalarının çalışmalarını takdir edemeyeceğin anlamına gelmez," derken, içimden bu dekorasyonun kalenin ilk yıllarına uygun olabileceğini, ama tam olarak hedefi tutturdıklarını sanmadığımı düşünüyorum. Haklı, ama ona bunu itiraf etmeyeceğim.

"Peki, Nic bunu satın alırsa, Tori'nin kendini serbest bırakmasını görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim bundan daha kötüsünü yapamaz," diyor Rem, yanıma yaklaşarak, ve ben de dönüp onun yorumları için dostça koluna bir şaplak atmaktan kendimi alamıyorum.

"Ona, tasarım becerilerinin boktan bir seviye üstünde olduğunu düşündüğünü söyleyeceğim. Eminim bunu duymaktan çok memnun olacaktır." Arkamda güldüğünü duyarak odadan çıkıyorum, bunun Tori için boğaya kırmızı bayrak sallamak gibi olacağını çok iyi biliyorum. Bu yorum için onu öldürebilir. Beni işe almak istediğinde sergilediği davranıştan sonra, onun gözünde en alt sıradan çıkacak kadar puan kazanmıştı. Şansına, Flynn her zaman aptalca şeyler yapar ve bu da onu en sinir bozucu kişiler sıralamasında en altta tutar.

"Yukarıdaki yatak odalarına bir bakalım," diyorum merdivenlere doğru ilerlerken. Arkamda inlediğini duyuyorum, çünkü ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz, eminim. Birbirinden olabildiğince uzak olanları seçelim. Seçebileceğimiz otuz farklı oda varken, cazibeye kapılma riskine girmenin anlamı yok. Kuşkusuz, çoğu yaşanabilir durumda değil, ama bu noktada onlardan birini bile düşünebilirim.

Rem'in telefonunun, Nic için ayarladığı zil sesiyle çaldığını duyduğumda, daha azını beklememeliydim. Ne zaman geleceğimizi biliyordu ve her zamanki gibi sabırsızlanıyordu. Biraz klişe ama Men at Work'ün "Down Under" şarkısının sözleri telefonda çıkıp taş duvarlarda yankılanarak Nic'in aradığını duyuruyor. Kaçırdığım için hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem, ama görünüşe göre Nic, çocuklar ilk büyük otel satın alımlarını gerçekleştirdikleri gece karaokede bu şarkıyı berbat bir şekilde söylemiş. Nic'in bunu yapacağını hayal edemiyorum, ama insanlar çok fazla içtikten sonra neler yapabilecekleri şaşırtıcı.

Nic, tüm çocukların zil sesini buna ayarlamasından nefret ediyor ve onlar da değiştirmeye söz veriyorlar, ama şu ana kadar bu konuda başarılı olamadı.

"Cidden, beş dakikadır buradayım ve sen şimdiden beni arıyorsun." Rem'in sesi zaten sinirli geliyor, ama yüzündeki ifadeden

Nic'in üzerindeki baskıyı ve bunun patronu için ne kadar önemli olduğunu anladığını görebiliyorum.

Onları kendi hallerine bırakmaya karar verip, dik merdivenleri tırmanmaya başlıyorum. Merdivenler pek şık değil ve eminim ki burası Darby Oteli olduğunda, Tori'nin değiştireceği ilk şeylerden biri bu olacaktır. Büyük merdivenlerin, tepesinde sizi bekleyen zenginlik ve lüks hissi uyandıran bir yanı vardır. Ve Nic, misafirlerinin geldiklerinde tam da bu hissi yaşamalarını isteyecektir.

Sadece çantamı buraya taşımadan önce odalara bir göz atıp nasıl olduklarını görmek istiyorum. Ayrıca, çantama doğru yürümeye başlar başlamaz Rem bana kaşlarını çattı ve tek bir bakışla bana ne demek istediğini anlayabildim: *"Sakın ona dokunma."*

Odalar benzer büyüklükte ama hepsi farklı şekilde dekore edilmiş. Stil ve dekorasyon hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bunun Darby Hotel standartlarına uygun olmadığını ben bile anlayabiliyorum.

Koridorun sonunda girdiğim son kapı, duvarların yarısına kadar koyu renkli ahşap panellerle kaplı, lacivert kabartmalı duvar kağıtları ve odanın en dikkat çekici özelliği olan güzel, büyük, ahşap dört direkli bir yatakla dolu bir odaya açılıyor. Yatak, kalenin arkasındaki büyük ağaçlara bakan iki pencerenin karşısındaki duvara yaslanmış. Bu katta gördüğüm tüm odalar arasında, kalmak için seçeceğim oda budur. Sıcak, davetkar ve evin erkeği için tasarlanmış olduğunu hayal edebileceğim eski dünya lüksünü yansıtıyor. Erkeksi ama aksesuarlarıyla yumuşak bir havası da var.

Yatağın yanındaki duvarda, sandalyede oturan bir kadının arkasında duran bir adamın büyük bir resmi var. Adam takım elbise giymiş, kadın ise uzun kollu, boynuna kadar düğmeli uzun bir elbise giymiş. Birlikte olduklarını gösteren tek işaret, adamın kadının omzuna sahiplenici bir şekilde koyduğu eli. Ancak ikisinin de yüzleri stoik ve herhangi bir duygu belirtisi yok. Aslında, adam suratsız görünüyor ve burada durup sanat eseri için poz vermek zorunda kaldığı için huysuz gibi duruyor.

Bu eserin, tahminimce 1700'lerin sonu ile 1800'lerin başında yaşamış sanatçılar tarafından yapıldığını düşünüyorum. Eğer ikisi gülümseseydi ya da kadın adama sevgi ve hayranlıkla bakıyor olsaydı, resim daha iyi olurdu.

Hiçbir şey söylemeden her şeyi anlatan o bakış. Onlar yakınınızdayken nefes alamazsınız, ama vücudunuz onlara yaklaşımdan kendini alamaz.

Bu ifade, evrenin sizin için sakladığı o kişiyi bulduğunuzda, bütünleştiğinizi gösteriyor. O kişi, her yönüyle ihtiyaçlarınızı karşılıyor. Vücudumdan bir titreme geçiyor ve ne olduğuna odaklanamıyorum, kollarım içgüdüsel olarak vücudumu sarıyor, zihnim tablodaki bu ikiliye odaklanmışken sıkıca sarılıyorum.

Onu sevmiş miydi?

O zamanlar çoğu gibi bu da görücü usulü bir evlilik miydi?

Yoksa tanıdığım birkaç zengin adam gibi bir alfa erkek miydi? Aslında, özellikle bir tanesi, biz gelir gelmez patronuyla onu sıkıştırdığı için onunla ateşli bir tartışmaya girmek üzereyken onu aşağıda bıraktım. Rem sık sık düşüncelere dalar ve evindeki ofisine çekilir. Bunun işle mi yoksa başka bir şeyle mi ilgili olduğunu asla anlayamam. Bazı geceler akşam yemeğinden sonra, ter içinde eve gelip duş alıp yatmaya çekildiği için, spor salonuna gittiğini düşünüyorum. Egzersizden sonra yorgun olduğuna şüphem yok, çünkü onun gibi görünen, kaslı bir erkek, çok çalışıyor olmalı. O kadar mükemmel bir vücuda sahip ki, göğsü sanki bir heykeltıraş tarafından herkesin hayranlığı için yontulmuş gibi görünüyor.

Aman Tanrım, benim neyim var böyle?

Neden, neredeyse hiç ten görünüyor olmayan eski bir sanat eserine bakmaktan, Rem'in vücudunu hayal etmeye ve şu anda kesinlikle hissetmemem gereken yüksek bir uyarılma durumuna girmeye başladım? Özellikle de önümüzdeki üç gece bu adamla bir kalede, baş başa uyuyacakken.

Odanın kapısına doğru gelen ayak seslerini duyunca, aynı titreme tekrar vücudumu sarar ve buradan çıkıp kendimi bir şeyle meşgul etmem gerektiğini bilirim... evet, beynimin çok detaylı bir şekilde düşündüğü şeyden başka bir şeyle.

Koridorda Rem ile karşılaştığımda, onun çoktan iş moduna geçtiğini görebiliyorum. Nic ile yaptığı telefon görüşmesi, onun neden burada olduğumuza odaklanmasını sağlamış.

"Kusura bakma. Herkes, bu kaleyi almazsa kibirli patronun öleceğini düşünebilir. Muhtemelen parayla büyümemiş olması onun için şans, çünkü büyük olasılıkla şımarık bir zengin çocuk olurdu ve istediğini talep ederdi." Yukarıya çıkardığı valizimi elinde tutuyorum.

"Bunu yüzüne söylemeye cesaretin var mı?" Onun vereceği tepkiyi düşünerek gülüyorum.

"Az önce söyledim ama o kadar açıkça değil. Oda seçtin mi?"

Ŗu anda tek dŖŖŖndŖğŖm Ŗey, onu tam da doğru yerlerden saran, mŖkemmek kesimli lacivert gŖmleđin altındaki karın kasları olduğu için dŖzgŖn dŖŖŖnemiyorum.

Bu dŖŖŖnceyi kafamdan silmek için çok fazla.

"Evet, koridorun sonundaki lacivert olan oda olur." Rem, sanki tek gŖrevi çantamı almak ve yapması gereken iŖe koyulmakmıŖ gibi yanımdan geçip gitti.

Ben bulunduğum yerden hareket etmeye fırsat bulamadan, geri dŖnŖp merdivenlerin en ŖstŖndeki, sanki tek boynuzlu atın içine gŖkkuŖađı osurduğu gibi gŖrŖnen odayı alacağını mırıldanmaya baŖladı. GŖlmemeye alıŖıyorum, ama kesin olarak bildiğim bir Ŗey var ki, bu mŖkemmek bir Ŗeim ŖnkŖ benden olabildiğince uzak. Muhtemelen kimse onu geçip bana ulaŖamayacađı için mŖkemmek olduğunu dŖŖŖnŖyor, her zaman tetikte.

Onu koridorda takip ediyorum, ben merdivenlerin tepesine ulaŖtıđımda o çantasıyla merdivenlerden yukarı çıkıyor. Onun geçmesi için kenara çekiliyorum, o da arkamdan merdivenlerden çok hızlı bir Ŗekilde aŖađı iniyor.

"ŖzgŖnŖm Elouise, iŖe gitmem gerek. Arabayı alıp Ŗehre gidip etrafa bakmak ister misin, belki Ŗđleden sonra atıŖtırmalık bir Ŗeyler alırsın? AkŖam yemeği için bir restoran var mı bak, o zamana kadar iŖimi bitirip Nic'e rapor vereceğim ve o da beni rahat bırakacak." Rem, havaalanından aldığımız Audi'nin anahtarlarını uzatır.

"Vay canına, artık arabada Blaise gibi değerli bir yŖk taŖımadıđım için bana araba kullanma gŖveni veriliyor." Fikrini deđerŖtirmeden Ŗnce anahtarları elinden alıyorum. Rem'in yanına taŖındıđımdan beri kendi ŖofŖrŖm olduğu için araba kullanmadım. En azından onun gŖzŖnde buna gerek yoktu.

"Fazla zorlama El, sen de onun kadar benim için değerlisin. Yollarda dikkatli ol, onları bilmiyorsun ve yakında hava kararmaya baŖlayacak." Kollarını kavuŖturmuŖ ve yŖzŖnde sert bir ifadeyle beni dinlediğimden emin olmak istiyor.

"Tamam baba, sanırım sorun olmaz. GPS denen bir Ŗey var, kaybolmamı engelleyecek ve karanlıkta yolu gŖrmemi sağlayacak ıŖıklar var." Ağzımı açar açmaz, zaten sinirli olan babamı daha da kızdırdığımı biliyordum.

Aramızdaki Ŗ adımı birden atlayarak Rem o kadar yaklaŖır ki, biraz geri çekilip kendime yer açmak için adım attığımda sırtım duvara çarpar ve yŖzŖ o kadar yakındır ki, bunu duyduğumdan emin olmak için bana doğru eğilir.

"Senden yaşça büyük olabilirim, ama asla baban olmayacağım. Çünkü bir baba, sana gerçekten... pis... şeyler... yaparken, seni çıplak ve dört direkli yatağına bağlı olarak hayal etmemeli." Onun söylediklerini sindiremeden, Rem benden uzaklaşmaya başlıyor, uzaklaşmak üzere.

Vücudum duvardan kayıp yere çökmek isterken, nefes almaya devam etmek için havayı yutuyorum. Ama flört etmeme konusunda anlaşımsken, böyle saçma sapan şeyler söyleyebileceğini düşünmesine izin veremem. Dürüst olmak gerekirse, bu flört etmekten çok daha fazlasıydı; bana o yatakta benimle sevişmek istediğini açıkça söylüyordu ve bunun olmasına izin veremem.

"Bu senin sapıklığın olabilir, ama benim değil." Bunun yerine, ateşe körükle gidiyorum.

"Öyleyse söyle bakalım El, senin fantezilerin neler?" Bana yaklaşmak üzereydi, ama o yapamadan panikleyip ön kapıya doğru koştum.

"Senin bilmen gereken bir şey değil. Ben gidiyorum." Ayaklarım beni olabildiğince hızlı arabaya taşırken omzumun üzerinden el sallıyorum. Utançtan yanaklarım pembeye dönüyor çünkü benim bir fetişim olup olmadığını bile bilmiyorum. Rem hayatıma girmeden önce, ben misyoner bir kızdım ve tek bildiğim seks türü buydu. Ama o gece beni masasına eğdiği an, kesinlikle alışabileceğim bir şeydi.

Şehre doğru sürerken, Rem'in vücudumu tahrip ederken o yatağına bağlı olduğumu hayal ettiğim tüm görüntülerle zihnim çılgına dönüyor. Oradan yeterince hızlı çıkamadım ve onun ne kadar tahrik olduğumu görmesini engelleyemedim. Belki de buradaki eski dükkanlardan birine gidip, Londra'ya dönene kadar takıp anahtarını atabileceğim eski moda bir iffet kemeri satıp satmadıklarını sormalıyım. Çünkü şu anda, burada olduğumuz sürece seks yapmama anlaşmamızı bozmamızı engelleyecek tek şey bu geliyor aklıma. Ama Rem'i tanıyorsam, bir yolunu bulup bunu bozacaktır. O, bir şeyi istediğinde onu hiçbir şeyin durduramayacağı türden bir adam gibi geliyor bana. Kötü anlamda değil, ama dizlerimi titretip iç çamaşırımı ıslatan güçlü bir cinsel çekiciliği var.

Keşke Blaise burada olsaydı. O, Rem ile aramızda kıvılcımlar çakmaya başladığında, bu kıvılcımları söndürmek için mükemmel bir ıslak battaniye. Sally, Blaise'in Broderick ile mutlu bir şekilde oynadığı fotoğrafları içeren birkaç mesaj gönderdi. Küçük şişkin gözlerinden soğuk algınlığı olduğunu anlayabiliyorsunuz, ama iyi görünüyor ve bizi hiç özlemiyor. Keşke Tori, Sally'yi bebek bakıcılığı yapmaya ikna ederek, Rem ile beni ne kadar zor bir duruma soktuğunu bilseydi.

Hayatım ne kadar da karışık.

Hayalimdeki hayatı yaşamalıyım, sevimli bir çocukla bütün gün geçirmek için milyonlarca pound almalı, şoförümle gezmeli ve Rem'in evinin ve yaşam tarzının tüm lükslerinden yararlanmalıyım. Ama bunun yerine, atlamalı mıyım, atlarsam ne zaman atlamalıyım diye bilemediğim bir duyguya kapılmış durumdayım. Yoksa en bariz ve mantıklı seçeneği seçip uçurumun kenarından uzaklaşmalı mıyım, hatta daha iyisi, dönüp kaçmalı mıyım?

Park yerine girerken, birkaç dakika yürüyüp ciğerlerime İskoçya'nın serin havasını çekmem gerektiğini hissediyorum. Kafamı her şeyden arındırmak için... şey, her şeyden değil, sadece ondan. Sürekli düşüncelerimi işgal eden melankolik İngiliz adamdan.

Sakin kafam, cebimdeki telefonum bir mesajla titrediğinde bir saat sürer.

Rem: Hemen buraya gelmen lazım!

Rem: Az önce bulduğum şeye asla inanmayacaksın.

Aklım elbette en kötü sonuca varıyor.

Elouise: Eğer bir cesetse, Londra'da görüşürüz.

Çünkü böyle bir şeyle başa çıkmak için yeterince para almıyorum.

Rem: Öyle değil. Hemen buraya gel.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan kurtulamıyorum. Ama Rem, Tori gibi drama kraliçesi biri değildir, bu yüzden beni kaleye geri çağırması, bir şeylerden çok korktuğunu gösteriyor.

Elouise: Yoldayım, ama buna değse iyi olur.

Rem: Hmmm, bunu sen karar ver...

Harika, Şimdi hem meraklandım hem de endişelendim.

Ama her halükarda, hayatımdaki en büyük sorunumdan ve aynı zamanda en büyük arzumdan yeterince uzak olmayan o dört duvarın içine geri dönüyorum.

On Üçüncü Bölüm

REMINGTON

Elouise'in yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum.

Ben güçlü bir adamım ve bir şeye kafamı taktığımda, çok inatçı olabilirim. Ama bu, bir şeyi istediğimde de geçerli, ondan da uzaklaşmam. Ya da daha doğrusu, ondan!

Onu çok istiyorum ve gerçek El'i tanıdıkça ondan uzak durmak gittikçe zorlaşıyor.

Onunla ilgili ilk izlenimim, yüzlerce tanımadığı insanın olduğu bir sosyal etkinliğe ilk kez katıldığında olduğu gibi, kendini aşan bir durumda biraz özgüven eksikliği olan utangaç bir kadın olduğu yönündeydi. Züppe zengin sosyete kadınları ona ait olmadığı gibi bakıyorlar, ama elbette, o güzel ağzını açıp zeka ve nezaketle konuşmaya başlar başlamaz onların yanıldıklarını kanıtlıyor. Ama sadece bizim grubumuz varken, güzel kişiliği gerçekten parlamaya başladı ve aslında dünyaya daha fazla göstermesi gereken bir ışıltı var içinde. Blaise ile birlikteyken bunu her zaman görüyorum ve okulda sınıfında da aynı olduğunu tahmin edebiliyorum, ama tanıdık olmayan bir ortamda bu ışıltıyı biraz bastırdığını hissediyorum. Artık onun tanıdık olmayan ortamında olmadığım için mutluyum.

Hayatımın her alanında kendimi çok iyi kontrol ederim, ama nedense o, daha önce hiç mücadele etmediğim şekillerde gücümü zayıflatıyor.

Bu Elouise transından çıkıp Nic için yapmam gerekeni yapmam gerekiyor, ya da daha basitçe söylemek gerekirse, sadece işimi yapmam gerekiyor.

En azından beni bir süreliğine burada yalnız bıraktı, böylece burayı incelemek için konsantre olabilirim. Onun tek başına köye gitmesine pek sıcak bakmıyordum, ama onun benim olmadan da bu dünyada gayet iyi idare edebilen

benim olmadan da bu dünyada gayet iyi hayatta kalabilen yetişkin bir kadın olduğunu hatırlamam gerekiyor. Kabul etmek istediğim bir kavram değil, ama şimdilik başka seçeneğim yok.

Zamanımı ayırarak, odadan odaya geçip fotoğraflar çekiyor ve yapıyı inceliyorum. Restore edilmiş tüm odalar aslında iyi durumda. Estetik açıdan berbat görünüyorlar, ama bina iyi durumda ve Tori'nin tasarım sihrini kullanarak her şeyi daha iyi hale getirmesi için sağlam bir temel oluşturuyor.

Zemin kattaki ana koridordan çıkan küçük koridorun sonunda, evi henüz restorasyon yapılmamış alandan ayırmak için yerleştirilmiş bir kapı var. Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum, ama emin olduğum bir şey var, burası karanlık, kirli ve muhtemelen içinde bir şey ölmüş gibi kokacak.

Doğru anahtarı bulup kapıyı açtığımda, kapı gıcırdadı ve uzun zamandır açılmadığından şüpheleniyorum. Önceki sahibinin çocukları bu civarda yaşamıyor ve anahtarları benim için emlakçıya bırakmışlar. İhtiyacım olursa diye yanıma aldığım el fenerini kullanarak, bu kattaki diğer odalar gibi, sadece kötü durumda olan odaları incelemeye başladım. Bazıları diğerlerinden daha büyük. Daha büyük olanlar resepsiyon veya konferans salonu olarak kullanılabilir, ya da belki de içinde banyo bulunan lüks odalar olarak. Bu benim sorunum değil, ama sınırlı stil yeteneğimle bile potansiyeli görebiliyorum. Ayrıca, binanın tarihi doğasına zarar vermeden teknoloji ve güvenlik önlemleri kurulabileceğini de görebiliyorum.

Koridorun sonunda, son kapı beni otelin catering ihtiyaçlarını karşılamak için kolayca uyarlanabilecek gibi görünen devasa bir ticari mutfığa götürüyor. Tori'nin burada düğünler düzenlemek istediğini biliyorum ve burası, büyüleyici klasik atmosferi ve düğün fotoğrafları için harika seçenekleriyle bunun için mükemmel bir yer olurdu. Bir şeye bakarken fotoğrafçılık hobim her zaman aklımda oluyor, elimde değil. Ancak buradaki elektrik tesisatı, modern cihazlar ve güç devrelerinde oluşacak voltaj düşüşü için standartlara uygun hale getirilmek üzere epey bir çalışma gerektirebilir.

Telefonuma, yeniden kablolama yapmamız gerekeceğini not ediyorum. Bunu zaten tahmin ediyorduk, ancak geçmiş deneyimlerimizden biliyoruz ki bu çok pahalı bir iş. Bu kadar eski bir binanın güvenli kablolaması olması imkansız, bugünün teknolojik ihtiyaçları için gereken gücü karşılayabilmesi ise hiç mümkün değil.

Telefonumla daha fazla fotoğraf çekerken, binanın büyük, kalın ahşap arka kapısının sağındaki son kapıya ulaşıyorum. Kapı sıkışmış ama omzumla hafifçe iterek açabiliyorum ve kapı tamamen karanlığa açılıyor. El fenerim, bodrum katına inen merdivenleri aydınlatıyor, ya da bu bir kalede zindan mı denmeli?

El ile buraya geldiğimi anladığım anda aklıma gelen düşünceye gülümsüyorum. Burası benim için uyumak için daha güvenli olacağını düşündüğüm yerd, ama burada gereğinden fazla bir dakika daha geçirmek istemem. Bu kalede yaşam boyunca burada neler yaşandığını bilmiyorum, ama bilmek de istemiyorum.

Neyse ki, burayı temizlemek ve gerekli işleri yapmak için müteahhitlere ödeme yapacağız. Ancak gördüğüm kadarıyla tavan, üst katta ihtiyaç duyacağımız kabloları ve telleri gizleyerek kullanabileceğimiz kadar yüksek. Nic ve Flynn'i tanıyorsam, burası onlar için soğuk ve nemli, yani onların deyimiyle şarap saklamak için mükemmel bir sıcaklıkta, mükemmel bir şarap mahzeni olacak. Avrupa'daki birçok eski binada görülen özelliklerden biri, genellikle bir tür yer altı alanının olması ve bu alanın önceki sahibi veya biz satın aldıktan sonra şarap mahzenine dönüştürülmüş olmasıdır. Otellerimize çeken müşteri kitlesi, paralı ve lüksü seven insanlardır. Bu nedenle, iyi yemek ve pahalı, kaliteli şaraplar beklerler.

Buradaki odaların çoğu, ya kapısı olan çıplak taş tuğla duvarlardan oluşuyor ve bu kapıların çoğu kırık, ya da bazıları hala demir parmaklıklara sahip. Açıkçası, tarihin bir döneminde bu odalar pek de iyi amaçlarla kullanılmamış. Odanın arkasındaki son kapı kilitli, ama bir parçası düşmüş ve kapıda içeriği görebileceğim kadar büyük bir delik bırakmış.

"Vay canına." Şaşkın bir fısıltı ağızımdan dökülüyor, çenem açık, gözlerimi kırıştırtarak gördüğümün düşündüğüm şey olup olmadığını kontrol ediyorum.

Bütün binada, bu oda muhtemelen en modern ve en yeni durumda olan oda. Odanın içine girip bunu kontrol etmem gerekiyor.

Anahtarlıkta bulunan anahtarları tek tek deniyorum, ama hiçbirisi bu kilide uymuyor. Belki anahtar burada bir yerde saklıdır. Filmlerde gördüğümüz gibi gizli bir yer olup olmadığını görmek için tuğlaları yokluyorum, ama her şey sağlam görünüyor ve sahte tuğla olma ihtimali yok.

Bunun henüz bizim binamız olmadığını ve herhangi bir hasara yol açmamam gerektiğini biliyorum, ama Nic'i tanıdığım kadarıyla, bu iş çoktan bitmiş durumda.

Yakında karısı olacak kadına bir kale vermek istiyor, o da bunu yapacak. Ayrıca, bir kapının zarar görmesi önemli değil, eğer önemliyse, tamir masraflarını kendim öderim.

Kapıdaki delik, panelin ortasındaki üst kısımda. Avucumun alt kısmıyla sertçe bastırınca, biraz daha aşağıya doğru çatlamaya başlıyor. Ne kadar sert itersem, çatlak o kadar aşağı iner, sonunda daha fazla ahşap kırılır ve odaya düşer. Kolumu sokup kolun arkasına ulaşabileceğim kadar büyük bir boşluk açılır ve içten kilidi açarım. Kolumu geri çekerken, pürüzlü kenar gömleğime takılır ve pamuk yırtılır, pazımın yan tarafında keskin bir acı hissederim.

"Lanet olsun." Nazikçe yapmaya çalışırken sabrımı yitiriyorum ve kolumdan sıcak kanın akmaya başladığını hissedince kolumu çekiyorum.

Gömleğimi çıkarıp, temiz tarafı dışa gelecek şekilde ters çevirip koluma sararak kanamanın durmasını ve mümkün olduğunca temiz kalmasını sağlıyorum. Bu karanlık yerde kim bilir ne tür mikroplar vardır. Sonunda, beni çok meraklandıran odanın kapısını açtım. El fenerini etrafa tutarak ışık anahtarını buldum, ama açıp kapattığımda hiçbir şey olmadı. Oda bir süredir kullanılmadığı için kablolar muhtemelen fareler tarafından kemirilmişti.

Odaya adımımı attığım anda, şüphelerim doğrulanır. Ama görmem gerekenlerden çok daha fazlası vardır.

"Sanırım bu günlerde yaşın önemi yok." Odanın içinde, koyu bordo renkli duvarlarda gururla asılı duran çerçeveli fotoğraflara bakıyorum. Bunların, ölmeden önce kaleyi çocuklarına miras bırakan yaşlı çiftin fotoğrafları olduğunu tahmin ediyorum. Bu oda, çocukların mülkle ilgilenmek istememelerinin nedeni olabilir ve onları suçlayamam. Ben de ailemi o şekilde görmek isteyeceğimi sanmıyorum; onların seks yaptığını bilmekle, ne tür seks yaptıklarını görmek çok farklı şeyler.

Köşede St Andrews haçı gibi bir şey var ve yanında bir şaplak bankı. Ne işe yaradığını bilmediğim başka bir alet de, bir kişiyi tavandan asmak için kullanılıyor gibi görünüyor. Duvar boyunca, içinde çok sayıda kırbaç, kürek ve kamçı bulunan bir raf var ve yanında, başlığına kayışlar takılı büyük bir yatak var. Son olarak, odanın ortasında, partnerinizle gerçekten harika vakit geçirmek için mükemmel bir pozisyon sağlayacak gibi görünen bir salıncak var.

Vay canına, bu çok fazla ve burayı kurarken birkaç odayı birleştirmek için birkaç duvarı yıkmışlar.

Cebimden telefonumu çıkarırım, sinyal alamıyorum, bu yüzden arkadaşlara göndermem gereken fotoğrafları çekiyorum ama duvardaki fotoğrafların fotoğraflarda görünmediğinden emin oluyorum; onlar benim paylaşabileceğim fotoğraflar değil. Yukarı çıkarken kolum daha fazla ağrımaya başladı ve El'i buraya çağırıp bana bakmasını istemem gerektiğini biliyorum, ama onu korkutmak istemiyorum. Bu yüzden, ona burada olmasına ihtiyacım olan nedenin bir kısmını mesajla bildiriyorum. Birinin tanışım olması gerekiyor.

Çünkü bu eski kalenin bodrumunda modern bir seks odası olduğunu kimse bana inanmayacak. Duvarlarda, çeşitli cinsel pozisyonlarda, belki elli yaşlarında birkaç çıplak insanın çıplak fotoğrafları ve aynı çiftin yetmişli yaşlarında çekilmiş bir fotoğrafı var. Yatakta üzerlerine siyah tüylü bir battaniye örtülmüş, omuzlarından yukarısı çıplak bir selfie var ve kadın adamın omzuna yaslanmış, sevgiyle onun gözlerine bakıyor, adam da kadının gözlerine. Fotoğraf çerçevelenmiş ve odanın köşesindeki masanın üzerine, yanında bir mumla birlikte yerleştirilmiş. Fotoğraf sanatını seven biri olarak, fotoğrafların zevkli ve sanatsal olduğunu söyleyebilirim, ama kesinlikle beklediğim gibi değil.

Binanın ana bölümüne geri dönüp, kalenin restore edilmiş kısmında zemin katta bulunan küçük mutfakı buluyorum ve tüm dolapları tıbbi malzeme için kontrol ediyorum. Ama birkaç kutu domates ve biraz kuru makarna, bir kutu çay poşeti, birkaç şeker paketi ve garip bir şekilde üzerinde etiket olmayan bir şişe yağ dışında hiçbir şey yok. Aklım, bu yağın bu evde ne için kullanıldığı konusunda gitmemesi gereken yerlere gidiyor, ama kesinlikle mutfakta olmamalı.

Nic'in ev sahiplerinin ne kadar zaman önce öldüğünü söylediğini hatırlamıyorum, sadece birbirlerinden dört ay arayla öldüklerini biliyorum. Tuhaf ama bir bakıma sevimli, sanırım. Tori toplantıda bunun ne kadar romantik olduğunu anlatıp durdu, ama cidden, ölümden nasıl romantizm bulabilirsin ki? Sanırım bu kadınlara özgü bir şey olmalı, çünkü Tori ve El'in konuşmalarını dinlediğimde, kafalarına koydukları her şeyde romantizm bulabiliyorlar.

El'in kolumu tedavi etmesini beklememin daha iyi olacağına karar vererek, binanın etrafında yürüyüşe çıkıp bahçeleri incelemeye başlıyorum. Bina bakımsız kalmış, ama berbat dekorasyonu ve zindandaki o oda dışında, bu eski yer bana giderek daha çok hoş gelmeye başlıyor. Seks odalarına veya kulüplere karşı bir şeyim yok, ama bu benim tarzım değil.

Hayatımı insanları, özellikle de değer verdiğim insanları korumakla geçiriyorum. Onları herhangi bir şekilde incitmek, hoşlarına gitse bile, benim için daha zor bir şey düşünemiyorum. Bu benim doğamda yok. Ve bu, Cherie ile yaptıklarımla ilgili en büyük çatışmam.

Aniden, alt kattaki Saint Andrew's haçında duran El'in görüntüsü, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Onunla oynamakla, onu yatağa bağlayıp en yoğun orgazmları yaşatmakla, onu haça bağlayıp kırbaçlamak arasında bir fark var.

Herkesin kendi tercihi, diyorum.

Bayraklarının Saint Andrew's haçı olduğu İskoçya'da, bu İskoçların ülkelerine olan sevgilerini yeni bir seviyeye taşıması beni güldürüyor.

Kolum şimdi zonkluyor ve ellerim temiz ve doğru ilk yardım malzemelerim olsaydı, şimdiye kadar düzeltmiş olurum, ama bunun yerine, evin ön odasında, ağaçlıklı girişten arabanın görünmesini bekliyorum. Sonunda, araba yolunda çakılların üzerinde lastiklerin çıtırtısını duyuyorum, istediğimden daha hızlı. Daha dikkatli sürmesi gerekiyor, ona bir şey olmasını istemiyorum. Elouise'den on iki ay uzak kalmak zorunda kalmanın ve daha başlamadan onun benden alınmasının yarattığı hayal kırıklığını atlatmak için Cherie'nin beni dövmesine izin vermedim. Sanırım bunun sonunda, hayatımın performansı ile bir Akademi Ödülü almam gerekecek. Elouise'e aşık olmadığımı, kendim dahil herkesi kandırıyorum.

Araba önümde durdu ve El arabadan atlayarak benim durduğum yere koştu.

"İşte bu yüzden sana bir şoför tuttum." Onu beklemekten duyduğum hayal kırıklığı, onun ani frenle duruşuna karşı öfkeye dönüşüyor.

"Rem, koluna ne yaptın sen?" Elleri üzerimde ve sanki ölüyormuşum gibi bana bakıyor, oysa sadece bir sıyrık, kan yüzünden daha kötü görünüyor. "Dur, az önce sürüşüm hakkında ne dedin?" Sanki duydukları, gördüklerine tepki veren beynine ulaşmış gibi.

"Hiçbir şey," diye homurdandım, şu anda tartışmaya girmek istemiyordum

"Ne

"Hmmm." Gözlerini devirdi. "Şimdi konuşmaya başla, ne oldu?"

yapa

yım?

"

"İyiyim, sadece küçük bir kesik var, temizleyip sargı yapman gerekiyor, eğer kullanabileceğimiz bir şey varsa. Ellerim kirli olduğu için yapamadım ve bu binada bugün ne tür eski mikroplara dokunduğumu Tanrı bilir, ellerimi sterilize edecek bir şey bulamıyorum."

Kolumun şu anda ağrımından, kesiklerin büyüklüğü hakkında doğruyu söylemiyor olabilirim. Ya düşündüğümde daha derin kesmişim ya da kesikte hala pürüzlü kapıdan bir parça tahta var. Hangisi olursa olsun, El'e düzeltmesini söyleyeceğim ve günümüze devam edebileceğiz. Hastanede saatlerce bekleyip, tek bir dikiş ya da kelebek şeklinde bir bandaj gerektiren zavallı bir korkak gibi bana bakmalarını beklemeye niyetim yok.

"İçeri girip bavulumdaki küçük ilk yardım çantamda ne bulabileceğime bakalım." Kolumu belime doladı. "Yardıma ihtiyacın var mı, başın dönüyor mu?"

"Ben işe yaramaz değilim. Sadece bir çizik. Yürü," diye bağıryorum, kapıyı işaret ederek. Gereğinden fazla sert davrandığımı biliyorum, ama onun çocuklarından biri gibi muamele görmek istemiyorum.

Bana öfkeyle bakarak, bana başka bir şey söylemeden dönüp tek başına içeri girer. İkimiz de antreye girdiğimizde, oturma odasındaki ilk sandalyeyi gösterir ve bana bakar. "Otur." Ve bununla birlikte, merdivenleri ikişer ikişer çıkar.

"Sadece lanet bir çizik," diye merdivenlere doğru bağıryorum ama yine de ayaklarım oturma odasına doğru ilerliyor ve o odaya geri geldiğinde kığım koltuğa oturmuş durumda. Tıpkı bana söylediği gibi.

"O zaman neden hiçbir şey yokmuş gibi huysuz bir ayı gibi davranıyorsun?" Küçük siyah kare çantayı açıp, onu açarak kucağıma koyar ve yaralı kolumun yanına, sol tarafıma oturur.

"Lanet olsun kadın, neden yanında tam donanımlı bir hastane sınıfı ilk yardım çantası taşıdığın konusunda endişelenmeli miyim? O kadar sakar mısın ki sürekli bu boklara ihtiyacın var?"

"Bu hakaret için sana hemen yumruk atmalıyım, ama başka bir yerini incitmek istemiyorum. Burada beceriksiz olan kim, hmm? Bilgin olsun, Blaise'in gelmeyeceğini öğrenmeden önce onun için hazırlamıştım. Şimdi ben bunu düzeltirken sen sus." Gömleğimi pazımdan çıkarmaya başladı ve komik olan şey, koluma bakmasına rağmen gözleri sürekli yana kayarak çıplak göğsüme bakıyordu. Aslında onunla meşgul olduğum için

gömleksiz olduğumu unutmuştum çünkü aklım tamamen onda idi. Beni hem sinirlendiren hem de kanımı kaynatıyor.

"Senin yumruğunun bana zarar vereceğini sanmıyorum." Ama endişelenmem gereken yumruk değildi. "Siktir, dikkat et." O, hiç umursamadan gömleğimi yırtarken dişlerimi sıkıyorum.

"Sık dişini, sert çocuk," diye karşılık verdi, yaraya bakarken küçük steril mendil poşetini yırtıp açtı. Alkol mendiliyle silmeye devam ederken, yumruğumu sıkamak zorunda kaldım, çünkü çok acıtıyordu.

"Bunun küçük bir çizik olduğunu düşünmüyorum, Rem." Eminim ki bu, beni azarladığı öğretilen sesidir.

Yüzündeki ifade, benden memnun olmadığını gösteriyor ve koluma sert bir şekilde müdahale etmesi de aynı şeyi gösteriyor.

"Hala nasıl olduğunu söylemedin." Kesik yerine yeni ve pek de nazik olmayan bir şekilde mendille silmesi, yarayı tekrar kanatıyor. "Ve dikiş atılması gerekip gerekmediğini kontrol etmek için hastaneye gidersek daha mutlu olurum. Bana o gazlı bezi ver." Mary Poppins ilk yardım çantasındaki bir paketi işaret ediyor.

"Söylersem bana inanmazsın, ve hayatta olmaz. Hastaneye gitmeyeceğim. Sadece yarayı sar," diye homurdanıyorum, o da kanı durdurmak için gazlı bezi bastırıp üzerine yapışkan bant yapııştırıyor.

"En son ne zaman tetanos aşısı oldun?" diye bana ters ters sorar.

"İki yıl önce. Bir şeyim yok." Detayları hatırlamakta iyiyimdir.

"Peki." Kolumdan uzaklaşır. "Sen inatçı bir pisliksin, değil mi?" Kucağımdan çantayı alıp yakındaki masaya koyar, yerden gömleğimi alır ve ayağa kalktığımda göğsüme fırlatır.

"Bunu anlaman bu kadar uzun sürdüyse, sana yavaş öğrenen diyebilirim." Yara halledildi ve El yanıma döndü, sonunda biraz daha rahatlamış hissediyorum. Onun tek başına köye gitmesini önermekten nefret ettim, ama burada olduğumuz sürece onu yirmi dört saat yanımda tutamam. Yapmam gereken işler var ve bunu denersen beni öldürür.

"Bu konuda şaka yapmaya bile kalkışma. Neden sert adam olmaya çalışıyorsun? Ya enfeksiyon kaparsan? Ya da kan zehirlenmesi olursa? Hmmm?" Hala bana kızgın ve muayene ettirmedığım için beni azarlamaya çalışırken ellerini beline koymuş.

"Bunu yaparken ne kadar sevimli olduğunu biliyor musun?" Ona doğru bir adım attım, ama o benden uzaklaşmak için çoktan geriye doğru adım atmıştı.

"Hayır, hayır, hayır. Bunu söyleyemezsin." Ve onun öfkesini kıldığını görebiliyorum, ve aramızdaki bulanık sulara ayaklarımızı daldırdığımızda gözlerinde parıldayan o ışıltı var.

"Neden olmasın, sadece gerçeği söylüyorum." Bu sefer daha büyük bir adım atıyorum.

"Çünkü bir kuralımız var. Flört etmek yok, ve sen bugün bunu iki kez çiğnedin!" Güçlü görünmeye çalışırken, ileri uzanıp parmağını göğsüme batırarak kendini ifade etmeye çalıştığı anda zayıfladığını görebiliyorum.

"Üçüncü seferde şans gelir derler." Kirli ellerimi ona değdirmek istemediğim için ön kolumu onun kolunun üzerine koyuyorum. Bu, elinin karın kaslarıma yapışmasına ve onu bana doğru çekmeme neden oluyor. Vücuduma yaslanırken kulağına fısıldıyorum, "Az önce beni gözlerinle becerirken tenimin nasıl bir his olduğunu hatırlıyor muydun?"

Nefesinin kesilmesi, bütün gün duyduğum en güzel ses. Ama bununla yetinmiyorum. "Çünkü senin her santimini hatırlıyorum, baştan çıkarıcı dokunuşunu, cezbedici kokunu ve dilimde asla unutamayacağım tadını." Nefesi yüksek ve hızlı. Ama geri çekilip onu nefes nefese bırakmam gerektiğini biliyorum, sadece kaçırdıklarını düşünmesini istiyorum. Çünkü hala beni hayal ederken, o güzel beyninde başka bir erkeği düşünecek yer bulmasına izin vermem mümkün değil.

Dudaklarımı yanağına kaydırıp onu nazıkçe öpüyorum. "Hemşirem olduğun için teşekkürler." Sonra elini bırakıp ondan uzaklaşıyorum.

Evet, tam da görmek istediğim gibi görünüyor. Kızarmış ve mantıklı düşünemeyecek durumda. Bu sadece birkaç dakika sürecektir, ama alabileceğim her anın tadını çıkaracağım.

Ona kendi ilacını tattırma zamanı.

"Şimdi, otur ve kıpırdama." Onu kirli ellerimle dokunmadan yakındaki sandalyeye oturtmayı başardım. "Sadece ellerimi yıkayıp temiz bir gömlek alacağım."

Ağzını açıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Bana kızgın olduğunu unutmuş, yani işim bitti.

Fazla vaktim olmadığını ve birkaç dakika içinde o koltuktan kalkacağını bildiğim için odama koşar, çantamdan tuvalet malzemelerimi çıkarır, sabunumu bulur ve ellerimi yıkamakla kalmaz, üzerlerindeki tüm mikropları temizlemek için ellerimi ölesiye ovuştururum. Temiz olmadan

Elouise'e dokunmak istemiyorum ve işler bu şekilde giderse, burada olduğumuz sürece ellerimi kendime saklayabilirsem bu bir mucize olur.

Odanın dışına koşarken çantamdan başka bir uzun kollu gömlek çıkarırım ve onun aşağıda kendi kendine konuştuğunu duyarım.

Merdivenlerin başında, beni görmeden ve duymadan önce yavaşlayarak, ne mırıldandığını tam olarak duyamıyorum. Güvenlik işine girdiğimde çok erken öğrendiğim bir şey, kimsenin orada olduğunu fark etmeden sessizce yürümeyi öğrenmekti. Gizlice birkaç basamak aşağı inerken, sözleri daha net hale geliyor.

"Hepsi Tori'nin suçu. Evde kalmalıydım. Dört gün boyunca o pis konuşan, kaslı seks makinesiyle bozulmadan kalmalıydım. Aptal kurallara uymalıydım. Siktir, neden hep iyi kız olmak zorundayım? Neden ilk fırsatta patronun yatağına atlayan sürtük dadı olamıyorum? Herkes için doğru olanı yapmaya çalışmasam daha kolay olurdu. Onu ne kadar istediğimi kimse bilmiyor. Tori'ye söyleyemem, konuşacak kimsem yok, deli olduğumu ve ondan uzak durmam gerektiğini söyleyecek kimse yok. Bu doğru değil. Blaise'in ona ihtiyacı var, arkadaşlarına ve işine ihtiyacı var. Flynn ve Nic onu öldürür. Tori ortada kalır ve ben herkese seçim yaptırdığı için dışarıda tek başıma kalırım. Ve içten içe, kimsenin beni seçmeyeceğini biliyorum." Sesi biraz çatlar ve onu bu duruma soktuğum ve benim yüzümden kendini bu kadar değersiz gördüğü için kalbim parçalanır.

Oraya girip onu kollarıma almak ve ona her seferinde onu seçeceğimi söylemek istiyorum.

Siktir, onu çoktan seçtiğimi anlamıyor mu?

O ilk geceden beri başka bir kadınla yatmadım. Kimse bana yaklaşıp bile. Erkekler bunu bilmiyor, Elouise de bilmiyor, ama o gece Roma'da bana bıraktığı acıyı bir türlü atlatamadım.

O haklı, ben bir pisliğim! Onu böyle hissettirdiğim için. Bunu düzeltmem

Ölüleri uyandıracak kadar gürültülü adımlarla merdivenlerden aşağı inerken

böylece geldiğimi anlasın diye, odaya giriyorum ve o bana sırtını dönmüş pencereden dışarı bakıyor. Birlikte olduğumuz sürece güçlenen çılgın bağımız yüzünden kendini suçlarken kaçan birkaç gözyaşını sildiğini anlayabiliyorum. Onu aceleyle getirmeden, olduğum yerde kalıyorum ve konuyu rastgele bir sohbe çeviriyorum.

"Henüz tüm mülkü gezme fırsatım olmadı, ama bahçeler buradaki dekorasyondan daha zevkli düzenlenmiş gibi görünüyor." Eli yanına düşüyor, bu iyiye işaret. "Yani, sanki

bu kalede renklerin rastgele kullanıldığı gibi, sanki biri bir kova tohumları rüzgara atmış ve düştüğü yerde ne yetişirse o yetişsin demiş gibi görünmüyor." Omuzlarının hafifçe sallandığını görüyorum ve onun küçük kahkahasından, şimdilik güvenli bir bölgede olduğumuzu anlıyorum.

"Buradaki dekorasyonu gerçekten sevmiyorsun, değil mi?" Dönüp bana baktığında, gülümsediğini görebiliyorum ve benim amacım da buydu.

"Bunda iyi bir şey yok. Hadi ama, sen de aynı fikirde olmalısın. Yani, dekorasyonda tek şık ve stil sahibi olan yer alt kattaki oda ve o da çok tuhaf." Kahretsin, ona geri gelmesi için mesaj attığım nedeni unutmuşum. Onun aklını bizden uzaklaştıracak bir şey varsa, o da budur.

"Hangi oda?" Odayı geçip bana doğru yürümeye başladığında kafasının karıştığı belli oluyor. "Bana bu yüzden mi mesaj attın, yoksa beni paniğe sokmak istemediğin için mi saçma sapan bir mesaj attın?"

"Benim seni endişelendirmem mi? Asla." Sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi başını yana eğdiğinde gülüyorum.

"Peki, bu odanın nesi bu kadar farklı?"

"Evet, farklı demek muhtemelen doğru kelime. Benimle gel, sana göstereyim." Ona yolu gösterecekmiş gibi elimi uzatıp elini tutuyorum, ama gerçekte sadece ikimizi de sakinleştirmek istiyorum. Ve bugün asla aşmamam gereken sınırı aşmadan aklıma gelen tek şey bu.

El ile aramızda sessizliğin sorun olmadığı tuhaf bir durum var. Kaleyi geçip zindana inerken etrafımızı anlamsız sohbetlerle doldurmaya gerek yok. Karanlığa inerken elini benim elimde biraz daha sıkmaya başladı, ben de ona biraz sıkarak benimle güvende olduğunu hissettirdim.

Açık kapının hemen önünde durup, tavana el fenerini tutuyorum, böylece birbirimizi görebilmek için loş bir ışık oluyor.

"Kilitli kapının önünde durup '*Sana oyun odamı göstermek istiyorum*' diyen filmi hatırlıyor musun? Bu benim odam değil, ama şu oyun odasına bir bak." Yüzündeki şaşkınlığa gülüyorum.

"Vay canına, Rem, ciddi misin? Yüzlerce yıl önce de seks odaları olduğunu biliyorum, ama bunca zaman sonra hala burada olduğuna inanamıyorum." Neden bilmiyorum ama bazen Elouise'in saflığını ve rastgele şeyleri gizli bilgisiyle merak uyandırmasını seviyorum. O bir okur ve eminim ki sayfada okuduğu her kelimeyi içselleştiriyordur.

"Evet, ama bu o zamandan kalma değil. Meğer bu kale, birkaç yaşı sapık aşığın malıymış. Kapıya dokunma, ısırır, bunu daha önce öğrendim." Kolumdaki çiziklere bakıyorum ve o da ne demek istediğimi anlıyor.

"Odadaki kapının seni ısırmasına sevindiğimi söyleyebilir miyim?" Onun küçük kıkırdaması beni de güldürdü.

"İkimiz de. Gidelim mi?" Kapıdan geçerken onu arkamdan çekerim.

Gözlerini kocaman açıp odayı yavaşça dolaşırken, fotoğrafları da incelerken sessizlik hakim.

"Aman... Tanrım." Serbest elini kaldırıp ağzını kapattı. Sonra, çıplak ve iplerle bağlanmış kadının fotoğrafını gösterirken elini biraz indirdi, ama kadının kocası olduğunu düşündüğüm adamın, kadının yüzünü eliyle kavrayıp başının üstüne öpücük kondururken yüzündeki saf mutluluk ifadesini gördü. Hala ilk gördüğümden gördüğümü görüyorum. Fotoğrafın açısı sanatsal ve fotoğrafçının amaçladığını tam olarak yakalıyor, ki bu muhtemelen fotoğrafı çeken kocasıydı.

Bu, iki insan arasındaki saf ve ham aşkın ifadesidir.

"Acı çekiyor gibi görünmüyor," diye fısıldar El.

"Hayır, benim hayalimdeki mükemmel pozisyonda gibi görünüyor. Onun sevgisinin güvenli limanında."

İkimiz de birkaç dakika ayakta durup fotoğrafa bakıyoruz. Ta ki Elouise'in sözleri sessizliği bozana kadar.

"Bu yüzden mi bu odanın evin en iyi odası olduğunu düşünüyorsun...? Bütün bunları seviyor musun?" Loş ışıkta bile gözlerindeki korkuyu görebiliyorum.

Ona yaklaşarak elini bırakıyorum ve tüm dikkatini bana vermesi için çenesini bana doğru kaldırıyorum. "Hayır, güzelim, ama tek istediğim bir gün..." Derin bir nefes almak için duruyorum. "Senin o sevgiyi hissedebileceğin güvenli yerin ben olacağım."

"Sanırım benim de aynı dileğim var," diyor dudaklarından dökülen en yumuşak ve tatlı fısıltıyla.

Onu kollarımın arasına alıp, şu anda bunu ne kadar istediğimi anlayana kadar öpmek istiyorum, ama yapamıyorum.

Bu çok berbat bir durum, ama bugün zaten çok fazla sınırı aştım, bu yüzden onun ihtiyaç duyduğu centilmen olmak için geri çekilip tekrar elini tutuyorum.

"Nefes alabilmem için buradan çıkmamız lazım," diye homurdanarak onu elinden tutup mutfağa giden merdivenlere doğru çekmeye başlıyorum.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye bana katılıyor.

Sonra fısıltısı zindanın kalın kaya duvarlarında yankılanıyor. "On ay ve saymaya devam. Kimi kandırıyoruz!"

Eğer şanslıysa, on gün veriyorum.

On Dördüncü Bölüm

ELOUISE

Başımı yastığa koyarken, en azından yatağın rahat olmasına seviniyorum, çünkü bu gece pek uyuyabileceğimi sanmıyorum. Beyin bu kadar yoğun çalışırken dinlenmek zor.

Öğleden sonra zindanda gördüklerimiz ve Rem'in bana verdiği sıcak-soğuk sinyaller yüzünden zihnim durmadan çalışıyor.

Bugün onu anlayamıyorum.

Bir an, yumuşak ve baştan çıkarıcı sözleriyle beni nefes alamayacak hale getiriyor, bir an sonra ise beni yıllardır tanıdığı değerli bir arkadaşı gibi davranıyor. Bazen vücudu bana o kadar yakın ki, aynı havayı soluyormuşuz gibi hissediyorum, sonra ise o kadar mesafeli davranıyor ki, yanlış bir şey yaptığımı düşünmeye başlıyorum. Bu daha önce de oldu, ama genellikle ev hayatından iş moduna geçiyordu ve bunu anlayabiliyorum, çünkü benim içinde bulunduğum dünyadan, onun tüm dikkatini vermesi gereken dünyaya geçiyor ve benim için bir boşluk kalmıyor.

Benim hemşirelik yapmam bittikten ve o da şimdiye kadar kaleyle ilgili tüm düşüncelerini arkadaşlarına e-posta ile gönderdikten sonra, bahçelere çıkıp arazide yürüyüşe çıktık. Buranın, şık bir kır düğünü mekanı ve konaklama yeri kurmak için mükemmel bir yer olduğunu görebiliyorum. Açık alanlar, uzun zamandır burada oldukları anlaşılan uzun ağaçlarla çevrilidir. Fotoğraflar için pitoresk bir arka plan oluşturacaktır. Rem'in hakkında henüz bilmediğim birçok gizli yönü olduğunu biliyorum, ama yine de evindeki tüm fotoğrafların seyahatlerinde çektiği fotoğraflar olduğunu öğrendim. Bugün onu izleyip

gördüğümüz güzelliğe dair farklı bakış açıları ve bunun nasıl mükemmel bir çekim olacağı hakkında konuşurken, onun bundan ne kadar keyif aldığını fark ettim.

Onu tanıdıkça, yaratıcı ve yumuşak bir tarafı olduğunu daha çok görüyorum. Çektiği fotoğraflar sanatsal ve onları takdir ediyorum, ama onun şarkı söylemesini gerçekten çok seviyorum. Her dinlediğimde eriyorum ve vücudumu saran titremeyi kontrol edemiyorum.

Köydeki pub'da yediğimiz akşam yemeği, evden ayrılmadan önceki halimize dönmemiz için tam da ihtiyacımız olan şeydi: birbirlerinin arkadaşlığından keyif alan, yemek ve bir bardak bira eşliğinde gülen arkadaşlar. En sevdiğim içki değil ama sazdan çatılı bu şirin küçük taş binada olmak insana farklı bir his veriyordu. Bar alanı küçük ve karanlıktı, loş ışıklandırma ve yanan açık odun ateşi ortama hoş bir hava katıyordu. Bugün hava çok kötü değildi, ama öğleden sonra yağmur ve rüzgar başladı, hava soğudu ve ateşin hafif sıcaklığı çok hoş geldi. Eski bir bira fiçisinin üzerine yerleştirilmiş bir masanın altına sıkıca yerleştirilmiş iki tahta sandalyeye oturduk. Rahatlayıp günün gerginliğini atmaktan başka çaremiz yoktu.

Bu, bu gece iyi geceler deyip yatak odama çekilip duş alıp yatağıma uzanmamı kolaylaştırdı. Her zamanki gibi uykuya dalmak için kitap okumaya çalıştım, ama bu tamamen zaman kaybıydı. Rem ile ilişkimizin ne durumda olduğu konusunda kafam çok karışık. Ve karanlıkta, sadece rüzgârın ve yağmurun pencereye çarptığı sesiyle uzandıkça, en iyi arkadaşım ile konuşabilseydim ona söyleyeceğim tüm şeyleri düşünüyorum. Nic'e olan duygularıyla mücadele ederken, ben onun yanıdaydım. Ama bu sefer, yasaklanmış şehvet ve çekicilik dünyasıyla tek başıma mücadele etmek zorunda kalan şanslı kişi benim.

Yani, ona sırrımı açarsam, bunu gizli tutabilir mi? Onu Nic ile bu duruma sokmak istediğimden değil, ama dürüst olalım, o Nic'in nişanlısı olmadan önce benim arkadaşımdı. Neden o benden üstün geliyor?

Kendi soruma cevap verirken kendi kendime gülümsüyorum. Bana anlattığı devasa orgazmlar. Evet, bu her zaman işe yarar. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini kişisel deneyimimden biliyorum, tamamen anlıyorum.

Ağır yatak örtüsünün altında rahatça yatıyor olmama rağmen, bugün bu odada daha önce hissettiğim o soğukluk hissi yine beni sarıyor. Tüm vücudumu titreten bu his, beni rahatsız ediyor ve biraz da korkutuyor. Bu hissin bir tersliği var. Yatakta sıcakken neden üşüyorum? Ve bu genel bir his değil. Aksine,

göğsümden başlayıp vücudumdan ayak parmaklarıma doğru yayılıyor. Aynı anda, zemin gıcırıyor ve odanın köşesindeki sandalyenin halı üzerinde sürtünmesinden çıkan yumuşak sesi duyuyorum.

Aman Tanrım, bu bira bu gece aklımı kaçırmış olmalı. Olmayan şeyleri duyuyor ve hissediyorum.

Sadece gözlerini kapat ve uyu, aptal.

Sonunda fırtına dinmeye başlar ve gecenin huzuru üzerime çöker.

Vücudum gevşer ve uykunun beni ele geçirdiğini hissedirim.

Tek istediğim, diğer geceler gibi Remington'la ilgili başka bir rüya görmemek. Yarın daha da büyümeden o ateşi söndürmem gerekiyor.

Gerçek dünya kaybolup uyku beni ele geçirirken, yatağımın yanında duyduğum bir gürültü ve vücudumu saran tuhaf bir soğukluk hissi beni anında şimdiki ana geri getirir. Gözlerim anında bir opossum kadar açılır, yataкта dik oturur ve duvardan düşüp, kesinlikle yer değiştirmiş olan sandalyenin yanındaki yere düşen tabloya bakarım.

Bittim.

Ayaklarım yere basar ve odadan koşarak çıkıp koridora doğru koşarım, Rem'in odasına girerken onun adını haykırırım.

"El!" Ben odanın diğer ucuna ulaşmadan yataktan kalkıp bana doğru koşar, beni kollarına alır ve ben de ona sıkıca sarılırım. "Konuş benimle." Talepkar sesi sakindir ama ne olursa olsun güvende olduğumu hissettirir.

Nefesim düzensiz ve açıklamadan önce birkaç derin nefes almaya çalışıyorum, ama o beni beklemeye karar vermiyor ve bana sorular sormaya başlıyor.

"Yaralandın mı?" Beni görmek için geri çekilmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Onu bana daha sıkı sarıyorum ve başımı yana sallayarak yaralanmadığımı onaylıyorum.

"Kalede biri mi var?"

Buna deli gibi görünmeden nasıl cevap verebilirim?

Ona baktığımda, odasının tamamen karanlık olmadığını fark ediyorum. Banyo kapısı hafifçe aralık ve içeriye zayıf bir ışık giriyor.

Gözlerindeki endişe beni ona daha da yakınlaştırıyor.

"Belki?" Çocuk gibi zayıf bir sesle ağzımdan kaçıyor.

"Bu ne demek lan?" Bana karşı sabrı azalmaya başlar ve beni yatağa doğru sürükler. Yatağın yanındaki masada silahını aldığını görürüm.

"Kahretsin, hayır, gerçek bir insan olmasın!" diye bağıyorum.

"Kahretsin, hayır, gerçek bir insan değil!" diye bağıyorum ona.

"Elouise, hemen açıkla!" Aramızdaki mesafeyi açarak, boş eliyle çenemi tuttu, hafifçe çömeldi ve bana sertçe baktı.

Yutkunarak, korkumu dile getiriyorum. "Hayalet. Odamda. Oda perili ve tablo düştü, sandalye hareket etti ve ruh bedenimle oynuyor." Ve sahip olduğumu bile bilmediğim bir güçle, onun tutuşundan kurtulup tekrar bedenine yaklaşıyorum ve bir koala ayısı gibi ona sarılıyorum.

Ben hala çelik gibi gerginken, vücudu altımda yumuşamaya başlar. Silahını masanın üzerine geri koyar ve ben başka bir şey söyleyemeden yatağın yanına gelir, ikimizi de yatırır, üzerimize battaniyeyi çeker ve ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdirir.

"Korkmuş olduğumu biliyorum, ama hayaletlerin gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi?" Ve şimdi yine kalbimi yavaşlatan ve beynimi rasyonel düşünmeye iten o sakinleştirici, yumuşak ses tonuyla konuşuyor.

"Teorik olarak, ama o odada vücudumdaki garip soğukluğu ve hareket eden şeyleri nasıl açıklıyorsun, hmm?" Deli olduğumu düşüneceğini bildiğim için ona bakmaya cesaret edemiyorum.

"Açıklayamam. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, ne olursa olsun, seni her şeyden koruyacağım, canlı ya da ölü. Anladın mı?" Sözleri ruhumun derinliklerine işliyor. Bana karşı koruyucu tavrının sıcaklığı vücuduma yayılıyor, ama daha da önemlisi, benimle dalga geçmemesi beni rahatlatıyor.

Birkaç dakika sessizce uzanmak, kalbimin sonunda Rem'inkiyle aynı ritimde atmasını sağladı ve son on beş dakika sanki hiç yaşanmamış gibi uzaklaşmaya başladı.

"Kulağa saçma geldiğini ve muhtemelen bana inanmadığını biliyorum, ama o odada tuhaf bir şey var."

"Seni korkutan bir şey olduğuna inanıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bunu sonra düşünelim." Rem, bizi yatağa yatırırken yüzüme düşen saçlarımı geri çekiyor. Omzuna bakmaya devam etmek istesem de, eli başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

Yargılayıcı bir bakış yoktu, bunun yerine bana karşı şefkat ve endişe dolu bir bakış vardı.

"Benimle birlikteyken, hatta birlikte olmadığın zamanlarda bile hiçbir şeyden korkmanı istemiyorum." Gözlerinde bir anlık tereddüt belirir, ama sonra dudaklarını indirip alnıma öpücük kondururken bu tereddüt kaybolur.

Yumuşak, şefkatli ve sevgi dolu öpücüğü, tenimi onun dokunuşuyla yakıyor.

"Bu gece benimle kalmak ister misin?" Yanağımı nazikçe okşadı. Artık vücudumun ona karşı olmaması gereken bir şekilde tepki vermesini engelleyemiyordum.

"Hayır, kalmamalıyım... ama kalmak istiyorum... çaresizce, ve sadece hayalet yüzünden değil." Sözler dudaklarımdan çıkıyor, durduramadan. "Sadece bu gece..."

Eli çenemden boynumun arkasına kayıyor ve beni kendine doğru çekerken, ikimizin de daha sonra pişman olacağımızı bildiğim sözleri fısıldarken kulağımda nefesinin sıcaklığını hissediyorum. "Kalırsan, kurallarını çiğniyorum. O yüzden, bana tekrar cevap ver, bana... ihtiyacın... var mı?"

Beni yatağın üzerine sırt üstü çevirir, dirseğiyle üzerime eğilir ve beni en iyi şekilde sarar. Diğer elini belimin yanından göğsüme doğru kaydırır, başparmağıyla meme ucumu okşar.

Kafamda, çok fazla insanı inciteceği için defalarca "hayır" diye bağıriyorum, ama vücudum beni çoktan ele veriyor. Her iki eli de vücudumda, bakışlarının ısısı tüm vücudumu yakıyor. Yüzünde, ödülünü yutmak üzere olan bir adamın ifadesi var, ama yine de kendini tutuyor. Ama bana böyle baktığında, ona hayır deme gücüm yok; aslında, şu anda hiç konuşamıyorum.

Yavaşça vücudumu yan çevirmeye başlar, böylece ona sırtım döner. Beni bu kadar heyecanlandıranın sadece onun yoğun özlem dolu bakışları olduğunu düşünüyorsam, kendimi kandırıyordum. Arkamdan kollarını vücuduma dolarken boynumu yalayıp yukarı doğru ilerlerken, dili bir titreme yaratır.

Kolları vücudumun altına giriyor ve beni göğsüne daha sıkı çekiyor. Bir eli bacaklarımin arasına, diğer eli ise tekrar göğsüme iniyor, ikisi de beni aynı anda sıkıyor ve o derin, kısık ses kulağımda yankılanıyor.

"Cevap ver, El." Kulağıımı ısıriyor ve ben durdurmaya zaman bulamadan çığlık atıyorum.

"Evet! Tamam, evet! Sana ihtiyacım var!" Beni ele geçirdi ve içimdeki zonklamayı durduramıyorum, onun bunu ortadan kaldırmasını istiyorum.

"Korku ihtiyaç getirir, ama arzu istek getirir..." Dudaklarıma doğru ilerlerken boynumu ısırir. "Ve ben seni istiyorum!" Bana doğru eğilir, ben içgüdüsel olarak ona doğru dönerken, ağzı benimkini çaresizce öper.

Rem'in vücudu beni delirtiyor, beni öyle bir şekilde ele geçiriyor ki hareket edemiyorum. Tek yapabileceğim, onun kontrolüne teslim olmak ve kendimi bırakmak. Kuralları, nedenleri ve beni tekrar onun yatağına itecek kadar korkutan her şeyi unutuyorum. Ama gerçek şu ki, bunu o kadar çok arzuluyordum ki, sanırım rüyalarımda gizlice bunu gerçekleştiriyordum.

Vücudum yanıyor ve tek istediğim tenimin onun tenine değmesi. Pamuklu pijamalarım zımpara kağıdı gibi beni rahatsız ediyor ve aramızdaki her şeyden kurtulmak için çaresizim. Rem nefesimi kesmeye ve bunu durdurma kararlılığımın son parçasını da almaya devam ederken, göğsümü Rem'in eline daha sert bastırıyorum.

"Ohhh, evet." O, meme ucumu sıkıp çekerken, eli şortumun lastiğinin altına kayarken, kendimi tutamıyorum. Ve parmaklarından biri amımın tepesini bulduğu anda, beklentiyle titremeye başlıyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun, ama bence bundan daha fazlası var. Öyle değil mi, El?" Lanet parmağı şimdi kasıtlı olarak klitorisimin her iki yanına dokunuyor, beni kızdırıyor ama çaresizce istediğim şeyi vermiyor.

"Rem, lütfen." Artık yalvarıyorum ve nefesinin değişmesinden hoşlandığını anlayabiliyorum.

"Soruma cevap ver, El." Sıcak nefesi yine boynumda ve bana çok hafif öpücükler veriyor, yine kendini tutuyor çünkü beni bu kadar tahrik olmuş ve her hareketine bağlı kalmış görmekten hoşlanıyor.

Başımı sallayarak, ona bu zevki yaşatmayı reddediyorum.

"Sana inanmıyorum, güzelim." Elini göğsümden çekiyor, parmaklarını karnıma doğru kaydırıyor ve tişörtümü yavaşça yukarı çekiyor. "Seni ve vücudunu okuyabiliyorum, bebeğim, ve cevabı biliyorum... ama... senin... söylemeni istiyorum." Eliyle amımı avuçluyor ve ben rahatlamak için ona karşı direnemiyorum.

"İhtiyacın olan şey kendini güvende ve korunmuş hissetmek... ama istediğin şey...?"

Neredeyse tamamen kontrolümü kaybedeceğimi bilen o, beni tam istediği yerde tutuyor.

"Söyle." Kulağıma fısıldadığı pis sözler, tutunmaya çalıştığım tüm kararlılığımı yıkıyor.

"Sen!" diye bağıriyorum. "Seni istiyorum..." Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, klitorisime sertçe bastırıyor ve anında bir parmağını daha içime sokuyor.

Büyük eli şimdi çıplak göğüslerimi okşuyor ve cildinin benimkine değen pürüzlülüğü cennetteymişim gibi hissettiriyor.

Ama kulağımın yanında duyduğum derin gırtlaksı homurtu ve yüzeyde dolaşan orgazmımın sınırını aşmamı sağlayan sözler.

"Kuralları siktir et, sen benimsin ve bunu kimin bildiği umurumda değil." Omzumda kıvrılan boynumun dibine dişlerini geçirir ve cildimi emmeye devam ederken acı yoğun ve coşkulu hissettirir.

Ağzım açık ve çığlık atmak istiyorum, ama orgazm dalgası tüm mantıklı düşüncelerimi ele geçirdiği için sesim çıkmıyor. Küçük kasılmalar amımı onun elini kovalamaya devam ettiriyor, daha fazlasını istiyor, ama hassasiyet cildimde iğneler gibi.

Rem vücudumu yavaşça okşuyor ve ilk heyecanım geçince, sertleşmiş penisinin kıcıma bastırdığını hissedebiliyorum. Ama o beni daha fazlası için acele ettirmiyor; aksine, onun vücuduna aç olan benim. Bu, ne zaman bir araya gelsek üzerimde yarattığı büyü. Bana sunmak istediği her şeyden doyamıyorum.

Arkamdan uzanıp, elimle ikimizin vücudunun arasına girip penisini sıkıca kavıyorum. Ellerimin üzerinde olmasını ne kadar istediğini gösteren bir inilti çıkarıyor. Vücudumu döndürmeye başlarken, yüzünü ve alnındaki kırıksıklıkları görebilmem için beni bırakıyor. Alt dudağını ısırarak, bunun çok çabuk bitmesini engellemeye çalıştığı belli.

"Şimdi çıplak ol!" Elimi penisinden çekip yataktan kalkıyor ve etrafımda vücut ısısının yokluğunu hissetmeme neden oluyor.

Ben hareket etmeden önce, boxer şortu yere düşer ve çıplak kıcı banyoya doğru kaybolur. Kapı tamamen açıldığında odaya giren ekstra ışık gözleri rahatsız eder, ama bana doğru büyük adımlarla yürüyen, penisi sertleşmiş ve karnından sıçrayan görüntüsü, uyku şortumu hızla aşağı çekmeme, oturmam ve zaten göğsümün yarısına kadar çıkmış olan tişörtümü çıkarıp yere atmam için yeterlidir.

Yatağın ucuna doğru ilerleyerek, dişleriyle prezervatif paketini yırtıyor ve açıkça tahrik olmuş olduğu için hassas olan penisine hızla geçiriyor. Kendi dokunuşuyla yüzünü buruşturduğunu, damarlarının şiştiğini ve başının ön sıvıyla ıslandığını görüyorum.

Artık odada daha fazla ışık olduğu için, önümde duran erkeğimin gücünü görebiliyorum.

Bu ifadeyi düzeltmeyeceğim bile. O benim ve bundan sonra onu bırakabileceğimi sanmıyorum.

Yarın ne getirecek bilmiyorum, ama bu gece kendimi onun El'i olmaya bırakıyorum ve o da benim Rem'im.

Artık ön sevişmeye dayanamıyorum, ben de Rem'in istediği şeyi istiyorum.

Aramızda hiçbir şey olmadan birleşmek istiyorum.

"Seni bir dahaki sefere siktiğimde yüzünü görmeyi hayal ettim. Sikimi almanı ve vücudumun sana yaptıklarını görmeyi. Arzuladığın mutluluğu ve zevki. Bunları sana veren benim, seni o kadar iyi hissettiriyorum ki, ne olursa olsun benden uzaklaşamayacaksın." Rem'in sözleri bana hiç hayal etmediğim şeyler yaptırıyor, çünkü doğru. Bana dokunduğunda, mantıklı beynimi boğuyor gibi ve tek düşünebildiğim o, başka hiçbir şey değil.

Yatağın üzerinde bacaklarımın arasına diz çöküyor, daha fazla beklemeyerek beni yatağın üzerinde kendine doğru çekiyor. Kalçalarımın tutup kıcımı yataktan kaldırıyor.

"En güzel vücuda sahipsin." Onun sözleriyle sersemlemişken, penisinin ilk darbesi beni dizginlenemeyen bir tutkuyla çılgık attırıyor.

"Evet!"

Rem kendini tutmuyor. Vücudumun alt kısmı havada asılı kalırken, beni istediği yerde tutmak için kollarındaki kasları şişirerek bana tekrar tekrar vuruyor. Sırtımdaki kavis, bana derinlemesine girmesi için mükemmel bir açı sağlıyor ve bu çok ham ve ilkel bir his. Bu, Rem'in ikimizin de gömmeye çalıştığı her şeyi bırakmasıyla ilgili.

Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, bu tutku kaybolmuyor, aksine her dakika daha da şiddetli hale geliyor.

Onun için çok iyi olmasını istiyorum, ama artık kendimi tutamıyorum.

"Rem, boşalacağım, lanet olsun, boşalacağım..." Ve neredeyse

Orgazmın bedenimi ele geçirmesinden korkuyorum çünkü daha önce hiç ulaşmadığım bir doruğa ulaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bu muhteşem adam tarafından bedenim parçalanacakmış gibi.

"Yap şunu. Seni mahvedeyim!" Bana bağırırken sesi duvarlardan yankılanıyor ve vücudumun her yerinde patlayan muazzam hisler yüzünden gözlerimi kapatmaya çalışıyorum, ama onları açık tutmak için mücadele ediyorum.

Çünkü Rem'in bu orgazm sırasında beni sikerken kontrolünü tamamen kaybetmiş hali, asla unutmak istemediğim bir görüntü.

Geri dönüşün olmadığını anladığım günü hatırlamak ruhuma kazındı.

Ben Rem'inim!

Her bir hücrem ona ait.

Vücudu hareketsiz kalır ve içimde çok sert bir şekilde boşalırken titrer. Yüzünde nihayet bulduğu iç huzuru görürüm, daha önceki gergin çizgiler yumuşar ve koyu kahverengi gözlerindeki ışıltı bana zaten bildiğim şeyi söyler.

Bundan geri dönüş yok, o kazandı. Çizdiğimiz sınırları aştım. Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de cehenneme atladık ve sonuçlarından çok korkmama rağmen, şu anda hiç bu kadar doğru hissetmemiştim.

O benim bedenimi yavaşça yatağa indirirken, kendimi porselen bir bebek gibi hissediyorum. Değerli ve narin, ama bana gösterdiği sevgiyle tamamen tatmin olmuş.

Üzerime eğilerek dudaklarımı yumuşakça öptü. "Harika." Biraz geri çekilirken, sadece başını sallayıp bana biraz gülüyor.

"Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Sen bize on ay verdin, ben on gün verdim, ama şansımıza on saat dayanabildik." Rem hala gülerek yataktan kalkıp banyoya doğru yürüyerek temizlenmeye gidiyor.

"Ve şimdi, bunu tekrar yapmadan önce sana on dakika veriyorum." Gözlerindeki açlık, ne kadar ciddi olduğunu gösteriyor, ama ona yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sadece on dakikaya ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun, ihtiyar?"

Bu onu aniden durdurur ve bana tekrar döndüğünde, penisinin tekrar sertleşmeye başladığını görebiliyorum. "Oh, beş dakikaya bile ihtiyacım yok, ama sana nefes alma şansı vermek istedim. Ama böyle davranacaksan, kemerini bağla bebeğim, çünkü sana ne kadar dayanıklı olduğumu göstereceğim." Benden uzaklaşarak, mükemmel, sıkı kıcı banyoya kaybolur ve benim tek yapabileceğim yastığa gömülüp tavana bakmaktır. Odamdaki hayaletin tüm düşünceleri tamamen kaybolmuştur. Şimdi tek düşündüğüm, Rem'in ne kadar hızlı bir şekilde başka bir prezervatif takıp, ateşli vücudunu tekrar üstüme çıkarabileceği ve bu odada bizimle birlikte yaşayabileceklerini düşünen tüm şeytanları bağırarak kovabileceğimdir.

Sonraki birkaç saat, var olduğunu bildiğimden daha fazla şekilde iki bedenimizi birleştirmekle geçer ve Rem ile aramızda ne olursa olsun, onun beni tamamen mahvettiğini bilirim. Başka bir erkekle asla böyle hissedemem. Ruhumun derinliklerinde, kalbimi kilitlediğini ve anahtarı attığını biliyorum.

Onunla bunu paylaşabileceğim bir durumda değilim, ama bunu inkar edemem. Remington Elders'a aşık oldum ve geri dönüş yok.

Seks bu dünyadan değil, ama uzun seks maratonumuzun ardından burada uzanmak da en az o kadar güzel. Kollarında kıvrılmak yeni bir şey, daha önce sadece birbirimizi tatmin etmekle meşguldük. Şimdi yaptığımız şeyin büyüklüğünün aramızda yerleşmesine izin veriyoruz. Rem beni duşa götürmek istedi, ama ben sadece burada, onunla, orgazm sonrası sersemlik içinde kalmak istedim.

Ama burada sessizce uzandıkça, söylenmesi gerekenleri söylemem gerektiğini daha iyi anlıyorum.

"Az önce olanlar hakkında konuşmamız gerek." Başımı omzundan kaldırıp vücudumu döndürdüm, böylece ön kolum göğsüne geldi ve ona bakmaya başladım.

"Hayır, gerek yok. Yaptığımız şey söylemek istediğimiz her şeyi söyledi." O sakin ve kontrollü bakış, bundan sonra nereye gideceğimiz konusunda endişeli olmadığını gösteriyor.

"Rem, ben ciddiym, bunu konuşmamız gerek. Az önce yaptığımız şeyi."

"Yarına kadar bekleyemez mi? Uyumak çok daha cazip geliyor."

Eli yanağıma doğru hareket etti. "Stres yapma. İkimiz de bu geceden sonra geri dönüşün olmadığını biliyoruz, ama bunu nasıl halledeceğimiz yarının sorunu gibi görünüyor. Anlaştık mı?" Başını kaldırıp alnımı çok nazikçe öptü.

"Şimdi uyu, kadın, bu yaşlı adam seni kahvaltı niyetine yemeden önce enerji toplamalı." Beni tekrar yanına çeker ve ben başımı yine omzuna yaslarım. Kabul etmekten başka bir şey yapamam. Tartışacak ya da net düşünecek enerjim yok. Kafamda onun sözlerini tekrarlamak dışında. Belki de sabah yine bana oral seks yapmayı planlıyorsa duşu kabul etmeliydim.

Bu adam doyumsuz ve şaşırtıcı bir şekilde, ben de öyle olduğumu öğreniyorum, bacaklarımın arasında onun sakalını tekrar hissettiğimde.

Banyodan gelen su sesi, dün gece uyku komasına girmiş olmalıyım, beni uykumdan uyandırmaya başlıyor. Gözlerimi açmadan, yanımdaki yatağı hissetmek için elimi uzatıyorum ve çarşaf lar hala sıcak, bu yüzden Rem'in kalkalı çok uzun zaman olmadığını anlıyorum.

Mmmm, sıcak bir duş harika olur. Gözlerimi açıp yatakta uzanıyorum. Örtüleri geri çekiyorum ve esneme sırasında varlığından bile haberdar olmadığım kaslarımı hissediyorum.

Rem uyanık olduğumu fark etmeden önce, çıplak ayakla, çıplak olarak hızla banyoya doğru parmak uçlarında yürüdüm. Duşun önünde durup, önümdeki güçlü Adonis vücuduna hayranlıkla baktım. Kolunu fayanslı duvara dayamış, sırtındaki her kas gergin, fitness gecelerinin onu nasıl mükemmelliğe ulaştırdığını gösteriyordu.

Sessiz olduğumu sanıyordum, ama onun hiçbirimizin sahip olmadığı bu ekstra duyusunu unutmuşum.

"Beni izlediğini hissedebiliyorum, ama emin ol, dokunmak izlemekten çok daha eğlenceli." Sabah sesi çok seksi, kalın ve boğuk, sanki güne hazırlanıyormuş gibi.

"Oh, o vücuda dokunmanın ne kadar iyi olduğunu biliyorum, ikna edilmeye ihtiyacım yok." Kapıyı açıp içeri bir adım attığımda, o bana dönüyor ve ben kapıyı kapatmaya bile vakit bulamadan, sırtım fayanslara yaslanmış, bacaklarım beline dolanmış halde kollarında buluyorum kendimi. Tavandaki duş başlığından ikimizin üzerine sıcak su akıyor.

Rem, sanki dudaklarını dudaklarıma değdirmeyeli asırlar geçmiş gibi beni öperken, sabah nefesimin kokusunu dert edecek vaktim bile olmadı.

Nefes almak için başlarımızı kaldırdık, alınlarımız birbirine değiyordu.

"Günaydın, güzelim." Ve tüm korkularım yeniden baş göstermeye başlar. "Hayır, hayır, endişelenmiyoruz. Duş alıyoruz. Seni yıkıyorum ve vücudunu övüyorum. Sonra kahvaltımı yapıyorum ve sana da kahvaltını yediriyorum, sonra seni tekrar temizliyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açmaya çalışırken, parmağı dudaklarıma dokunur.

dudaklarımin üzerine kondu.

"Şşş, sadece rahatla ve sabahın keyfini çıkar." Ve zaten sertleşmiş olan penisi amıma girer ve ikimizden de inilti çıkar. Üzerimde sürtünmesi bile beni tekrar ateşlemeye yeter. Prezervatif olmadan birbirimize sarılmaya devam ediyoruz ve penetrasyon olmadan boşalmak çok erotik.

"İşte şimdi oldu." Bacaklarımin yere düşerken beni sertçe öpmeye başlar ve ben tekrar orgazm olana kadar vücudumu kendine ait yapmaya devam eder, o kadar sert ki ayakta duramam. Sonunda dizlerimin üzerine çökmüş, penisi boğazımda kalır.

Tek düşünebildiğim, her sabah bu tür bir kahvaltıyı nasıl kaldırılabileceğim, gerçi bu gerçek değil ama hayal etmek güzel.

Sonunda duştan çıkan Rem, beni büyük, kabarık krem rengi bir havluyla sarar ve beline de bir tane sarar. Ellerini havlunun üzerine getirir ve beni sıcak tutmak ve kurulamak için üzerime sürer.

"Bana dön." Beni, duvardaki büyük altın yaldızlı çerçeveli aynaya doğru yönlendirir.

Aynaya baktığımda, boynumu gördüğümde ciğerlerimdeki tüm hava boşalır ve şiddetli bir korku ve panik beynime hücum eder.

"Remington, ne yaptın sen!" Kontrolümü tamamen kaybederek bağırırım.

Şoktan elim ağzıma atıyor, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi, onun yaptığı belli olan büyük, koyu izi izliyorum.

"Dün gece sana söyledim, senin benim olduğumu kim bilir umurumda değil. Benim olanı işaretliyordum." Gözlerinde, yaptığı işi incelerkenki heyecanı görebiliyorum.

Onu parçalamak üzereymiş gibi ona sert bir bakış atıyorum, ama onun umurunda değil gibi görünüyor.
umursamıyor gibi.

"Sen kaç yaşındasın, on altı mı? Cidden, Tori ve diğerlerine nasıl açıklayacağım?" Öfkemi kontrol edemiyorum ve yatak odasına koşarak giyinip, pişman olacağım bir şey yapmadan ya da söylemeden ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyorum.

Odanın ortasında dururken, kıyafetlerimin hayaletlerin olduğu odada olduğunu hatırlıyorum ve dün gece giydiğim şortu tekrar giymek istemiyorum. Şort ıslaktı ve şu anda bunun nasıl olduğunu düşünecek kadar kızgınım.

Köşedeki bagaj rafında açık duran valizine koşar adım giderim, temiz bir eşofman altı ve tişört bulana kadar valizi karıştırırım ve giyinmeye başlarım.

"Mmm, benim kıyafetlerimle çok seksi görünüyorsun." Sesi beni döndürüyor ve banyo kapısının pervazına yaslanmış, hala sadece havluyla örtülü ve beni baştan aşağı süzen ona bakıyorum.

"Gerçekten mi?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Tek söyleyebileceğin bu mu?"

"Evet." Sırtışı beni çileden çıkarır ve odadan fırlayarak çıkarım.

Nereye gittiğimi bilmiyorum, ama ondan uzak olduğum sürece, önemli olan tek şey bu.

Aşağıdaki küçük mutfağa vardığımda, beynim bu durumu nasıl atlatacağımın korkunç düşüncesine geri dönüyor. Bu öpücük izini kapatacak kadar makyaj malzemem var mı?

Eğer bir puan vermem gerekirse, on üzerinden on verirdim. Anlaşıldı, Remington!

On Beşinci Bölüm

REMINGTON

Tamam, belki de en akıllıca hareket değildi. O anın heyecanı içindeydim ve sahiplenici davranıyordum.

Siyah bir kot pantolon giyip düğmeli bir gömlek aldım ve aşağı kata indim. El bana çok kızgındı ve bunu düzeltmem gerekiyordu.

Bu sabah böyle olmasını istememiştim, ama işte buradayız ve yapmamız gereken sakın ve soğukkanlı konuşma yerine, bir tartışma çıkmak üzere ve bunu çabucak yatıştırmam gerekiyor. Bunu yapmanın tek yolu, hiç pişman olmasam da özür dilemek.

Onu mutfaktan duyabiliyorum ve sessiz davranıp saklanmaya çalışmıyor. Mutfak tezgahına bir şeyler vurma seslerinden, kızgın olmasına rağmen hala aç olduğunu anlıyorum. Bu durumdan yararlanabilirim.

Elinde büyük bir mutfak bıçağı varken içeri girmek muhtemelen en güvenli şey değil, ama ellerimi havaya kaldırarak teslim olmaya devam ediyorum.

"Özür dilerim, El. Seni üzmem istemedim." Bıçağın ulaşamayacağı bir mesafede duruyorum, ama ona neredeyse dokunabilecek kadar yakıным.

"Sinirlenmek mi?! Ne diyorsun sen, Rem! Bunu Tori'ye nasıl açıklayacağım? Onun hiçbir şeyi gözünden kaçmadığını biliyorsun, bir şey olduğunu düşünürse kemik peşinde koşan köpek gibi olur. Ben pes edene kadar peşimden düşmez." Öfkesi yatışır ve korku sesini biraz titretmeye başlar.

Yaklaşarak, asla silah olarak kullanmak niyetinde olmadığı bıçağı elinden alıyorum, sadece ellerini kullanarak konuşurken havada sallıyordu. Bıçağı tezgahın üzerine koyduktan sonra, onu kollarıma alıyorum. İlk başta direniyor, ama bu uzun sürmüyor, kulağına ne kadar üzgün olduğumu fısıldamaya ve onu telafi etmek için ne yapabileceğimi sormaya başladığım anda. Biliyorum.

Para her şeyi çözmez, ama Harrods'un tüm ürünlerini satın almam gerekirse, onu gizlemek için ihtiyaç duyduğu her türlü kapatıcıyı ve yirmi farklı fular satın almam gerekirse, bunu yaparım. Bunu saklamak istediğimden değil. İçimdeki sahiplenici adam bunu bir nedenden dolayı yaptı, ama ne zaman geri adım atmam gerektiğini de biliyorum. "Böyle olmamalı." Küçük sesi göğsümde boğuklaşıyor ve ağlamak üzereymiş gibi geliyor.

Onu kucağımdan indirip mutfak tezgahına oturtuyorum, bacaklarını ayırıp arasına giriyorum ve yüzünü ellerimle tutuyorum.

"Ne gibi, bebeğim?" diye soruyorum, onun uçurumdan düşmesini engellemeye çalışarak. "Bir karmaşa. Birine aşık olduğunda, her şey güneş ışığı, kalpler ve güllerle dolu olmalı, korku, sırlar ve öpücük izleriyle değil."

Beyninin az önce söylediği şeyi kavradığı anda, yanaklarının kızardığını ve utanç duyduğunu görebiliyorum.

"Kime aşık oldun, El?" diye alay ediyorum, içimden zaferle göğsümü kabartarak, ortamı hafifletmeye çalışıyorum.

"Kime aşık oldun, El?" diye alay ediyorum, ortamı yumuşatmaya çalışırken, içimden zaferle göğsümü kabartıyorum.

"Vampire aşık olmadığın kesin." O şakacı bir şekilde göğsüme vurur. Fazla değil, ama yüzünde küçük bir gülümseme belirir.

"Bu çok yazık, çünkü onların ağızlarının çok iyi olduğunu, emme ve dil kullanma konusunda çok yetenekli olduklarını okudum." Ona doğru eğilip dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum ve gözlerine bakıyorum.

"Sen bir aptalsın, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle söyleniyor. Şimdi konuşalım ve birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım." Dinlediğini belirtmek için başını sallar.

"Öncelikle, açıkça söyleyeyim, ben de sana aşık oldum ve beklemekten bıktım." Ona gerçeği söylemek istiyorum, aşık olmak yanlış bir kelime. Ben çok uzun zaman önce aşık oldum, ama o zaten dengesiz ve onu korkutmak istemiyorum. Ama bunun yerine, söylediklerim daha önce kaybolan sakinleştirici gülümsemesini geri getiriyor.

"İkincisi, bunu nasıl yapacağımız umurumda değil, ama seninle birlikte olmak istiyorum. Sana bu kadar yakın olup da sana dokunamamak işkence gibi."

"Peki ya Tori ve Flynn? Tanrım, Blaise'i karıştırmak istemiyorum." Oğlumun onun en büyük endişelerinden biri olduğunu söylemesi, onu bana daha da çekici kılıyor.

"Biliyorum, bebeğim, ama daha da önemlisi, sen ne istiyorsun? Bana ve daha da önemlisi kendine karşı dürüst ol." Dün oturma odasında panik içindeyken kulak misafiri olduğum sözleri

şimdi aklıma geliyor. Her zaman herkesin mutluluğunu kendininkinden önce tuttuğunu hissediyor.

Tereddüdü belli, ama onu aceleye getirmek istemiyorum.

Ama omuzlarını hafifçe geriye çekerek daha dik oturması, vücudumu ateşe veriyor. Ayağa kalkıp istediğini almaya hazır.

"Sen, seninle olmak istiyorum." Sesi güçlü ve kararlı, istediğini elde edeceğine dair kararlı.

"O zaman ikimizin de istediğini elde etmesini nasıl sağlayacağımızı düşünelim." Ellerimi indirip onu tekrar kollarıma sarıyorum, vücuduma değen hissini zevkle yaşıyorum, bir daha geri çekilmem gerekmediğini biliyorum.

"Mutlu olmak için mi?" diye soruyor, bana bakarak.

"Evet, bebeğim, mutlu olmak ve iyice sikilmek, benim gözümde aynı şey." Vücudumuz gülerek uyum içinde hareket ediyor.

"Ama yeni bir kural var, artık aşk ısırıkları yok, Rem." Sonra düşüncesini bitirirken gözleri hafifçe aşağıya düşer. "Yani, görünen yerlerde, demek istiyorum."

"Oh, güzelim, dilediğine dikkat et, yoksa o lezzetli göğüslerine ve lezzetli şeftali gibi görünen kalçalarına ağzımla damga vururum."

"Tanrım, Rem, her zaman bir sonraki seviyeye geçmek zorundasın."

"Ve sen ağzımdan çıkan her müstehcen kelimeyi seviyorsun, o yüzden şikayet etmeyi bırak." Elim, ona bolca oturan gömleğimin altına kaydırıp ve karnındaki cildinin sıcaklığını hissettim. Parmaklarım, sevdiğim göbek piercingini nazikçe okşarken, bana vücudunu verdiğini ve ne zaman isterse ona bu şekilde dokunabileceğimi içime sindiriyorum. "Belki de şimdi izimi bırakmak için o gizli yerlerden birini bulmalıyım."

Elimin üst kısmını karnından aşağı doğru iter.

"Çok erken, Rem, çok erken. Sana kahvaltı hazırlayayım... aklına başka fikirler gelmeden önce gerçek yemekler, sonra da bunu halledebiliriz." Bu sefer El yüzümü ellerine alıyor ve aylardır yapmak istediği gibi beni öpüyor. Oh, hak ettiğini almaya hazır olan bu yeni El'i seveceğim galiba.

"Öyleyse, bir süre bunu aramızda saklayalım. Ve her gece yatağına girersem bu kuralı çiğnemeyeceğine söz ver." Onun sözleri bana cennet gibi geliyor. Her gece yatağımda El. Bunun için, diğerleri etrafta olduğunda gündüzleri ona dokunmayabilirim. En azından çoğu zaman, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"Anlaştık. Şimdi, bana o gizli el sıkışmalarından birini yaptıracak mısın?" Elimi ona uzattım ve bana gözlerini devirdiğini gördüm.

"Bazen Blaise ile uğraşmak, senin yorumlarını dinlemekten daha kolay geliyor." Mutfak masasındaki yerinden kalkarak bulaşıkları toplamaya başlar. "Şimdi git çalış, ben temizlik yapıp giyecek kıyafet bulayım."

"Senin kıyafetlerin içindeki halini seviyorum." O kahkahaya boğulurken ben omuz silkiyorum.

"Beni bu kıyafetler içinde seviyorsun çünkü vücuduma kolayca ulaşabiliyorsun, itiraf et."

"Haklısın El, düşünme şeklini seviyorum." Koltuğumdan kalktım ve o da lavabodan hızla dönüp bana baktı ve elini kaldırarak durmamı işaret etti.

"Aklından bile geçirme. Git, çalış, unuttun mu? İkimizin de telefonları patlamaya başlamadan önce, senden haber alamadıkları için hala hayatta olduğumuzdan emin olmak için kontrol etmeliyiz." Beni odadan kovarken, haklı olduğunu biliyorum. Hala halletmem gereken birkaç iş var, ayrıca tüm otellerden gelen günlük güncelleme e-postalarını incelemem gerekiyor.

"Ve böylece başlıyor, eğlence şimdiden bitiyor." Kapıya doğru çekilirken gülüyorum.

Odanın kapısından çıkmak üzereyken, çekingen sesi beni çağırır. "Rem?"

"Evet, bebeğim, valizini odama koyacağım, böylece hayaletler seni soyunurken izleyemeyecek."

Koridorda ilerlerken arkamdan "Adi herif!" diye bağırıyor. "Ama teşekkürler."

"Erkek arkadaşlar böyle yapar," diye fısıldıyorum merdivenleri çıkarken.

Bunu duymaya hazır olmayabilir, ama bu kelime benim kafamda mükemmel geliyor.

Tüm e-postalarımı düzenledikten sonra, zindanda bulduğumuz oda hakkında grup sohbetine mesaj gönderme zamanı geldi. Fotoğraf göndermezsem bana inanmayacaklar, o yüzden belki de onlarla başlayayım.

Sadece fotoğraflar, kelime yok, sonra da arkanıza yaslanıp tepkiyi bekleyeceğim.

■

Forrest: Senin böyle bir şeye ilgi duyacağını düşünmemiştim, ama tamam.

■

Nic: Neden bunu bize gönderiyorsun?

■

Flynn: Evet, Rem İskoçya'da çılgınlık yapıyor.

Onlara cevap vermem gerek, ama bir süreliğine onları bekletmeyi seviyorum.

■

Flynn: Bekle, Elouise'i oraya götürmedin, değil mi?

Ne oluyor, Flynn! Onun senin olduğunu düşünebilirsin, ama bu onu bu kadar korumaya hakkın olduğu anlamına gelmez. Heyecandan kaslarım geriliyor, ama sonra aklıma bir şey geliyor: Eğer Tori olsaydı, ben de onun Elouise'e davrandığı gibi bir arkadaşımı korurdum. Parmaklarım telefonun üzerinde duruyor ve ona karşı hislerimi ele verecek bir şey söylememek için cevap vermekten vazgeçiyorum. Biraz sakinleşirken, mesajlar ekranımda görünmeye devam ediyor ve sessizliğimin onları ne kadar sinirlendirdiğini görünce gülümsemeden edemiyorum.

■

Nic: Rem? Bunu yapmadığını söyle!

■

Flynn: Oraya gelip seni dövmek zorunda bırakma beni.

■

Forrest: Bir kez olsun kardeşimle aynı fikirdeyim.

Tamam, artık onları bu ızdıraptan kurtarma zamanı. Parmaklarım ekranın üzerinde dans ederken cevap yazıyorum.

Rem: Vay canına, hepinizin benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek ne güzel!

Nic: Konuşmaya başla, o zaman kötü şeyler düşünmeyi bırakırız. Şimdi, o nerede?

Rem: Lanet olası kalının zindanında, aptal. Mutlu oldun mu?

Rem: Hepiniz ne kadar karanlık ve kirli olduğunı görebilirsiniz, ve ben seksten bahsetmiyorum!

Fotoğrafları ne kadar az incelediklerini görünce başımı sallıyorum, düşük seviyeli aydınlatma ve arkasındaki kaya duvarlarının detaylarını kaçırmışlar.

Flynn: Seks kalesi satın alıyoruz! Bu altın değerinde!

Nic: Ne oluyor lan, dalga mı geçiyorsun!

Forrest: Oh, bu çok iyi. Nic'in bunu Tori'ye açıklamasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Flynn: Mutlu düğünler, tatlım. Kutlamak için sana bir seks zindanı kalesi aldım. Sürpriz!

Nic: Siktir git, Flynn

Nic: Rem, bana neler olduğunu anlat.

Rem: Hepiniz bir dakika susarsanız, anlatırım.

Flynn: Biraz sinirlisin Rem, biraz frustre olmuş gibisin...

Rem: Birazcık bile değil, sinirlenilecek bir şey yok.

Dün gece ne yaptığımı bilseydi, beni cinsel olarak hiç tatminsiz olmakla suçlamazdı. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu sabah benim ve benim aletim tamamen tatmin olmuş durumdayız.

Rem: Seks odasına geri dönelim. Zindanın arkasında bulunuyor ve sahipleri tarafından düzenlenmiş gibi görünüyor

Modern ve bakımlı görünüyor. Sadece tozlu ve kapısı kırık, ben de oradan girdim.

Nic: Bu odanın sahiplerine ait olduğunu, mülklerinin olduğu dışında, neye dayanarak düşünüyorsun?

Rem: Duvarda bir çiftin fotoğrafları var ve burası onların kişisel sığınağı gibi görünüyor. Aynı çift, mumun bulunduğu masanın üzerinde tek bir fotoğrafta da var. Tahminimce, hangisi önce ölürse, diğeri odadaki anılarla yaşıyordu. Garip olsa da, yine de romantik... Sanırım. Bu tür şeylerde pek iyi değilim.

Flynn: Bir dakika, ne? Fotoğraflar mı, vay canına. Bu çok cesurca. Ne kadar pornografik? Göster bana.

Forrest: Onları ona göndermeyi aklından bile geçirme, Rem!

Rem: Bana biraz güvenin. Bugün neyiniz var, hepiniz bana şüpheyile bakıyorsunuz. Ben hepinizden en saygılı olanıyım.

Flynn: Tartışmalı.

Rem: Bu laf sana yakışmadı.

Nic: Rem, birazdan seni ararım. Toplantıya girmek üzereyim. Konuşmamız lazım.

Nic: Flynn, o fotoğraflar asla gün yüzüne çıkmayacak. Seks kaseti olan birisi olarak, mahremiyetin ne demek olduğunu en iyi sen anlamalısın.

Nic: Forrest, kardeşinin gençken başına ne geldi, kafasını mı vurdu? Yemin ederim, bazen beyninin nerede olduğunu merak ediyorum!

Flynn: Neden bu mesajlar hep benim hakkımda kötü şeyler söyleyenlerle bitiyor!

Haklı, ama şu anda Flynn'in duyguları hakkında fazla düşünmem. Özellikle de yan odadaki kadınla onun duygularını hiçe sayan kişinin ben olduğumu bildiğim için.

Nic: Buna cevap bile vermeyeceğim. Şimdi herkes işine dönsün. Size maaş verdiğim işi yapın.

Rem: Anlaşıldı.

Forrest: Bütün bu zaman boyunca çalışıyordum.

Flynn: Kardeşim, yalakalık ustası.

Ve her zamanki gibi Nic'in patron yorumuyla mesajlaşma sona eriyor ve hepimiz günlük işlerimize geri dönüyoruz. Flynn'in ona yaptığımız tüm bu saçmalıklara gerçekten nasıl tepki verdiğini sık sık merak ediyorum. O bizim grubumuzun şakacısıdır, ama kimse sürekli dalga geçilmeyi sevmez. Belki de söylenenlere daha fazla dikkat etmeliyim, ya da cesaretimi toplayıp onunla yüz yüze konuşmalıyım.

Belki de şu anda ince buz üzerinde kayarken bunu yapmamalıyım. Tanrım, önümüzdeki birkaç ay zor geçecek, ama diğer yandan, buna kesinlikle değecek.

Eğer benim istediğim gibi olsaydı, El ile birlikte olduğumuzu herkese açıkça söyler ve ne olursa olsun kabul ederdim. Ama o çok korkuyor ve ben bunu saygıyla karşılıyorum. Bu yüzden, benim istediğim gibi yapmanın zamanı geldiğine inanana kadar onun istediği gibi yapacağız.

Elouise'i kontrol ettiğimde, onu çalıştığım odanın pencere kenarındaki koltukta otururken buluyorum. Yakınımda olmasını seviyorum ama

okurken beni çalışmaya bırakmasından da memnunum. Bilgisayarımın başından kalkıp farklı odaları kontrol ediyorum ve Nic'in satın alma için gerekli özeni gösterdiğinde üzerinde çalışacağı ana belgeyi hazırlıyorum.

Nic'in bu kaleyi satın alacağına hiç şüphe yok. Emlak ilanını gördüğü andan itibaren, onu çok istedi.

Telefonum masanın üzerinde çalışıyor ve kulaklıklarımı takıyorum, böylece El'in Nic'in söylediklerini duymadan onunla konuşabiliyorum. Nic onun hakkında konuşmaya başlarsa, El'in kendini garip hissetmesini istemiyorum. Ayrıca, El odadayken hoparlörden konuşması da onu rahatsız eder. Nic, El'i kardeşi gibi sever ve ona güvenir, ama iş iştir ve Nic imparatorluğunu çok korur.

"Nic, raporu neredeyse bitirdim. Bir saat içinde hazır olur." El bana gülümseyerek bakar ve sonra kitabına geri döner, oturma pozisyonunu yeniden ayarlar ve beni çoktan duymazdan gelmeye başlar.

"Teşekkürler, Rem. Dünkü mesajlarından anladığım kadarıyla, satın almamı engelleyecek bariz bir neden yok, değil mi?" Durakladığında, aynı anda iki şey yaptığını anlayabiliyorum. Bu onun çalışma tarzı, tam hızda çalışır, günün sonunda işini bitirir ve sonra bir an durup dinlenir. Bu, bu sektörde çalışan biriyle evlenmenin pek de iyi bir fikir olmadığını düşündürüyor, ama onlar bunu başarabiliyor ve işlerinden uzaklaşarak dinlenebiliyorlar. "Tabii ki, bunun yenilenmesi ve Darby Hotel'den beklediğim standartlara ulaşması için bana bir sürü paraya mal olacağı dışında."

"Sen söyledin, ben söylememe gerek yok. Zaten harcamaya hazır olduğun miktardan fazla değil." Yorumuma inleyerek tepki vermesine gülüyorum.

"Altı ay sonra bana bu satın almanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü hatırlat." Nic gülüyor.

"Hatırlatmama gerek kalmayacak, çünkü nedeni altın bir alyans takmış ve Bayan Darby olarak karşında duruyor olacak. Yanıldığımı söyle." Ben de onunla birlikte güldüm.

"Tamam, ukala, bu kadar yeter. Beni deli ediyor, ama ona dünyaları vermek istiyorum, anlıyor musun?" Bunu sadece bir gerçek olarak söylediğini ve benden cevap beklemediğini biliyorum, ama farkına varmadan ağzımdan kaçıyor.

"Evet, dostum, öyle düşünüyorum. Paranın, onu şımartacak birisi yoksa hiçbir anlamı yoktur." Benim söylediklerimden habersiz olan güzel kadına bakıyorum. Güneş pencereden içeri giriyor ve onun zengin

kahverengi saçlarını altın rengi yansımalarla vurguluyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için bir toka kullanmış, ama geri kalanı sırtına yumuşakça dökülüyor. Yumuşak krem rengi yünlü bir kazak ve mavi kot pantolon giymiş, ayaklarında bir çift çorap var ve bronz rengi diz boyu botları yanındaki yerde duruyor.

"Blaise hayatına girdiğine göre artık var sanırım." Nic'i düzeltip bunun çok daha fazlası olduğunu söylemek istiyorum, ama yapamıyorum ve bu beni içten içe yiyip bitiriyor.

İşim tamamen güvene dayalı ve çevremdeki herkesle, güvenliğini sağlamak için bana güvenen insanlarla bu önemli şeyi bozuyorum. Bunun hem aptalca hem de tehlikeli olduğunu biliyorum. Buna birkaç hafta zaman tanıyacağım, sonra El ile tekrar konuşup, herkese bunu duyurmamızın ne kadar önemli olduğunu ve eminim ki herkesin bunu aşacağını ona tekrar vurgulayacağım. Sonuçta, biz yetişkin insanlarız ve kiminle birlikte olduğumuz onları ilgilendirmez.

Konuşmamız, ayrıntıları konuşarak devam ediyor ve sonra farklı otellerdeki diğer konulara da geçiyoruz. Bir saat geçti ve El bir kez bile şikayet etmedi, iç çekmedi ya da bana keskin bakışlar atmadı. İşimin ne kadar önemli olduğunu anlıyor ve bu şirketin nasıl çalıştığını ilk elden gördü. Artık bu kadar sık birlikte olduğumuz için, onun da şirketin bir parçası olduğunu söyleyebilirim. Nic'in Tori'yi mutlu etmek için onu yarın işe alacağından eminim, ama onun becerileri ve hayalleri kurumsal dünyayla alakalı değil.

Nic'in konuşmayı bitirdiğini düşündüğüm anda, rastgele sorduğu bir soru beni biraz şaşırttı.

"Elouise nasıl? Onu güvende ve mutlu tutuyor musun?"

Ve tüm bu kelimeler kafamın içine giriyor. *Tabii ki, benim yatağında mutlu bir şekilde yatıyor, benden başka herkesten güvende ve muhtemelen korunması gereken kişi de benim.* Ama elbette, bunların hiçbirini kullanamam, bunun yerine genel bir cevap veriyorum.

"Evet, tabii ki, o gayet iyi." Ve öyle, yani yalan söylemiyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Tori bu sabah ondan haber almadığını söyledi, bu yüzden onu kontrol etmemi istedi." Sesi yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor, bu yüzden zihninin çoktan yapması gereken bir sonraki şeye geçtiğini anlıyorum.

"Evet, çekim çok iyi değil. Ona telefon etmesini söyleyeceğim." Belirsiz konuşmaya çalışıyorum ve içimden, muhtemelen saklayacak bir şeyi olduğu için Tori'den kaçındığını düşünüyorum. Bu kadar uzun süre Tori'den saklayabilmiş olmasına gerçeğten şaşıyorum.

sekiz ay önce Roma'da o gece birlikte yattıktan sonra, sırrın açığa çıkacağını düşünmüştüm, çünkü kızlar konuşur ve bu ikisi çok yakındır.

"Harika, satın aldığımda düzeltmem gereken başka bir şey daha." Nic şimdi söyleniyor ve konuşmayı bitirme zamanının geldiğini biliyorum.

"Wi-Fi standartlarına uygun olmadığında müşterilerin ne kadar şikayet ettiğini hepimiz biliyoruz. Bazıları bir süreliğine kapatmayı öğrenmeli, bu canlandırıcıdır." Bunu sık sık yapamıyorum, ama delice tehlikeli bir şey yapmak için seyahate çıktığımda, genellikle uzak bir bölgedeyim ve dünyanın geri kalanından ulaşamaz durumdayım. Birkaç günlüğüne cennet gibi.

"Belki öyle, ama onların istediği bu değil, bu yüzden onlara altın yıldızlı bir konaklama sunmamız gerekiyor. Neyse, gitmem gerek, yapacak çok işim var. Rapor bittiğinde bana haber ver. Her zamanki gibi hızlı ve titiz çalıştığın için teşekkürler. Sen olmasan ne yapardım, dostum."

"Tamam, sorun değil. Sadece işimi yapıyorum ve her şeyi kontrol altında tutuyorum." Eh, sayılır. En azından iş hayatımda. Öyle diyelim.

El'i bütün gün sıkılmadan oturup beklemesi için bırakmamak için hemen raporu bitirmeye koyuluyorum, son bilgiyi girip Nic, Flynn ve Forrest'a e-posta yazıyorum. Tori'yi de e-postaya ekliyorum, çünkü bu bilgi onun için doğrudan gerekli olmasa da, Nic ile evlendiğinde kısa süre sonra onun da şirketi olacak olan bu şirkette alınan önemli kararlara her zaman dahil olmasını istiyoruz. Nic'e birkaç şeyi açıklamak için tekrar hızlıca bir telefon ettikten sonra, şimdilik işim bitti.

Telefonu kapatıp arkama yaslanıyorum ve önümdeki güzel manzarayı içime çekiyorum. Buna alışabilirim, ben çalışırken El dinleniyor ve hayatı kolaylaşıyor. Sonra Blaise'in düşünceleri de aklıma geliyor. O Elouise'i seviyor ve Elouise haklı, onu çok erken kafasını karıştırmak istemiyoruz. O, Elouise'in evde olmasına alışkın ve onu dadısı ve öğretmeni olarak tanıyor, ama bunu üvey anneye dönüştürmek büyük bir adım.

Üvey anne kelimesi kafamda alarm zilleri çaldırıyor. Ne düşünüyorum ben? Hayatımı böyle planlamamıştım. Çocuk sahibi olmayacaktım, hiç yerleşmek istemedim. Şimdi burada, sadece kendisi olarak benim dünyamın kontrolünü tamamen ele geçirmiş kadına bakıyorum.

Blaise'in hayatıma girip her şeyi alt üst etmesini istemedim, ama öyle oldu ve onu daha fazla sevemedim. Evime çok fazla eğlence getirdi ve sonunda evim gibi hissediyorum.

tüm karmaşası ve gürültüsüyle. Ama Elouise'i ikimizin hayatına sokan katalizör olduğu için ona ne kadar teşekkür etsem azdır. O olmasaydı, ben sadece uzaktan onu özleyip, hiçbir şey söylemeden, onun onunla çıkacak sıkıcı birini bulmasını izlerdim.

Onunla evlenip ona sıradan bir hayat sunacak başka bir öğretmen, ben ise duygusal olarak beceriksiz olduğum için emniyet kemeri olmadan uçurumdan atlamaya devam ederdim. Neden uzun süreli bir yetişkin ilişkisine girememek gibi bir yetersizliği aşılamadığımı bile bilmiyorum. Ben yetişkin bir adamım ve böyle korkunç bir deneyimden sonra hayatıma devam edebilmeliyim, ama nedense takılıp kaldım. Ve gerçekten bir şey olabileceğini düşündüğüm tek ilişkimden sonra yıllarca bir kadını etkilemeye çalışmak bile istemedim.

Ama sonra Elouise o gece Roma'da benim dünyama girdi ve hiçbir şey olmayacağı konusunda anlaşmış olsak da, çoktan kalbimi çalmıştı ve onu düşünmeden duramıyordum. Onu arkadaş olarak görmeye çalışıyordum, ama Blaise'in geldiği gece en savunmasız olduğum anda, içimde sessizce kaynayan duyguları daha fazla bastıramadım.

Yine de, ona karşılığında hiçbir şey veremeyeceğim için onun için doğru kişi olduğuma inanmıyordum, ta ki ofisimde artık kendimizi tutamayacağımız o geceye kadar. Ama kalbimin bu işe karışmasına izin vermeyecektim, onu arkadan alıp, sevişirken gözlerine bakmazsam, bunun sadece bir gecelik bir ilişki olabileceğini düşünüyordum. Ta ki onun içine girdiğim ve oyunun bittiğini anladığım ana kadar. Elouise, zekası ve esprili mizah anlayışıyla beni çoktan büyülemişti, onunla ne kadar çok zaman geçirirsem o kadar özgürce davranıyordum, ama bedenlerimiz tekrar temas ettiği anda, onun doğru kişi olduğunu anladım.

Hiçbir kadın beni onun kadar heyecanlandırmadı ve ilk kez daha fazlasını istediğimi düşünüyorum.

Baba olmak konusunda seçim şansım olmayabilir, ama öğrenmeye çalışıyorum. Elouise ise, mutluluğu bulmak ve aramızdaki güçlü duygusal bağı keşfetmek için yaptığım bir seçim. Herkese söylememiz gerektiğini düşünsem de, bir yandan da ayağa kalkıp onun hak ettiği erkek olabilmek için bana zaman tanıyan bu durumdan memnunum. Maddi olarak ona bakabilirim, ama duygusal açıdan kendimi zorlamam gerekiyor, son otuz altı yıldır olduğum gibi bencil bir bekar adam olmamak için.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Elouise'in yumuşak sesi içimdeki düşüncelerden beni koparır ve beni biraz şaşırtır.

"Nasıl yani?" Masadan kalkıp dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama koyuyorum.

"Sanki dünya barışını ya da onun kadar büyük bir sorunu çözmenin yolunu arıyormuşsun gibi. Ofiste bir sorun mu var?" Bacaklarını önüne sallayarak pencere kenarındaki koltuğun önüne koyar, kitabını kapatıp yanına koyar.

"Öyle bir şey yok, sadece önümdeki güzelliğin tadını çıkarıyorum." Ona doğru yürüdüm ve elimi başının üzerinden geçirip yumuşak saçlarını okşadım. "Günün geri kalanında dışarı çıkıp biraz gezmeye ne dersin? Eve dönüp tek gördüğün şeyin küçük bir İskoç köyündeki bir pub ve harap bir kale olmasını istemem." Elini elimle tutup onu koltuktan kaldırdım.

"Seks zindanını unutma, çünkü ben unutmayacağım." İkimiz de gülüyoruz, o botlarını giymek için eğilirken, ben de iş çantamı alıp üst kata saklıyorum. Üzerinde yüksek güvenlikli şifrelerim var ve her şey bu bilgisayarda değil, bir sunucuda saklanıyor, ama yine de riske girmeyeceğim.

El'i koluma takıp arabaya doğru yürüdük. Onun için taşıdığım ceketinin cebinde telefonunun titreşimini hissedebiliyorum.

"Bugün Tori ile konuştun mu?" diye soruyorum, Nic'in birkaç saat önce bana iletmemi istediği mesajı hatırlayarak.

Arabaya vardığımızda tek cevabı "Hayır" oluyor.

Kapıyı açıp onu yolcu koltuğuna oturtarak, ona paltosunu uzatıp gülümsedim. "Öyle yapmanı öneririm, çünkü Nic bu sabah senden haber alamadığı için endişelendiğini söyledi." Kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçtim ve Audi'nin deri koltuğuna otururken kendimi tutamadım. "Muhtemelen seks odasını yeni öğrenmiştir ve seni bağlayıp sana yaramaz şeyler yaptığını düşünerek endişeleniyordur."

"Kes şunu Rem, beni güldürme. Onu neden aramadığımı biliyorsun. Yalan söylemekte berbatım."

Elimi orta konsola koyduğumda, o da beni rahatlatmak için elini benimkinin üzerine koyar.

"Ben yanıdayım, bebeğim. Yolda giderken FaceTime'dan onu ara, ben yanıdayken sana kötü bir şey sormaya cesaret edemez, eminim."

Motoru çalıştırdım ve aalıklı yolu dönmüşken El'in telefonunun bağlandığını ve Tori'nin telefona bağırarak seslendiğini duydum. "Lou! Neden mesajlarıma cevap vermedin!" İşte, Tori'nin ateşli kişiliği ortaya ıktı.

"Sana da iyi günler." El kamerayı bana çevirir. "Rem'e merhaba de."

"Merhaba, Tori. Tanrım, ikinizin birbirinizle konuşma şekliniz beni çok güldürüyor." El telefonu kendine çevirmeden önce yana bakıp ona el sallarım.

"Kapa eneni, Rem. Tamam, şimdi ikiniz de bana kalemde neler olduğunu anlatın." El'e kızgın mı, yoksa mülkün satın alınmasının tehlikeye girmesinden mi endişeli, anlayamıyorum.

"*Bizim* kalemiz." Ve o anda arka planda Nic'in derin sesini duydum.

"Selam patron," diye sesleniyorum ve şimdi ona karışmamasını söyleyen Tori'ye gülümsüyorum.

"Semantik, Nicholas. Her neyse, konuşmaya başlayın ikiniz, ve neden ilk bilen ben olmadım?" Tori devam eder ve Nic'in yanında inlediğini duyabilirim.

El cevap veremeden, ben cevabımı veriyorum. "ünkü dün gece ikimiz de meşguldük, saatlerce sevişip senin seks kaleni deniyorduk."

El'in yüzündeki ifade tam bir panik ve anında telefonu bana çevirir, böylece ne Tori ne de Nic onun yüzünün ne kadar kızardığını ve beni ne kadar öldürmek istediğini göremez.

"Evet, tabii, şimdi pisliklik yapmayı bırak ve bana her şeyi anlat." Tori benim sözlerimin ciddiyetini tamamen kaçırdığı için, seks hakkında ona bilgi vermemi kastettiğini sanmıyorum, ama arkasında beliren Nic'in yüzü o kadar kolay kandırılabilir görünmüyor.

Neden öyle dediğimi bilmiyorum, ama sanırım bunun bir kısmı, içten içe bunu saklamanın yanlış olduğunu hissetmem ve paylaştığımız şeyin kirli bir sır olmasını istemememdir.

Ya da belki de bu, benim asla kapatamadığım bir parçamdır. Kontrol edilemeyenler de dahil olmak üzere her şeyi kontrol etmeye çalışmak.

On Altıncı Bölüm

ELOUISE

En beklenmedik ama inanılmaz dört günün ardından eve dönmek için uçağa bindim. Hâlâ Rem'in Tori'ye seks yaptığımızı ağzından kaçırmasını düşünmeden edemiyorum. Neyse ki, Tori bunun mümkün olduğunu hiç düşünmedi ve Rem'in şaka yaptığını düşündü.

Ona o kadar kızmıştım ki sakinleşmem bir saat kadar sürdü, ama her zamanki gibi bana tatlı sözler söylemeye başladı, ya da müstehcen sözler miydi, hatırlamıyorum, çünkü çoğu zaman ikisi de aynı oluyor. İkisi de beni eritiyor ve onun büyüüne kapılıyorum.

Her neyse, o küçük aksilikten sonra, sonraki birkaç gün tam bir cennet gibiydi. İskoçya'da bizi tanıyan kimse yoktu, bu yüzden istediğimiz her şeyi yapıp söyleyebildik ve bizi kimlerin duyup görebileceğine dikkat etmek zorunda kalmadık. Bu, yeni bir aşkın ilk gerçek hissiydi. Aşk kelimesini kullanmıyoruz ama bunun yüzeyin hemen altında kaynadığını anlayabilirsiniz. Çünkü yeni tanışmış değiliz ve bu duygular bir süredir geliyordu. Kafam ve kalbim çok hafif hissediyor ama ne yazık ki, tüm güzel şeyler bir gün sona erer.

Bunu geride bırakıp evdeki gerçeğe dönmek çok zor. Blaise'i görmek ve sevimli küçük

Onunla günde birkaç kez FaceTime'da görüşüyoruz, kendini çok daha iyi hissediyor ve eminim Sally tarafından şımartılıyordur. Nic ve Tori'nin çocukları olduğunda Tanrı yardımcısı olsun. Bence bu, Sally'nin kalıcı olarak Londra'ya taşınmasına ve Avustralya'yı sadece tatillerde ziyaret etmesine neden olacak son faktör olacak. Şu anda iki yerde birden yaşamaya çalışıyor, ama yaşlandıkça uzun mesafeli uçuşların o kadar kolay olmayacağını düşünüyorum. Benim bir bilgim yok, hiç yapmadım, düğün uçuşu ilk olacak.

Özel jetle uçmanın bize şikayet etme hakkı verdiğini sanmıyorum.

Rem çoktan iş moduna girmiş ve bilgisayarına dalmış durumda, ama bu sefer onun karşısında oturmak yerine, ona o kadar yakınım ki, sık sık eli bacağıma kayıyor ve ya hafifçe sıkıyor ya da bacağımlı birkaç kez okşayarak hala orada olduğunu ve beni ihmal etmediğini, iyi olup olmadığını kontrol ettiğini belli ediyor.

Bu, aramızdaki bağı en sevdiğim yanlarından biri. Kelimelere gerek yok. Dokunma her şey.

Karşıya baktığımda gördüğüm gülümsemesi, beni neredeyse zengin deri koltuğa eritip yok ediyor. Ne istediğimi ve üzerinde anlaştığımız şeyi biliyorum, ama bunu ne kadar iyi başarabileceğimden emin değilim. Aramıza ördüğüm duvar yıkıldı ve yerdeki toz haline geldi, ama bu, o bana böyle baktığında ve etrafta başka insanlar varken saklanacak bir yerim olmadığı anlamına geliyor. Ve o denese bile, yalnız kaldığımız anda beni yutacakmış gibi bakmaktan vazgeçeceğini sanmıyorum. Bu bakışlar tüylerimi diken diken ediyor ve eminim yüzüm de aynı şeyi hissettiğimi ele veriyor.

Bunun için çok çalışmalıyız, aksi takdirde farkına bile varmadan dünyalarımız havaya uçacak. Ve bunun olmasına izin veremem!

Bunu belli etmeden, Tori ve diğerlerinden uzak durmam gerektiğini biliyorum ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca sosyal etkinlikler kesinlikle listemin dışında. Bu bana, patronuna umutsuzca aşık olan kadın değil, sadece dadı olarak daha iyi olmak için zaman kazandıracak.

İnişe geçerken gözlerimi kapatıp, beni dinleyen herkese dua ediyorum: Lütfen kalbimi coşturan bu adamı yanımda tutmama izin verin ve her şey yoluna girsin.

Şimdi son birkaç haftaya bakınca, evimizdeki küçük balonumuzda hayatımız muhteşemdi. Blaise, Rem ile aramızdaki vücut dilini anlayamayacak kadar küçük ve neyse ki uykusu ağır. Çünkü ne kadar sessiz olmaya çalışsak da, her gece sanki son gecemizmiş gibi seni yatağına atan bir adam varken bu kolay olmuyor. Ya da Rem'in kaç kez orgazm olabileceğimin rekorunu kırmaya çalışmaktan büyük zevk alması.

orgazm olmama neden olabileceği rekorunu kırmaya çalışmaktan büyük zevk alıyor. İskoçya'dan eve döndüğümüzden beri iştahım önemli ölçüde arttı, ve bu sadece enerjimi korumak için ihtiyaım olan yemekler için değil.

Tori bize geldiğinde Rem'in işte, arkadaşlarıyla dışarıda ya da koşuya çıkmış olmasını sağlayarak işleri yoluna koyduk. Böylelikle, Tori buradayken birbirimize tepki vermememiz benim için de, aslında onun için de daha kolay oluyor. Ama bu gece büyük bir zorluk olacak. Tori az önce mesaj attı, Nic ile birlikte yolda olduklarını ve hepimize pizza getireceklerini, erkeklerin de geleceğini söyledi. Bu gece büyük bir futbol maçı var ve onu izlemek istiyorlar, Blaise'e bu oyunu öğretmenin zamanının geldiğine karar vermişler.

Futbol ya da herhangi bir spor dalı umurumda değil, ama umurumda olan şey, testosteron dolu bir spor, alkol dolu en iyi arkadaş ve babasının arkadaşlarının burada olmasını çok seven heyecanlı dört yaşındaki bir çocukla nasıl bir gece geçireceğim.

Özellikle de onları anlamayı ve çok hızlı öğrendiği İngilizceyle iletişim kurmayı çok daha kolay bulduğu için.

Her gün onunla çalışmak ve Rem'in ona karşı çok sabırlı davranmasını, yeni kelimeleriyle ona cesaret vermesini izlemek çok tatmin ediciydi. Rem'in neden baba olmaya bu kadar karşı olduğunu bilmiyorum, çünkü benim gözümde o harika bir baba oluyor. Hala boş zamanlarında Fransızca öğreniyor, ki pek boş zamanı yok, ve Blaise'in Rem'e Fransızca konuşmaya çalışırken sabırlı davranmasını görmek beni güldürüyor.

Onun tüm öğrenme deneyiminin en büyük faydası, bulduğum anaokulunun çift dilli bir anaokulu olması. Yani sadece İngilizce ğretmiyorlar, Fransızca da öğretiyorlar. İki dil öğreniyor, ama daha da önemlisi, onu anlayan arkadaşlar ediniyor ve gelecek yıl okula başlamadan önce önemli olan harika sosyal beceriler kazanıyor.

Blaise'i anaokuluna götürdüğüm ilk gün Rem'e telefonda, ona paranın bir kısmını geri vermem gerektiğini söyledim, çünkü artık haftada iki gün, gün ortasında birkaç saat kendime ait zamanım oluyor. Tabii ki reddetti, bu da aramızda hararetli bir tartışmaya yol açtı ve ben de ona hayırseverlik yapmadığımı söyledikten sonra telefonu kapattım. Ama telefon görüşmesinden sonra sakinleşmeye bile vakit bulamadan, o yüksek sesle n kapıdan girip merdivenleri çıktı ve yatak odasında kıyafetleri toplarken beni duvara dayadı. Her itirazımı

, onun hiçbir kız arkadaşının hayırseverlik vakası gibi hissetmemesi gerektiğini anlayana kadar.

O gün bize öğrettiği şey, haftada iki gün evde küçük kulaklar ve gözler olmadan geçirebileceğimizdi ve Rem sabah evden çıkar çıkmaz seks mesajlaşmaları başladı, bana o gün için planlarını anlattı ve hazır olmam gerektiğini söyledi.

Bir sabah, Blaise'i okula bıraktıktan sonra eve geldiğimde, ön kapının önünde bir paket vardı. Altın kurdeleli sade siyah bir kutu. Kurdelenin altına beyaz bir gül ve üzerinde şöyle yazan bir kart yerleştirilmişti:

Dünyamı döndüren ve ruhumu sakinleştiren kadına xx

İçeri girip yatak odamıza koştum, çünkü hayır, İskoçya'dan döndüğümüzden beri misafir odasında yatmıyordum. Kurdelayı nazikçe çektim ve fiyonk kutudan çıktı. Kutuyu açtığımda, altın rengi kağıt mendil ve bir kartta bir not buldum.

*Bunu giyip beni beklememi istiyorum.
İyi kızlar ödüllendirilir, kötü
kızlar cezalandırılır. Sen
hangisisin?*

Ellerim titriyordu, yavaşça kağıt mendili açtığımda, çok yumuşak bir siyah dantel iç çamaşırı seti, üzerinde iki kalp bulunan altın bir kolye, büyük olanın içinde küçük olanın bulunduğu ve sonra da siyah ipek bir göz bağı buldum. Tüm bunların ne anlama geldiğini merakla beklerken kalbim hızla atıyordu, ama düşünmeye bile vakit bulamadan, cebimdeki telefonum Rem'den gelen bir mesajla titredi.

■

Rem: Fazla vaktin yok, benim için hazır olsan iyi olur. Nasıl göründüğünü düşününce çok heyecanlandım.

Vücudum adrenalinle hareket ediyordu ve fazla düşünmeye vakit bulamadan Rem koridorda yürüyordu. Gözlerim bağlı olduğu için onu göremiyordum, ama bağımlılık yapan kolonyasının kokusundan onu tanıdım. Sesindeki hırıltıdan, sadece onun bildiği şekilde cezalandırılacağımı anladım. Ben sadece onun için kötü kız olmak isteyen iyi bir kıyım.

O günün hatırası endişemi yatıştırıyor ama sadece birkaç dakikalığına, ve şimdi yine herkesin bu gece burada olması konusunda paniğe kapıldım. Rem her an eve gelebilir ve onunla konuşmam lazım. O bunu biliyor mu? Kabul etti mi yoksa Tori her zamanki gibi onu zorladı mı? Çünkü haftalardır herkesin bizim evde takılmasını için bana baskı yapıyor.

Öğleden sonra Blaise'in okulundan küçük kızlardan biri olan Patrice ile parkta oyun randevumuz vardı, bu hem yorucu hem de heyecan vericiydi, bu yüzden Blaise çoktan banyosunu yaptı ve akşam yemeğini yedi. İkinci porsiyon yemeye itiraz edeceği de yok. Tüm çocuklar gibi o da pizzayı seviyor, daha doğrusu, tüm erkeklerin sevdiği her şeyi seviyor. Yemin ederim, şarap veya bira içebilseydi, onlar gibi havalı olmak için onu da severdi.

Şu anda yerde karnı üstüne yatmış, dirsekleri yerde ve başı ellerinde, okulun yaşına uygun olduğunu önerdiği bir Fransız çocuk programını televizyondan izliyor. Ama herkesin gelmek üzere olduğunu ve benim oturma odasında volta atarken gizlice paniklediğimi bilmiyor.

Rem'in Porsche'sinin kapıdan girip evin önüne park ettiğini duyunca, o içeri girip ayakkabılarını çıkarmaya bile vakit bulamadan kapıya koşuyorum.

Ağzımı açmadan, parmağını dudaklarıma koyup beni susturuyor, sonra beni yanına çekip çalışma odasına götürüyor. Çalışma çantasını masasının yanına koyduktan sonra beni kendine doğru çeviriyor.

"Panik yapmayı bırak ve nefes al. Her şey yoluna girecek. Bunu başarabiliriz. Sadece kendin ol, tamam mı?" Bana bakarak, bunun benim için o kadar kolay olmadığını anlıyor. "Kendim olmak mı? Bu bir şaka. Seninle ve Blaise'le birlikteyken en gerçek halim oluyorum. Tabii ki Tori'nin yanında da kendimim, ama onun henüz görmediği yeni ve geliştirilmiş Elouise versiyonu değilim." Ben

çıldırırken, Rem bana gülmeye başlar.

"Yani, Londra'nın en sevimli iki çocuğuyla mutlu bir aile oyunu oynarken gerçek sen oluyorsun." Beni kollarına alıyor ve başımı göğsüne yasladığımda hala güldüğünü hissedebiliyorum.

Sert karın kaslarına elimi vuruyorum. "Bu komik değil! Hiçbir şey belli etmeyen Süper Güvenlik Adamı olan senin için sorun yok. Sen iş yüzünü takın, kimse ne düşündüğünü anlayamaz. Ama benim yüzümde büyük bir sır sakladığım yazıyor. En yakın arkadaşlarımdan bile, patronumun beni düzenli olarak siktiğini ve bunun akıl almaz bir şey olduğunu sakladığımı.

"Akıllara durgunluk verici, değil mi? Kabul ediyorum." Kendisiyle çok gurur duyuyor gibi görünüyor. "Remington! Kes şunu. Bana yardım etmen gerekiyor."

Eğer işleri batırırsam ne kadar kötü sonuçlanabileceğini düşünerek kendimden ıkacakmışım gibi hissediyorum.

"Hayır, ihtiyacın yok. Kendine daha fazla güvenmelisin. Ama yardım istedin, işte buradayım. Bu gece bizi ele vermeden atlatırsan, daha sonra sana sıcak bir banyo hazırlayacağım, sonra masaj yapacağım ve geceyi senin bahsettiğin o akıllara durgunluk veren sevişmekle bitireceğiz." Rem son kelimesini bitirirken dudakları dudaklarıma değiyor, beni öpüyor, ben de onun tadını ve sakalının dudaklarımda yarattığı gıdıklanmayı düşünmekten başka bir şey yapamıyorum.

Ayrılıp nefes almaya çalışırken, onun gülümsemesine bakıyorum ve bu beni tamamen ısıtıyor.

"Seninleyim El, güven bana." Alnını alnıma koyarız ve birkaç saniye sessiz kalırız, sonra tek cevabımı veririm.

"Her zaman."

Daha fazla konuşamadan, salondan küçük ayak sesleri duyulur. Gösterisi bitmiş olmalı ve beni arıyor.

"Blaise," diye seslendi Rem ve ayak sesleri, mutfağa doğru ilerlediği koridorda yn değiştirdi ve şimdi heyecanla bağırarak çalışma odasına doğru koşuyordu.

"Baba! Baba eve geldi!" Blaise odaya dalar ve Rem'e sarılır, ben ise o gelmeden önce hızla geri ekilmiştim.

"Merhaba dostum. Parkta oyunların nasıldı?" Rem, Blaise ile aynı seviyeye gelmek için eğildi. Bu beni her zaman glmsetir, çünkü çocuklar için küçük şeyler çok önemlidir.

"Eğlenceliydi ve Patrice'in *annesini bize lolipop verdi*." Rem ve ben gülmeye başlıyoruz, çünkü heyecanlandığında Fransızca konuşmaya başlıyor.

O sormadan önce, Rem'e onun lolipop demek istediğini açıklıyorum.

"Ne şanslı bir çocuksun." Rem onu kuşağına alır ve kapıya doğru yürür, omzununzerinden bana bakar ve onu takip etmemi bekler. Kendimi bu odaya kilitlemek istesem de, kısa süre sonra çılgın bir dünyaya gireceğimi bilerek onun arkasında yürürüm.

Onun sözleri kafamın içinde dönüp dururken, derin bir nefes alıp, dik durmaya çalışıyorum ve Blaise'e herkesin pizza için geleceğini söylediğini duyunca omuzlarımı geri çekiyorum. Böyle küçük bir çocuğun çıkardığı çığlık

kulakları sağır ediyor. Bunu yapabilirim. Sadece mükemmel bir ev sahibi olarak kendimi meşgul tutmam gerekiyor. Çocukları bırakıp mutfağa gidiyorum ve Nic her zaman fazla yemek hazırladığı ve ev gürültülü insanlarla dolacağı için, çok sayıda insanın gelişine hazırlanmaya başlıyorum.

Hepsinin aynı anda gelmesi ve erkeklerin açlıktan ölmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Bu yüzden, hepimiz pizza ile tıka basa doyana kadar konuşacak zaman olmadı ve televizyonda futbol maçı başladı. Şimdi hepsinin bunu izlemek istemesinin önemini anlıyorum. Bu sıradan bir maç değil, İngiltere Avustralya ile oynuyor ve tabii ki herkes Nic'e karşı, ancak Flynn sadakat konusunda kararsız kalıyor ve orada uzun süre yaşadığı için artık kısmen Avustralyalı olduğunu iddia ediyor. Bunun nasıl işlediğini tam olarak anlamıyorum, ama tabii ki Flynn hayatta her zaman kendi kurallarını koyar.

Avustralya skoru eşitledi, yani ikiye iki, ve Blaise kimin tarafında olduğu umurunda değil, sadece eğlenceli olduğu için heyecanlanıyor. Neyse ki saat ilk yarının sonuna geldi ve herkes tuvalete gitmek, bir içki daha almak veya telefonlarını kontrol etmek için bu zamanı kullanırken oda sakinleşiyor. Hepsi bana işten uzaklaşıp dinlenmek için geldiklerini söylüyorlar, ama gerçekte ellerinden geleni yapıyorlar, ancak bu kadar büyük bir işin asla uyumadığını öğreniyorum.

Flynn'in getirdiği tatlı tepsisini hazırlayıp, Blaise'in akbabalar üşüşmeden önce bir şeyler seçebilmesi için eğilerek salona götürüyorum. Çünkü görünüşe göre, ne kadar tok olursanız olun, tatlıya her zaman yer vardır.

Ayağa kalktığımda, Nic'in yanındaki kanepede kıvrılmış duran Tori benimle konuşmaya başladı.

"Ah evet, Lou, sana sormayı unuttum, çünkü seni pek görmedim, cuma gecesi hepimizin rezervasyon yaptığı hayır etkinliği için Blaise'e bakıcı ayarladın mı?" Büyük bir etkinliğe katılma düşüncesi midemi bulandırırken, içimden, bu tür etkinliklerde genellikle beni sakinleştiren insanların yanında çok endişeli hissediyorum. Ama bundan kaçış olmadığını biliyorum.

"Ayarladım. Blaise'in okulundan Bayan Larissa gelecek. Ekstra para kazanmak için bebek bakıcılığı yapıyor, bu bizim için mükemmel çünkü Blaise onu tanıyor ve onu onunla yalnız bırakmaktan çekinmiyoruz." Tepsiyi taşıyarak, odada yavaşça seçim yapan Forrest'ın yanına gidiyorum. O her zaman odadaki en temkinli kişidir ve aceleye gelmez.

"Yaşasın!" Tori biraz fazla heyecanla bağıyor ve benim "*oh hayır, Tori neyin peşinde*" radarım devreye giriyor. "Bu gece senin için bir misafir davet ettim. Artık dışarı çıkıp biriyle çıkmaya başlamanın zamanı geldi. Yani, Rem seni sonsuza kadar burada kilitli tutamaz." Artık tatlılarla Rem'in önünde duruyorum ve onun sözlerinin yarattığı panik beni dengersizleştiriyor, tepsinin ön kısmı düşüyor ve tatlılar onun kucağına kaymaya başlıyor, aynı anda o da koltuğunun kolçaklarından iterek ayağa kalkıyor, sanki biri onunla kavga etmiş gibi görünüyor.

Her yer keklerle kaplı! Ne diyeceğimi bilemeyecek kadar telaşlı bir şekilde orada dururken, Rem tepsiyi elimden aldı. Gözlerinde öfke görebiliyordum, ama anında daha önce gördüğüm, sakın görüldüğü iş yüzünü takındı.

"Üzgünüm" diyebiliyorum sadece ve diğerlerine, kekleri üzerine düşürdüğüm için ondan özür diliyormuşum gibi görünüyor, ama ikimiz de bunun çok daha fazlası olduğunu biliyoruz.

Bizi bu duruma düşürdüğüm için üzgünüm. İstedğim şeyi söyleyecek kadar güçlü olmadığım için üzgünüm, ama en çok da bunu yapmak zorunda kalacağım için üzgünüm, aksi takdirde Tori neden reddettiğimi sorgulamaya başlayacak.

"Eğer bir eşe ihtiyacı varsa, onun eşlikçisi olurum. Mükemmel bir beyefendi olurum." Flynn komik olduğunu düşünüyor, ama bu durumu daha da kötüleştiriyor.

"Victoria, çöpçatanlık yapmayı bırak. Elouise yetişkin bir kadın, senin yardımına ihtiyacı yok." Nic, bu gece kimsenin sarhoş Tori'ye ihtiyacı olmadığını bildiği için elinden şarap kadehini alır.

"Oh, sus sen. En iyi arkadaşlar birbirleri için bunu yapar. Değil mi, Lou? Bu kızların işi ve ben sadece onun da benim gibi mutlu olmasını istiyorum. En azından çoğu zaman. Çoğu gün beni deli ediyorsun, ama bunun faydaları buna değer." Tori, şaşkın bir şekilde hareketsiz durduğumu fark etmez ve açıklamasına devam eder. "Ve Flynn, hepimiz sana Lou'nun ilgilenmediğini söyledik. Ne zaman kalın kafana girecek bilmiyorum."

"Bu kadar yakışıklı birine nasıl ilgilenmez? Yani, ben mükemmel bir erkeğim," diye cevaplar Flynn, Forrest ise kardeşinin yanında inliyor.

Hâlâ tek kelime etmedim, ama Rem'in derin sesi odada yankılanıyor.

"Olmaz!" İçindeki öfke beni biraz irkiltiyor. "O tarihe ihtiyaç duymaz."

Onun bakışlarının içimi yakıcı bir şekilde deldiğini hissedebiliyorum. Kızgın ve bunu kontrol edemiyor, ve bu benim hatam.

"Aptal olma, Rem. Onun patronu olabilirsin, ama aşk hayatını kontrol edemezsin. Aslında, bu randevu için sana teşekkür etmeliyiz. Blaise'in çocuk doktoru Dr. Keats'i buldum, Lou'ya asılan adam. Masamıza oturup Çocuk Kanseri Vakfı'nı desteklemekten çok mutlu oldu. Gitmek istiyordu ama oturacak masası yoktu, bu yüzden arkadaşlık etmemizden memnun oldu."

"Yani, o sadece masamıza mı oturdu, ona Elouise ile randevu olduğunu söylemedin mi?" diye sorar Forrest. Her zaman olayları basitçe gören biridir, ona güvenebilirim.

"Tabii ki, o kadar deli değilim. Öyle yapsaydım Lou beni öldürürdü. Ama yan yana oturuyorlarsa, ben sorumlu tutulamam. Bütün gece adamı görmezden gelmek kabalık olur, hem o çok seksi." Hayatımda ilk kez değil, Tori'ye çenesini kapatıp saçmalamayı kesmesi için bağırarak istiyorum. Israrlı kişiliği ve biraz fazla alkolün etkisi yine ortaya çıkıyor.

"Dikkat et, kadın." Nic, Dr.

Keats'in görünüşüyle ilgili yorumuna kızgın bir şekilde bakıyor.

"O benim yanıma oturacak." Rem, herkesin unuttuğu, artık mahvolmuş tatlıları yan masaya koyuyor.

"İmkânı yok, o seninle yatmakla ilgilenmiyor." Blaise'e bakar, onun da odada olduğunu ve ne söylemek üzere olduğunu hatırlar.

"Tori!" Sonunda sesimi buluyorum, ama kendimi savunmak için değil, Blaise'i korumak için. "Küçük kulaklar."

"Biliyorum, biliyorum, özür dilerim. Her neyse, zaten halloldu, o geliyor ve bu hafta sana bütün gece ağzının suyunu akıtacak süper seksi bir elbise bulmak için alışverişe çıkmamız gerekiyor."

"Sanırım sadece bir gece, bir akşam yemeği..." Durumu yatıştırmak için ona cevap vermeye çalışıyorum, o gece hasta numarası yapmayı planladığım için elbiseye ihtiyacım olmayacağını çok iyi biliyorum.

Ama cümlem Rem'in telefonunun çalmasıyla kesiliyor ve tüm erkekler de telefonlarına uzanıyor, odada çalgınca yüksek sesle bildirimler çalmaya başlıyor.

"Konuş benimle," diyor Rem telefonda kim varsa ona, tüm telefonların aynı anda çalmasıyla büyük bir şeylerin olduğunu anlıyor.

"Siktir!" Flynn öfkeyle diyor.

"Bunun olacağını biliyordum, aptal yaşlı herif." Nic hızla ayağa kalkar ve odadaki küçük çocukla ilgili tüm endişeler bir anda uçup gitmiş gibi görünür.

"Oh, bu hiç iyi değil." Forrest, Flynn'e üzüntüyle bakıyor ve ben de ne olduğunu tahmin etmeye başlıyorum.

Rem odadan çıkıyor ve diğerleri de ayağa kalkıp onu çalışma odasına doğru takip ediyorlar. Sanırım bir bilgisayara ulaşıp bu konuşmayı daha özel bir yere taşımak için.

"Kahretsin, bu çok kötü." Tori telefonunu bana uzatarak Flynn ve seks kaseti hakkındaki Google uyarılarını gösteriyor.

Onun ve birlikte olduğu kadın için içim acıyor. Bir insan nasıl bu kadar acımasız olabilir ki, onların mahremiyetini ihlal edip bunu kişisel çıkarları için kullanabilir?

"Bunu durdurabilirler mi?" diye Tori'ye sessizce soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum. Bir şey internete düştüğünde, o kadar çok ekran görüntüsü alınır ki, bir daha asla silinemez. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, sonsuza kadar orada kalır.

"Şu anda hayır. Tek yapabileceğimiz, hasar kontrolüne başlamak ve bunun Darby Hotels veya Flynn'e çok fazla zarar vermemesini ummak. Sonuçta Nic, paradan önce her zaman arkadaşlarını öncelikli tutar ve Flynn burada onun bir numaralı önceliği olacaktır."

En iyi arkadaşımın yanındaki kanepeye çöküyorum ve şu anda onu ne kadar öldürmek istesem de, ona sarılmak için çekiyorum, çünkü buna ihtiyacı olacağını biliyorum. Önlerinde zorlu birkaç hafta, belki de aylar olacak.

"Bu, eğlenceli bir geceye buruk bir son getirdi, değil mi?" Tori başını omzuma yaslar ve ben gülmekten kendimi alamam.

"Bu hafif bir ifade." İkimiz de birlikte kıkırdıyoruz, o bunun sadece Flynn ile ilgili olduğunu düşünüyor, ama benim için bütün gece tam da hayal ettiğim gibi geçti. Büyük bir felaket gibi.

O sırada Blaise'i yan masanın yanında otururken gördüm, parmaklarında ve ağzında çikolata vardı. Neler olup bittiğinin farkında olmadan, mutlu bir şekilde tatlıları yiyor ve yeniden başlayan futbol maçını izliyordu. Tanrı bilir kaç tane çikolata yemişti, ama o kadar şeker yedikten sonra onu uyutmak için çok zor bir gece geçireceğimi hissediyordum.

Hayat neden bu kadar karmaşık? Çocuklarımla sınıfta geçirdiğim uzun günlerde, heyecan verici bir değişiklik istediğimi sanıyordum.

duvarlara tırmanıyorlardı ve söylediklerimin hiçbirini dinlemiyorlardı.

Bu gece, kendime yüklediğim stres ve endişe yerine, o tam bir kaosu tercih ederdim. Her zaman dilediğine dikkat et derler, şimdi anlıyorum.

Yatağında yatarken, ev ürkütücü bir sessizlik içinde. Çocuklar saatler önce ofise gittiler ve onlardan hiçbir haber almadım, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Tori gittikten sonra Blaise'i sakinleştirmek biraz zamanımı aldı ve sonunda her zamanki rutinimizi uyguladım: ona banyo yaptırdım, yatakta kitap okudum ve sonra gözlerini kapatıp nefes alışı yavaşlayana kadar yanında oturdum. Yani, gecede iki kez banyo yapmanın bir sakıncası yok ve dürüst olmak gerekirse, üstüne bulaşan çikolata miktarını düşünürsek, bu muhtemelen iyi bir fikirdi.

Saat sabahın biri ve Rem'i beklerken artık gözlerimi açık tutamıyorum. Konuşmamız lazım ve şimdi bunun zamanı olmadığını biliyorum, ama başka bir erkeğin yanında oturmamın bir önemi olmadığını anlamasını sağlamam lazım. Rem hala istediğim tek erkek. Geceleri sarılıp yatmak istediğim, kulağıma müstehcen şeyler fısıldamasını dinlemek ve bana izini bırakmasına izin vermek istediğim, böylece aynaya her baktığımda kime ait olduğumu hatırlamak istediğim tek erkek. Bunu başka kimse bilmiyor olsa da, o bildiği sürece her şeyi atlatabiliriz.

Kendime her şeyin yoluna gireceğini, eve geldiğinde vücudunun bana yaslandığını hissettiğimde uyanacağımı ve o zaman konuşacağımızı söyleyip duruyorum.

Ama alarmımla uyanıp yanımda soğuk yatağı gördüğümde, onun eve gelmediğini anlıyorum. Mantıklı beynim bunun Flynn'i korumak için çalıştığı için olduğunu söylemeye çalışıyor, ama duygusal beynim bunun benden kaçtığı için olduğuna ikna olmuş durumda.

Ama sabah oldu ve saçma sapan düşüncelerimi düzenleyecek vaktim yok. Blaise'i uyandırıp anaokuluna hazırlamam lazım. Geç kalmaktan nefret ederim ve ona zamanında bir yere gitmenin önemini öğretmek önemli.

Sabah rutinimize devam ederken, Blaise Rem'in burada olmamasına hiç aldırmış etmiyor. Çoğu sabah bizimle kahvaltı etmeye çalışsa da, toplantıya gitmek veya bir sorunu çözmek için erken çıktığı birçok zaman oldu. Hatta birkaç günlüğüne Paris'teki bir otele gitmesi gerektiği zamanlar da oldu ve hala eve geldiğinde kendiyile gurur duyduğunu ve yeni Fransızca konuşma becerisini nasıl kullandığını hatırlıyorum. Gülmemeye çalıştım, oteldeki personeli ve birlikte çalıştığı müteahhitleri hayal ederek, mükemmel konuştuğunu iddia ederken, gerçekte muhtemelen anlamsız cümleler kurduğunu, ama onlar onun ne demek istediğini anlamak için boşlukları doldurmayı başardıklarını düşündüm. Yani, kimse patronuna yanıldığını söylemek istemez.

Çıkmaya hazırlandığımda, mutfak tezgahından Blaise'in küçük Bluey sırt çantasını alıp, ön kapıya koşmaya başlayan ona uzattım. Kapının açıldığını duydum.

"Rem," diye fısıldıyorum kendime. Tanrıya şükür. Ama mutfaktan koridora çıkıp birbirlerine sarılan ikisine doğru yürüdüğüm anda, Rem bana bakar ve yüzü buz gibi soğuktur. Hiçbir duygu görülmez ve şimdi başımın belada olduğunu anlarım.

Bunu düzeltmem gerekiyor.

"Hey." Yavaşça onlara doğru yürürken, Blaise ile birlikte çömelmiş pozisyonundan ayağa kalkar. "Hızlıca konuşabilir miyiz?"

"Geç kalacaksın ve benim duş almam lazım. Sonra konuşuruz." Bana dokunmadan eğilir, Blaise'in başına öpücük kondurur, veda eder ve yanımdan geçip merdivenlerden yukarı çıkar.

Orada durup onun gitmesini izlerken, Blaise elimi tutar ve beni kapıya doğru çekerek arabaya gider. O anaokulunu çok seviyor.

Ama eve döndüğümde, Rem Porsche'sinin sürücü kapısının yanında duruyor, elinde spor çantası var ve ben arabadan inerken bana bakıyor.

"Konuşacağımızı sanıyordum," dedim, ama o bana önceki gibi soğuk bakışlarla bakıyor.

"Şu anda bunu yapamam, Cherie'yi görmem gerek." Sözleri kesindi, bana cevap verme şansı vermedi.

Arabasına binip kapıdan çıktı, lastikleri gıcırdatarak daha önce hiç görmediğim bir hızla yola çıktı.

"Cherie de kim lan!" Ve dün gecedan beri ilk kez kendimi zayıf hissetmiyorum.

Adrenalinim yükseliyor ve şoförümün arabasına geri binıyorum.

San

at. "Bana saçmalama. Onu takip et ve ona tek kelime bile ve bizi görmesine izin verme. Pıslık olmak istiyorsa, benim içimdeki cadaloza da tanışmasının zamanı geldi!"

Art, Range Rover'ı her zamankinden daha hızlı sürerken tek kelime bile etmedi. En azından Art, şoförüm ve kişisel güvenliğim olarak işini ciddiye alıyor, umarım bu, sadakatinin önce bana, sonra da siyah Porsche'deki pıslığe olduğu anlamına gelir.

Şimdi bu kadının kim olduğunu öğrenme zamanı!

On Yedinci Bölüm

REMYINGTON

Bütün gece onun sözleri kafamda dönüp durdu.

Kafamdaki tüm düşünceleri tamamen kapatıp sadece önümdeki soruna odaklanmam gereken bir zamanda, bunun yerine, onun başka bir erkekle randevuya çıkmayı kabul etmesini düşünmeden edemiyorum.

Sözleri tekrar tekrar kafamda yankılanıyordu: *"Sanırım sadece bir gece, bir akşam yemeği..."*

Onun bu aptalca oyununa bir son vermeliyim. Başka bir erkeğin benim olan şeye dokunmasına ya da bunu yapma ihtimali olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim.

El, onu Dr. Dropkick'in yanına yaklaştırdığımı düşünüyorsa, bir daha düşünsün. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren, ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ve o zaman bir tavır alamamış olsam da, şimdi kesinlikle alacağım.

Ofisimde oturmuş, bu gece içtiğim üçüncü sert kahveyi yudumluyorum. Hepimizin içinde bulunduğu durumdan çok kızgınım, Flynn'in zaten viral olan bir video yüzünden batmasını engellemek için çabalıyoruz. Ofisime gelmeden önce Ewan Kentwall'a küçük bir ziyaret yaptım ve ona ve işe yaramaz güvenlik ekibine ne düşündüğümü söyledim. Bana verdiği tepki istediğim gibi değildi. Aslında, hiç tepki vermedi. Bağırış çağırış bir kavga ya da etrafındaki adamlardan birinin bana yumruk atmasını bekliyordum, çünkü böyle kavga etmeyi sevmesem de, birine cehennem öfkelerini boşaltmaya hazırdım.

Tek yapabileceğim bütün gece çalışmaya devam etmektir ve Flynn serisiyle ilgili olmasa da, diğer otellerde ilgilenmem gereken şeyler buldum. Gecenin saçma bir saatinde gereksiz aramalarla personeli uyandırdım, ama

umurumda değildi. Ben uyanığım, onlar da uyanık olabilirler. Güvenlik işine girdiğinizde üstlendiğiniz işin bir parçasıdır bu. Özellikle de yılın üç yüz altmış beş günü, günün yirmi dört saati çalışan bir işte. Ama bunun tek sonucu, diğerlerini uyumaları için eve gönderdikten sonra ofiste tek başıma kalmam oldu, çünkü şu anda yapabilecekleri hiçbir şey yok. Bunu düzeltmek benim sorumluluğum ve o videonun sonsuza kadar ortalıkta dolaşmasını engelleyemem ama onu yükleyen gerçek pislği bulup ona büyük bir bedel ödetmezsem kendimi affetmem.

Broderick, Flynn ve Felisha'ya kendi hesabından e-postaları göndermek için sadece iki bin pound ödenen influencer'ı buldu. Kadın, dosyayı hiç elinde bulundurmadığını ve şantaj parası için listelenen banka hesabının anonim bir offshore banka hesabı olduğunu iddia ediyor. Dosyayı yüklediğine yemin ediyor ve kendisiyle iletişime geçen kişinin kim olduğunu bilmediğini söylüyor. Broderick ve ekibimin yaptığı tüm araştırmalar, onları bir döngüye soktu ve bu da beni daha da sinirlendirdi. Ama bu, vazgeçtiğim anlamına gelmez.

Şu anda saat sabah yedi ve ekibim videoyu mümkün olduğunca çok siteden kaldırmayı başardıktan sonra ofisimdeki koltuğumda oturuyorum ve halkla ilişkiler departmanı bu sabah yayınlanacak bir açıklama hazırlıyor. Bu konuda öncü olmalıyız ve hikayeyi yönlendirmeliyiz. Hiç uyumadım ve sadece eve gitmek istiyorum, ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Henüz Elouise ile yüzleşmem.

Önce yapmam gereken bir şey var. Aslında iki şey var, ama ilki, vücudumda dolaşan adrenalini yatıştırmak için Cherie ile bir seans yapmak. Bu kadar gerginken El'i görmekten iyi bir şey çıkmaz. El'e veya Blaise'in önünde istemediğim şeyler söyleyecek ve yapmamam gereken davranışlarda bulunacağım.

Eve gidip uyumak muhtemelen en akıllıca seçenek, ama bunu da yapamayacağımı biliyorum. Telefonumu alıp Flynn'i arayarak durumunu soruyorum. Bana ne kadar baş belası olsa da, bu onun suçu değil, ayrıca şu anda bunun farkında bile değil. Ve benim kız arkadaşım olduğunu bilmediği kadına karşı bir şeyler hissetmesine rağmen, o da benim arkadaşım ve ne olursa olsun koruyacağım birisi. Hiçbir kadın, arkadaşlığımın ya da Nic'in işini kabul ederken verdiği sözün arasına giremez. Hepimizi korumak, benim işim ve hayatımın misyonu.

"Selam," diyor telefonuma cevap verirken. Sesi, Flynn'den daha önce duyduğum sesine benzemiyor.

Bu olay onu gerçekten çok etkilemiş. Her gün sergilediği tüm cesaret ve kibir yok olmuş, telefonun diğer ucunda ise kendini savunmasız hisseden bir adamın çıplaklığı var.

"Selam dostum, nasılsın? Uyuyabildin mi?" Karşımdaki pencereden dışarı bakarken, Londra uyanırken bu olayın gazetelere manşet olacağını ve durumun düzelmeden önce daha da kötüye gideceğini biliyorum.

"Bilmiyorum, belki, sana söyleyemem. Birkaç saat boyunca tavanı izlemişim gibi hissediyorum, ama arada birkaç kez uyuklamış olabilirim. Dürüst olmak gerekirse, şu anda oldukça uyuşmuş durumdayım." Ve bu, yıkılmış bir adamın sesi. Bunu düzeltmeliyiz. Onun sosyal medya ve internetin yansımaları olan dipsiz kuyuya düşmesine izin veremeyiz.

"Felisha ile konuştun mu? O iyi mi?" Çünkü ben oradayken babası umursamıyor gibi görünüyordu. Umarım bu, köşeye sıkıştığında yaptığı poker suratıdır, aksi takdirde düşündüğümünden daha da büyük bir pislik demektir.

"İyi değil. Aslında paramparça. Bu sabah buluşacağız."

"Bence bu iyi bir fikir değil, Flynn. Bugün ikiniz de evde saklanmalı, dairelerinizden çıkmamalı ve medyanın sizi yakalamasına izin vermemelisiniz." Flynn'in bana siktirip gitmemi söylemesini bekliyorum, ama bunun yerine duyduğum sözler benim düşündüğümü doğruluyor.

"Tamam, sen en iyisini bilirsin." Flynn yenilmiş durumda. Dünya tamamen altüst olmuş çünkü bu normal değil. Bağırmalı, itiraz etmeli ve bana yetişkin bir adam olduğunu ve istediğini yapacağını söylemeli.

Nic'i arayıp oraya gelmesini sağlamalıyım. Ona bakacak vaktim yok ve Nic onu hepimizden çok daha iyi tanıyor. Onunla nasıl başa çıkılacağını biliyor.

"Tamam, biraz daha uyumana izin vereceğim. Yapmam gereken işler var. Ama dün gece sana söylediğimiz gibi, bizden biri aramadıkça telefona cevap verme. Kapıyı açma ve binaya girmeye çalışanlarla aşağıdaki kapıcı ilgilensin. Onlara yardım etmek için kapıya ekstra güvenlik görevlisi yerleştirdik, böylece ahlaksız bir muhabir kapıcıya rüşvet verip içeri sızamaz. İkimiz de herkesin bir bedeli olduğunu biliyoruz ve bu kişi her kimse, daha fazlasını istemediği için pişman olacak, çünkü bulduğumda başına gelecek cehennem azabına hiçbir para değmez. Ve ben onu bulacağım! Ne kadar yorgun olursam olayım, öfkem ne kadar yükselip yüzeyin hemen altında kaynarsa kaynayalım.

"Rem?"

"Evet."

"Teşekkürler ve özür dilerim. Ne olursa olsun, bunun olacağına dair şaka yaptığımı biliyorum, ama bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim. Benim pisliğimi temizlemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Sen iyi bir arkadaşsın." Bu zavallı adam hayatının en kötü anını yaşıyor ve beni bu gezegendeki en aşağılık adam gibi hissettirdiğinin farkında değil. Tori ile birlikte kapıdan içeri girdiğinden beri aşık olduğu kadını becerirken ona nasıl iyi bir arkadaş olabilirim?

Daha önce patlamak istemiyormuşum gibi hissetmiyorsam, şimdi hissediyorum.

"Ben yanıdayım Flynn. Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok. O videoyu çeken kişi özür dilemeli ve bunu yaptığında senin ve Felisha'nın önünde diz çökmeli. Sonra konuşuruz." Telefonu kapatıp kafamı kanepeye yaslayarak, telefonumu yanıma attım ve derin bir nefes aldım.

Bunu düzeltmem
lazım. Her şeyi!

Sonunda eve gittiğimde zamanlamayı pek iyi ayarlayamadım ve El'i görür görmez, onunla henüz konuşmak istemediğim için doğru kararı verdiğimi anladım. Blaise'in kucaklaması harika hissettirdi, ama El'e dokunursam oradan ayrılamayacağımı ve bunun ikimiz için de iyi olmayacağını biliyordum. Bunun yerine, ona söylediğim sözlerden sonra kendimi en büyük pislik olarak görerek onu evin önünde bırakıp gittim.

Porsche ile Cherie'nin stüdyosunun önüne gelmek ideal değil çünkü burası iyi bir mahalle değil, ama bu yüzden buradayız. O, ona ihtiyacı olan çocukların hayatında fark yaratmaya çalışıyor ve gerçekte bu çocuklar en kötü bölgelerden geliyor ve zorlu hayatlar yaşıyorlar. Normalde Range Rover'ı getiririm, ki o da pek iyi sayılmaz, ama çocuklar onu gizli polis arabası sanıp rahat bırakırlar. Porsche ise zenginlik haykırıyor.

Arabadan inerken, evden getirdiğim ve içine spor malzemelerini hızlıca attığım çantayı ön koltuktan alıyorum. Diğer çantam hala Range Rover'ın arkasında çünkü İskoçya'dan döndüğümüzden beri Cherie'yi görmem gerekmedi.

Enerjimi boks ringinde mücadele etmekten çok daha keyifli bir şekilde kullanıyorum.

Kaldırımında durup arabaya bakarak kilit ve alarm sistemini çalıştırıyorum. Kapıya doğru yürüyorum, ama bir şeyler yolunda değil gibi. Bu hissi sevmiyorum, çünkü normalde haklı çıkarım. Etrafıma bakıyorum, ama bir şey görmüyorum. Muhtemelen uykusuzluktan ve uzun zamandır hiç bu kadar yorgun olmadığımından dolayıdır. Duyularım kapalı ve kontrolü yeniden ele almam gerekiyor.

"Sonunda senden kurtulduğumu sanmıştım." Cherie, eldivenleri giyerken bana gülüyor.

"Duymak istemiyorum. Kendini tutma." Kollarımı sallayarak gevşetmeye çalışıyorum.

"Bu numara bende işe yaramaz, koca adam. Yumruklarını kaldır ve konuşmaya başla." İlk yumruk, kollarımı kaldırdığım yerin hemen altındaki kaburgalarımın isabet etti. Konsantrasyonum bozuldu ve tepki hızım Blaise'den bile kötüydü. "Siktir, yıllar önce benimle çalışmaya başladığından beri bu kadar işe yaramaz olmamıştın. Vur bana lan, yoksa seni mahvettiğinde taşaklarını da mı aldı?"

Dün gecedan beri içimde tuttuğum patlama, bana söylediği sözlerle patlak verdi. "Onun hakkında böyle konuşma!"

Yumruk, eğil, çapraz, eğil ve bu sefer bana vuruyor.

"Kim, içeri almaktan pişman olduğun kız mı?" Bana ne kadar bağırırsa, kendimi tutmakta o kadar zorlanıyorum.

"Hayır! Onu içeri almadım, o kapıyı itip açtı ve ben onu durduramadım."

Kahretsin, bu yumruk mideme çarparak nefesimi kesiyor.

"Yani şimdi o kaltak seni mahvettiği için artık değmez. Öyle mi?"

"O... orospu değil!" Nefesimi geri kazanmaya çalışırken onu tutuyorum.

"O, onu çalmak isteyen insanlardan korumam gereken değerli bir mücevher."

Cherie beni iterek kurtulur ve beni tekrar hareket ettirmeye çalışır.

"Neden onu çalmak istesinler ki?" Cherie, benim birkaç yumruğumla geriye doğru sendeleyerek bağırır.

Ve kalbimden yanan bir alev çıkıyormuş gibi hissediyorum. "Çünkü onun benim olduğunu bilmiyorlar!" Kendimi tutamıyorum.

içimdeki her şeyi bırakıp Cherie'ye cehennem ateşini salıveriyorum.

Yumruk, yumruk, yumruk, yumruk. Tekrar tekrar, o ise sadece orada durup, ben yeterince yavaşlayana kadar bana izin veriyor, sonra bacağını benim bacağıma doluyor. Kendimi sırt üstü matın üzerinde buluyorum, bu dünyada tüm benliğimi verdiğim tek kişiden birine bakıyorum ve o da buna iyi bakmış.

"Lanet olsun, o benim." Sesim biraz daha az agresif, sadece kalkabilmek için ihtiyacım olan havayı içime çekiyorum.

Orada durup beni bekleyen Cherie, bana yardım etmek için elini uzatıyor, ama inatçı kıçım bunu kabul etmiyor. Bu çılgın karmaşadan kendimi kurtarmam gerekiyor ve bu şimdi başlıyor.

"Tamam, pislik, kendin yap." Benden uzaklaşıyor, bana yer açıyor ama matın üzerinde benden uzaklaşmıyor. "Şimdi bir yerlere varıyoruz."

Dengemi sağlamak için ayaklarımın pozisyonunu ayarlıyorum, çünkü işimizin bitmediğini biliyorum.

"Şimdi ne yapacaksın?" Cherie beni tekrar itmeye başlar, bu sefer kaçmayı başardığım birkaç yumruk havaya savurur.

"Bilmiyorum. Zamanlama berbat." Konuşmaya başladıkça ayaklarım daha hızlı hareket ediyor.

"Neden?" Tek cevap vermesi gereken bu ve her şey dökülmeye başlıyor. El ve Flynn sorunu ile ilgili her şey, her şeyi karmaşıktırdı. Ben devam ediyorum ve o, fiziksel olarak daha fazla bir şey yapamayacak hale gelene kadar bana baskı yapmaya devam ediyor. Son kickboks hareketiyle beni matın üzerine yüzüstü yatırıyor, Cherie dirseğini sırtımın ortasına koyuyor ve ben pes ediyorum.

Eldivenlerimi çıkarıp, bu yoğun antrenmandan sonra vücudumdan akan teri havluyla sildikten sonra, Cherie'nin oturduğu ve su içtiği koltuğun karşısına oturuyorum.

"Bu, bazı şeytanları kovdu, değil mi?" Gözlerimi ona çevirince bana gülüyor.

"Ne yazık ki geldiğimde olduğum durumdan hala çıkamadım." Vücudumun terle kaybettiği sıvıyı telafi etmek için çaresizce ihtiyaç duyduğu suyu yudumlarım.

"İşte burada yanıyorsun ve bunu biliyorsun," diyor, ciddi bir ifadeyle parmağını bana doğrultarak.

Bunu iyice sindirmemi bekleyerek devam eder: "Bana gelmeden önce Elouise ile konuşmaya çalışsaydın, ikiniz için de kötü sonuçlanacaktı. Ve bu internet pislğini bulsaydın, şanslı olsalar bile onları ölümüne dövmüş olurdun. Bunun yerine, buradan ayrılıp ona gidebilir, mantıklı bir şekilde konuşabilir ve aptal bir sırrı saklamak için başka bir erkekle birlikteymiş gibi davranmasını düşünmenin sana nasıl hissettirdiğini anlatabilirsin."

Yorgunluktan başımı ellerimin arasına gömüyorum. Normal bir günde bu egzersiz beni çok yorardı, ama hiç uyumadığım için yorgunluk normalden daha fazla hissediyorum.

"Flynn'e gelince, bu işin sorumlusu olan pislği bulduğunda beni ara. Onu hak ettiği şekilde alt ederken sana seve seve destek olurum. Ama daha da önemlisi, Flynn'i bana gönder. Onun daha da dibe batmamasını sağlayacağım. Bunun onu mahvedeceğini düşünebilir, ama ona, kendisinde olduğunu bilmediği bir gücü olduğunu gösterebilirim. Tıpkı senin yaptığın gibi, ve ikimiz de biliyoruz ki, kontrollü bir ortamda korkularını ve öfkeni dışa vurmak, birinin fitili ateşlemesini bekleyen saatli bir bomba olmaktan çok daha iyidir."

Yüksek sesle gülerek, arkama yaslanıyorum. "Flynn'i ringde seninle, bırak seni, başka biriyle bile görebileceğimi sanmıyorum."

"Benimle ne demek istiyorsun, bu ne anlama geliyor?" Cherie sandalyesinde öne doğru eğilir, vereceğim cevaba hazırlıklı olarak bana sert bir cevap vermek için hazırlanır.

"Sadece senden çok korkacağını ve onu incittiğin için korkudan ya da ağlamaktan konuşamazsa danışmanlık seansının pek işe yarayacağından emin olmadığımı."

Cesur ve kendini beğenmiş ama boksla hiç ilgilenmemiş arkadaşımın, bunu her gün yapan ve hiç terlemiş gibi görünmeyen bir kadınla karşı karşıya geldiğini hayal ediyorum.

Bana Cheshire kedisi gibi gülümsüyor. "Onu buraya getirmek için daha da fazla neden var, onu bir erkek yapacağım."

"Oh, beni yanlış anlama, o tam bir erkek ve bunu doğrulayabilecek yüzlerce kadın var. Uzun boylu ve yapılı, ama erkekçe kişiliğinin arkasında büyük bir yufka yürekli olduğunu hissediyorum."

"Onunla hemen tanışmam gerektiğini biliyorsun, değil mi? Burada olsun ya da olmasın. Bunu ayarla Rem. İlginç birine benziyor ve eminim bir görüşmeden sonra beni ringe çıkarmayı kabul edecektir." O zorlu görevleri sever ve Flynn ona zorlu bir görev gibi gelmiş olmalı.

Uykusuzluktan ya da yere düştüğümde kafama aldığım birkaç darbe yüzünden delirmiş olmalıyım. "Elbisen var mı?" diye soruyorum, düşünmeden.

"Siktir git, pislik, tabii ki elbise var. Her zaman bunu giymiyorum," diyor, elini önünde sallayarak. "Lanet olsun, senin gibi zengin olmayabilirim, ama yine de biraz klasım var." Sanki onu aşağılamışım gibi öfkeleniyor.

"Öyle demek istemedim, ben şık bir elbise ya da gece elbisesi demek istedim," diyorum, kendimi bu durumdan kurtarmaya çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum.

"Demek kıçımı örten, deliklerinden meme uçlarımdın görüldüğü file elbiseden bahsetmiyorsun. Ondan farklı bir elbise mi?" Elini bana doğru uzatarak sözlerini vurgular.

"Tamam, anladım, bir gece elbisesi var, o zaman onu giy ve cuma akşamı saat yedide hazır ol. Şoförüm seni alacak ve akşam yemeğinde benim eşlikçim olacaksın. Ve eğer uslu durursan, seni Flynn'in yanına oturtup, nasıl çuvalladığını izleyeceğim. Bu ringde seni asla yumruklamayacağına 50 sterlin bahse girerim."

Elimi uzattım, o da hemen elimi tutup sıktı.

"Meydan okumayı kabul ediyorum. Adresimi sana mesaj atacağım. Ama senin eşin olmamın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Kafamda muhtemelen ona katılıyorum, ama artık çok geç. Çünkü bir parçam, tanıdığım en kibirli iki insanın karşılaşmasını görmek için sabırsızlanıyor ve bu, Flynn'in şu anda ihtiyacı olan şey olabilir. Etrafındaki tüm saçmalıklardan uzaklaşmak için bir dikkat dağıtıcı.

Hala bıraktığım yerde duran arabama ulaştığımda, burada ne kadar uzun süre kaldığımı fark etmemiştim. Nic'in Roma'da uyuşturucu bulundurmakla suçlandığı zamandan beri şirketin en büyük krizini yaşadığımız bir dönemde, iki saat çevrimdışı kalmak çok uzun bir süre. En azından o zaman onun masumiyeti bizim lehimizdeydi, ama bu açıkça Flynn ve Felisha'nın suçu ve bundan kurtulmanın yolu yok. Sadece bunu kabul etmesi ve önümüzdeki birkaç gün içinde birinin daha aptalca bir şey yapmasını ve kameraya yakalanan kıllı beyaz kıçının eski haber haline gelmesini umması gerekiyor.

Kırk beş dakika daha arabamda oturup mesajları ve e-postaları yanıtlayıp, medya haberlerinin ne kadar kötü olduğunu kontrol ettim, sonunda yola çıktım. Eve gitmek yerine, gitmem gereken bir yer daha vardı.

"Rem, seni beklemiyordum." Nic, apartman kapısının önünde dururken yorgun ses tonuyla bana seslendi.

"Evet, üzgünüm, telefonunun izleme özelliği sayesinde evde olduğunu biliyordum." Başından beri tüm cihazlarımızda olan ama çok nadiren baktığım bir özellik. Ama Nic ile ofis dışında, baş başa konuşabilmem gerekiyordu.

"Beni takip etmen ciddi bir şey olmalı. Ve eğer dün geceki olaydan daha kötüyse, bugün bunu duymak istemem." Çıplak ayakla Londra silüetini gören geniş salona doğru yürürken, kaosun ortasında rahatlamaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Evet, ciddi, ama dün geceki gibi değil, ancak Flynn ile ilgili." Arkadaşının adını ağzımdan çıkarır çıkarmaz, aniden durup bana döndü, dudakları sıkı ve bakışları bana hemen konuşmam gerektiğini söylüyordu. Hepimiz arkadaş olabiliriz, ama Nic ve Flynn arasında, biz onları tanımadan önce yıllarca süren arkadaşlıktan kaynaklanan özel bir bağ var.

Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ve artık bunu içimde tutmaktan bıktım.

"Elouise ve ben birlikteyiz ve İskoçya'dan beri öyleyiz. Ama dürüst olmak gerekirse, onunla ilk kez Noel gecesi Roma'da yattım."

"Siktir, Rem, biliyordum lan." Ellerini birleştirip başının üstüne koydu. Ağzından çıkan sinirli iç çekiş, mutlu olmadığını gösteriyordu. "Neden? Size onun yasak olduğunu söylemiştim! Siktir!" diye kimseye seslenmeden yüksek sesle bağırır ve benden uzaklaşarak pencereye doğru yürür. Yumruklarını yanına indirmiş, sıkıca kavramış ve omuzlarındaki ve boynundaki kasları gerginleşmiştir.

Ama ne kadar dikkatli davranmaya çalışsam da, oturup kendimi veya Elouise'i savunmayacağım.

"Evet, belki öyle, ama biz yetişkin insanlar Nic, kiminle birlikte olabileceklerini sana söyleme hakkın yok. Tori'nin herhangi bir nedenle yasak olduğunu sana söyleseydim, bu seni durdurur muydu?"

Birkaç saniye sessiz kalıyor ve neyse ki omuzları hafifçe düşüyor. Bana doğru dönüyor, ama hala kızgın. Şimdi sadece bunun bana mı yoksa az önce onun kucağına attığım duruma mı bağlı olduğunu öğrenmem gerekiyor.

"Hiç şansı yok, bunu sen de biliyorsun." Alnındaki çizgilerin gergin olduğunu görebiliyorum ve sanki ruhumu okumaya çalışır gibi bana yoğun bir şekilde bakıyor. "Onu seviyor musun?"

"Evet." Bu kadar basit. Ona söylememiş olabilirim, ama kalbimin derinliklerinde, onun benim için tek kadın olduğunu,

daha fazlasını istediğim, daha fazlası olmak istediğim ve hayatımı paylaşabileceğim tek kadın olduğumu biliyorum.

"O zaman otur, konuşmamız gerek." Ve hala beni öldürmek istediğini anlayabiliyorum, ama yapmayacak ve tüm bunları atlatmamda bana yardım edeceğine güvenebilirim.

"Aslında, siktir, saat kaç? Bir bira içmem lazım, ve ben içiyorsam, sen de içeceksin!" Mutfağına doğru fırlayarak, iki soğuk bira ile geri döner, bana birini uzatır ve benimkine kadeh çakar.

"Hayatı karmaşıklaştıran ve bizi deli eden kadınlara, başka türlüünü istemezdik."

Derin bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. "Buna içelim." Tam da ihtiyacım olan uzun, derin bir yudum alıyorum.

Nic birkaç yudum alır ve bana bakmaya devam eder, sonunda konuşmaya başlamadan önce saldırı planını düşünmekte olduğunu anlayabiliyorum.

"Flynn'e söyleyemezsin, henüz değil." Koruyucu arkadaş, temel kuralları belirlemiş durumda.

"Tabii ki. Düşündüğümden daha kötü durumda. Onu görmeye gittin mi?"

"Evet, ama konudan sapma. Peki neden şimdi, neden tam da şimdi bana şimdi söylemeyi seçtin?"

Ve bu on milyon dolarlık soru, değil mi? Saçma sapan bir neden uydurmak için, ama bu yüzden burada değilim. Gerçeği söyleme zamanı.

"İki nedeni var." Bir yudum daha bira içip yuttuktan sonra derin bir nefes alıyorum.

"Sana yalan söylemekten nefret ettim, ama Elouise herkese söylemekten korkuyordu, çünkü Flynn, güçlü arkadaş grubumuz, Tori hepimize ondan uzak durmamızı söyledi ve Elouise'in bizimle birlikte olmasını yasakladı. Ve tabii ki, bir şeyler ters giderse bunun iş için ne anlama geleceğini merak ediyordu. Ayrıca, Blaise'i karıştırmak istemedik; o daha çok küçük ve çok fazla değişiklik yaşadı, ona daha da bağlanmasını ve sonra onun gitmesini istemedik. Onu bırakmamın imkanı yoktu, ama o zamanlar bunu bilmiyordu."

"Tanrım, kadınlar çok karmaşık düşünüyorlar. Cidden, bu çok fazla ve bu sadece ilk neden. İkincisi ne?"

Adrenalinim tekrar yükselmeye başladığını hissediyorum. "Ben kıskanç bir pisliğim!" Bunu olması gerekenden daha agresif bir şekilde itiraf ediyorum ve bira şişesini elimde daha sıkı tutuyorum.

Nic derin bir kahkaha atmaya başlayana kadar sözlerimi havada asılı bırakıyorum. Birayı önündeki sehpa koyarak gülmeye devam ediyor.

"Victoria'nın çöpçatanlığı," diye gülerek söylüyor.

Bunun komik tarafını göremiyorum, eminim ki ona göre bu, müstakbel karısının her gün yaptığı aptalca şeylerden biri.

"Dr. Dipshit'in El'e yaklaşmasına imkan yok, sözüme güven. Cuma gecesi ona dokunmaya bile kalkışırsa, beni saldırı suçundan hapisten çıkarmak için kefalet ödersin." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm, sadece sinirimi yatıştırmaya çalışıyordum. O adamın adı her anıldığında beynimde bir şey patlıyor gibi oluyordu.

"Bana inan, hapishane yemeği berbat ve çelik koltuklar kışını donduruyor, o yüzden mümkünse bundan kaçınalım."

"Merak etme, El'i yatağımıza bağlayıp bütün gece gitmesi için bir neden vermeyeceğim, böylece kriz önlenecek. Bu senin için uygun mu?" Nic'in yaptığı gibi durumu hafifletmem gerekiyor.

"Tamam, öncelikle, El, değil mi?" Yüzündeki sırıtış, sonunda bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor, en azından şimdilik.

"Evet, benim adım bu, ve hayır, ona öyle hitap edemezsin." Bunun sadece bir isim olduğunu biliyorum, ama şimdiye kadar ortaya çıkmamış bir kişiliğim var, o da paylaşmayı sevmemem.

"Anlaşıldı. İkincisi, bana böyle şeyler söyleme. Eğer benim küçük kardeşim gibi olan biriyle birlikteysen, onunla seks hayatın hakkında asla bir kelime bile etme, en ufak bir ipucu bile verme. Anladın mı?" Bu sefer biraz daha ciddidir.

Ve şimdi ona gülme sırası bende, özellikle de Tori seks hayatlarını aşırı paylaşma ya da bilmek istemediğimiz şeyleri ima etme konusunda kraliçe olduğu için.

"Anlaşıldı."

Aklım, halletmemiz gereken şeylere kayıyor. "Ama artık bildiğine göre..."

Nic sözümü kesti. "Zaten biliyordum, ya da şüpheleniyordum ve yanıldığımı umuyordum. Onaylamadığım için değil, çünkü lanet olsun, onaylıyorum ve ikinizi de seviyorum. Ama sadece durum karmaşık ve benim karmaşadan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Tanrım, karmaşık biriyle evlenmek üzereyim ve o, bir erkeğin hayatında başa çıkabileceği tek kişi. Victoria'nın bunu henüz anlamamış olması şaşırtıcı, ama ikiniz için de şanslısınız. Şimdi devam et." Elini havada sallayarak konuşmaya devam etmemi işaret eder.

"Anladım. Artık bildiğine göre, kimseye, özellikle de Tori'ye, henüz söyleyemezsin."

"Gördün mü? Lanet olası karmaşa, sana söylemiştim." Gözlerini devirdi.

"Flynn'in şu anda başka bir darbeye dayanması imkansız, ayrıca Tori'nin bir sırrı saklaması da imkansız, ve emin ol, onun bunu denemesini istemezsin. El'in bu durumdan nasıl etkilendiğini görüyorum, Tori ile konuşamamak onu neredeyse öldürüyor. O kızlar çok yakındır ve El, Tori'den hiçbir şeyi saklamamıştır, bu yüzden sonunda ona söylediğinde durumun iyiye gitmeyeceğini tahmin edebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, El'in henüz bir şeyden şüphelenmemiş olmasına şaşıyorum."

"Tek kelimeyle: düğün! Ne planladığımı öğrenmek için o kadar uğraşıyor ki, meraklı doğasını tetikleyecek normal şeyleri gözden geçiriyor. Şanslısın dostum."

"O zaman bunu aramızda tutmalıyız ve El'e de senin bildiğini söylemeyeceğim. Ama sana olan saygımdan dolayı bunu daha fazla senden saklayamazdım."

"Teşekkür ederim, Rem. Bu yüzden sen benim adamlarımdan birisin. Sana hayatımı emanet ederim. Bundan daha fazla saygı gösterilemez. Anladın mı?"

"Evet, patron, anladım." Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum ama o hemen tepki verince başaramıyorum.

"Bu saçmalığa başlama! Beni kızdırmak Flynn'in işi." "Flynn demişken, onunla ne yapacaksın?"

"Elimizden geldiğince onu korumak, bariz olanın dışında yapabileceğimiz tek şey bu. Oh, ve o pisliği bulup, onların bizi yok etmeye çalıştığı gibi onları yok etmek."

Vücut dilimizden, ikimizin de beyinlerinin tekrar çalışma moduna geçtiği anı görebilirsiniz, kanepede daha dik oturuyoruz, ikimiz de harekete geçip güne devam etmeye hazırlanıyoruz.

İkimiz de ayağa kalkıp, toplantımızın sözsüz bir sonu gibi asansöre doğru yöneliyoruz.

Ama gitmeden önce söylemem gereken iki şey daha var.

"Ona henüz onu sevdiğimi söylemedim."

"O zaman çok geç olmadan söyle," diye cevaplar Nic, deneyimlerinden konuşarak.

Ona başımı sallayarak bir sonraki konuyu açıyorum. Asansör çağırma düğmesine basınca kapılar önümde açılıyor.

İçeri girerken, ona paylaşmam gereken son bilgiyi veriyorum. "Ah evet, cuma gecesi bir arkadaşımı da getireceğim. Flynn'i düzeltebilecek biri varsa

Flynn'i düzeltebilecek biri varsa, o da arkadaşım Cherie'dir, onu tanıyana kadar bekle. Sonra konuşuruz." Kapılar kapanmaya başlar ve gözleri, söylemeden önce ne düşündüğünü bana anlatır.

"Gördün mü? Lanet olası karmaşa. Senden nefret ediyorum, pislik!"

Neden bilmiyorum, ama bu bana gün içinde biraz neşe veriyor.

Çünkü arkadaşlarımdan birini kızdırmak normal geliyor.

Tanrı biliyor ki bugün biraz normal davranmaya ihtiyacımız var. şimdi eve gidip bir sonraki sorunla yüzleşeceğim.

On sekizinci bölüm

ELOUISE

Rem'in park ettiği caddede yavaşça ilerlerken arabanın arkasında oturuyorum ve tek gördüğüm, üzerinde hiçbir şey olmayan siyah bir kapıdan kaybolan sırtı. Binanın pencereleri siyah boyalı ve içeride ne olduğunu anlayabileceğim hiçbir şey göremiyorum.

İlk aklıma gelen, Art'a bu işin ne olduğunu bilip bilmediğini sormak, ama cevabı gerçekten duymak istediğimden emin değilim. Benim hayal ettiğim bir spor salonu gibi görünmüyor.

Yanında da benzer görünümlü başka bir bina var. Tek bir kapı, kapalı pencereler ve kapının üzerinde çok büyük olmayan ama okunabilecek kadar büyük bir tabela var. Üzerinde kırmızı harflerle sadece "*Striptiz Kulübü*" yazıyor, hepsi bu. Bana göre bu, aslında öyle olmadığına işaret ediyor, çünkü bunu pek iyi reklam etmiyorlar. İçgüdülerim bana bunun muhtemelen bir genelev olduğunu söylüyor, bunlar yasadışı olsa da, bu tür arka sokaklarda hala var.

Artık burada kalamam ve fazla düşünmeden gitmem gerekiyor. Rem'in genelevlere giden türde bir adam olduğunu düşünemiyorum, ama yine de, onu ne kadar tanıyorum ki? Elbette, ailesini, arkadaşlarını, iş hayatını biliyorum, ama geçmişi hakkında bir şey biliyor muyum? Seyahat etti ve tabii ki bu, hiç baba olmak istemediğini söylediği halde baba olmasına neden oldu. Ama neden çocuk istemediğini ya da neden otuz altı yaşında hala ciddi bir ilişkisi olmadığını bilmiyorum. Tek bildiğim, o köhne görünümlü binanın içinde Cherie adında bir kadın olduğu ve onun hakkında hiçbir şey bilmediğim. Kim olduğu ya da ne olduğu. Aklım karışık ve çok kafam karışık.

"Lütfen beni eve götür, Art." Gözlerinde şefkatle bana bakarak, tek kelime etmeden sadece başını sallar ve hızlanarak uzaklaşır.

Son yirmi dört saatin gerçekliği beni vurunca, küçük gözyaşları yanaklarımdan süzülür.

İşte bu yüzden Rem ve benim için iyi bir fikir olmadığını düşünmüştüm. Risk çok büyük ve ilk engel bizi beklediğimden çok daha hızlı raydan çıkardı. Tori randevu konusunu açtıktan sonra ne olduğunu gerçekten bilmiyorum, sadece Rem'in öfkesinin onu tükettiğini ve bunu kontrol etmekte zorlandığını biliyorum. Duygularımla mücadele edeceğimi hep biliyordum, ama onun benden daha sakın kalabileceğini düşünmüştüm. Açıkçası yanılmışım, çünkü o telefon gelmeseydi, nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum.

Ama tüm bunlara rağmen, bu sabah bana gösterdiği soğuk tavrı hak etmedim. Sonra beni orada, açıkça üzgün bir şekilde bırakıp, her ne sebeple olursa olsun başka bir kadına gitmesi ve bunu bana söylemeye cüret etmesi, midemi bulandırıyor.

Kafamı pencereye yaslayıp, kendimi çok kaybolmuş hissediyorum.

Bu, hayatındaki erkek hakkında dert yanmak için bir arkadaşına koştuğun ve onun ya sana dramatik davrandığını söylediği ya da ikinizin onun pislik olduğu için bedelini ödemesi için bir plan yaptığınız zamandır. Ama bu benim sorunum. Bu ilişkiyi en iyi arkadaşımdan gizleyerek bunu kendime ben yaptım.

Eve girerken soğuk ve farklı hissediyorum. Sanki birdenbire buraya ait değilmişim gibi. Aslında benim olmayan bir hayat yaşamışım gibi. Rem ve ben gerçekten birbirimiz için yaratılmış olsaydık, bu kadar zor olmazdı. Çıkabilir, arkadaşlarımızla vakit geçirebilir, onların desteğini hissederek bir şeyler başarabilirdik. Belki de bu, evrenin bize bunun kaderimizde olmadığını gösteren bir işaretidir. Bu zengin ve güçlü insanların dünyasına ait olmadığımı. Banliyö okulunda öğretmenlik yapıp, küçük evimde yaşayan basit bir hayat, her geçen dakika daha çekici geliyor.

Aslında ev işlerini yapmam gerekirdi, bu da Rem'i her zaman sinirlendirir çünkü temizlik için insanlara para ödüyor, ama evde tek başıma olduğumda kendimi yararlı hissetmemi sağlıyor. Ama bunun yerine, güneş odasındaki sandalyede oturuyorum. Burası evdeki en sevdiğim odalardan biri, yatak odası dışında tabii, ama bunun dekorasyonla ilgisi yok, emin olabilirsiniz. Koyu pas renginde büyük ve rahat kanepeler var. Minderler vücudunuzun içine gömüldüğü türden ve her kanepenin arkasında bir örtü var.

Evin arka duvarındaki camlar ışığın içeri girmesini sağlıyor ve neredeyse bahçede oturuymuşsunuz gibi hissediyorsunuz, ama iç mekanın konforu ve sıcaklığıyla. Oda saksı bitkileriyle dolu ve hatta Blaise ile birlikte diktiğim birkaç tane de var. Blaise, ellerini kirletince gözleri parladı. O, kırsal yaşamı bırakıp büyük binalar, trafik ve milyonlarca insanın olduğu bir şehrin ortasına yerleşti. Onu mümkün olduğunca doğaya bağlı tutmanın önemli olduğunu biliyorum. Nic ve Tori'nin çiftliği bunun için harika ve geçen sefer oradayken Rem'in bakışlarından, ileride kendi çiftliğini kurmayı düşündüğünü anlayabiliyordum.

Ama onu ve adrenalin bağımlısı dünyasını tanıdığım için, muhtemelen kirli motosiklet pistleri, engelli parkurlar ve bulabileceği diğer tehlikeli şeylerle dolu bir yer olurdu. Hem onun hem de Blaise'in seveceği bir yer ve ben, ikisinden biri evin arka kapısından çıkar çıkmaz yaralanacak diye deli gibi korkardım.

Hayalimin daha da ileri gitmesini engelliyorum çünkü orada olup olmayacağımı bile bilmiyorum. Umutsuzca orada olmak istiyorum, ama bu hala bilinmeyen bir şey.

Tüm korkularıma ve Rem hakkında henüz bilmediğim şeylere rağmen, dün gece benim için çok netleşen bir şey var. Bu adamı seviyorum ve onu kaybetmek istemiyorum. İlk gecedan beri böyle bir bağ hissediyordum ama bunun bir anlamı olmayacağını bildiğim için bunu görmezden geliyordum. Ancak hayatın tuhaf bir şekilde işlediği bir gerçek ve şimdi onun evinde kanepede kıvrılmış, onun kokusunu taşıyan battaniyesine sarılmış, onu kendime ait yapmayı başarmış olsam da, onun benden alınacağından korkuyorum.

Ne kadar süredir burada oturup kendime acıyarak oturduğumu bilmiyorum ki, telefonum yanımda titremeye başladı. Yanımdaki koltuktan hızla kaparken, neredeyse yere düşürüyordu ama son anda yakaladım ve titremeyi durdurmadan ekranı kaydardım, her ne kadar elime tuttuğum için kimin aradığını göremiyor olsam da. Umutsuzca Rem'in aramış olmasını umuyorum, ama hoparlörden gelen ses onunki değil ve onu aramamış olsam da, bu aramanın diğer ucunda Tori'yi duymak, kafamın içinde delirmekten kurtulmam için rahatlatıcı bir rahatlama oluyor.

"Lou, sadece kontrol etmek için aradım. Bugün nasılsın?" Ses tonu her zamanki kadar neşeli değil, ama bu beklenen bir şey.

"Merhaba tatlım, evet, iyiyim." İyiyim değilim, ama bunu söyleyemem.

"Harika, o zaman endişelenmem gereken bir kişi azaldı. Bugün burada kaleyi savunmaya çalışıyorum ve dört kişiden üçü ofiste yok. Yani, anlıyorum. Nic odaklanmaya çalışıyor ve evden çalışıyor. Flynn, eh, kimse onu birkaç gün görmeyi beklemiyor ve Rem muhtemelen bizi bu duruma sokan pislği bulmak için ninja işleri yapıyor." Sesinde, ailesi haline gelen erkekler için endişe duyduğunu duyabiliyorum. "En azından Forrest burada ve ikimiz, PR ekibiyle birlikte medya fırtınasını elimizden geldiğince idare ediyoruz. Nişanlının iyi yaptığı bir şey, işinde harika olan çalışanları işe almaktır. Halkla ilişkiler müdürümüz Rohan harika bir iş çıkarıyor ve aldığı maaşın her kuruşuna değer. Hatta bu olaydan sonra bir ikramiyeyi hak ediyor. Bu olayı öyle bir çeviriyor ki, Flynn kamuoyunda bir aziz gibi görünüyor, ama ikimiz de biliyoruz ki kadınlar söz konusu olduğunda o daha çok kılık değiştirmiş bir şeytan gibidir.

"Flynn demişken, o nasıl? Onunla konuştun mu?" Onun için gerçekten üzülüyorum. Kimse çıplak vücudunun veya özel hayatının başkalarıyla, hele de tüm dünyayla paylaşılmasını istemez.

"Hayır, Nic onu rahat bırakmamı söyledi, çünkü görünüşe göre ben sinir bozucu olabiliyorum ve ne zaman susmam gerektiğini bilmiyorum. İnanabiliyor musun? Haklı olsa bile, ne kadar kaba bir davranış."

Kendimi berbat hissetsem de, bu yoruma gülmeden edemiyorum. Çok doğru, ama hepimiz onu bu yüzden seviyoruz.

"Evet, evet, ikiniz de çok komiksiniz... değil!" Tori, gülmemi kontrol altına almam için durur. "Her neyse, ben görmedim ama Nic onu gördü ve gözünü üzerinde tutuyor. O güçlü biridir, kendini toparlayacak ve muhtemelen yeni kazandığı popülerliğiyle bu durumdan çıkacaktır, onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Güçlü olabilir, ama bu oldukça büyük bir olay ve yakın zamanda unutulmayacak." Benim başıma gelseydi nasıl hissederdim diye düşündüğümde, bir daha evimden çıkabileceğimi sanmıyorum.

"Doğru, ama bu kadar yüksek profilli bir pozisyonda bu kadar ileriye gelmek için kalın bir deriye sahip olmak gerekir. Bunu atlatacaktır, garanti ederim."

Ve bu hayatın bu kısmını asla kabul edemeyeceğimi düşünüyorum. Bir kez bu kadar başarılı olunca, istesen de istemesen de kamu malı olursun. Tori buna çok çabuk alıştı, ama Nic ile tanışmadan önce de güçlü bir karakteri vardı. Nic sadece ona bunu kullanma konusunda güven kazanmasına yardımcı oldu.

Ben ise Tori'ye hiç benzemiyorum. O kutudan atlayıp ellerini havaya kaldırarak dinleyen herkese tezahürat ederken, ben tam tersini yapar, kutunun üstünden yavaşça kafamı çıkarır, kimsenin bakmadığından emin olur, sonra ayağa kalkar, kutunun kenarından tırmanır, odanın kenarına gider ve diğer insanlarla karışır, kimsenin beni fark etmemesini umardım.

"Muhtemelen haklısın. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Cevabın hayır olacağını biliyorum, ama bu senin yapacağın şey, yine de teklif edersin.

"Çocuklar bu işi ellerinden geldiğince kontrol altında tutuyorlar, yani hayır, ama benim için yapabileceğin şey dikkatimi başka yöne çekmek. Cuma günkü etkinliğe ne giyeceğini kararlaştırmamız gerekiyor. Sadece üç günümüz var ve bu adamı başımıza bela etmek için süper seksi görünmen gerekiyor."

Kendimi tutamadan telefona yüksek sesle inledim. "Tori. Bu gerçekten çok, çok kötü bir fikir."

"Oh, kes sesini, bu uzun zamandır aklıma gelen en iyi fikir. Ayrıca, hepimiz orada olacağımız için güvenli bir ortam olacak. Eğer onun bir pislik ya da sıkıcı olduğunu düşünürsen, bana işaret ver, ben de sahte bir kız rolü yaparım ve onu erkeklerle baş başa bırakırız."

"Erkeklerin şu anda en son ihtiyaçları olan şey, benim aptal sahte randevumla uğraşmak." Yanlış bir şey söylediğimi bilerek gözlerimi sıkıca kapatırım. Tori ile filtreli konuşacak kadar yeterince uyumadım.

"Kızım, bu randevuda sahte olan hiçbir şey yok. O çok seksi ve sen de tamamen bekarsın ve yeni insanlarla tanışmaya hazırsın. Bu mükemmel bir senaryo. Artık aşkı bulmaya hazır olmadığını iddia etmeyi bırak. Sana bunun en iyi yer olduğunu söyleyebilirim ve sen de benim kadar mutlu olana kadar vazgeçmeyeceğim. En iyi arkadaşlar böyle yapar, birbirimizin arkasını kollayız."

Bundan nasıl kurtulacağım? Oyuna uymak zorunda kalacağım ve o gece hasta olduğumu söyleyip evde yatak odamda kilitli kalacağım çünkü tuvalete koşuyormuş gibi davranmak zorunda kalacağım.

"Yıllar boyunca bunu milyonlarca kez söylediğimi biliyorum, ama neden senin bu aptalca şeylere beni ikna etmene izin veriyorum?"

"Yaşasın! Benim gibi düşüneceğini biliyordum. Ve bence bunun cevabı, seni zorlayarak yaptığım şeylerin sonunda muhteşem sonuçlar vermesi. Yarın Blaise anaokuluna döndüğünde, seninle şehirde buluşup bir elbise ve ayakkabı alacağız. Oh, ve biraz da seksi iç çamaşırı. Evet!" Heyecanla masaya ellerini vurarak alkışladığını duyabiliyorum.

"Hayır. Dur bakalım. Elbise ve hepsi bu. Öyle bir şeye ihtiyacım yok. Akşam yemeği var, hepsi bu."

Koltuğumda dik oturuyorum ve Tori'yi aylardır yapmam için ısrar ettiği tam bir Elouise makyajından vazgeçirmeye çalışırken battaniye yerden kayıp yere düşüyor.

"Mm-hmm, ne dersen o. Tüm ölçülerini bildiğimi biliyorsun, değil mi?" Kıkırdaması, kürek olmadan nehirde kürek çekmeye çalıştığımı gösteriyor.

"Saçmalıyorsun. İsteddiğini alabilirsin, ama bana giydiremezsin. Büyük beyaz büyükannem iç çamaşırımı ve üzerinde tek bir dantel veya renk bile olmayan büyük bir sütyen giyeceğim."

"Neden böyle davranıyorsun? Hadi, sana yardım edeyim, cuma gecesi hayırseverlik müzayedesinden birinci olarak çıkacağını garanti ederim. Düşünsene, evlendiğinde ve çocukların olduğunda, hastalandıklarında endişelenmene gerek kalmayacak. Babaları, gece yarısı her yere kusarken kalkıp onlarla ilgilenebilir. Herkes kazançlı çıkar."

"Cidden, Tori, bugün içki mi içtin?" Ne olursa olsun, o hala beni güldürüyor.

"Hayır, bana çok fazla kahve verdiklerinde böyle olduğunu bilmelisin. Sevdığım çaya sadık kalmalıyım, ama gün boyu enerjiye ihtiyacım olduğunu düşündüler. Eminim şimdi bu kararlarından pişman olmuşlardır." İkimiz de gülüyoruz çünkü çok fazla kafein veya alkolün Tori'ye ne yaptığını gördüm. Biri onu hiperaktif yapıyor, diğeri ise bize çılgın Tori'yi getiriyor, başını belaya sokmadan önce ona bakmamız gereken Tori'yi. Tanrıya şükür bu artık benim sorunum değil, Nic'in sorunu.

"Oh, kahretsin, gitmem gerek, Nic beni aramaya çalışıyor. Sonra konuşuruz, sakın bu işten vazgeçmeyi düşünme. Gerekirse seni tekmelerek ve bağırarak oraya sürüklerim. Hoşça kal."

Telefon hala elimde, sessizce otururken gülmekten kendimi alamıyorum. Tori'yi burada hayal ediyorum, ben eski spor pantolonum ve en sevdiğim bol kazakla, ön cebinde ve başımı sokabileceğim bir kapüşonuyla, kendime biraz zaman ayırmak istediğimde içine saklanabileceğim. Tori beni omzuna kaldırıp buradan çıkarmaya çalışıyor, bu kıyafetle, ve beni o aptal yemeğe götürebildiği sürece umursamıyorum.

Saatime bakıyorum, Blaise'i almam için bir saatim var ve muhtemelen bir şeyler yemeliyim. Bu sabah kahvaltıyı atladım ve öğle yemeği saati geçti. Midem hiçbir şeyi kabul etmedi ve

hiç aç değildim, ama şimdi enerjik bir dört yaşındaki çocukla öğleden sonrayı ve akşamı geçirmek için bana güç verecek bir şeye ihtiyacım olduğunu hissetmeye başladım.

Ayağa kalkıp mutfığa doğru sürünerek giderken, ön kapının açıldığını ve Porsche'nin evin önüne geldiğini duydum.

Vücudum endişeden donmuş durumda. Mutfığa gidip bir şeyler yapmaya devam mı etmeliyim, yoksa yatak odam olması gereken odaya koşup saklanmalı mıyım, bilemiyorum, ama bacaklarımı hareket ettirmeden karar benim elimden alınmış oluyor. Ön kapı açılır ve orada durup bana bakan Rem'dir. Arabasını duyduğum anda aklıma gelen ilk düşünce olan gözyaşlarına boğulmak yerine, bu sabahki öfkem yüzeye çıkar ve ona doğru kararlı adımlarla yürür, ona bağırırım.

"Cherie kim lan ve neden onu genelevde ziyaret ediyordun!" Şu anda hissettiğim tüm duygularla elimle göğsüne vuruyorum.

"Hey. Sen ne diyorsun lan!" Rem elimi tutar ve beni kendinden uzaklaştırır. Arkasında ön kapıyı çarparak kapatır ve çantasını yere bırakır.

"Hemen yatak odasına! Konuşmamız lazım!" Sesi sinir bozucu derecede sakindir ama yine de kararlıdır.

"Yatak odası mı? Hayatta olmaz. Orada konuşmayacağım. Hemen burada, şu anda açıklamaya başlayabilirsin." Ben yerimde duruyorum, yani durmaya çalışıyorum, ta ki o elimi tutup beni oturma odasına çekene kadar. Beni kanepelerden birine itip yanıma oturuyor. Bacaklarımı tutup beni yana çeviriyor, böylece birbirimize bakıyoruz ve saklanacak yer kalmıyor.

"Peki, burada konuşmaya başlayalım, ama bu konuşmayı yatak odasında, sen çıplak ve bana kızdığın her neyse onu unutmuş olarak bitireceğim. Çünkü sana garanti ederim ki, ne bildiğini ya da gördüğünü düşünürsen düşün, bu benim genelev ziyaretimden olabildiğince uzak bir şey." Bunu nasıl yapıyor? Duygularını yeterince kontrol altına alıp net bir şekilde konuşuyor, fikrini belirtiyor, ama senden memnun olmadığını anlamayı sağlıyor. Ben aynı şeyi yapamıyorum, çünkü yine çılgınlıklar ağızımdan çıkıyor.

"Ne olduğunu hiç anlamadım, sonra sen buraya geldin, berbat görünüyordun, ki geçirdiğin geceden dolayı olduğunu anlıyorum, ama sonra bana

pislik gibi davrandın, benimle konuşmayı reddettin ve deli gibi arabayla uzaklaştın, bana hiç duymadığım bir kadını görmeye gittiğini söyledin."

Alnındaki çizgiler gergin, dudakları düz bir çizgi halinde, ama dilini tutuyor, benim her şeyi anlatmamı bekliyor.

"Bu normal değil, bana hiç böyle davranmamıştın! *Çok* kızgındım, *çok* kızgındım ve sen pislik gibi davranmak istiyorsan, seni takip edip bunun nasıl bir şey olduğunu göstereceğim diye karar verdim. Herkes benim uysal ve yumuşak huylu bir öğretmen olduğumu düşünüyor, ama bil bakalım ne var? Beni köşeye sıkıştırırsan, sana en büyük kaltak gibi davranırım. Ben zayıf değilim, hepinizin sandığından daha güçlü biriyim. Ama sonra seni o genelevde gördüm ve kalbim milyonlarca parçaya bölündü. Nasıl yapabildin?" Öne eğilip, yine göğsüne yumruk attım. "Onda benim sahip olmadığım ne var? Bana sadece ikimiz olacağımıza söz vermiştin."

Öfkem şimdi gözyaşlarına yenik düşüyor ve nefes alamıyorum.

"Senin için savaşmaya hazırdım... ama o anda bizi bir kenara attın ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Göz yaşlarımdan görüşüm bulanıklaşıyor, ama Rem'in söylediklerime ne kadar öfkелendiğini görmek için mükemmel bir görüşe ihtiyacım yok.

Ciğerlerimi hava ile doldurmak zor, ama Rem bir yük treni gibi nefes alıyor gibi görünüyor ve bütün gün beni rahatsız eden o rahatsız edici düşünce sonunda dudaklarımdan dökülüyor.

"Evden çıktığın her seferinde, gecenin garip saatlerinde ve işler zorlaştığında hep oraya mı gidiyordun? Bununla yüzleşmek yerine, her şeyi düzeltmek için ucuz bir fahişeye mi koşuyordun?" Ve şimdi bütün gün içimde tuttuğum hıçkırıklar dışarı çıkıyor ve kendimi kontrol edemiyorum. Tek istediğim, bunun doğru olmadığını söylemesi ve beni kollarına alması, ama bunun yerine, yavaşça ayağa kalkıyor, bir adım geri atıyor ve aramızdaki mesafeyi artırıyor.

Odadaki tek ses benim ağlamam, sonra Rem derin bir nefes alır ve konuşmaya başlar.

"Beni tanıyorsun. Derinlemesine düşün, benim gerçekte kim olduğumu. Şu anda seninle konuşacak kelimeleri bile bulamıyorum. Blaise'i alıp buraya bırakacağım, böylece dışarı çıkmaya gerek kalmayacak. Bu sana kendini toparlamak için zaman verecektir. Birkaç gece otelde kalacağım. Tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacım var."

Bugün ikinci kez benden uzaklaşıyor ve hala bana hiçbir şey söylemedi.

"Ne oluyor? Ben yanlış bir şey yapmadım, ama sen sanki sorun benmişim gibi davranıyorsun. Zorlandığında yaptığın şey bu mu, kaçmak mı? Ona geri dönmek mi?" Kanepeden atlayarak onu kapıya kadar takip ediyorum. Sadece sırtını görmekten bıktım artık.

Rem, elini ön kapının koluna koymuş, açmak üzereyken durur. Dönüp bana bakma zahmetine bile girmeden, duygusuz sözleri beni bıçak gibi keser. "Bütün bunların ironisi bu, Elouise. İlk kez Cherie'ye geri dönmem gerekmiyor. İhtiyacım olduğunu düşündüğüm tek kişi sendin... ama artık o kadar emin değilim."

Kapıyı açıp dışarı çıkmaya başlar, ama son sözü ona bırakmayacağım.

"Peki, o zaman siktir git. Özür dilemeye ve bu konuyu konuşmaya hazır olana kadar geri dönme. Ya da fahişeninle kal, ama öyle yaparsan bir daha eve dönmeye zahmet etme. Hoş karşılanmayacaksın!"

Şu anda ondan duyduğum ses, hoşuma gitmeyen, alaycı ama hiç de komik olmayan bir ses. "Sanki beni kendi evimden atabilirmişsin gibi." Dönüp bana, bedeninde benim için tek bir gram sevgi kalmamış gibi bakıyor.

"İzle beni, pislik!" Kapıyı tüm gücümle çarpıp, nefes nefese kalıyorum, dizlerimin üzerine çöküp kontrolsüz bir şekilde ağlıyorum.

Yerde bir top gibi kıvrılıp, kendime tekrar tekrar "Hayır, hayır, hayır, hayır" diyorum. Bu olamaz. Onu sevdiğimi sanıyordum, ama şimdi o adamın kim olduğunu bilmiyorum.

Gözyaşlarım kuruduktan sonra da uzun süre orada yatmaya devam ettim, çünkü artık ağlayacak gözyaşım kalmamıştı. Telefonumun alarmı cebimden çalmaya başladı. Blaise'i almaya geç kalmamak için kurduğum alarmdı, ama görünüşe göre bugün bana ihtiyaç yoktu. Kalbim hızla çarpmaya başladı, çünkü yukarı çıkıp Blaise eve geldiğinde normal görüldüğümünden emin olmam gerekiyordu. Onun bir sorun olduğunu düşünerek paniğe kapılmasını istemiyordum. Rem, akşam yemeği için eve geleceğini söylediği saatte geç kaldığında veya parkta onu izlediğimi göremediğinde birkaç kez endişelenmişti. Annesini o şekilde kaybetmek için çok küçüktü, bu yüzden bazen hala bana yapışık olması tamamen normal.

Aynanın önünde durup kendime bir bakış atmak, derin bir nefes almamı, omuzlarımı geri çekmemi ve o anki ıstırabımı bir kenara itmemi sağlayan şoktur. Bana ihtiyacı olan küçük bir oğlum var. Ve hiçbir erkek bana böyle hissettiremez. Kendime moral vermeye çalıştıkça

, içimde bir Őeylerin ters gittiğine dair rahatsız edici bir his var. Rem, Cherie ile birlikte olduğunu inkar etmedi, ama benimle konuŐma Őekli sanki hayal kırıklığına uğramıŐım gibi idi. Bu mantıklı değil ve bōyle bir adam yakalanmıŐ olsaydı bunu kabul ederdi. Bana hiçbir Őey borçlu değil. Sonuçta, ben sadece onun dadısıyım ve benimle bōyle konuŐtuđum için gitmemi sōyleyebilirdi. Flynn olayı yūzūnden zamanlama zor olabilirdi, ama o bir yolunu bulurdu. Bunun yerine, beni evinde bıraktı, Blaise ve ben geldiğimizden beri ne kadar ev gibi olduğunu anlattığı evde. Ama daha da Őnemlisi, kalbini alan ođlu Blaise'i benimle burada bıraktı ve bu konuda hiç endiŐeli gōrūnmüyordu, iimize de bu karmaŐayı sindirmek için zaman tanıdı.

Hiçbir Şey mantıklı gelmiyor ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Bundan pişman olacağım, bunu zaten biliyorum, ama artık bunu tek başıma yapamam.

Yūzūme sođuk su serpip gōzlerimi kuruluyorum ve Blaise'den kalan koyu halkaları ve ŐiŐkin gōzleri kapatmak için hafif bir makyaj yapıyorum. O kūuk ocuk o kadar nazik ve diđerleriyle uyumlu ki, biraz sūslenmezsem sorular soracaktır.

Sonra telefonumun tuŐuna basıp yardım çađırıyorum, onun tūm gūcūyle saldırmaya seve seve hazır olduđunu biliyorum.

"Merhaba, bu kadar meŐgul olduđunu bildiđim halde rahatsız ettiđim için ūzgūnūm, ama bu akŐam gelebilir misin? KonuŐmamız lazım."

"İyi misin?" İŐte bu yūzden arkadaŐımı seviyorum. Hayatında ne olursa olsun, her zaman baŐkalarını dūŐūnūr.

"Evet, sayılır. Sadece kızlar gecesi yapmam lazım, uzun zaman oldu."

"Kızlar gecesi. Evet, lanet olsun, benim de tam ihtiyaım olan Şey bu," diye bağırır Tori telefona. "Saat kaçta? Yemek ve Şarabı ben getiririm. Bol miktarda çikolata gerektiren tam bir kızlar gecesi mi olacak?"

"Bu bir soru mu bile? Beni ne zamandır tanıyorsun? Kızlar gecesinin kurallarına gōre her toplantıda çikolata olmalı. Tanrım, havyar ve Őampanyaya geçip geldiđin yeri unutuyorsun." Kalbim ne kadar ađır olsa da, midem bulanıyor ve gōđsūmde bir fıl oturuyormuŐ gibi bir sıkıŐma hissediyor olsam da, Tori hala beni gūldūrebiliyor.

"ōzūr dilerim, bunu telafı edeceđim ve en sevdiđin yemeđi getireceđim. Georgian Street'teki pub'dan bir rosto. Ekstra kabak ve bol soslu." İimiz de konuŐmamızın saçmalıđına gūlūyoruz, ama bu

Bu öğleden sonrayı atlatmam, Blaise'i yatırmam ve sonunda duvarlarımı yıkmam gerektiğini bilmek beni daha güçlü hissettiriyor.

Çikolata benim için, ama Tori'ye bu bombayı patlattığımda onu sakinleştirmek için ona ihtiyacım olacağını biliyorum.

Rem, Blaise'i kapıya kadar geçirdi, bana başıyla selam verdi ve ben orada durup onu anlamaya çalışırken gitti. Beynim bugün ne olduğunu ve bu adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyor, ne hissedersen hissedeyim, onu hala derinden seviyorum ve onu bırakmaya hazır değilim. Ayağa kalkıp gözlerime bakarak bir fahişeyle yattığını ve bunca zamandır beni aldattığını itiraf edene kadar ondan uzaklaşmam. Görmediğim başka şeyler olmalı ve nedense bana söylemiyor.

Blaise, günü ve bugün sınıfında anaokuluna başlayan yeni bir çocuk, Jules hakkında konuşmakla meşguldü. Onun yaşındaki çocukların dili çabuk öğrendiğini biliyorum, ama İngilizcesinin bu kadar hızlı gelişmesi beni gerçekten şaşırttı. Annesini hiç tanımadım, ama babası çok zeki bir adam, tabii kadınlar ve ilişkiler konusunda değil.

Neyse ki, anaokulunda çok yoğun bir gün geçirdiği için Blaise saat yedide uykuya daldı ve Tori saat yedi buçukta kolları akşam yemeği, alkol ve çikolata ile dolu olarak kapıdan içeri girdiğinde, ben hala yemek yemediğim için çok acıkmıştım. Uzun zamandır yediğim en lezzetli rosto olduğunu söylemeliyim. Herkesin rahatlatıcı yiyecekler listesi vardır ve benim için rosto biftek akşam yemeği listenin en başında gelir. Anneminki her zaman bir numara olacak, ama bu da onu yakından takip ediyor.

Akşam yemeğini temizleyen Tori, ikimize de büyük birer kadeh kırmızı şarap doldurur, Maltesers, en sevdiğim Orange Twirls ve Kit Kat'larla dolu çantayı alır, tabii ki birkaç farklı aromalı Cadbury çikolatası da vardır. Bu kadın, bir şeyler döndüğünü anlamış, çünkü bu çantada yaklaşık bir haftalık malzeme var.

Kalbim deli gibi atıyor ve son kırk beş dakikadır bu konuşmayı nasıl başlatacağımı düşünmeye çalışıyorum, ama derin bir nefes alıp ağzımı açıp başlamak üzereyken, Tori bana kötücül bir gülümsemeyle bakıyor.

"Peki, şimdi Remington ile aranızda ne oluyor?" Öfke yok, sadece doğrudan konuşan sesi var.

Ağzım daha da açılıyor ve tek söyleyebildiğim şey, "Nasıl..."

"Boş ver, evet, başın belada, ama bunu sonra hallederiz. Şu anda sadece kimin batırdığını ve bunu nasıl düzelteceğimizi bilmek istiyorum."

Kollarının arasına düşerken, Tori'nin hayatıma girdiği gün için evrene şükrediyorum.

Göz yaşlarım akıyor ve aynı zamanda gülüyorum. "Tabii ki biliyordun. Ne kadar aptalım."

"Peki, İskoçya'da boynuna o kadar saklamaya çalıştığın kocaman öpücük izini başka kim koymuş olabilir? Bana anlattığın azgın hayalet olduğunu sanmıyorum."

En iyi arkadaşımı seviyorum, nokta, hikayenin sonu.

On Dokuzuncu Bölüm

REMINGTON

Beni tanıyan ve patronları olarak gören insanlardan uzak, otel odamda olmam gerekirdi. Özellikle de medya şu anda bize bu kadar ilgi gösterirken, ama bu gece bir türlü sakinleşemiyorum. İkinci viskimi içiyorum ve en kaliteli viski olmasına rağmen, olması gerektiği gibi yumuşak gelmiyor.

Kesinlikle viski değil, iyi alkolü bozan benim ruh halim.

Sadece bir içki içerek her şeyin yeniden baştan başladığı hissini ortadan kaldırmak istiyorum, ama bu gerçekten aptalca. Hayatım, kontrol edemediğim sorunlarla dolu ve bu yüzden ofiste olup insanlara bağırarak bu sorunları çözmeye çalışmam gerekirdi. Hayatımdaki en önemli iki kişiyi yalnız bıraktığım için kendimden nefret ediyorum ve tek yaptığım şey burada bir barda tek başıma oturmak. Beynimin hiçbir şey düşünmemesi için uğraşıyorum.

Benim neyim var böyle?

Daha da kötüsü, telefonumdaki kapalı güvenlik kamerası uygulamasının üzerinde parmağımı gezdiriyorum, onu bir dakikalığına görmek ve ikisinin de güvende olduğundan emin olmak için uygulamayı açmayı düşünüyorum. Ama erkekliğimin son kırıntısı, onu gözetlemekten ve bir sapık gibi hissetmekten beni alıkoyuyor.

Evi gözetleyen güvenlik ekibinin onları güvende tutacağını biliyorum, ama asıl güvende tutması gereken kişinin ben olmam gerektiği için bu pek de rahatlatıcı değil.

Burada olmamın sebebi, onun bu sabah öncesinde düşündüğü adam olduğuma hala güvenmesini çok istemem. Bu yüzden, ben de o adam olmalıyım, ona güvenmeli ve onun güçlü olduğunu ve ikisine de iyi baktığını inanmalıyım.

Daha önce iş için seyahat ettiğimde onları bırakmıştım, ama bu farklı. Ben yokken, normalde Blaise ve El mümkün olduğunca benimle görüntülü konuşuyorlar. Ve gece geç saatlerde, El ve ben oturup günümüzü konuşuyorduk ve sonunda benim talimatlarımla onun erotik bir şekilde kendini tatmin etmesini ve orgazm olmasını izliyordum, ki bu çok seksi bir şeydi. Kendi elimle neredeyse hiç çaba sarf etmeden boşaldım.

Peki, tüm bunlar nasıl bu kadar ters gitti?

Ona kim olduğumu göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım, ya da öyle sanıyordum. İskoçya'da ilk kez onunla birlikte olduğum gece, aramızda bir umut hissettim. Bu yüzden ertesi sabah ikimiz de başladığımız şeyi devam ettirmeye karar verdiğimizde, geri dönüş yoktu, biz birbirimiz için yaratılmıştık. Sonunda bana uygun kadını bulduğum için rahat bir nefes aldım. Bu konuda yanılmadığımı biliyorum, ama bugün, suçlamalarıyla beni şaşırttı.

Elbette, ona anlatmadığım, arkadaşlarıma da anlatmadığım şeyler var, ama birbirimizi tanımaya devam ederken kendim hakkında daha fazlasını paylaşmak için hala zaman vardı. Onun hakkında bilinecek her şeyi gördüğümü sanmıyorum, ama bana göstermeye hazır olduğu her şeyi öğrenmeye çalışıyordum. İlişki, tüm değişiklikler ve zorluklar boyunca her gün birbirini tanımak, yaşamak ve sevmek değil midir? Paylaşmak, önemsemek ve birbirini olduğu gibi kabul etmek?

İşte bu acı vericiydi.

Onun beni tanıdığını sanıyordum, ama bugün beni aldatmakla ve genelevlere gitmekle suçladığında, öfkelen dim.

Sonra, öğrendiğim şeyi yaptım, yani uzaklaştım, konuşmadan önce kafamı sakinleştirdim ve kurtarmak için çok uğraştığım her şeyi mahvetmeden önce. Bu sabah bunu başarıyla yaptığımı ve El ile özgürce konuşabilmek için eve geldiğimi sanıyordum. Belli ki öyle olmamış, bu yüzden burada içki içiyor, kendimi yalnız hissediyor ve bir sonraki hamlemi düşünmeye çalışıyorum.

Kızgın ve incinmiş durumdayım, ama sanırım tüm ilişkiler böyle dönemlerden geçer. İlk viskimi içmeden önce, oradan ayrılmaya ve ona her şeyin bittiğini söylemeye hazırdım. İki kişi arasındaki ayrılığın tek sorumlusu olarak tekrar suçlanmaya hazır değildim. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, ama bir geceden fazla birlikte olmak istediğim bir kadın bulduğumu düşündüğüm tek seferde, o kadın tüm paramı ve duygularımı benden aldı. Bir haftadan fazla bir süre boyunca her gece aramızda yaşanan kavgalar korkunç ve amansızdı, ta ki ben artık dayanamayacak hale gelene kadar.

ve ondan uzaklaşıp başka bir şehre taşındım. İş aramak için üç farklı şehre taşındıktan ve bir barda çalışmaya başladıktan sonra, mutfak çalışanlarından birinin benimle aynı zamanda onunla yatan adam olduğunu öğrendim. Her gece bana bağırdıktan sonra fırlayıp gittiği adam oydu.

Etiketleri dert edecek yaşta değilim, ama o beni manipüle ediyordu ve ben bunun farkında değildim.

Bunu çok zor karşıladım ve nihayet ayrılmamıza kadar geçen aylar beni çok yıprattı. Bundan sonra başa çıkma yöntemim, aşk duygusunu uyuşturmak ve bunun tekrar olma ihtimalini tamamen denklemden çıkarmaktı. Bir daha kimseyle ciddi bir ilişki kurmazsam, o zaman olduğu gibi incinmezdim ve şimdiye kadar bu yöntem işe yaradı.

O zamanla şimdi arasındaki tek fark, eski sevgilim Shannon ile ilişkimizi kurtarmak için mücadele etmek istemediğimi fark etmem. O beni çok incitmişti ve daha kötüsü olamazdı diye düşünüyordum, ama El ile birlikte olamazsam hayatın yaşamaya değer olmayacağını biliyorum. Shannon benim ruh ikizim değildi.

Ama bu sefer, Elouise ile birlikte, mutlu, tamamen huzurlu ve deli gibi aşık olabileceğimiz yeri bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Elouise benim sonsuza kadar birlikte olacağım kişidir. Bu kadar basit ve bunu düzeltmem gerekiyor.

Tabureden kalkıp çenemi bu gecenin barmeni Gus'a doğru kaldırıyorum, Nic'in bize asla ödememize izin vermediği kredi kartımla hesabımı ödeyeceğini biliyorum. Asansöre doğru yürürken ne yapmam gerektiğini biliyorum ve eğer işe yaramazsa tekrar deneyeceğim, çünkü hayatım tekrar tamamen kontrolüme geçene kadar pes etmeyeceğim.

Ve bunun tek yolu, El'in yanımda olması ve Blaise'i elimizden gelen en iyi şekilde yetiştirmemize yardım etmesidir.

İstediğimi elde edene kadar pes etmeyeceğim.

Dürüst olmak gerekirse, bu bir istekten daha fazlası, benim *ihtiyacım olan* şey.

Elouise benimdir ve artık ona ve tüm dünyaya bunu söylemenin zamanı geldi.

ELOUISE

"Roma'da striptiz yaptığınıza inanamıyorum. Vay canına Lou, bir de sen benim sarhoşken kontrol edilemez olduğumu söylüyorsun." Tori, çok fazla çikolata ama neyse ki çok fazla şarap içmeden ona anlattığım tüm o müstehcen detayları sindirmeye çalışıyor. Şu anda yürüyemeyecek kadar sarhoş değiliz ama her şey artık biraz daha az acıtıyor gibi. Ama Blaise'in bakımıyla ilgilenirken ayık kalmamız gerekiyor.

"Sorun da bu, değil mi? Ben uslu bir kıyım. Siktir et! Bazen kötü olmak çok iyi geliyor." Aklım şu anda olmaması gereken düşüncelere gidip duruyor. Ona hala kızgın olmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

"Amin, kardeşim. Ama bana büyük kirlı sırrını söylemek için en berbat zamanlamayı seçtiğini söyleyebilir miyim? Beni anlayamayacağını düşündüğün için hala kızgınım, ama bir yanımlı bunu anlıyor. İkimiz de umutsuz olduğumu ve kelime kusma hastalığından muzdarip olduğumu biliyoruz. Evet, evet, kusma hastalığının bir kelime olmadığını biliyorum, ama benim ve gevezeliklerim için öyle olmalı. Her neyse, sır saklamakta berbatım, ama bu senin için çok önemli. Yani, çok çok önemli ve bana ihtiyacın vardı, ama ben senin için orada değildim, Nicholas'la olanlar olduğunda senin benim için orada olduğun gibi. Sen olmasaydın bunu atlatamazdım." Tori iki elimi de tutar ve bir an için ciddi olmaya çalışır.

"Buna inanmadığını biliyorum, ama sen tanıdığım en güçlü kadınsın ve son birkaç ay bunu kanıtladı. Keşke kendini dünyanın geri kalanının gördüğün gibi görebilseydin. Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama Rem, istemese de sana bakışları, o adam seni seviyor. Öyle ki, bugün ona büyük suçlamalarda bulunduğunda senden uzaklaştı ve sonra bana mesaj atarak bana ihtiyacın olduğunu söyledi. Acı çekiyordu, ama yine de seni düşünüyor ve iyi olup olmadığını kontrol ediyordu."

"Bekle, sana mesaj mı attı?" Beynim kısa devre yapmaya başladı.

"Bugün ikinci kez beni arayıp, rosto üzerine sos isteyip istemediğini kontrol etmek gibi saçma bir bahaneyle konuşmak istediğinde, neden seni geri aradım sence? Elbette cevabı zaten bildiğimi biliyordun. Bak, nedenini söylemedi ama bunun onunla ilgili olduğunu biliyordum. Tanrım, bu sabah seninle ilk kez konuştuğum anda bunu zaten biliyordum. Söylediklerinin doğru olduğuna inanamıyorum, bu yüzden neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor ki sonra sevimli çiftler buluşmalarına devam edip başka bir düğün planlayabilelim."

Onun sözlerine inleyerek, ona her şeyi anlattığım için ne kadar pişman olacağımı düşünmeye başladım bile.

"Bu konuda Tori gibi davranmasak olmaz mı? Şu anda birlikte bile değiliz." Onun yatağında bir gece daha yalnız geçireceğim düşüncesi içimi yine hüznle doldurur.

"Oh, bu sadece coğrafi olarak öyle, ama ikinizin birlikte olmaması imkansız. Dün gece Dr. Hottie ile randevuyu açtığımda bu odadaki sıcaklık bir anda yükseldi, bunun etkisi bir anda geçmez. O adam, başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermektense, yapabilseydi seni kendine zincirlerle bağlardı." Tori kendine gülüyor.

"Dur biraz, biraz geri saralım. Birlikte olduğumuzu biliyorsan, neden Drew ile bu randevuyu ayarladın?"

"Cidden Lou, bazen çok safsın. İkinizi yeterince zorlarsam bir şeylerin değişeceğini biliyordum ve ya Rem dün gece patlayıp herkese söyleyecekti ya da ben senin elini zorlayarak bana geri çekilmemi söyleyecektin. Ama ikimiz de biliyoruz ki Flynn'in çıplak kıcı buna bir son verdi, ama sadece şimdilik. Ama yine de farklı bir şekilde işe yarayabilir." Gözlerindeki yaramaz bakış, başımın belada olduğunu söylüyor ve bir kez daha ona hayır diyemeyeceğim.

Başımı kanepenin arkasına yaslayıp, iç çekerek havaya bir nefes veriyorum. "Endişelenmem gerek, değil mi?" Ellerimi onunkilerden çekip gözlerimin üzerine koyuyorum, parmaklarımı açıp ona bakıyorum.

Tori şok olmuş gibi davranır. "Ne demek istiyorsun Lou? Her şeyi kontrol altında tuttuğumu biliyorsun."

"Yalan, hepsi yalan, ama yine de planını söyle de endişe düğmesine daha da sert basabileyim. Bu gece zaten uyku sorunu yaşayacaksam, sonra söyleyeceğin şey beni kesinlikle uykusuzluğa sürükleyecektir." Tekrar oturarak, onun uydurduğu çılgın planına hazırlandım.

"Cuma günü giyeceğim elbise ve tüm aksesuarlar konusunda şaka yapmıyordum." Kaşlarını yukarı aşağı kaldırarak komik bir hal alıyor, ama bu beni gülümsetiyor.

"Rem, söylediklerimden sonra cuma akşamı yemeğe gitmeyecek. Ayrıca, orasının samimi bir konuşma yapmak için uygun bir yer olduğunu sanmıyorum, sence?" Ona soracağım her soruya bir cevabı olacağını zaten biliyorum.

"Pfft, bunu dert etme. Onu oraya götüreceğim. Senin işin oraya gidip çok seksi görünmek, bugün ne söylediğin önemli değil, sana karşı koyamayacak." Sonra ikinci düşüncesi aklına geliyor. "Oh,

Flynn için endişelenme, onu da hallederim—yani, seks kaseti değil, seninle onun arasındaki sorunu. Onu kolayca halledebilirim."

"Kahretsin, evet, Flynn, onun incinmesini istemiyorum, özellikle de şu anda zaten berbat bir durumda olduğu için. Daha önce de söylediğim gibi, bu korkunç bir plan gibi geliyor. Ne, sırf güzel görüldüğüm için beni affedeceğini mi sanıyorsun? Ama bu, benim onu affetmek istediğim anlamına gelmez!" Ayağa kalkıp biraz volta atıyorum.

"Ne saçmalık. Dur, gözlerime bak ve Rem'in seni bir fahişeyle aldattığına gerçekten inandığını söyle. Hadi ama, bunu gerçekten inanmıyorsun." Karşımda durarak, sadece Tori'nin yapabileceği gibi, aklımdan geçenleri söylemem için beni zorluyor.

"Tamam!" Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "Hayır, Cherie'nin fahişe olduğunu düşünmüyorum, ama o kim ve neden sorduğumda, hatta bağırdığımda bana söylemedi?"

"Doğru, bunun cevabını bilmiyorum, sadece onun aptal bir pislik olduğunu söyleyebilirim ve ikinizin arasındaki bu sorunu çözdüğümde, ona ne kadar pislik olduğunu ve seni incittiği için nasıl büyük bir bedel ödeyeceğini söyleyeceğim."

Tori'yi kollarıma sarıp, onun çılgınlığından teselli buluyorum. Kulağa saçma geliyor, ama normal hissettiriyor. Tori yumuşak, teselli edici ve benimle birlikte ağlıyor olsaydı, bunun düşündüğümde çok daha kötü olduğunu ve dünyanın sonunun geldiğini anlardım.

"Bu sözler ağzımdan çıkarken içimi yakıyor, ama yine de söyleyeceğim: sana güveniyorum," diye itiraf ettim, derin bir nefes alarak. "Onu seviyorum ve ait olduğu yere, buraya geri dönmesini istiyorum. Bunun için senin yardımına ihtiyacım var."

Bu dokunaklı anın tadını daha fazla çıkaramadan, Tori beni itti. Oda içinde dans ederek, "Lou bana güveniyor ve yardımımı istiyor. Hayat güzel. Lou bana güveniyor ve yardımımı istiyor. Hayat harika. Ben sorunları çözme kraliçesiyim" diye şarkı söyledi. O anda, alkol kotasını doldurduğunu anladım. Şoförüne onu almaya gelmesi için mesaj atma zamanı gelmişti.

Ön kapıda durup geceyi bitirirken, ona sarıldım.

"Teşekkürler. Seni seviyorum, sensiz bunu başaramazdım." O kıkırdamaya başlarken gözlerim doluyor.

"Sonunda kadın, bensiz hayatı yaşayamayacağını anladı. Bir daha benden bir şey saklarsan, seni öldürürüm! Ya da o kadar aşırıya kaçmayabilirim, ama bilirsin, sana bir büyü yapıp bir daha çikolata yiyememeni sağlamak gibi radikal bir şey yaparım. Evet, bu ölümden daha kötü olur, sanırım." Kendine gülüyor, bu Tori için sık görülen bir durum, ama beni kapıda gözyaşları içinde bırakmak yerine, merdivenlerden iniyor ve omzunun üzerinden bana el sallıyor.

"Buradaki işim bitti. Biraz uyu. Yarın, o Cherie kaltakını bulma operasyonuna başlayacağız ve Rem'i diz çöküp seni geri almak için yalvaracak hale getireceğiz. Kimse bizimle uğraşamaz!" Şoför arabanın kapısını kapatır ve ben, bugünün ne kadar kötü geçtiğini düşünürsek, mümkün olduğunu sandığımdan daha fazla gülerек içeri girerim.

Kapıyı kilitleyip, dağınıklığı topluyorum ve çikolatayı saklıyorum, yoksa sabah deli gibi bir çocuk onu bulup şeker komasına girer. Yatağa giderken alarmı kurarken, ev çok boş geliyor.

Blaise'i kontrol ettiğimde, yatmadan önce ilk kitabı okurken uykuya daldığı yerden hiç kıkırdamadığını görüyorum. Eğilip alına bir öpücük konduruyorum ve etrafında bir kargaşa olduğunu bilmeden mutlu rüyalarının tadını çıkarması için onu bırakıyorum.

Sonunda Rem'in yatağına uzanıyorum, kokusu beni sarıyor, hem rahatlık hem de hüznü getiriyor. Tori ile konuştuktan sonra Rem'e güvendiğimi anlasam da, daha fazlasını bilmek istememden vazgeçmiyorum. Eğer gerçek ve zamanın sınavından geçecek bir ilişkimiz olacaksa, aramızdaki tüm sırlar açığa çıkmalı ve bu da ikimizin de tamamen dürüst olmasını gerektirir.

Mesajla söylemem gerekenleri söyleyemem, ama onun hala umut olduğunu bilmesini istiyorum.

Telefonumu kaldırıyorum ve pişman olmadan önce üç basit kelime yazıyorum.

■

Elouise: Seni özledim.

Ekrandaki noktalar dans ediyor, bana cevap verdiğini söylüyor, sonra duruyor, sonra tekrar dans ediyor, sonra duruyor. Kalbim şiddetle atıyor, kelimelerin görünmesini bekliyorum, ama sonra hiçbir şey olmuyor.

Gözyaşlarım yastığına damlarken, beni dinleyecek olan herkese dua ediyorum

Lütfen, onu eve getir.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, ama yorgunluk sonunda gözlerimi kapatmaya zorluyor, ama gözlerimi kapattığım anda telefonum çalıyor ve o kadar hızlı açıyorum ki, Rem'den gelen cevap beni daha da ağlatıyor.

■

Rem: Biliyorum. Uyuyun.

Bu ne anlama geliyor ki? Ve bir kez daha, uyku kaçtı ve ben üç küçük kelimeyi aşırı analiz etmeye çalışarak top gibi kıvrılıyorum.

Kafamda pek çok senaryo döndürdükten sonra, sonunda kendime söylediğim tek şey, yarın kalkıp Tori'nin dediğini yapmam gerektiği.

Erkeğim için savaşmam gerekiyor ve daha da önemlisi, kendim ve ihtiyacım olan şeyler için savaşmam gerekiyor.

Yani cevaplar ve Rem. Bu sırayla!

REMYINGTON

Dün gece zor geçti ve bu sabah tek istediğim Cherie'den randevu almak, ama bunun sağlıklı olmadığını biliyorum. Elouise ile bir ilişki kurabilirsem, duygusal çalkantılarla kendi başıma başa çıkmayı öğrenmem gerekiyor.

Dün gece kafamdaki her şeyi mantıklı hale getirmeye çalışıyordum, ama o ne derse desin, ne yaparsa yapsın, yine de aynı sonuca varıyordum.

Onu seviyorum.

Hepimiz hata yaparız ve ben de hayatımda pek çok hata yaptım.

Ama bunu aşmak için, onun benim için asla yeterince iyi olamayacağına dair korkusunu ve beni korkutan geçmişteki bir ilişki travmasını çözmemiz gerekiyor.

Ceketimi giyip, telefonumu cebime koyup, cüzdanımı alırken, kapımın çalınmasıyla ceketimin altındaki kılıftan silahımı çıkarmak için uzanıyorum.

Kapıya gidip gözetleme deliğinden bakmadan önce, Tori'nin sesini duydum. "Umarım giyiniksindir, çünkü içeri giriyorum." Neyse ki giyiniktim, çünkü

kapı kilidi açıldı ve ben silahımı bıraktığımda o odanın yarısına kadar girmişti.

"Tori, ne halt ediyorsun? Silahlı bir adamın odasına dalmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Kim sana odanın anahtarını verdi?" Zaten keyfim yoktu, ama bu olay kanımı kaynattı ve bana söyleyeceği her şeye sabrım kalmadı.

Böyle içeri dalan erkeklerden biri olsaydı, az önce söylediğimden çok daha renkli bir dil kullanırdım.

"Kim olduğumu unuttun mu?" Sağ elini beline koymuş, sol elini havada, nişan parmağını bana doğru sallayarak duruyor. "Patronun nişanlısı. Ayrıca, çok iyi ikna becerilerim var. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

"Bu, baş belası olabileceğin anlamına mı geliyor?" Bu sabah diplomatik davranma havamda değilim.

"Her neyse. Şimdi işimize bakalım, halledilmesi gereken işler var." Odadaki küçük masada kendini evindeymiş gibi hissediyor. Süit rezervasyonu yapabilirdim, ama ne için? Burada eğlenmek istediğimden ya da tatilde olduğumdan değil. Sadece bir yatak ve duş alabileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Hepsi bu.

"Neden burada? Nic'in bizim için ödediği büyük ve lüks bir ofis binamız var. Öyleyse, söyle bana, ne haltlar dönüyor ve neden gerçekten buradasın?" Aklımın bir köşesinde, Nic'in Tori'nin bana bir şey için pusu kurmak üzere buraya geldiğini bana önceden haber verebilirdi diye düşünüyorum. El ile ilgili olduğuna bahse girerim ve dün gece konuşulan her şeyi çok merak etsem de, Tori ile bu konuyu konuşmak gerçekten kötü bir fikir olur.

"Tanrım, bazen gerçekten pisliğin tekisin." Bana kaşlarını çatarak tepki vermemi bekliyor, ama ben tepki vermiyorum.

"Tamam, peki, işte burada. Bugün ofise gelmemenin imkanı yoktu ve telefonlarımı görmezden geleceğini biliyorum, bu yüzden buradayım. Özetle, sabah brifingin şöyle: Lou ve Blaise dün gece iyiydi. Flynn bugün bir ara ofise gelecek, yani her şey normal görünüyor. Yarın akşam hepimiz planlandığı gibi hayır yemeğine katılacağız. Flynn'i korumak için orada olman gerekiyor, bu yüzden bundan vazgeçmeye bile kalkışma. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, Lou da orada olacak. Nazik ve kibar olacaksın. Anladın mı?" Konuşmasını bitirdiğinde, ellerini beline koymuş, benden hiçbir saçmalığı kabul etmeyecekmiş gibi karşımda duruyor.

"Ne zamandan beri senden emir alıyorum, Tori? Buradaki güvenlik şefiyim. Flynn'in korunmasıyla ilgili kararları ben veririm, sen ya da başkası değil. O, sanki her şey normalmiş gibi ortalıkta dolaşmaya razı oldu mu? Çünkü açıkça görülüyor ki, durum normal değil ve onunla konuştuysan, onun savunmasız olduğunu bilirsin."

"Flynn'i görmeye gittim bile. Medyanın konuşacak daha az şeyi olması için normal şekilde dışarıda olması gerektiği konusunda hemfikir. İş, hayır etkinlikleri gibi sıkıcı şeyler yaparsa, başka biri daha eğlenceli hale gelir ve ilgi hızla ona kayar. Halkla ilişkiler departmanı ona böyle söyledi ve onlar da büyük patrona rapor veriyorlar. Tıpkı geri kalanımız gibi." Çantasını alıp kapıya doğru yürümeye başlar, sonra dönüp son sözünü söyler, ki bu normaldir.

"Eğer iş arkadaşları gibi konuşmak istiyorsan, işini yap Rem ve Flynn'e bunu kimin yaptığını bul. Çabuk ol ve Cuma gecesi onu ve geri kalanımızı korumak için orada ol." Biraz tereddüt ederek, ses tonu daha yumuşak bir tona düşer. "Ama bir arkadaşın tavsiyesini istiyorsan, Cuma gecesi yemeğe gel. Söz veriyorum, buna degecek."

Kapıyı açtığımda, odadan çıkarken mırıldandığını duyabiliyorum. "Lanet olası işe yaramaz erkekler. Neden onların pisliğini temizlemek zorundayım..." Kapı çarparak kapanınca sesi kayboluyor.

Ne demek istedi ki?

Neden El'in mutluymuş gibi davranıp bir adamla konuşmasını izlemek isteyeyim ki? Beni kıskandırıp eve dönmem için El'in fikri miydi bu?

Şu anda düşünmeye vaktim ve zihinsel kapasitem bile olmayan o kadar çok soru var ki. Bu ikisi sadece başlangıçtı. Çünkü Tori'nin sözleri beni derinden etkiledi. O haklı, kameraları kimin kurduğunu ve ödeme yapıldıktan sonra bile internete sızdığını bir kez ve sonsuza kadar öğrenmem gerekiyor.

Kendi sorunlarımı bir kenara bırakıp, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum.

Bölümlere ayırıyorum.

Eşyalarımı alıp kapıdan çıkıyorum ve yardımcımı ofiste buluşmak için arıyorum, ama önce Felisha Kentwall ile konuşmam lazım, sadece ikimiz, baş başa, böylece bu meselenin özüne inebiliriz. O da Flynn kadar masum olabilir, ama bir şey bu ikisine yönelik saldırıyı tetiklemiş olmalı. Bunu çözmem gerekiyor. Sadece onun lanet güvenlik ekibini geçmek bile sorun olacak. Ama ben zorlu görevleri severim ve bugün dikkatimi başka yere yönlendirmem gerekiyor, bu yüzden kendimi buna adamaya niyetliyim. Ve bunu çözene kadar durmayacağım

. O zamana kadar kafam netleşir ve Elouise ile görüşüp bu konuyu konuşabiliriz. Bunun önemli olduğunu biliyorum ve işten daha öncelikli olması gerektiğini biliyorum, ama şu anda bu mümkün değil ve o da bunu biliyor.

Konuşma zamanı dündü ve o bunu mahvetti, bu yüzden maalesef ben hazır olana kadar beklemesi gerekecek.

Artık kontrol bende. Beni tamamen çözdüklerini düşünen iki kadından da emir almayacağım.

Yanılıyorlar.

Benim şartlarımla, gerçek benim kim olduğumu öğrenecekler.

ELOUISE

"Kırmızı giymem. Benim için çok göze batıyor." Soyunma odasında durmuş, aynada gördüğüm görüntüye şok olmuş durumdayım.

Tori arkamda, yüzünde en kötü sırıtışıyla duruyor. "Gösterişli olmak, kendini ifade etmenin en iyi yoludur. Bana bak, kızıl saçlı olmamın bir nedeni var; duyulmayı seviyorum." İkimiz de bunu inkar edemeyiz.

"Evet, ama bu senlik bir şey. Ben sadece odada fark edilmeden durmayı seven bir kadıyım. Gelip giderim ve kimse benim orada olduğumu fark etmezse, o gece iyi bir gecedir."

Gecelerimizin çoğunu bir grup içinde geçirdim, Remington'ı uzaktan hayranlıkla izledim ve başka bir kadınla tek başına konuştuğunda her seferinde içim sızladı. Ve böyle durumlar çok oldu. Flynn kadar bariz değildi, ama odadaki bekar kadınlar onu fark etti ve onunla şanslarını denediler.

"Doğru. Ama bu sefer odadaki tüm erkeklerin seni fark etmesini istiyoruz, tabii benim erkeğim hariç, ama diğerlerinin kırmızı elbiseli bu tanırcanın kim olduğunu merak etmesini istiyoruz."

"Odadaki tüm erkeklerin bana bakmasını istemiyorum, yoksa bu elbise kadar kızarıyorum." Gösterişli olacağım düşüncesine iç çekiyorum. "Sadece bir erkeğin bana bakmasını ve bu iş bitene kadar gözlerini benden ayırmamasını istiyorum."

"Oh, bu garanti." Tori telefonunu kontrol ediyor ve ben onun zamanını daha fazla alamayacağımı biliyorum. O çalışıyor ve sadece dükkanın sahibiyle nişanlı olması, gün içinde arkadaşıyla elbise alışverişine gitmek için zaman ayırmanın kabul edilebilir olduğu anlamına gelmez.

Kendime son bir kez daha bakıyorum ve bu sefer, gerçekten kendime bakınca, Tori'nin ne demek istediğini anlıyorum. Gerçekten güzel görünüyorum ve eğer

ve Rem'e kendinden emin, güçlü bir kadın olduğumu göstermek istiyorsam, rahatlık alanımdan çıkmam gerekiyor. Çünkü bana neler olduğunu ve Cherie'nin kim olduğunu söylemesini istiyorum. Hayatı hakkında paylaşması gereken her şeyi kaldırabileceğimi bilmesini istiyorum. Beni korumak için sır saklamasını istemiyorum.

"Tamam, bunu yapalım." Yarın gece ne olacağı konusunda endişeyle dudağımı ısıırıyorum, ama artık çok ileri gittim ve Tori'nin planını uygulamak zorundayım, umarım bir gün torunlarıma onun beni yapmaya ikna ettiği çılgın şeyi anlatırım. Düzeltme, benim ve Rem'in torunlarına.

"Tamam, şimdi iç çamaşırlarına geçelim." Tori, soyunma odasından çıkarken kolumu tuttu, ama ben onun yürümesini durdurup onun önünde durdum.

"Hayır! Sen işine dön, ben kendi iç çamaşırlarımı kendim seçeceğim. Bunun Rem ile aramızda kalmasını istiyorum. Anlıyorsun, değil mi?" Bunu kendi başıma yapmak istememden dolayı gücenmeyeceğini umuyorum.

"Tabii ki." Öne eğilerek, gülümseyerek benden uzaklaşırken yanağıma bir öpücük kondurur. "Onun vücudunu o kadar ısıtacak kadar baştan çıkarıcı bir şey seç ki, hiçbir şey onu durduramasın ve sen de onları uzun süre giymeyesin."

"Sanırım anladım, şimdi git." Onu kovup arkamı döndüm ve o da ters yönde uzaklaştı. Sonra mağazanın iç çamaşırı bölümüne gittim.

Tabii ki, konuşursak ve o benim onu suçladığım şeyi aşamazsa ya da eylemlerinin açıklaması beni tatmin etmezse, tüm bunlar zaman kaybı olabilir. İçinde patlayıcı madde olabileceğinden şüphelendiğimiz bir kutunun etrafında dans ediyormuşuz gibi hissediyorum. Ve her şey basitçe çözülebilir, ancak kimse kapağı açıp öğrenmeye hazır değil.

Neden ilişkiler bu kadar karmaşık?

Tüm rafları gezerken, o elbisenin altına hiçbir şey giyemeyeceğimi biliyorum, o kadar dar ki her şeyi yerinde tutuyor. Bütün gece tamamen çıplak dolaştığımı bilmek, Rem'i en iyi şekilde şok ederdi. Ama beni açığa çıkarmaktan ne kadar zevk aldığını biliyorum. Öğlen randevularımız için satın aldığı hediyelerle dolu bir çekmecem var, ama kırmızı bir şey yok.

Artık bahsi yükseltip, onun hediyesinin tadını çıkarmasını izleme zamanı. Beni.

Tabii hala beni istiyorsa.
Her Şeyden sonra, lütfen hala beni istemesini sağla!

Yirminci Bölüm

REMYINGTON

Son birkaç gün korkunç geçti.

Elouise ve Blaise'i görmemek, oksijensiz kalıp nefes alamamak ama yine de devam etmek zorunda olmak gibiydi.

Özel hayatım berbat durumda, ama en azından iş hayatım yeniden kontrolüm altında. Felisha ile olan görüşmem en azından ilginçti. Duygusal olarak yıkılmış durumda, ama yine de güçlü ve cesur bir kadın. Ona karşı yeni bir saygı duymaya başladım, babasına duyduğum saygıdan çok daha fazla. Onunla konuştuktan sonra, aynı zamanda en iyi arkadaşı olan ve Felisha'yı gerçekten önemseyen ya da ona destek olan tek kişi gibi görünen kişisel asistanıyla tanıştım.

Ayrıca Flynn'in gösterdiği tüm kibirinin altında, kavgadan kaçmayacak kadar güçlü bir adam olduğunu da öğrendim. Kendine sadece bir gün acıma zamanı tanıdıktan sonra, ertesi gün ofise geldi, mükemmel bir basın toplantısı düzenledi ve günün geri kalanında normal şekilde çalıştı. Bugün ise işe erken geldi ve ben de onunla, Nic ve Forrest ile kale satın alımı hakkında bir toplantıya girmek üzereyim. Tori bugün ofiste değil ve bu konuda biraz rahatlardım. Oteldeki karşılaşmamızdan beri ondan kaçınmayı başardım. Onu çok seviyorum, ama Elouise ile ilgili her konuda beni zorlayan tek kişinin o olduğunu biliyorum ve henüz onunla bu konuyu konuşmaya hazır değilim. Bu El ile benim aramda bir konu ve birbirimizi görüp konuşana kadar, bu konu Tori ile gündeme gelmeyecek.

Nic'in ofisinin kapısından içeri girerken, en son gelen benim. "Bu sabah kim senin kafana sıçtı?" Flynn bana bakıyor.
son birkaç gündür hiçbir şey olmamış gibi ofisteki kanepede en sevdiği koltuğunda oturuyor

son birkaç gündür hiçbir şey olmamış gibi, neşeli ve bana sataşmaya hazır.

Ona biraz müsamaha göstermeye çalışarak, hissettiğim kadar sert cevap vermiyorum. "Seni gördüğümde normal yüzüm budur." Masaya yakın koltuğuma oturarak, Nic ve Forrest'a normal bir çene kaldırma hareketi yapıyorum.

"Sana da günaydın, pislik." Nic'in cevabı tam isabet. Neden son zamanlarda herkes bana pislik diyor? Yani, umurumda değil ama canımı sıkıyor. Herkese davranışım daha mı kötüleşti? El'in bunu söylemek için iyi bir nedeni var ama diğerleri de bana aynı şekilde davranıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum ve Nic'in toplantıyı devralmasına izin veriyorum. O konuşmaya başladığında, hepimiz bir iş toplantısında gerekli olan ciddiyeti takınıyoruz.

Bir saat geçti ve avukatlara, gelecek hafta kaleyi devralmaya hazır olduğumuzu bildirdik. Nic ve Tori, anahtarları almak ve kilitleri değiştirmek için uçağa binecek ve bir iki gece kalacaklar.

Ona, hayaletli bir kale satın aldığını hatırlatma zahmetine girmedim. Kabul etmek istemem ama El haklıydı. Ben de kapıların kapanması ve gece yarısı gelen sesler gibi birkaç tuhaf olay yaşadım. Orada geçirdiğimiz ikinci gece, köydeki aynı barda El, yaşlı yerlilerden birine bu konuyu sordu ve o da ona büyürken duyduğu bir hikayeyi anlattı. 1800'lü yıllarda kalenin sahibi olan bir kadın varmış ve ailesi onaylamadığı bir adamla günah içinde yaşıyormuş. Sonra bir sabah hizmetçiler tarafından ikisi de yataklarında gizemli bir şekilde ölü bulunmuşlar. Ailenin yaptığını söyleniyordu, ama hiçbir şey yapılmadı. Yani, halının altına süpürüldü. El, muhtemelen resimde görünen kadının, başka biriyle gerçek aşkı bulduğu için huysuz bir adamla evlenmek zorunda kalacağı için çok mutsuz olduğu için bunu yaptığını düşünüyor. Kadınlar romantizm bulmak için her şeyi yaparlar.

Nic'e bunun için çok geç olduğunu, El ile kaleyi çoktan kutsadığımı söylemek istiyorum, ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Onu yatağıma iten hayaletlere teşekkür etmeliydim, ama zaten kaleden ayrılmadan önce bunun olması kaçınılmazdı. Aramızdaki çekimi

birlikte olmamızı engelleyemezdi. İşime konsantre olabilmek için El'le ilgili düşüncelerimi hızla bir kenara itiyorum.

Sonunda işimizi bitirip Flynn konusuna geçiyoruz.

"Rem, ne durumdayız?" Nic bana bakıyor, sanki sessizce benden haber bekliyor gibi.

"Yaklaşıyoruz, hissedebiliyorum. Felisha ve arkadaşıyla konuştuktan sonra, şirketlerinde bir huzursuzluk olduğunu öğrendim ve içgüdülerim, videonun babasının imparatorluğunun içinden birinden geldiğini söylüyor. Bu bilgi bu odadan dışarı çıkmamalı. İlk başta ona şüpheyile yaklaştığımı itiraf etmeliyim, ama bu konuda bizim tarafımızda olduğunu ve bu konunun iç yüzünü ortaya çıkarmak için kendi mücadelesini verdiğini düşünüyorum. Ve nedense, Flynn'in tüm bu olayı ele alış şekli ve ona destek olması nedeniyle onun bir beyefendi olduğunu düşünüyor. Ondan uzak durmanı söylediğimiz halde ona nasıl destek olduğunu sormam mı gerekiyor?" Odanın diğer ucundaki Flynn'e baktığımda, bana cevap olarak şarkı söyleyebileceğimi söyleyen bir gülümseme dışında hiçbir şey vermiyor.

"Her neyse, yeterince yaklaştığımızda, kim olduğunu bildiğimizi basına sızdırıp onları ortaya çıkarabilir miyiz diye bakacağız, ama henüz o noktaya gelmedik. Ama bu sefer pes etmeyeceğim. Geçen sefer bu hatayı yaptım, bir daha olmayacak."

"Teşekkürler, Rem." Nic kalemmini masanın üzerine bırakıp sandalyesine yaslanır ve babamın, aptalca bir şey yaptığımı anladığında ve itiraf etmemi beklerken bana baktığı gibi bana bakar.

Ya zihin okuyabiliyor ya da benim karar verdiğim şeyi düşünüyor.

Cesaretimi toplayıp konuşmaya başlıyorum. "Gitmeden önce size kişisel bir konuda birkaç şey söylemem gerekiyor."

Flynn kanepede öne doğru eğilip ellerini ovuştururken, odada yoğunlaşmış ve boğazımda takılmış gibi hissettiğim havayı yutuyorum.

"Oh, güzel, değişiklik olsun diye başkalarının dramlarını konuşma zamanı geldi.

Hadi başlayalım." Flynn beni daha da kötü hissettiriyor.

Forrest kardeşine gözlerini devirir. "Eminim sen kadın olmalıydın. Seninle ilgili her şeyi yazan ucuz internet sitelerinden daha çok dedikoduyu seviyorsun." Bana yaklaşır ve sırtıma bir şaplak atar. "Neler oluyor dostum?"

Önümüzdeki birkaç dakika içinde ne olursa olsun, her şey açığa çıktığında kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyorum.

"Söyleyecek bir şeyim var, tepki vermeden önce izin verin de söyleyeyim. Mümkün olduğunca basit anlatacağım." Flynn, benim rahatsız olduğumu görünce yüzündeki neşeli ifade kayboldu.

"Sizinle tanışmadan çok önce, kafam karıştığında veya aşırı aktif beynimin rahatlamaya ihtiyacı olduğunda bana yardımcı olan bir tür danışmana gitmeye başladım. Ama bunu hiç kimseyle paylaşmadım çünkü biraz alışılmadık bir şey ve neden önemsedığımı bilmiyorum, ama bazı insanların bana bakıp bu yüzden beni küçümseyeceğini biliyorum."

"Terapiye gitmenin yanlış bir yanı yok dostum." Keşke Flynn bana karşı bu kadar nazik davranmasa.

Nic bana bakıp devam etmem için başını salladı.

"Terapimin, eğitilmiş bir psikolog olan ve antrenman sırasında bana danışmanlık yapan bir kadına boks ve kickboks yaparak dayak atmak olduğunu söylediğimde fikrini değiştirebilirsin." Odadaki hava emiliyor gibi hissediyorum ve bu onlara söylemem gereken en kötü şey bile değil.

"Bekle, ne?" Forrest şaşkın görünüyor ve onu anlıyorum.

"Cherie, sokak dövüşleriyle büyümüş, son derece yetenekli ve rekabetçi bir dövüşçü. Hayatını, sorunlarını kendilerine uygun bir şekilde çözmek isteyen insanlara yardım ederek daha anlamlı hale getirdi. Şu anda size şunu söyleyebilirim, o herhangi birinizle dövüşür ve siz ilk yumruğunuzu atmadan sizi mindere yapıştırır." Şimdi kendimi haklı çıkarmaya çalışırken sözlerimin daha hızlı çıktığını hissediyorum.

"Bir kadına vurdun mu?" Flynn az önce söylediğim şeyi anlamaya çalışıyor.

"Ve bu, başlangıçta en çok zorlandığım kısımdı. Bu, bedenimin her hücrelerine aykırı bir şey, ama Cherie bana bunun ona karşı bir şiddet biçimi olmadığını ve onu hiçbir şekilde incitmek istemediğimi fark ettirdi. O, bedenini insanlara yardım etmek için bir araç olarak kullanıyor ve bu onun kendi tercihi. Artık vücut koruyucu giyiyor, ama başlangıçta giymiyordu ve bu beni çok rahatsız ediyordu, ama seanslardan sonra kendimi çok iyi hissettiğim için gitmeyi bırakamıyordum. Ve sana garanti ederim ki, seansın sonunda morlukları olan tek kişi benim. Bunca yıl sonra bile ona karşı hiç kazanamadım."

Oda birkaç saniye sessiz kalır, sonra Nic sonunda konuşur ve şu anda o adama hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Hepimiz hayatta başarmak için yapmamız gerekeni yaparız. Seni tanıyorum Rem ve bir kadına asla zarar vermeyeceğine inanıyorum... Asla. Seni ya da hayatındaki seçimlerini yargılamak bize düşmez. Ne yaptığın umurumda değil ve bana göre bu, uyuşturucuya ya da alkole yönelmekten daha iyi bir çıkış yolu."

"Teşekkürler," diyebiliyorum sadece ve diğer ikisine bakmakta bile zorlanıyorum, ama bunun sorumluluğunu üstlenmem gerektiğini biliyorum. Onlara dönerek omuzlarımı geri çekip güçlü görünmeye çalışıyorum, ama bu sandığımdan daha zor oluyor.

"Anlamıyorum, ama onu tanımak istiyorum. Bizi koruyan bu savaşçıyı yenebilen biri, muhteşem bir kadın olmalı." Biliyordum. Flynn kendini tutamıyor ve kadınlar onu genelde büyülüyor. Ama Cherie ile tanışarak neye bulaştığını bilmiyor. O, Flynn'in yol boyunca topladığı küçük Londra sosyetesı kadınlarına hiç benzemiyor. Onları kahvaltıda yer bitirir.

Bu gece dileğinin gerçekleşeceğini ona söylemeyeceğime karar verdim, cesaretimi kaybetmeden bir sonraki sırrı açığa çıkarmam gerekiyor.

"Başka bir şey daha var ve bunu kolayca kabul edeceğinden emin değilim, ama bu konuda ne düşündüğün, ne söylediğın veya ne yapmak istediğın umurumda değil. Bu, aramızda bir sorun haline gelirse, bu işi ve hepinizden uzaklaşacak kadar benim için önemli olan tek şey. Bunu şimdiye kadar tam olarak anlamamıştım, ama sizi koruyacak en iyi adam olmak için kendimi öncelikli tutmam gerekiyor, bu da beni hepiniz için daha güçlü bir insan yapacak."

"Siktir, ne oluyor!" Forrest şimdi endişelenmeye başladı. "Ne olursa olsun birbirimizin arkasını kolluyoruz, bunu biliyorsun, o zaman ne halt ettin?"

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Elouise ve ben İskoçya'dan beri birlikteyiz ve son birkaç gündür aramızda bazı sorunlar yaşansa da, eğer o da isterse, yakında bu kadınla evlenmeyi planlıyorum. Flynn, bunun olmasını istemedim, özür dilerim. Onu sevdiğini biliyorum, ama engelleyemedim. O benim ve Roma'da benden onu öpmemi istediğı anda bunu anladım. Asla senin önüne geçmem, ama o başından beri senden hoşlanmadığını açıkça belirtti."

"Adi herif!" Flynn koltuğundan fırlayıp bana doğru ilerledi.

"Vur bana. Hak ettim," derim, ayağa kalkıp yerimden kıpırdamadan. Kollarımı indirmiş halde beklerim ve yumruğun gelmesini beklerim. Flynn kolunu kaldırır ve hareket eder, ama gözümün ucuyla Forrest'ın koltuğundan kalkıp Flynn'in kolunu tuttuğunu görürüm.

Onu sararak, onu geri tutar. "Ona vurduysan, Tanrı şahidim olsun, seni bitiririm, küçük kardeş." Forrest'ın derin sesi, Flynn'in anlamasını istediğı güçle odayı doldurur. Forrest'tan hiç duymadığım bir ses. "O seni istemiyor, hiç istemedi. Geri çekil, gerzek."

"Ben mi, neden geri çekilmem gerekiyor? O, tüm bu zaman boyunca arkamdan Lou'yu beceriyordu ve tek kelime etmedi. Bu köpek gibi bir davranış. Ve o da benim sandığım kadar masum bir kadın değil. Bir arkadaşına böyle davranılmaz. Ne, her açıkça onunla flört ettiğimde ikiniz de bana gülüyor muydunuz? Vay canına, beni aptal gibi göstermenin iyi bir yolu!" Flynn, Forrest'ın tutuşundan kurtulmaya çalışır ve kendini sarsarak öfkesini dizginlemeye çalışır. Ellerini saçlarında gezdirerek, ikimiz için de daha güvenli olan pencereye doğru yürür.

"Ağzından çıkanlara dikkat et. Benim hakkımda ne istersen söyleyebilirsin, ama El'e saygısızlık etmeye cüret etme. O bunu hak etmiyor." Onun hakkında kötü bir şey söylerse, ona haddini bildireceğimi çok iyi biliyor.

"El, ne kadar da tatlı!" diye homurdanır ve bu sefer ben ona doğru ilerlerim. Bu sefer Forrest benim önüme geçer ve elini göğsüme koyar.

"Yeter!" Nic'in yüksek ve sert sesi odada yankılanıyor. "Oturun ve dinleyin." İkimize de hayır cevabını kabul etmeyecekmiş gibi bakıyor.

Forrest'ın elini göğsümden çekip, geri adım atıp sandalyeme oturuyorum ama rahatlamıyorum. Sandalyenin kenarında oturuyorum, Flynn'in bir dahaki sefere benimle kavga etmek istemesine hazır olarak. Artık geri durmak yok. Söylediğimde ciddiydim.

Hayatımda ilk kez, bir ilişki ve sevdiğim kadın için savaşaacağım. Hiçbir "eğer", "veya" ya da "ama" yok.

Çitin iki tarafında duran iki bulldog gibiyiz, hareket edemeyeceğimizi biliyor ama birbirimize hırlıyor ve dişlerimizi gösteriyoruz.

"Rem sana söylemedi çünkü bunun seni inciteceğini biliyordu." Nic, Flynn'in tüm dikkatini çektiğinden emin olmak için ona bakar. "Bir gün, Flynn, Lou ile birlikte olmaktan başka seçeneği olmadığını anlayacaksın. O senin için doğru kişi olduğunda, hiçbir şey aranızı giremez, hiçbir şey! En iyi arkadaşın bile. Şimdi kabullen, çünkü bu durum değişmeyecek ve ben hiçbirinizi kaybetmeyeceğim." Flynn cevap vermek için ağzını açmadan, Nic bana dönüp tekrar konuşmaya başladı. Nic böyle konuştuğunda, hepiniz susup dinlersiniz.

"Ve sen," diyor, parmağını bana doğrultarak. "Sana söyledığım gibi, çok karışık. Bizden sır saklama. Söyleyeceklerin hoşumuza gitmeyebilir, ama ne kadar çabuk bilirsek, o kadar çabuk atlatıp yolumuza devam ederiz. Bu ikiniz için de geçerli," diye ekliyor, Flynn'e ve

Forrest. "Arkadaşlarımı rastgele seçmedim. Üçünüze hayatımı, hatta Victoria'nın hayatını emanet ediyorum ve bunu kolay kolay yapmam. Biz bir bütünüz ve hiçbir şey bunu değiştiremez. O yüzden, şimdi bu sorunu çözün ve unutun. Bunun için eldivenlere ve boks ringine ihtiyacınız varsa, hemen bulun. Birbirinizi dövün, kalkın, öpüşün ve barışın, sonra da bu konuyu unutun. Şu anda aptalca şeylerle uğraşacak vaktimiz yok. Rem'in seni ne kadar önemseydiğini daha iyi anlatan bir şey varsa o da, Flynn, senin haberlerinle dolu haber akışını gördüğümüz sabah, Rem ve Lou'nun oldukça büyük bir tartışma yaşamış olmasıdır. Evine gidip kadınıyla bu sorunu çözmesi gerekirdi, ama bunun yerine burada çalışarak senin için bu sorunu çözmeye çalıştı. Arkadaşı için. Her zaman arkasında olacağını söylediği ve her seferinde arkasında olduğu arkadaşısı için. Eğer ilişkileriniz şimdi biterse, bunun nedeninin seni kendinden önce tutması olduğunu bil.

"Gerek yoktu," diye mırıldanır Flynn.

"Hayır, gerek yoktu, ama yine de yaptı." Artık kimse konuşmuyor ve Nic'in sözleri hepimizin içine işliyor.

"Eğer bunu mahvedersem, suç bende. Tıpkı şimdi olduğu gibi, sırların aramıza girmesine izin verdim. Ona korkularımı açığa vurmalıydım, ama bunun yerine, bana olan güvenini kaybetmesine neden oldum. Ve bu, kalbimi bıçakla kesiyormuş gibi, çok acı verici. Benden size tavsiye, artık kimseye sır saklamayacağım. Ben buyum, zor olsa da her şeyi ortaya koyuyorum." Vücudumu saran öfke biraz azalıyor ve umarım gerçek beni affedip kabul ederler.

Yine, sessizlik kulakları sağır ediyor ve odadan kaçmak istiyorum, ama ben bunu yapmamayı seçtim. Ayağa kalkıyorum ve hayatımın her parçasını sahipleniyorum.

Flynn öfkeyle nefes alıyor. "Bu konuda söyleyeceğim son şey, eğer benimle olmayacaksa, en azından ona bakacağına güvendiğim biriyle birlikte olması. Yani, ne yaptıysan, düzelt onu, pislik. Cidden! Çünkü onu bırakırsan, hak ettiğin gibi seni nakavt ederim." Bana neredeyse kükreyerek konuşuyor.

"Anladım... ve ikimizin de buna direnmek için çok uğraştığımızı bilmeni istiyorum. Ama bu başka bir günün hikayesi." Neredeyse beni affetmesi için yalvarıyorum. Tüm bu olaylar yatıştığında, ki yatışacak, Flynn'in El'in talepler listesini komik bulacağını biliyorum. Sadece biraz zaman alabilir.

Nic birkaç kelime daha söyledikten sonra Forrest ve bana gitmemizi söyler ve ben tereddüt etmeden olabildiğince çabuk dışarı çıkarım. Forrest hemen arkamdadır.

Ve tek d    nebildiğim, El'in haber vermeden   ocuklara s  ylediğim i in beni   ld  recek i. Konu tuğumuzda sava mamız gereken bir ba ka sava  daha.

Koridorda y  r  ken, Forrest'ın bir   ey s  ylemek istediğini anlayabiliyorum, ama s  ylemeli mi bilemiyor. Teredd  t etmeden, onun   n  nden ofisine giriyorum, ge mesini bekliyorum ve sonra kapıyı kapatıyorum.

"Ya   imdi ya da asla, dostum." Ona bakıp bekliyorum.

"O biraz zorlu biridir, ama karde im iyi bir adamdır. Bunu atlatacak ve senin adına mutlu olacaktır. Bu son hafta   ok yoğun ge ti." Forrest her zaman   ok sakindir ve ondan pek bir   ey   Ğrenemezsiniz, ama konu tuğunda doğrudandır ve Flynn gibi lafı dolandırmaz.

"Biliyorum." Ve biliyorum. Bu y  zden bir   ey s  ylemek istemedim, ama artık bunu kendime saklayamazdım. Bu beni i ten i e yiyip bitiriyordu ve bu sabah uyandığımda zamanın geldiğini anladım.

"Son bir   ey daha. O   anslı bir kadın, ama sen daha da   anslı bir adamsın. Ona hak ettiği gibi davran, o zaman bizden bir daha sert s  zler duymazsın." Bana o sert, neredeyse babacan bakı ını atıyor.

"S  z veriyorum, Forrest. T  m varlığımla, onu   lene kadar ve hatta daha da uzun s  re koruyup sevecek im." Bana sırtını d  n  p masasına doğru y  r  d  Ğ nde, gitme vaktinin geldiğini anlıyorum.

Bu   Ğleden sonra,     y  z kadar insanın bizi mikroskop altında incelerken, hi birimizin bir sorunu yokmu  gibi davranacağımız masaya oturmadan   nce, hepimizin d    nmek i in zamana ihtiya ı var.

Nic bana ne kadar dağınık olduğumu hatırlatıp duruyor. Peki, dağınıklık gelsin bakalım!

"Vay canına,   aka yapmıyormu sun, bir elbisen var. Sadece sahip olduğun anlamında değil, elbise giymeyi biliyorsun." Bu gece Cherie'yi almak i in kiraladığım arabanın yanında duruyorum. Onun kendi ba ına oraya gitmesine ya da tanıdığı kimse olmayan bir odaya girmesine izin veremezdim.

"Oh, kes sesini. Hayatımı spor kıyafetleriyle ge irdiğimi d    nm  yordun herhalde. Bazen senin i in ger ekten endi eleniyorum." Spor salonunda kazandığı   zg  venle, ona yaptığım iltifatı reddetmeye   alı tığını anlayabiliyorum.

"Gidelim mi?" Ona arabaya binmesini işaret ediyorum, böylece kapıyı kapatıp etkinliğe gidebilirim.

Diğer tarafa geçmek için etrafından dolaşırken, midem bütün gün olduğu gibi yine kıvrılıyor. Bu gece El ile konuşmak için eve gitmek üzere arabama üç kez binmek üzereydim, ama içimden bir his, benim istediğimden daha fazlasının söz konusu olduğunu söylüyor. Özellikle de Tori için içindeyse. Kendimi tutamadım ve Tori'nin telefonundaki takip cihazını kontrol ettim. Bütün gün benim evimde olduğunu gösteriyor, yani bir şeyler dönüyor.

"Bana bu Flynn denen adamdan bahset. O benim hakkımda bir şey biliyor mu?" Cherie aceleyle soruyor ve sinirlerinin bozulmaya başladığını anlayabiliyorum.

"Bu sabah nihayet onlara senin benim için ne kadar önemli olduğunu söyledim," diyorum, karşımdaki koltukta oturan ona bakarak.

"Vay canına, bu çok büyük bir şey, Rem. Nasıl hissettin?" Onun, onların ne dediğini değil, bunun beni nasıl etkilediğini sormasını çok sevdim. Onunla bir daha asla boks yapmayabilirim, ama onun her zaman benim için bir arkadaş olarak yanımda olacağını biliyorum. Çünkü o benim için öyle birisi. Yıllar önce sadece terapistim olmaktan çıktı.

"İlk başta, bir şeytani kovuyormuşum gibi hissettim, bilirsin, bir kadına vurma konusunda taşıdığım şeytani, ama bir kez dışarı çıktıktan sonra, oldukça rahatlatıcı oldu."

Yüzü, bana duyduğu gururla parlıyor, yıllarca bunu konuştuğundan sonra sonunda başardım. "Sanırım seanslarımızın sonuna geliyoruz. Artık Elouise varken bana ihtiyacın kalmayacak. O senin danışmanın olacak, ona iyi şanslar diliyorum." Bana gülüyor, ikimizin de hissettiği üzüntüyü gizlemeye çalışıyor.

"Sanırım haklısın, ama ben senin hayatımda, aslında *bizim* hayatımızda, değerli bir arkadaş olarak kalmanı istiyorum. El'i seveceksin ve o senin benim fahişem olmadığını anladığında, ikinizin çok iyi arkadaş olacağınıza eminim."

"Ne diyorsun sen, Remington! Açıkla. Hemen!" Gülmüyor ve son birkaç gün içinde olanları anlatmaya başladığımda yüzünde panik, korku, öfke, kafa karışıklığı ve diğer tüm duygular okunuyor.

"Bu gece giyinip seninle arabaya binip, küçümsenen bir kadın ve onun en iyi arkadaşıyla yüzleşmeden önce bunların hepsini bilmemin yararlı olabileceğini düşünmedin mi? Lanet olsun, Rem, ben sert biriyim, ama bu, aç bir çift ayının önüne çiğ et koymak gibi bir şey. O çılgınlıktan kaçmak mümkün değil." Bana gözlerini devirdi ve şu anda bana vurmak ve gerçekten canımı yakmak istediğini görebiliyorum.

"Senin çok daha kötüsüne karşı koyduğunu gördüm. Bir şey olmaz."

"Anlamıyorsun, değil mi? Savaş kıyafetlerimi giydiğimde, her şeyle yüzleşmeyi bilirim. Ama sen beni çıplak bıraktın ve bana bunlara karşı hiçbir koruma sağlamayan bu parlak şeyi giydirdin." Ve birdenbire kendimi çok kötü hissettim. Bunu düşünmemiştim. Benim için Cherie çelik kadar serttir ve onu hiç farklı görmedim. Ama haklı, her zaman güvenli ortamındaydı. Böyle değildi.

"Kahretsin, özür dilerim. Hayır diyebilirsin, arabayı döndürüp seni eve götürürüz." Onu üzecek bir şey yapmasını asla beklemezdi.

"Hayatta olmaz! Ama bana borçlusun, koca adam. Bunu unutma, bir gün borcunu tahsil etmeye geleceğim ve hayır diyemeyeceksin." İşte o, tanıdığım savaşçı. Kalkanı yukarıda ve savaşa hazır.

"Kadınını geri alalım, bu arada, birkaç adama hiç beklemedikleri bir anda derslerini vereceğim. Bu gece, hayatımın şimdiye kadarki en ilginç gecesi olabilir, ve bu bir şey ifade ediyor."

"Kahretsin, şimdi ne yaptım ben?"

İkimiz de gülüyoruz, yolculuğun bittiğini fark etmedim ve etkinliğin yapıldığı binanın önüne geliyoruz. Cherie, bir an için de olsa, aklımı her şeyden uzaklaştırmayı başardı.

"Bana bir meydan okuma verdin ve benim kazanmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Öyleyse, kemerini bağla dostum."

Tanrım, bir canavar yarattım.

Tamam, hadi yapalım şunu. Kızımı alalım. Çünkü onun yakınlarda olduğunu bilmek bile vücudumu ağrıttıyor.

ELOUISE

"Bundan emin değilim, Tori." Gözlerim kapalı duruyorum, o beni aynaya doğru yürütüyor, şimdiye kadar kendime bakmama izin vermedi.

Tori'nin eve gelmeleri için organize ettiği insanların geçit töreni üç saattir sürüyor. Önce harika bir masaj, sonra kuaförler, makyaj sanatçıları ve ben her beş dakikada bir çıldırmamaya çalışıyorum. Blaise, Sally'nin onunla günü geçirmek için burada olması sayesinde her şeyi sakinlikle karşıladı, tabii ki Tori bunu bana söylemeden ayarlamıştı.

Bebek bakıcısı on beş dakika önce geldi ve onu Blaise ile tanıştırap evin genel durumunu anlattıktan sonra, şimdi giyindim ve

nasıl göründüğümü görmeye hazırım.

Bütün gün kendimi hasta hissettim ve Tori beni zorlamasa hiçbir şey yiyemezdim, ama şimdi bunu yaptığım için pişmanım, çünkü her şey geri çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Tamam, derin bir nefes al ve sonra gözlerini aç," Tori arkamdan kulağıma fısıldıyor ve ben bunu yapmaya neredeyse çok korkuyorum.

Ama yavaşça gözlerimi açıyorum ve karşımdaki kadını tanıyıyorum.

"Muhteşem. Kesinlikle çok güzel."

hala bana yaptığı makyajı kabullenmeye çalışırken sesindeki duyguyu duyabiliyorum.

"İnanamıyorum," diye kendi kendime fısıldıyorum, ellerim şoktan ağzımı kapatıyor.

"Ben inanıyorum. En eski püskü kıyafetlerinle bile ne kadar güzel olduğunu söylediğimde bana hiç inanmadın. Ama şimdi, şüpheye yer bırakmayan bir elbise giyerek, hepimizin gördüğünü sen de görebilirsin. Artık dünyanın senin gerçek bir kraliçe olduğunu görmesinin zamanı geldi."

Gözlerimden yaşlar süzülürken, hızlıca kendimi yelpazeliyorum çünkü bu hale gelmek için harcadığım onca çabadan sonra makyajımı mahvedemem.

"Beni ağlatma." Dönüp, bana her zaman inanan en iyi arkadaşıma baktım.

"Tamam, o zaman sana gerçeği söyleyeceğim, bu gece berbat görünüyorsun, kaltak." Tori'nin sözleri tam da umduğu etkiyi yaratır. Karşımda duran, şık görünümlü kızıl saçlı kadının bana ne kadar berbat göründüğümü söylemesine gülmeden edemem. Benim Tori'm çok yetenekli bir kadın.

Gülüştüm geri çekerek, dönüp aynaya son bir kez bakıyorum, sonra yataktan çantamı alıp Tori'nin yanına gidiyorum ve kolumu ona uzatıyorum.

"Gidelim mi?" Birbirimize gülümseyerek kol kola girip, ayrılmadan önce Blaise'e iyi geceler demek için aşağı kata iniyoruz.

Salona girdiğimizde, Blaise boyama kitabından başını kaldırır ve bugün ilk kez konuşmayı kesip bize bakabilir. O kadar şaşırmıştır ki, İngilizce kelimeleri aklından uçar ve bana Fransızca olarak tek söyleyebildiği şey, en tatlı sesiyle "*Tu es si jolie, Elouise. Papa t'aimera*"dır.

O bana sarılmak için yanıma geldiğinde çömelirim, ama bana dokunmakta tereddüt eder. Ona uzanıp kollarımın arasına alırım ve kulağına fısıldarım, "*Je l'espère, chérie. Je t'aime, Blaise, et merci.*" Bana

babasının beni seveceğini söylemesi beni çok etkiledi. Babasını eve götüreceğime söz vermek istedim, ama bir çocuğa, yüzde yüz yerine getirebileceğinden emin olmadıkça asla söz vermemesi gerektiğini biliyorum.

Ön kapıya doğru yürümeye başladığımızda, Tori bana Blaise'in ne dediğini sorar.

"Sadece ikimizin de güzel göründüğümüzü söyledi." Konuyu orada bırakıyorum. O özel anı sadece Blaise ve benim aramda tutmak istiyorum.

Ön kapıyı açtığımızda Nic bizi bekliyordu ve nişanlısını öpmek için eğilirken bana gülümsedi. Bizi uğurlamak için burada olacağından bir an bile şüphe etmedim. Tori'yi tek başına gitmesine izin vermezdi, beni de öyle. Tori Nic'e söylemeyeceğine söz verdi, ama ya kendini tutamadı, ki bunu bekliyordum, ya da Rem ona söyledi, çünkü şu anda bana bakışından her şeyi bildiği belli.

Bir bakıma, bu bana biraz rahatlık veriyor çünkü bana bunu yapmamamı söylemiyor.

"İyi akşamlar, güzel bayanlar. İkiniz kolumda olduğunuz için odadaki tüm erkeklerin kıskançlığını çekeceğim." Yakında karısı olacak kadını etkilemeye çalışırken, derin Avustralya aksanı çok yumuşak geliyor. İkimizin de birkaç basamak aşağı inmesine yardım etmek için iki kolunu da uzatıyor.

"Pfft, pek olası değil. Lou'nun odaya girmek için bir erkeğe ihtiyacı yok. Orayı kendi evi gibi dolaşıp erkeğini sahiplenecek," diyor Tori, ben neredeyse kusacakken.

"Hepimiz bunun olmayacağını biliyoruz, ama iyi denemeydi, Tori," diyorum ve limuzinin arkasına, Tori ve Nic'in birlikte oturabilmesi için karşı koltuğa kayıyorum. Görünüşüm uygun olsa da, kendimi çok yersiz hissediyorum.

"Henüz kabuğuna çekilmeye cüret etme. Bu senin Cinderella anın ve onu sonuna kadar yaşamalısın." Tori, fikrini anlatmak için deli gibi parmağını bana sallıyor.

"Harika, yani gece yarısına kadar Rem'i ikna edemezsem, yine her zamanki kabak görünüşlü halime döneceğim." Ona gözlerimi deviriyorum.

Nic sırtıyor. "Saat neredeyse yedi ve bence Rem o elbiseyi gördükten sonra saat dokuza kadar giyinik kalabilirsen, iyi iş çıkarmış olursun. Gece yarısı kabak saatinin senin için sorun olacağını sanmıyorum, Lou." Onun ince göz kırpması, bilmem gereken şeyi doğruluyor.

Nic her şeyi biliyor.

Arabadan binaya kadar nasıl yürüdüğümü bilmiyorum, bizi selamlayan herkese sanki dünyadaki hiçbir şey umurumda değilmiş gibi gülümsedim. Fotoğrafçıların duvarını geçerken başımı eğmeye çalıştım.

ve flaşlar bizi aydınlatıyor. Daha önce katıldığım diğer etkinliklerde de flaşlar vardı, ama bu geceki gibi değildi, ve bunun Flynn ile çok ilgisi olduğunu biliyorum. Arabada bizi karşılayan ekstra güvenlik görevlileri vardı, ve bunun Rem'in işi olduğunu biliyorum, çılgınlığın içinden güvenli bir şekilde geçmemizi sağlamak için.

Ama şimdi zamanı geldi ve odaya ilk adımımı attığımda, Tori bana doğru eğilip kocaman bir gülümsemeyle "Git erkeğini kap" diye fısıldadı.

Balo salonunun karşısına bakıp, mükemmel dikilmiş smokinini giymiş Rem'i gördüğümde, sanki tüm dünya durmuş gibi hissettim. Her zamankinden daha fazla, nefesimi kesiyordu.

Ta ki onun eğilip, çok yakınında duran bir kadının kulağına bir şey fısıldadığını görene kadar.

İkisi de gülüyor ve gülümsüyor, samimi bir an paylaşıyorlar gibi görünüyor.

Kadın çok güzel, sarışın ve benim olmadığım her şey.

Aniden nefes alamıyorum ve bu sefer onun çekici görünüşünden dolayı değil. Bu bir mecaz da değil, kelimenin tam anlamıyla ciğerlerime oksijen alamıyorum.

O dönüp gözlerimiz buluştuğu anda, oda karardı ve düşmeye başladığımda tek gördüğüm onun bana doğru koştuğu idi.

Hayır, bu olamaz.

Benim Cinderella anım böyle olmamalıydı.

Herkesin beni bu şekilde fark etmesi gerekmiyordu, ama bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Merak etme Flynn, internette kendini rezil eden bir kadının videosu olarak viral olacağım ve seni en çok izlenen videolar listesinden indireceğim.

Sanırım buna karma denir.

Yirmi Birinci Bölüm

REMYINGTON

Balo salonuna girdiğimiz anda, sırtımdan terlerin aktığını hissedebiliyorum. Her zaman olduğu gibi, özellikle de bu kadar büyük bir etkinlikte, gözlerimle salonu tarıyorum. Flynn'in fotoğrafını çekip arkadaşlarıyla paylaşmak isteyen ya da onun haber değeri olan bir şey yapmasını bekleyen birçok insan olacağını biliyordum.

Salona sadece bir resmi etkinlik fotoğrafçısı girebiliyordu, ama odadaki herkesin telefonunda kamera olduğu için artık kimse dedikodulardan kurtulamazdı.

Cherie bana yaklaşarak, "Bu gerçek bir randevu olsaydı, beni etkilemeye çalıştığını söylerdim. Burası çok göz alıcı bir yer," diyor.

"Oh, bu bir randevudan daha uzak olamazdı. Seni gizli korumam olarak buraya getirdiğimi söylememiş miydim? Flynn ya da El'in bu gece beni öldürmek istemesi ihtimaline karşı. Ve her iki senaryo da olası, emin olabilirsiniz." Forrest'ın masamızda durduğu yere doğru odayı geçerken ikimiz de gülüyoruz, ama Flynn'den hiçbir iz yok. Burada olduğunu biliyorum çünkü güvenlik ekibi bana, onu fazla zorluk çekmeden binaya güvenli bir şekilde soktuklarını mesaj attı. Bir sürü fotoğraf çekildi, ama neyse ki ağzını kapalı tutmayı başardı, bu da bir mucize.

"İyi akşamlar." Forrest önce bana sert bir bakış attı, kaşlarını kaldırarak ne olup bittiğini anlamaya çalıştı, Elouise dışında bir kadınla burada olacağımı beklemiyordu. Ama terbiyesi galip geldi ve Cherie'ye dönerek ikimize birden seslendi.

"Selam dostum. Forrest Taylor, bu benim arkadaşım Cherie Knight."

Bir saniye sonra, onun kim olduğunu anlar. "Bu sabahki konuşmadaki Cherie mi? O Cherie mi?" Kafası karışmıştır ama en azından artık bana kızgın görünmüyor.

"Görünüşe göre şöretim benden önce gelmiş. Merhaba, Forrest." Cherie elini uzatıp onun elini sıkar.

"Öyle de denebilir." Elini sıkarken biraz gülüyor. "Sadece bu kadar çabuk tanışacağımızı beklemiyordum."

Kafamı sallarım. "Şu an gibi bir zaman yok. Her şeyi bir günde masaya yatır. Çünkü Nic bana ne kadar karmaşık olduğunu söylese de, ben karmaşadan nefret ederim." Elimi Forrest'ın omzuna koyarak, Cherie'yi rahatsız etmediği için ona teşekkür ederim.

"Buna içelim." Forrest masadan iki boş bardağı kaldırıp şampanya şişesini alır, ikimize de birer bardak doldurur ve üçümüz bu geceden sonra hayatlarımızda daha az karmaşa olması için kadeh kaldırırız.

Odanın diğer ucunda Flynn'i, tanıdığım bir grup iş adamı ve kadınıyla konuşurken görüyorum. Onlar, bizimle çalışan dış hukuk firmasının çalışanları. Flynn gülüyor ve rahat görünüyor, bu iyi bir başlangıç. Hepimizin bildiği gibi, kendini toparlamış ve tüm olayı görmezden geliyor, en azından herkesin önünde, ama kapalı kapılar ardında onun için endişeleniyorum.

Eğilip Cherie'nin kulağına fısıldıyorum, "Solunda, kalabalığın ortasında, sohbeti yöneten adam Flynn. Dikkatin kralı. Onu kırabileceğini düşünüyor musun?"

İkimiz de gülüyoruz, o da "Kırmayacağım bir erkekle hiç tanışmadım. Meydan okumayı kabul ediyorum" diye cevap veriyor. Cherie'nin ağzından bu sözler çıkar çıkmaz, üzerimde gözler hissediyorum ve vücudum tetikte.

Elouise odada, bunu hissedebiliyorum.

Kapıya doğru dönüp baktığımda, kalbim durmuş gibi hissediyorum.

Hay sıçayım!

Kırmızı elbiseli hanımefendi.

Straplez elbise, göğüslerinin ve kalçalarının her kıvrımına sıkıca oturuyor ve vücudunun her yerini kaplayarak uyluklarının yarısına kadar iniyor. Elbisenin etek ucu önden kavisli ve elbisenin arkasına doğru kıvrılırken alçalıyor. Işıltılı tül yumuşak bir şekilde toplanmış ve o dikişten yere kadar uzanıyor. Kalbimi hızlandırmak için çok uğraşıyorum, ama vücudumda hareket ettiğini hissedebildiğim tek yer, şu anda kaya gibi sertleşmiş ve bana neyi kaçırdığımı hatırlatan penisim.

Gözlerimiz buluşuyor ve buradan onun endişesinin hızla arttığını hissediyorum, ama bir şeyler yolunda değil. Tüm makyajına rağmen, yüzünün renginin solduğunu ve vücudu hafifçe sallanmaya başladıkça endişesinin korkuya dönüştüğünü anlayabiliyorum.

Kahretsin.

Bacaklarım içgüdüsel olarak hareket ediyor çünkü bunun kötü biteceğini biliyorum.

Ona ulaşmaya çalışırken insanları kenara itiyorum, bayılmaya başladığını ve yere düşeceğini görebiliyorum. Her şey yavaş çekimde oluyor ve odada hiçbir ses duymuyorum sanki.

Nic ve Tori ona sırtlarını dönmüş, bütün gece kapının içinde duran organizatörleri selamlıyorlar.

Bacaklarım beni zeminde ilerletirken kalbimin attığını hissediyorum. Kafası yere çarpmadan önce elimi kafasının altına sokmak için atılıyorum, onu bana doğru çevirerek kısmen üzerime düşmesini sağlıyorum. İyi olup olmadığını kontrol etmek için beklemiyorum, ayağa kalkıp onu kollarıma alıyorum. Arkamda bir kargaşa duyduğumda kapıdan çıkmıştım. Tori, Lou'nun adını haykırıyor, Nic onu tutuyor ve bana yardım bulacağını bağıyor.

Yardıma ihtiyacım yok! Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum.

Odayı terk ederken adamlarımdan biri yanımda ve koridorun sonundaki bir odayı gösteriyor. Kapıyı açıyor, benim için ışık düğmesine basıyor ve ardından kapıyı kapatıyor. Kapının hemen dışında bekleyeceğini biliyorum.

Sonra onunla tartışan birinin sesi geliyor ama dikkatimi veremiyorum. El'i kanepeye yatırmakla meşgulüm. Burası düğün davetlilerinin resepsiyon yemeğine girmeden önce bekledikleri oda olmalı. Duvarda uzun tezgahlar ve üstlerinde ışık şeritleri olan aynalar ve etrafta bolca rahat koltuklar var.

"El, uyan bebeğim, uyanman lazım." Terli ve hala çok solgun. Su ya da başka bir şey bulmam lazım, ama onu bırakmayacağım. Onu bir daha asla terk etmeyeceğim. Hepsi benim hatam. Neden bu kadar aptaldım? Asla uzaklaşmamalıydım. O gün ona gerçeği söylemeliydim.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Elimde değil, ona ihtiyacı olan şeyi veriyorum, dokunuşumu. Tıpkı onun benim ruhumu sakinleştirdiği gibi, ben de onun ruhunu sakinleştiriyorum. Ayrılık, ikimizin de dünyasını alt üst etti. Eğilip, dudaklarına çok nazıkçe öpüyorum, sadece benim için gözlerini açmasını diliyorum.

Göz kapakları hafifçe titremeye başlar, vücudu hafifçe hareket eder.

Dudaklarından çok hafif bir fısıltı geliyor. "Rem..."

Ellerim yüzünün iki yanında, o güzel kahverengi gözler bana odaklanmaya başlıyor. "Buradayım El, tam buradayım. Gitmiyorum." Başparmağımla yanağını okşuyorum ve uyanırken renginin biraz geri geldiğini görebiliyorum.

Alnını nazikçe öptüm, geri çekilip gözlerine tekrar baktım, tam o sırada kapı açıldı ve arkamda, kapıda benim adamımla hala tartışan bir ses duydum.

"Sana söyledim, ben doktorum, onun muayene edilmesi gerekiyor ve onlar beni tanıyor."

Ve sonra Tori'nin sesi odaya yankılanarak gelir. "İşini kaybetmek istemiyorsan, kenara çekilmeni öneririm."

Adamımın ben söylemedikçe kenara çekilmeyeceğini biliyorum... ya da koridorda sakın bir sesle konuşan başka bir kişi. Nic.

"Sorun yok. Biraz zamana ihtiyacımız var. Teşekkürler, Darren." Tabii ki Nic onun adını biliyor. Çalışanlarının hepsini hatırlıyor. Hiç bahsetmedi ama hafızasının benimki kadar iyi olduğunu biliyorum, ve benim fotoğrafik hafızam olduğu düşünülürse bu çok şey ifade ediyor.

Dr. Keats odaya fırtına gibi girer ve ona dokunursa, onu yere sermekten kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum.

Ayağa kalkıp aralarına giriyorum. "Orada dur." Sesimin tonu ona şaka yapmadığımı gösteriyor.

"Çekil Rem, Drew'un onu muayene etmesine izin ver," diye bağıyor Tori, ama ben yerimden kıpırdamıyorum, o da öyle.

"Olmaz. Kız arkadaşına ben bakacağım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve onun elinin bacağıma çok nazikçe dokunduğunu hissediyorum.

El, yarı baygın haldeyken bile, benim fırtınamda sakın olmaya çalışıyor.

"Aferin sana. Şimdi çekil, böylece hem doktor olan kız arkadaşım hem de ben Elouise'i muayene edip bunun basit bir bayılma olduğunu doğrulayabiliriz. Arabasında bazı malzemeler bulundurduğu için şanslısın." Drew, hiç görmediğim, gece elbisesi giymiş bir kadın doktor çantasıyla odaya girerken, geri adım atmadan önümde duruyor.

"Kız arkadaşın mı?" diye homurdanıyorum ve bana utangaçça omuz silkerek bakan Tori'ye bakıyorum.

"Eh, işe yaradı. Birinin seni ayağa kaldırıp dünyaya birlikte olduğunuzu söylemesi gerekiyordu."

Nic, Tori'ye bakar ve şu anda benim kadar onu öldürmek istediğini anlayabiliyorum.

"Bunu daha sonra konuşacağız," diyorum, Tori'ye sert bir bakış atarak ve yana doğru adım atarak, ama sadece kanepenin yanına gelip El'in elini tutarak eğilebilecek kadar.

"Tanrım, Elouise için burada olduğumu mu sandın? Lanet olsun Remington, ilk tanıştığımızda onun yasak bölge olduğunu anlamıştım. Ona bakışın ve benimle konuşma şeklin, bana "defol git" mesajını açıkça veriyordu. Onun sadece senin dadın olmadığı belliydi. Yine de emin olmak için sen yokken onu aradım, ama benimle ilgilenmediği belliydi. Tanrım, ilk randevudan sonra, gelmeyeceğini söylemene rağmen her randevuya geldin ve ondan bir adım bile uzaklaşmadın. Ve bunun için minnettirim çünkü kısa süre sonra Paulini ile tanıştım." Paulini, El'in yanında diz çökmüş, onunla fısıltıyla konuşuyor.

"Çok kafam karıştı." El kanepeden bana bakıyor. "İkimiz de, bebeğim, ikimiz de."

Herkes sessiz kalırken, Paulini ve Drew, şimdi oturmuş ve yavaşça su içen El'i kontrol ediyorlar.

Son birkaç gün aklımdan geçiyor. Her şey şimdi yerine oturuyor.

Lanet olası Tori ve onun müdahalesi, tüm bu karışıklığın katalizörü oldu. Ama sinirli olsam ve bunu düzeltmem gerekse de, ona kızamıyorum. O haklı. Bir itkiye ihtiyacımız vardı ve Tori'nin tarzına uygun olarak, bulabildiği en büyük buldozeri kullandı.

"Elouise iyi görünüyor, belki sadece kan şekeri düşmüş ya da panik atak geçirmiştir. Sadece biraz dinlenmeli ve emin olmak için doktoruna gidip tam bir kontrol yaptırmalı." Paulini, Drew doktor çantasını toplarken ayağa kalkar ve sonra ayağa kalkar ve kolunu onun beline dolanır.

"İkinize de teşekkür ederim ve davranışım için özür dilerim. Anlaşılan benim tarafımda bir yanlış anlaşılma olmuş." Elimi uzatıp ikisinin de elini sıkıyorum ve bu sırada Tori en iyi arkadaşının yanına oturmuş, fısıldayarak tartışıyorlar gibi görünüyor.

"Elouise'i eve götürüp dinlenmesini sağlayacağım." İki doktor da bana başlarını sallarken, arkamda iki kadının sesini aynı anda duyarım.

"Hayır!" El çok kararlı bir sesle konuşuyor.

"Evet!" Tori de otoriter ses tonuyla kendi fikrini belirtmeye çalışıyordu.

"İyi şanslar," Drew'dan tek duyduğum bu oldu, sonra öne eğilip kulağıma sessizce El

Onlar buradalar ve ona göz kulak olacaklar. Sonra uzaklaşır ve Paulini ile birlikte odadan çıkar.

O anda, gürültünün kenarında sessizce duran Nic'e bakıyorum ve o, tek kelime etmeden ne yapmam gerektiğini anlıyor.

Tori'ye doğru yürür, elini tutar ve ona ayağa kalkma şansı vermez.

"Yemeğe geri dönüp, geceyi daha fazla dikkat çekmeden geçirebilir miyiz diye bakma zamanı."

dikkat çekmeden geçirebilir miyiz diye bakalım." Tori'ye bakışından, ona gecenin geri kalanında en iyi davranışını sergilemesi için uyarıda bulunduğunu anlıyorum. "Bunu başarabilir misin, benim çılgınım?"

İsteksizce Elouise'e bir öpücük gönderir ve Nic'in göğsüne şakacı bir şekilde vurur. "Ne demek istiyorsun?" İkisi de dışarı çıkarken gülerler ve Nic kapıyı arkasından kapatır.

Odadaki hava ağırlaşmaya başlıyor ve zihnim hızla çalışıyor.

Arkamdan sevdiğim kadının kırılgan sesi geliyor ve sorusu başlamak için iyi bir yer.

"O kim, Rem? Ve neden burada?" Gözleri yaşlarla doluyor ve endişeden yine bayılmasını istemiyorum. Bu panik atağına ben neden oldum ve işleri bu noktaya getirdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Hızla hareket ederek yanına oturuyorum, onu kaldırıp kucağıma alıyorum. Onun yakınımda olmasına ve paniğe kapıldığında kaçmasını engelleyebilmeme ihtiyacım var.

"Sana dokunmaya hazır olduğumu varsayman çok cesurca." Cesur olmaya çalışarak El dik ve sert bir şekilde oturur.

"Senin bana dokunmaya ihtiyacın olduğunu, benim sana sarılmaya ihtiyacım olduğu kadar anlayamayacağımı düşünmen aptalca." Yanağına öpücük kondururken, beni reddetmek için bu kadar çaba göstermesine içten içe gülüyorum, ama vücudu yavaş yavaş benimkine yaslanıyor.

Daha fazla bekleyemeden başlıyorum.

"Dışarıdaki kadın Cherie, sana aylar önce, evime taşındığın ilk gece anlatmam gereken bir kadın. O zaman senden uzaklaşmamın imkansız olduğunu biliyordum ve başından beri dürüst olmalıydım."

"Evet, öyle yapmalıydın." Yüzünü çevirip gözlerimin içine baktı.

"Ama içten içe onun bir fahişe olmadığını bilmelisin, ben seni asla aldatmam, hele ki bir fahişeyle. Hadi ama El,

benim hakkımda gerçekten bu kadar kötü mü düşünüyorsun?" Onun bu sonuca varması hala canımı yakıyor, ama bunu daha sonra halledebiliriz.

"Özür dilerim. Aptalcaydı, ama neden bana söylemedin? Gittiğin yerin ucuz göründüğünü kabul etmelisin. Aramızdaki duygusal sorunlar zorlaştığında kaçıp, hiç duymadığım bir kadını görmeye gittiğini açıkça itiraf ettin. Sonra seni, bir striptiz kulübünün yanındaki, kulüpten çok uzak ve benim hayalimdeki genelev gibi görünen bir binaya girerken gördüm. Sonra sana bununla ilgili hesap sorduğumda, hiçbir şey söylemedin... ve uzaklaştın." Artık gözyaşlarını tutamıyor ve gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyor.

"Lütfen ağlama, bebeğim. Söz veriyorum, öyle bir şey yok." Ceketimin cebinden mendili çıkarıp, bu gece için çok uğraştığı makyajını bozmamaya çalışarak yüzünü sildim. "Kulağa çılgınca geleceğini biliyorum, ama Cherie on yıldan fazla bir süredir ara ara görüştüğüm bir danışman. Benimle seanslarını, birlikte boks yaparak yürütüyor ve ben vücudumun zarar görmesini engellemekle meşgulken, kafamın içinde sıkışıp kalan her şeyi dökmemi sağlıyor. O, hayatında çok çalışarak bugünkü konumuna gelen ve o bölgedeki sokak çocuklarına çok şey veren, onlara uyuşturucu ve sokak çetelerinden daha iyi bir hayat öğretmeye çalışan, harika bir kadın. Bu yüzden spor salonu şehrin o bölgesinde." Devam etmeden önce, bana sorular yağdırmaya başladı.

"Bir kadınla boks mu yapıyorsun, ona vuruyor musun? Seni tanıyorum Rem, sen bir kadına asla zarar veremezsin. Bununla nasıl başa çıkıyorsun? Aynı anda hem konuşmak hem de boks yapmak nasıl oluyor? Yani, zihinsel olarak, bu sana nasıl yardımcı oluyor?" El, o güzel beyninde dolaşan her şeyi sormaya çalışırken neredeyse nefesi kesiliyor.

"Bütün bunları konuşmak için bolca vaktimiz var, ama şunu anlamamı istiyorum. Cherie ile hiç yatmadım, hiç istemedim, hiç düşünmedim. Onu hiç öpmedim, öpseydim de kız kardeşimi öpmüş gibi hissederdim. Ayrıca, Roma'da beni baştan çıkardığın ve kalbimi çaldığın o geceden beri başka bir kadınla yatmadım. Sana hiç söylemedim, ama o gece senin benim olacağını biliyordum. Sadece, ikimizin dünyası da yıkılmadan bunu nasıl gerçekleştireceğimi bilmiyordum. Ama evren bana cevabı, tatlı, siyah saçlı küçük bir çocukla verdi ve o çocuk bizi kendisine aşık etti."

Gözlerindeki rahatlama ve vücudunun artık tamamen benimkine yapışmış hali, dünyanın tekrar doğru yönde dönmeye başladığını hissedebiliyorum.

yönünde dönmeye başladığını hissedebiliyorum.

"Ama sen de bana karşı dürüst davranmadın," diyorum. "Beni sürekli uzaklaştırmanın sebebi, Blaise, Flynn ve diğer arkadaşlarımızdan endişelenmekten daha fazlası. Gerçekten benimle olmanı engelleyen şey nedir?"

O içini çeker, bana söylemesi gerektiğini biliyor ama yine de söylemek istemiyor. Bu duyguyu bilirim; bugün duygusal olarak çok yorucu bir gün oldu, ruhumu ortaya koydum.

"Üniversiteye başlamadan önceki yaz tanıştığım Keith adında bir adam vardı. Oldukça yakınlaştık ve o dünya çapında sırt çantasıyla seyahat etmek istiyordu ve benim öğretmen olmayı unutmamı istiyordu. Tabii ki, benim o kadar maceracı biri olmadığımı ve öğretmenliğin benim hayalim olduğunu biliyorsunuz, ama aşık olduğumu düşündüğüm için kararsız kalmıştım. Sonunda ona onunla gidemeyeceğimi söyledim ve o da bana asla bir şey başaramayacağımı ve gidip banliyöde sıkıcı hayatımı yaşamam gerektiğini söyledi. Açıkçası benim yerim orasıydı." Gözlerindeki yaşlar bana bunun hala acı verdiğini gösteriyor. "Ama bir süre sonra onun haklı olduğunu düşündüm, çünkü hayatımdan memnundum, yani yerimi bulmuştum. Sonra Nic ve Tori fırtınası patlak verdi ve bir de baktım ki, ait olmadığım ve asla ait olamayacağım bir dünyadayım. Bu elbise beni balodaki Sindirella gibi gösterebilir, ama gece yarısı geldiğinde, her zaman olmam gereken sıkıcı öğretmene dönüşeceğim. Senin dünyana ait bir kadına ihtiyacın var."

Onun için kalbim acıyor. Bunun gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu bilmiyor.

"Bebeğim, sen tüm bu dünyalara aitsin, hem benimkine hem de seninkine, ve sana

bunu sana kanıtlayacağım, böylece ne kadar muhteşem olduğunu görebileceksin. Kendini asla böyle bir kutuya koyma. Çünkü duvarlarını ne kadar yüksek inşa edersen et, ben her zaman onları yıkacağım." Söylemem gerekenleri söylemeye devam ederken alnına bir öpücük konduruyorum.

"Sır saklayarak birbirimizi incitiyoruz ve buna bir son vermeliyiz. Bu gece, yatakta kollarımda yatarken, defalarca orgazm olduktan sonra tamamen tatmin olmuşken, konuşacak çok şeyimiz olacak, ama şu anda sana söylemem gereken tek bir önemli şey var."

Başını omzuma gömmüş olan çenesini kaldırıyorum. "Seni seviyorum, El. Sıradan bir aşk değil. Seninle birlikte olamazsam yaşayamayacağımı bildiğim, içimi parçalayan derin bir aşk." Her iki yanağına da öpücük kondurup dudaklarımı onun dudaklarının üzerine getiriyorum. "Sonsuza dek sürecek bir aşk."

Sonunda, günlerdir yapmak için can attığım gibi onu öpüyorum.

Yumuşak ya da pürüzsüz bir öpücük değil. Elimi boynunun arkasına doluyorum ve onu bana o kadar sıkı sarıyorum ki öpücüğümüz sert ve çılgınca oluyor, ikimizin de vücudu daha fazlasını istiyor. Dudakları hafif şehvetli bir iniltiyle ayrıldığı anda, dilim onun içine dalıyor ve onu ne kadar çok istediğimi bilmesini sağlıyorum.

Tatlı bir itiraf olarak başlayan şey, ateşli, hararetili, sahiplenici bir öpücüğe dönüşmüştür. Evde daha sonraya saklamam gereken bir öpücük, ama artık kendimi tutamıyorum.

Elleri saçlarıma dolandığında ve kırmızı boyalı tırnakları kafa derimi tırmaladığında, onun içine girmeden bu odadan çıkmamızın imkânsız olduğunu anlıyorum. Ona evinin nerede olduğunu hatırlatmak için tek bir kez yeter, ben ona yıldızları gösterirken o bana sarılır.

Ağzımı onunkinden çekince, nefes nefese kalıyor, ama gözlerindeki ateşi görebiliyorum ve bu benim için yeterli.

Onu kucağımdan kaldırmak üzereyim, ama onun başka planları var. "Seni seviyorum." Ellerini sakalıma kaydırıyor, beni deli ettiğini bildiği halde, sevdiği gibi çekiyor. "Tanrım, bunu söylemek çok güzel. Seni çok seviyorum ve sana güveniyorum. Gerçekten. Şimdi beni sık, burada, şimdi. Bekleyemem."

Ellerim belinde, onu kaldırıp ayağa kaldırmaya hazır, ama yarıya kadar kalktığı anda bacağını kucağıma atıyor ve kanepede üzerime oturuyor. Aramızda her yer kırmızı tülle kaplı, ama El ne istediğini biliyor ve onu alıyor. Elbisesini tamamen kenara itip fermuarımı indiriyor, düğmeyi açıyor ve ben bir kelime bile söylemeye fırsat bulamadan sikim onun ellerinde. Deriye değen dantelin verdiği hisle patlamak üzere olan sikimin üzerinde vücudunu sallıyor ve inlemesi, benim yüksek sesle boğuk bir iniltiyle patlamam ve kontrolü ele almam için yeterli.

"Benim kötü kızım olmak istiyorsun, değil mi?" Ellerim elbisenin altında ellerini bulur ve onları kenara iter, çıplak amını kaplayan danteli hissederim. Bir parmağımla onu yana doğru iterim ve hemen iki parmağımı içine sokarım. "Tanrım, benim için çok ıslaksın, seni yaramaz şey. Benim sikimi sürmek ve birinin bizi yakalaması tehlikesini düşünmek bile seni tahrik ediyor, değil mi?"

"Mhmm, evet." Titreyen sesiyle konuşmaya çalışıyor, ama başparmağımla klitorisini her bastırdığımda alt dudağını ısırtıyor.

Diğer elimle sikimi tutup parmaklarımı çıkardım. Üzerime çıkarken nefes almasına zaman vermedim ve kalçalarımı yukarı doğru ittim

ve onu üstüme oturtuyorum.

Onun adını haykırmak istiyorum, ama bu sadece ikimizin arasında. Başka kimse yok.

Onu daha fazla utandırmayacağım.

"Tek kelime bile etme. Beni sertçe al, hepsini al ve çığlıklarını içinde tut." İki elim de şimdi belinde ve o istediği gibi beni sürerken sıkıca tutunuyorum.

"İşte böyle bebeğim, bırak kendini. Ama çığlık atamazsın. İzin verilen tek rahatlama, o kadar sert boşalman ki, bunun tüm testislerime yayıldığını hissedebilmem." Tanrım, onun güzel göğüslerini ağzımda istiyorum, ama onlar bu işini yapan ve beni çıldırtan bu baştan çıkarıcı elbiseye sıkıca bağlanmış durumda. Onu işaretlemem lazım. Vücudunu daha yakın çekerek, ağzımı omzunun çıplak derisine yaklaşıtıyorum, dişlerimi batırmak için çaresizce.

"Sakın. Yapma," El, ben ona vururken dişlerini sıkarak söylüyor. "O zaman boşal ki içini doldurup bırakayım. Öyle ya da böyle seni benim olarak işaretleyeceğim ve bunun nasıl olacağını sen seçeceksin." Vahşi bir hayvan gibi bu sözleri homurdanıyorum ve bu, El'in başını geriye atmasına, ağzını açmasına ve kanepenin arkasında olan ellerinin şimdi saçlarımı sertçe çekmesine yetiyor. İhtiyacım olan tek şey bu ve onun içinde çok sert bir şekilde boşalıyorum.

O bana doğru eğildiğinde, başı omzumda ve kollarım sırtını sıkıca sarıyor, kalbimin tekrar düzenli bir ritimle attığını hissediyorum. Bana kontrolün bende olduğunu söyleyen ritim ve artık hayatımda bunu korumak için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

El'i tüm varlığımla sevmek ve aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermemek. Bu kadar basit.

Tanrıya şükür burada bir banyo var, böylece ikimiz de temizlenip, kimse onunla az önce ölümüne seviştiğimi anlamayacak kadar düzgün görünebiliriz. En azından ben öyle hissettim.

Odanın kapısında dururken, eli elimde, onu hayatımda hiç bu kadar güzel görmemiştim.

"Bunu yapmaya hazır olduğuna emin misin?" diye soruyorum ve ona eve götürmem için son bir şans veriyorum. Biraz oturup konuştuktan sonra, başını dik tutarak ve ne kadar güçlü olduğunu göstererek, küçük bir bayılma krizinin onu engellemesine izin vermeden balo salonuna geri döneceğini ısrarla söyledi. Ve tabii ki, Cherie ile görüşmeden gitmiyor, çünkü görünüşe göre konuşacak çok şeyleri var. Endişelenmem gerekirdi, ama gerçekten endişelenmiyorum. El'in

El'in aklındaki tüm soruları sormasını ve Cherie'ye El'e ne kadar harika bir insan olduğunu gösterme şansı vermesini istiyorum.

"Cinderella anımda ikinci bir şans istiyorum ve bunu benden almaya cüret etme. Yani, prensimi kazandığımı rahatlıkla söyleyebiliriz, ama balkabağına dönüşmeden önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor." Kapıyı açarken gülmekten kendimi alamıyorum ve Darren kenara çekiliyor. Yanaklarında hafif bir kızarıklık görüyorum ve ne kadarını duyduğunu merak ediyorum. Ona her şeyi duyduğunu ama kimseye söylemeyeceğini söyleyebilirim, ama bunu bilmesine gerek yok.

Koridorda yürürken eğilip ona fısıldıyorum.

"Hikayenin böyle olmadığını biliyorsun, değil mi? Sindirella balkabağı değil ve ben de prens olmaktan çok uzağım."

Dudaklarından kaçan yumuşak kıkırdamayı duymadım.

"Evet, ama bu benim hikayem ve sonunu istediğim gibi yazabilirim." Bana gülümseyerek, balo salonu kapısının önünde durduğumuzda elimi biraz daha sıkı tuttu.

İkimiz de aynı anda derin bir nefes alırız, biraz daha dik durur ve yaklaşırız.

"Bizi tanımlamak için 'dağınık' kelimesinin kullanıldığını duydum." Elimi olabildiğince sıkıca sıkıyor ve ben yapamadan kapıyı itiyor, beni içeri sürüklerken bana şöyle diyor: "Seninle dağınık olmayı seviyorum — kirli, kötü ve çok dağınık." Gözlerinde ateşle bana gülümsüyor ve ceketimin pantolonumu örtmesine minnettarım çünkü penisim onu tekrar tekrar dağıtmaya hazır.

Herkesin bize baktığını görünce, artık tamamen dolu olan odanın karşısına geçerken, bizim için bir bahane uydurup ne kadar çabuk çıkabileceğimizi düşünmeye çalışıyorum. Şu anda kendimi çok antisosyal hissediyorum.

Flynn'i ararken onu masamızda buluyorum. Kafasını kaldırıp el ele tutuştuğumuzu görüyor, gülümsüyor ve hemen Cherie ile konuşmaya devam ediyor. Ama beni asıl şaşırtan, Forrest'in onun diğer tarafında oturup Flynn ile aynı şekilde ona bakması.

Oh, erkekleri etkileyen kadın ikisini de büyüüne kaptırmış ve umarım daha sonra onları ayırmak zorunda kalmam. Kendi kendime gülüyorum. Ne derler? *"Benim sirkim değil, benim maymunlarım değil."*

Hayatımda dikkatimi verecek yeterince şey var. Başkasınınkini de buna eklememe gerek yok.

Masaya vardığımız anda, Tori ayağa kalkar ve El'i kollarına alır, eve gitmediği için onu azarlar ama aynı zamanda onu gördüğüne de sevinir. Özellikle de gözlerinde yeniden ışıltı ve yanaklarında en güzel şekilde sevişmiş bir kızarıklık varken. Bazı sırlar, sadece aramızda kaldığında saklanmaya değer.

Cherie tereddütle ayağa kalkar ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bize doğru yürür. Ama nazik kız arkadaşım, Cherie'nin nasıl hissettiğini düşünerek ona saf şefkat ve merhametle sarılırken beni hiç şaşırtmaz. Sonunda ayrıldıklarında, El gülümser ve Cherie'nin ellerini tutar.

"En kötüsünü düşündüğüm için özür dilerim, lütfen beni affet." Cherie başını sallayarak bunun gerek olmadığını söylemeye çalışıyor, ama ben El'imi tanıyorum, o hiç kötü niyetli biri değildir. O, işleri düzeltmek istiyor. "Ona bu kadar iyi baktığın için teşekkür etmek istiyorum. O karmaşık bir ruha sahip ve bunun senin için eski bir haber olduğunu biliyorum, ama ben de şimdi öğreniyorum."

"Bu, onun çok baş belası olduğunu kibarca söylemenin bir yoluysa, o zaman katılıyorum."

İki kadın da bana baktı ve sonra birlikte kahkahaya boğuldu.

"Bunun bir hata olduğunu biliyordum. Yıllarca pişman olacağım bir hata, eminim."

El'in yanıma oturması için sandalyeyi çekiyorum, ama o elimi kenara itiyor. "Buna emin olabilirsin. Şimdi yerlerinizi değiştirin, millet. Cherie bu gece Tori ve benimle birlikte. Konuşacak çok şeyimiz var ve yeni arkadaşımızı tanımamız gerekiyor. Değil mi, bayanlar?"

Birkaç saniye içinde Tori masayı yeniden düzenler ve Cherie onunla El'in arasına oturur. Nic Tori'nin yanına oturur, ben El'in diğer tarafına otururum ve yanımda Flynn, onun yanında da Forrest oturur. İki boş koltuk vardır, sanırım Drew ve Paulini içindi, ama şimdi avukatlarımızın masasında oturduklarını görüyorum. Bunu düzenleyen kişiye sonra teşekkür edeceğim.

Bu gece sadece benim çevremle ilgili. Bu masadaki insanlara her şeyimi borçluyum.

El, masada benim elimin üzerine elini koyuyor ve Flynn'in önünde ne kadar sevgi göstermem gerektiğini henüz bilmesem de, o benim endişemi ortadan kaldırıyor.

"Senin adına mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Şimdi anlıyorum. Sen onun penguenisin."

Ona bakıyorum, ne demek istediğini merak ediyorum.

"Biliyorsun, penguenler ömür boyu eőleşirler. O senin penguenin, Rem."

El'e dönüp bakıyorum, sanki tam da ait olduğu yerdeymiő gibi gülüyor ve gülümsüyor.

"Evet dostum, o benim penguenim."

Ve bu düşüncenin sıcaklığı vücudumun her hücresine yayılıyor.

Sonra, Flynn'in tarzına uygun olarak, o an kulaklarımdaki sesi ile bozulur. "Şimdi söyle bana, Cherie'yi nereden buldun? O çok çekici, neden onu bizden sakladın?"

Evet, bu iş çok karıőacak! Ve ben başka türlü olmasını istemezdim.

Belki kontrollü bir karmaşa olmasını isteyebilirdim, ama kendimi kandırdığımı biliyorum. Hayatta yeni normali öğrenme zamanı. El ve Blaise yanımda olduğu sürece, bunu kabul ederim.

Haydi bakalım, evren.

Epilog

2 Ay Sonra

ELOUISE

"Ofisteyim, El." Blaise'in anaokulu gününde öğle vakti eve geldiğimde Rem'in sesini duymak her zaman rahatlatıcıdır. Sanki geçen ay doğum gününü kutlayan beş yaşındaki bir çocuğun ebeveynleri olmadan, yetişkinler gibi flört ediyormuşuz gibi.

Blaise, yeni anaokulu arkadaşları ve tabii ki onu ailelerinin bir parçası gibi gören tüm yetişkinlerle birlikte düzenlediğimiz küçük partiden çok heyecanlanmıştı.

Dr. Keats ile havayı temizledikten sonra, Blaise'in beş yaş muayenesi için onu gördüğümüzde her şey tekrar tamamen normale döndü. Kalp üfürümünün düzeldiğini ve artık neredeyse hiç duyulmadığını öğrenince ikimiz de rahatladık. Drew, önümüzdeki yıl bu sorunun tamamen ortadan kalkacağını umuyor, umarım öyle olur.

Birkaç hafta önce bayılma krizimden sonra nihayet randevu aldığım doktorumdan yeni çıktım, ama kendimi iyi hissettiğim ve hayatım çok yoğun olduğu için doktora gitmeyi sürekli erteliyordum. Ama Rem ve Tori beni sürekli rahatsız ettiler ve sonunda Rem benim için randevu aldı.

Hayırseverlik yemeğinin ardından, çocuk psikolojisine olan gizli ilgim, Cherie ile tanıştığım anda hızla bir tutkuya dönüştü. Onunla konuşmayı ve bana ders kitaplarında yazanlardan çok, zihnin nasıl çalıştığı hakkında öğretebileceği her şeyi öğrenmeyi bırakamıyordum. Bu kadın, benim için çok daha değerli olan gerçek dünya deneyimine sahip. Çok geçmeden

Rem, psikolog olmak için eğitim almamı ve çocuklarla çalışmak konusunda uzmanlaşarak yeterliliklerimi kazanmamı teşvik etmeye başladı. Bu fırsat önüme çıkıncaya kadar bunu ne kadar çok istediğimin farkında değildim. Hala Blaise'e bakabilir ve gündüzleri ders çalışabilirim, özellikle de gelecek yıl okula başladığında ve günlerim boşaldığında.

Öğretmenlik mesleğini seviyordum, ama özel bakıma ihtiyaç duyan ve aileleri bunu karşılayamayan çocuklar için daha fazlasını yapabileceğimi düşünüyorum. İşten ayrıldığım gün, bana çok fazla mutluluk veren hayatımın bir bölümünün sona ermesi nedeniyle hüznle ağladım. Ama bu uzun sürmedi, çünkü o gece Rem ile yatakta yatarken, bana tatlı ve tutkulu bir şekilde sevgisini gösterdikten sonra, Cherie ile kurduğu bir hayır kurumunun ortak CEO'su olup olmayacağımı sordu. Gençlere ve yetişkinlere yönelik spor salonunu genişletmek ve İngiltere'nin diğer şehirlerinde de açmak istiyorlar. Benim görevim Rem ile birlikte işin yönetimini üstlenmek olacak. Eğitimimi tamamlayıp gerekli nitelikleri kazandıktan sonra Cherie ile birlikte danışmanlık tarafına geçip, boksla ilgilenmeyen çocuklara yardım etmeye odaklanacağım. Onların zihinsel sağlığı üzerinde çalışırken, beyinlerini de meşgul edecek başka bir fiziksel aktivite bulabiliriz.

Henüz çok erken aşamalarda olsa da, Nic Rem'e bu projeyi hayata geçirmesi için şimdiden bir milyon sterlin verdi. Rem'e bu projeye katılmak istediğini söylediği gün, çiftlikte çok duygusal bir gün yaşandı. Artık arkadaş grubumuzda büyük sırların saklanması izin verilmeyen yeni bir döneme girdiğimiz için, Nic ve Tori, Nic'in dedesinden devraldığı ARD Vakfı adlı büyük bir hayır kurumunu anonim olarak yönettiklerini paylaşma zamanının geldiğine karar verdiler. Bu vakıf, Nic'in babası ve büyükannesinin anısına kurulmuştu. Nic, geriye dönüp baktığında, babasına karşı duyduğu yersiz öfkeyle başa çıkmasına yardımcı olmak için bizim yaptığımız gibi bir şeyden faydalanabileceğini söyledi ve bu paranın bir kısmını yeni girişimimizle paylaşmak istediğine karar verdi. Bu son derece cömert bir davranış ve Rem, birkaç dakika boyunca konuşmadı, tüm bunları sindirmeye çalıştı.

O kadar çok değişiklik oluyor ki, hepsine nasıl ayak uyduracağımı bilemiyorum.

Rem'in masasından beni görür görmez geri çektiği sandalyesine doğru yürüdüm.

Beni kucağına almayı çok seviyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de orada ona sarılmaktan hoşlanıyorum.

Beni uzun ve sevgiyle öptükten sonra, sonunda beni bırakır ve bana özenle bakar. "Randevu iyi geçti mi?"

Ve bu büyük soru, değil mi?

Her şey yolunda gitti mi? Cevap evet. Beklediğim gibi miydi?

Bu da evet ve hayır arasında bir cevap, aynı derecede kafa karıştırıcı.

"El, iyi misin? Neden sessizsin?" Sandalyesinde kayarak, bizi daha dik oturtuyor.

"İyiym, iyiym, endişelenmene gerek yok. Ama randevu planlandığı gibi gitmedi diyelim."

"Hasta mısın, neyin var? Söyle bana!"

"Benimle karmaşık bir hayatı kaldırabileceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?" "Her gün ve pazar günleri iki kez, ama bunun ne alakası var ki "Oh, kahretsin, ne kadar karmaşık bir durumdan bahsediyoruz?" Rem'in yüzü biraz soldu.

"Başka bir çift minik ayağın patırtıları kadar karmaşık." Sonunda, doktorun muayenehanesindeki şoktan beri tuttuğum mutlu gözyaşlarını akıtmaya başladım.

Rem, olanları sindirmeye çalışırken başını sandalyesine yasladı, sonra hızla geri çekildi ve bana baktı.

"Ama biz hep dikkatliydik... Kahretsin, o geceki akşam yemeğinde giydiğin o lanet kırmızı elbise. Seni o kadar çok istiyordum ki korunmadık. Kahretsin, birkaç kez hata yaptık, ama bunu yapan o elbiseydi, değil mi?" Elini alnına vurur ve ben ona gülmemeye çalışırım. "Beni çok pervasız yapıyorsun. Özür dilerim, tatlım."

"Mutlu değil misin?" Panik hızla midemi kaplamaya başlar.

"Hayır, hiç de öyle değil. Sadece bebeğin zamanlamasını seçme hakkını senden aldığım için üzgünüm." Eli yanağımda ve ben onun dokunuşunun bana her zaman verdiği sıcaklığı bulmak için ona yaslanmaktan kendimi alamıyorum.

"Evren bizim için seçimler yapma alışkanlığı var, neden şimdi farklı olsun ki?" Kıkırdamam şimdi gözyaşlarımla karışıyor.

"Bir bebek." Sesi çok yumuşak ve nazik. "Bir bebeğimiz olacak. Daha mutlu olamazdım." Rem, haberimizi sindirmeye çalışırken birkaç nefes alır. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bazı günler ne yapacağımı bilemiyorum, ve sen bana cevabı verdin. Kalbimi paylaşabileceğim başka bir kişi. Oh, El, lütfen bunların mutluluk gözyaşları olduğunu söyle." Kolunu kullanarak yüzümü siliyor, ama bu boşuna bir çaba.

"Tabii ki öyle. Ve böyle duygusal şeyler söylemeye devam edersen, yakında gözyaşları sel olacak. Hamilelik hormonlarına hoş geldin

. Bu bebeği planlamamış olabiliriz, ama şimdiden ona çok aşık oldum. Her zaman çocuk istediğimi biliyordum ve seninle tanıştığım andan itibaren, onları seninle istediğimi biliyordum. Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm, ama ne önemi var? Zaten ebeveyniz, aileye bir kişi daha eklenmesinin ne önemi var? Belki de senin muhteşem kahverengi buklelerin olan küçük bir kız."

"Ve senin büyük kahverengi gözlerin ve sevgi dolu kalbin." Beni kucaklayarak başımı omzuna yasladı, kendimi evimdeymiş gibi hissettim.

"Ya da Blaise gibi bir erkek çocuk daha isterim." Onun adını duyunca doğrulup Rem'e bakıyorum. "Aman Tanrım, Blaise en iyi ağabey olacak." Kollarımı Rem'in boynuna doluyorum ve heyecanla ona sarılıyorum.

Tori ile aramızda ilk bebek sahibi olacağımı kim tahmin edebilirdi? Benim için mutlu olacak ve kıskançlık duyacağını sanmıyorum. O hayatının tadını çıkarıyor, dünyayı fethediyor, bir otel bir otel, ah, bir de perili kale, onu da unutmayalım. Çocuk sahibi olacağından şüphem yok, sadece henüz değil. Hazır olduğunda onun için de zamanı gelecek.

"Kahretsin, düğün, gelinliğime sığmayacağım. Tori'ye söylemek zorundayım. Beni öldürecek." Düğün fotoğraflarında hamile bir en iyi arkadaşının olmasını istediğinden emin değilim. Ona giymem için bir kumaş keseye ihtiyacımız olacağını söylemiştim ve şimdi haklı çıkmış olabilirim.

"Sen delirmişsin. O heyecandan çılgılık atacak ve sana başka bir elbise bulacaktır. Üç ay sonra o kadar şişman olacağını hayal edemiyorum. Hamilelik hakkında bir şey bildiğimden değil, ki bu beş yaşında bir çocuğun babası için garip geliyor." Rem'in yüzünde, Blaise'in hayatında kaçırdığı tüm zamanlar için hafif bir üzüntü görüyorum, ama dürüst olmak gerekirse, Blaise doğduğunda hazır olabileceğinden emin değilim. Onun içgüdüğü, sorunu parayla çözüp hayatına devam etmek olurdu.

Blaise'in annesini kaybetmesi ne kadar üzücü olsa da, evren onu hayatımıza sokmak için tam da doğru zamanı biliyordu ve Camille'e ikimizi bir araya getiren bu hediye için her zaman minnettar olacağım.

"Tori'ye henüz söylemek istememem bencilce mi? Bu özel haber bir süreliğine sadece bizim olsun." Rem'i yavaşça bırakıp, ona bakmak için hafifçe geriye yaslanıyorum.

"Hiç de değil, ama bir şey sorabilir miyim?" diye sordu, yüzünde bir gülümsemeyle iki elini yanaklarıma koydu. "Sadece birkaç günlüğüne olabilir mi? Artık çevremizdeki hiç kimse büyük sırlarla başa çıkamaz bence." Dudakları

yavaşça dudaklarıma değdiğinde karnımda kelebekler uçuştı ve sinirlerimde bir karıncalanma hissettim.

O gülümseyerek arkasına yaslanırken, artık aklında başka şeyler olduğunu biliyorum, çünkü bu bir *"seni çok seviyorum"* gülümsemesi değil. Bu, *"senin içine gömülmek istiyorum ve seni nereye götüreceğime karar veriyorum"* gülümsemesi.

"Kutlamak için bir saatimiz var, o yüzden o seksi kışını yukarıdaki yatağımıza taşı. Hamilelik hormonlarının kadınları azdırdığını duydum. Hadi bu teoriyi test edelim." Beni kucağından itip ayağa kaldırıyor. Ama yürümeye başlamadan önce beni kucaklayıp omzuna atıyor. "Rem, dur, çok ağırım," diye bağıryorum, o ise sanki bir görevi varmış gibi merdivenleri tırmanmaya başlıyor.

sanki bir görevi varmış gibi.

"Benim şikayet ettiğimi duyuyor musun? Sen tamamen hamile olsan bile, seni yine de taşıyım. Senin yükünü taşımak benim işim."

Bana nazik davranmaya çalıştığını biliyorum, ama bebek için 4 kilo daha alacağım ve her kilo aldığımda beni kaldıramayacağı kesin. Hayal kuruyor.

"Tanrım, sen de o aşırı koruyucu erkek arkadaşlardan ve babalardan biri olacaksın, değil mi? Bana cam gibi davranacak ve beni ya da bebeği gözünün önünden ayırmayacaksın." Beni yatak odamıza indirirken gülüyorum, elleri belimde, yüzünde çok ciddi bir ifade, alnında kırışıklıklar ve dudakları düz.

"Evet," diye cevapladı, bana bakarak şikayet etmemi bekledi, ama ona bunu yapamazdım.

"Güzel. Aileni koruma şeklinle sevgini hissetmeyi dört gözle bekliyorum... biraz fazla baskıcı olsa da, eminim başa çıkabiliriz."

"Şanslısın. Çünkü başka seçeneğin olmayacağını biliyorsun, değil mi? Ben buyum." Rem'in elleri gömleğime uzanır ve düğmeleri açmaya başlar.

"Seni başka türlü istemezdim." O beni soyarken ben onu tekrar öpüyorum ve konuşmalarımız kesiliyor, çünkü o benim adımı haykırmamı sağlıyor ve ben kendi adımları unutuyorum.

Rem ile olan hayatım değerli, güzel ve muhteşem orgazmlarla dolu ve bunu hiçbir şeye değişmem.

3 Ay Sonra - Düğün

REMYINGTON

Düğün için Avustralya'ya uçmak zorlu bir işti, herkesi ofisten çıkarmak, ama daha da önemlisi aynı anda ülkeden çıkarmak. Ama patronun, ya da patronların istediği şey, patronların elde ettiği şeydir.

Flynn ve Forrest düğünden sonraki gün eve dönecekler, sonra jetle geri dönmeyi planladık, böylece iki buçuk özel insanımla güneşin altında birkaç gün dinlenebileceğim. İlk kez birlikte tatil yapacağız ve birkaç gün işten uzak kalmayı dört gözle bekliyorum. Tamamen kopuk olduğumdan değil, ama olabildiğince kopuk olacağım ve şanslıyım ki Elouise bunu tamamen anlıyor. Özellikle hayır kurumu yakında faaliyete geçecek ve yeni binanın donanımı neredeyse tamamlandığından, ertelenemeyecek kararlar alınması gerekiyor.

Cherie ve Elouise çok yakınlaştılar ve Tori de aralarına katıldığında ortalık çılgına dönüyor. Cherie düğüne davet edildi ama inşaatı denetlemek için kalmaya karar verdi. Ayrıca, yükünü hafifletecek başka personel yetiştirilene kadar henüz ayrılmak istemediği bazı müşterileri de var. Benim hayatım çok değişti, onunki de kesinlikle öyle. Dü n, sadece beynime kazınacak bir gün değildi,

ama çekmeden duramadığım fotoğraflar da bizim için geriye dönüp bakabileceğimiz anılar olacak ve evimdeki ofisim için hangisini çerçeveleteceğimi şimdiden biliyorum. Kumsalda oturmuş, elimde kamera, El'i bikiniyle izledim, çok güzel görünüyordu, değerli hamile karnını sergiliyordu ve Blaise sürekli ona yaklaşıp karnını öpüyordu, o da büyüyen bebeğimizi güneşin tadını çıkarıyordu. Hala giymekte tereddüt ediyordu, ama onu o kıyafetle görmek bana ne hissettirdiğini ve bu gece geç saatlerde alacağı ödülü fısıldayarak anlattıktan sonra, ben onu alkışlayıp birlikte gülerken, o da tatil köyündeki villamızda bir podyum mankeni gibi dolaşmaya başladı. Yaşadığımız o değerli, çalınmış anları seviyorum. Basit ama sevgi dolu anlar.

Ve şimdi başardık, Nic'in Tori'ye evlenme teklif ettiği aynı kumsalda, plaj düğünü için mükemmel bir güneşli gün. Onun için ve babasının anısı için özel bir yer. Müzik başlıyor ve kalabalığın arkasına bakarak, önümdeki manzaraya gülümsüyorum. Tori ve Nic'in düğünlerinde bir sayfa çocuğu olmasını planladıklarını sanmıyorum, ama Blaise'in El'in elini tutarak koridorda yürüdüğünü izlerken gözlerim doluyor ve ben ağlamam, yani nadiren ağlarım. Küçük kemik rengi

şortu, beyaz gömleği ve kahverengi papyonuyla, çıplak ayaklarıyla kumda oynarken, o kadar sevimli ki. Onun büyüdüğü çocukla gurur duyuyorum.

Onu eşlik eden, artık ona Mama El diyebileceğini sorduğu annesi El. El'in karnında Blaise için bir bebek var, en azından Blaise herkese böyle söylüyor. Hormonlar ve bunun ona getirdiği büyük mutluluk arasında, El çok duygulanmıştı. Ancak, Camille'den hiçbir şey almak istemediği için ona Mama El demesi konusunda ısrar etti. O çok büyük bir kalbe sahip ve bunu ikimizle paylaşmayı seçtiği için ona çok minnettarım.

Elouise ise sevimli olmaktan çok uzak. Karnı büyüdükçe daha da güzelleşiyor. Giydiği zeytin yeşili elbise, sürekli büyüyen dolgun göğüslerini zar zor sığdırıyor ve minik bebek karnının üzerinde çok yumuşak bir şekilde akıyor. Nasıl bu kadar şanslı oldum diye merak ediyorum.

Asla bir ilişki yaşamayacaktım, bir aile kurmayacaktım ya da çılgın, adrenalin dolu yaşam tarzımı bırakmayacaktım. Ancak Elouise'e onu ne kadar sevdiğimi söylediğimden ve o da bize bir bebek beklediğimizi söylediğinden beri, tehlikeli bir yolculuğa çıkma ihtiyacı hissetmedim. Bana kendimi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağıma söz verirdi. Ona işimde bunu garanti edemeyeceğimi, ancak şimdilik kasıtlı olarak kanımı kaynatacak şeyler yapmayı bırakacağımı söyledim. Hararetli bir tartışmanın ardından, şimdilik bu kuralı kabul ettik, ama daha sonra bu konuyu yeniden görüşme hakkını saklı tuttum. O benim kim olduğumu değiştirmek istemiyor, ama beni kaybetme korkusunu ve Blaise'in bir ebeveynini daha kaybetme korkusunu anlıyorum. Neyse ki, Blaise için sipariş ettiğim yeni motosiklet henüz gelmedi, bu yüzden bu tartışmayı henüz yaşamak zorunda kalmadım.

Bebeği öğrendiğimiz haftanın ardından, Nic ve Tori'nin kırsalda bulunan evlerinin yakınındaki bir mülkün depozitosunu ödedim. El, bunu bir süredir düşündüğümü çok iyi bildiği için bana sadece güldü. Beklemedim çünkü bebeğin doğduğunda evin yenilenmiş, güvenlik sistemi ve ofisin tam olarak işlevsel olmasını istiyordum. Böylece kırsalda yalnız kalabilir ve dört kişilik bir aile olarak ayaklarımızı yere basmak için zaman kazanabiliriz.

Ama El'e Blaise'i balonlu naylonla saracağımı da vaat etmedim. O bir erkek ve tıpkı benim gibi sağlıklı, maceracı bir terörist olmak için alana ihtiyacı var. Ailem güldü ve bunun benimle yaşadıklarının intikamı olduğunu söyledi, Elouise'in büyük üzüntüsüne. O da intikamı çekmek zorunda kalmasının adil olmadığını söyledi.

Bu mülkte en sevdiğim şey evin büyüklüğü ve zaten inşa edilmiş iki misafir evi olması, bu da bizim geniş ailemiz için mükemmel. Her iki tarafın anne babası da bizimle birlikte olmak istiyor ve çılgın kız kardeşimin çocukları ve Elouise'in çok sayıda erkek kardeşi olduğu için, onlar ziyarete geldiğinde ana evin dışında bir yer olması mükemmel.

Tören boyunca gözlerimi El'den ayırmadım, arkadaşlarımız için mutlu gözyaşları dökerken, Blaise ayaklarının dibinde oturmuş kumla oynuyordu.

İlişkimizin bazı kısımları çok hızlı gelişmiş olsa da, evliliği aceleye getirmek istemiyorum. Avustralya'dan döner dönmez El'in parmağına yüzük takmayı planlıyorum, ama onun da böyle bir gün yaşamasını istiyorum, şu anda karnında taşıdığı bebeğimiz için değiştirilmesine gerek olmayan, hayallerindeki beyaz gelinlikle. Ama ona, ona tamamen bağlı olduğumu ve hayatımın geri kalanını paylaşmak istediğim başka bir kadın olmadığını bilmesini istiyorum.

Aşk büyük bir duygudur! Hayatımın büyük bir bölümünde nasıl yöneteceğimi bilmediğim bir duygu. Ama şimdi onu bulduğuma göre, aşkımın sahibi olan kişiyle birlikte olmaktan daha kolay bir şey yok.

Ben prens değilim, ama o benim Sindirellam.

Nazik, kibar ve doğal bir güzelliğe sahip bir kadın. Ne yazık ki kendisi bunu göremiyordu, ama ben bunu ona her gün söylemeyi hayatımın misyonu haline getirdim.

Törenin sunucusunun Nic'in gelinini öpebileceğini duyurduğunu duyuyorum ve Nic onu sadece nazikçe öpmekle kalmayıp, o kadar ateşli bir şekilde öptüğü için herkes yüksek sesle tezahürat ediyor ve hepimiz onlara bir oda tutmalarını söylüyoruz.

Resepsiyon bir saatten fazladır tüm hızıyla devam ediyor ve Blaise, Tori ve El ile dans pistinde, tüm kalbiyle dans ediyor. Bu gece kim daha iyi uyuyacak, o mu El mi, emin değilim.

Dans pistinin kenarında erkeklerle birlikte dururken, hepimiz rastgele şeyler hakkında gülüyor ve hızlı tempolu hayatımızın koşuşturmacasından uzaklaşmanın tadını çıkarıyoruz.

"O burada ne arıyor?" Flynn dehşetle haykırıyor ve hepimiz hızla dönüp Felisha Kentwall'ı odanın kapısında dururken görüyoruz. Biraz yıpranmış görünüyor ve Flynn'e gelmesi için el sallıyor.

O videoyu sızdıran kişiyi bulamadık ve tahmin ettiğimiz gibi, ABD'de evli bir aktör ve rol arkadaşıyla ilgili başka bir skandal patlak verir vermez, dedikodu sitelerinden kayboldu. Eminim ki, bu da yakında vizyona girecek filmi tanıtmak için sızdırılan, Hollywood'un sıradan skandallarından biridir.

"Ben giderim." İçgüdülerim beni harekete geçiriyor, ama birkaç adım atmadan Flynn kolumu tutup beni durduruyor.

"Hayır! Bu benim karışıklığım. Bir sonraki bölümü ben halledeyim. Görünüşe göre hayatım sadece bir haber değil, benim zevkime göre çok fazla olay örgüsü olan lanet bir roman." Flynn kararlılıkla Felisha'ya doğru fırlar.

Nic ve Forrest'a bakarken, yumruklarımı sıkıyorum çünkü arkadaşlarımın bu gününü mahvetmek istemiyorum. "Ona on dakika veriyorum, sonra ben de oraya çıkacağım. İkisi de aptalca bir şey yapmayacaklarına güvenmiyorum, sonra yine ben temizlemek zorunda kalırım."

Hiçbirimiz gülmedik çünkü bunun büyük olasılıkla doğru olduğunu biliyoruz.

Dağınık bir hayattan uzaklaşacağımızı ummuştum, ama sanırım öyle olmayacak. Görünüşe göre, geri kalan günlerimi başkalarının dağınıklıklarını kontrol ederek geçireceğim. Ve bunun her dakikasını seveceğim!

Çünkü ben kontrol edilemeyi kontrol etmek için yaşıyorum.

FLYNN

Felisha'ya doğru yürürken, kafam karışık ama aynı zamanda neden burada olduğu ve sanki köpeğini çalmışlar gibi görüldüğü için çok endişeliyim.

Köpek yavrusu olup olmadığını bile bilmiyorum, ama olsa çok sevimli görünürdü.

Yaklaştıkça endişem artıyor çünkü ağladığını anlayabiliyorum ve önümdeki bu kadın zorlu birisi. Yönetim kurulunda kavga etmek istemeyeceğim birisi, çünkü geri adım atmayacağını biliyorum.

"Felisha, burada ne yapıyorsun, ne oldu?" Elinden tutup, onu dışarıya, palmye ağaçlarının deniz melteminde hafifçe sallandığı ve ay ışığının suya yumuşakça yansıdığı sakin bir yere götürdüm. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilemedim. Düğününün nerede olacağını bana söylemiştin

düğünün nerede olacağını söylemiştin, bir şey olursa diye, ve sırrı ifşa etmek istemedim, ama kendimi çok kaybolmuş hissettim ve sana ihtiyacım vardı." Artık gözyaşlarını tutamıyor ve ben de onu kollarıma alıp, özgürce ağlamasına izin verirken, aynı zamanda kendini güvende hissetmesini sağlıyorum.

Kendini toparlamaya başladıktan sonra, ona daha fazla soru sormadan edemiyorum. "İyi misin, başın dertte mi, nasıl yardımcı olabilirim?" Kahretsin, keşke bana neler olduğunu anlatsa.

"O kadar şok olmuştum ki, ticari bir uçuş için bilet aldım ve ne yapacağımı bilmediğim için buradan ayrıldım." Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse hiç makyaj yapmamış ve ayaklarının yanında sadece küçük bir gecelik çanta var.

"Neden şok oldun? Ne oluyor?" Bunun büyük bir şey olduğunu biliyorum, çünkü Felisha Kentwall ticari uçuşlarla seyahat etmez, bunun için ailesinin özel jeti vardır.

"Babam. Kendi babam beni seninle birlikte filme almış ve Nic'e şantaj yapmış. Kendi kızının bedenini satmış. Benim bedenimi!"

Öfke vücudumu sarar ve o zavallı yaşlı adamın boğazını parçalamak isterim.

"Hepsi, şirketin işleyişini düzenleyen şirket sözleşmesinde planlandığı gibi kırkinci doğum günümde şirketi devralmamı engellemek için. Bunlar, dedem ölmeden önce koyduğu kurallardı ve babam bunları değiştiremedi. Eğer bunu engelleyemiyorsa, o zaman beni gömecekti." Bana bakarken gözyaşları kurumaya başladı. Tek ihtiyacı olan şeyin, ona yardım edecek güce sahip birinin ekibinde olması olduğunu anlayabiliyorum.

Ben onun gücü olabilirim!

Bu yüzden dünyanın öbür ucuna kadar gelip beni buldu, çünkü onun nasıl hissettiğini gerçekten anlayan tek kişi benim.

"Bu kasetin yapılmış olmasını pişman olacak tek kişi baban!" Sesim artık ona karşı yumuşaklık ve şefkatle dolu değil. Onun ihtiyacı olan bu değil.

O gece boyun eğdiği adam olmam gerekiyor.

"Savaşmaya hazır mısın?" diye soruyorum, ellerimi omuzlarına koyup onu dikleştiriyorum.

"Şimdi hazırım!" Güzel gözleri yeniden parlıyor ve oyunun başladığını anlıyorum!

The Desire'ı okuduğunuz için teşekkür ederim.

Rem ve El'in hikayesini beğendiyseniz ve Rem'in 16. bölümde El'e iç çamaşırı hediye ettiğinde kapalı kapılar ardında neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız, haber bültenime abone olanlar için ücretsiz bir bonus sahne hazırladım.

Ücretsiz kopyasını indirmek için [buraya tıklayın](#)
The Desire Bonus Scene - The Gift

Gorgeous Gyno - The Chicago Boys serisinin 1. kitabı serisinin Gorgeous Gyno kitabının ön izlemesini okumak için devam edin veya [buraya tıklayarak](#) kitabın tamamını şimdi okuyun.

Karen Deen'in diğ er eserleri

[The Craving](#)

[Gorgeous Gyno](#)

[ zel Pilot](#)

[Yaramaz](#)

[N rolog Sevimli](#)

[Avukat](#)

[The Chicago Boys Box Set \(yukarıdaki 4 kitap bir sette\)](#)

[Chicago Boys ile Yılbaşı Gecesi \(kısa  yk  koleksiyonu\)](#)

[O G n](#)

[Daha İyi](#)

Bir G n

[Bizi Tanımlayan](#)

[Aşkın Duvarı](#)

[Aşkın Dansı](#)

[Aşkın](#)

[Saklandığı Yer](#)

[Aşkın](#)

[Eğlencesi](#)

[Aşkın](#)

[Sıcaklığı](#)

[Ask Zamanı Kutusu Seti \(t m Ask kitapları tek sette\)](#)

Teşekkür

Remington ve Elouise'in bu hikayesi, The Craving'in yayınlanmasından on gün sonra, bir gece yarısı aklıma geldi. Telefonumu aldım ve uykuya dalmadan önce düşüncelerimi yazmak için parmaklarım yeterince hızlı hareket edemedi. Onlar birbirlerini sevdiklerini fark etmeden önce, ben onları sevdiğimi biliyordum.

Yazmak benim aşkım, tutkum ve ruhumun bir parçasıdır; onu bulduğumda bana çok büyük bir mutluluk getirdi. Ama bazen zor olabilir ve hikayeyi yazmak için daha çok çalışman gereken noktalara seni itebilir. Bu kitap da onlardan biriydi ve her gün bunu yapabileceğimi hatırlatan herkese teşekkür etmek istiyorum.

Beta okuyucularım Lee, Di, Lisa, Christine ve Nicole'a. Benim için yaptığınız her şey, önerileriniz, gerçekleri kontrol etmeniz, kenardan tezahüratlarınız ve paylaştığınız sevginiz için teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız.

Contagious Edits'ten editörüm Lindsay'e, elimi tutup hikayeyi okunabilir hale getirme kabusunda bana rehberlik ettiğin için. Bir gün, bana ne dediğimi anlamadığımı belirten bir not gönderdiğin tüm Avustralya argolarının bir listesini yazacağım. Her kitapta sana bir şeyler eklemek neredeyse bir meydan okuma gibi. Sen olmasan bunu başaramazdım ve her teslim tarihini kaçırdığımda bana gösterdiğin sabır için çok minnettarım!

Her zamanki gibi harika bir kapak tasarımı için The Book Cover Boutique'tan Sarah'ya ve harika bir görsel için Wander Aguiar'a teşekkür ederim. Ayrıca bu kitabın yayınlanmasına yardımcı olan Foreword PR & Marketing'den Linda ve kızlara da teşekkür ederim.

Bazen ona yüklediğim her şeye sessizce katlanan, ama asla şikayet etmeyen harika asistanım Lee'ye. Hayat, senin dağınık parçalarımı toplamanla çok daha güzel. Sana içtenlikle teşekkür ederim.

Tam zamanlı bir yazar olarak ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken bana sabırla yaklaşan aileme. Bu hayatı yaşama hayalimi bir kez bile sorgulamadılar ve beni destekleyen, seven ve etrafımda olanlara sahip olduğum için çok şanslıyım. Sizler benim dünyamsınız ve her gün hepimize minnettarım.

En önemlisi, benim harika okuyucularım. Kitaplarımı satın almaya ve hikayelerimi sevmeye devam ettiğiniz için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Nazik yorumlarınızı ve kitaplarımı ne kadar sevdiğinizi anlatan mesajlarınızı okurken bana yaşattığınız mutluluk kalbimi dolduruyor.

Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Umarım Rem ve El'i benim kadar seversiniz. Bir dahaki sefere, sayfaların arasında görüşürüz. Karen

xx

GORGEOUS

Gyna

KAREN DEEN

Birinci Bölüm

MATILDA

Bugün her şey felaketle dolu.

Saat sabah 5:57 ve şimdiden bu akşamki etkinliği mahvedebilecek üç e-posta aldım. Neden insanlar bu kadar dağınık olmaya ısrar ediyorlar? Gerçekten, o kadar da zor değil.

Ajanda tutun, telefonunuzu kullanın, not alın, stok siparişi verin – ne gerekiyorsa yapın. Her halükarda, siparişimi mahvetmeyin! Hafta içi sabah altıdan önce yetişkin kelimeler kullanmak zorunda kalmamalıyım. Cidden!

Dušta duruyorum, sıcak su vücudumdan akıyor. Sorunlarımın çözümünü düşünürken, kafa derimi o kadar sert ovuyorum ki kanatacaktım gibi hissediyorum. Bu konuda iyiyimdir. Saçımı çekmekten değil, kriz anlarında sorun çözmekten. Profesyonel bir etkinlik planlayıcısının birçok gizli numarası vardır. Benim hilelerim kolumda, cebimde ve ayakkabılarımda saklı. Son çare olarak, kıcımdan çıkarırım.

Öğle yemeği vaktine kadar otele dokuz yüz adet nane yeşili kumaş peçete teslim edebilecek yeni bir tedarikçi bulmak için ofise gitmem gerekiyor. Bu, dünyada önemsiz bir şey gibi görünebilir. Ancak, bu akşamki etkinlik mükemmel geçmezse, hayalimdeki çatı katı dairesine sahip olmakla şu anda yaşadığım ayakkabı kutusu gibi dairede yaşamak arasında bir fark olabilir. Nane yeşili peçeteler belirleyici faktör olursa, yazıklar olsun bana. Lucia neden beyaz peçetelerle yetinmiyor? Ah, tabii ya, çünkü o, yemek bekleyen bir çocuk kadar memnun edilmesi zor biri. Ne dersiniz deyin, istediklerini elde edene kadar şikayet ederler. Lucia, benim için cehennemden çıkma bir müşteri olmadığı zamanlarda, eminim ki çok hoş bir kadındır.

Banyoda, ayağım küvetin kenarında, çoraplarımı giyerken aynaya gizlice bir bakış atıyorum. Kendime bakmaktan nefret ediyorum. Kim şişman yağlarını ve poposundaki çukurları görmek ister ki? Ben istemem! Aynadan kurtulmalıyım, o zaman her gördüğümde utanmam gerekmez. Belki gelecekte göreceğim o çatı katında kişisel antrenör ve aşçı da olacaktır.

Evet! Bunu da resme ekleyelim. Bunu vizyon panoma eklemem lazım. Panoma kişisel şoförümü zaten ekledim, tabii ki çok yakışıklı. Trenler ve taksiler yaklaşık yedi yıl önce modası geçti. Belki de altı yıl on bir ay. Chicago'ya taşındığım ilk ay çok sevdim. Koşuşturma, büyüdüğüm kırsal kasabadan çok farklıydı. Trenler yerden yüksek platformlarda çalışıyor, McKinnon ailesinin işlettiği üç taksiye kıyasla binlerce taksi var gibi görünüyor. Artık her gün trafikte kaybettiğiniz ekstra zaman çok sinir bozucu, yoğun programınızda bunu telafi etmek zor.

Kalem eteğimi kalçalarımın üzerine geçirip fermuarını çekiyorum ve yanlara doğru dönüp bakıyorum. Kıyafetimden memnun kalınca ceketimi giyiyorum ve son olarak rujumu sürüyorum. Bir gün daha dünyayı fethetme zamanı. Ne kadar stresli olursa olsun ve ne kadar sık sık işlerin yolunda gitmediğinden şikayet etsem de, hayatımı seviyorum. Tutkuyla. En iyi arkadaşım la kendi işimizde çalışmak, birlikte attığımız en büyük adımdı. Çocukluğumuzun geçtiği Williamsport'u terk ederek macera arıyorduk. İkimizin de ihtiyacı olan yeni bir başlangıç. Tam olarak düşündüğüm gibi başlamadı. İlk birkaç ay zor geçti. Gerçekten çok zorlandım, ama artık eve dönemezdim çünkü eski erkek arkadaşım yüzünden orada mutlu olma hissim değişmişti. Neyse ki Fleur o dönemi atlatmama yardım etti.

Fleur ve ben anaokulunda tanıştık. Ben sınıfa girdiğimde o, sınıfta oyuncak mutfağını kurmakla meşguldü. Onun mutfağı diyorum, çünkü erkek çocuklardan biri ona nasıl düzenleyeceğini söylemeye çalıştı ve Fleur'ün bakışı onu durdurdu. Hatırlıyorum da, "Hiçbir fikri yok" diye düşünmüştüm. Ben de onun yaptığı gibi düzenlerdim. Bu çok mantıklıydı. Haklı olduğumuzu biliyordum. PB&J sandviçlerimizi yerken bu konuda anlaşmış ve bağ kurmuştuk. Bir de aşırı titiz davranışlarımız ve takıntılı davranışlarımız vardı. Bazen bu kadar benzer olmamız başımızı belaya sokardı, ama çok sık olmazdı. O ilk günden beri ayrılmaz bir ikiliyiz.

Büyürken, ailemin arka bahçesindeki hamakta uzanırdık. Birlikte yaşayacağımız maceraları hayal ederdik. Kardeş gibiydik. Annelerimiz hep bizim birbirimize yapışık olduğumuzu söylerdi. Erkekler hayatımıza girene kadar bu durum sorun değildi. Onlar, bizim bu kadar çok zaman birlikte geçirmek istememizi anlamıyorlardı. Tabii ki, hormonlarımız devreye girince bu durum değişti. Erkekler hayatımızda önemli hale geldi, ama yakınlığımızı hiç kaybetmedik. Ne olursa olsun birbirimizin arkasını kolluyoruz. Bugün bile, hayatımı emanet edebileceğim tek kişi, suç ortağım, en yakın arkadaşım o.

Asansör aşağı inerken başımı arka duvara yaslayarak, ofise girdiğim anda halletmem gereken işlerin listesini zihnimde gözden geçiriyorum. Etkinlik öncesi kaygı hissi ortaya çıkmaya başlıyor. Bu kötü bir kaygı değil. Harekete geçmem için kullandığım adrenalin patlaması. Beni odaklıyor ve dünyanın geri kalanını engelliyor. Var olan tek şey, üzerinde çalıştığım iş. Lüks etkinlikler planlama işine başladığımız andan itibaren, gece gündüz çok sıkı çalışıyoruz. Henüz nefes almaya vaktimiz olmadı sanki. Hedeflediğimiz nokta o kadar yakın ki, hissedebiliyoruz. Büyük bir sözleşme için aday listesine girmek, bizim için çok büyük bir başarı ve işimizin takdir edilmesi anlamına geliyor. Kafama dokunarak, kendime "tahtaya vur" diyorum. Şimdiye kadar, o gün başarıya dönüştüremediğimiz hiçbir felaket etkinliği olmadı. Bunu Fleur ve benim birlikte çalışma şeklimize bağlıyorum. Aramızda zihinsel bir bağ var. Konuşmamıza bile gerek kalmadan, birbirimizin ne düşündüğünü biliyoruz ve karşı taraf sormadan önce yapıyoruz. Mükemmel bir kombinasyon.

Umarım bu bağ bugün de işe yarar.

Elimde telefonla fuayeden geçerken, telefonum çaldı. Uber'imın ne kadar yakında olduğunu kontrol ediyordum, ama gözlerimin önündeki kelimeler beni durdurdu.

Fleur: *Bu akşamki konuk konuşmacı kusakarak uyandı – İPTAL EDİLDİ!!!*

"Siktir!" Başka bir kelimeye gerek yok.

Arkamdan bir ses duyuyorum, "Affedersiniz, genç bayan." Kahretsin, bu Bayan Johnson. Benim eski moda vicdanım. En beklenmedik anlarda nasıl ortaya çıktığını hiç bilmiyorum. Arkamı dönüp ona bakmama bile gerek yok. Beni şaşırtan şey, sabah altı kırk beşte neden lobide olduğu. Ben seksen iki yaşında olsam, bu kadar erken kalkmam imkansız.

"Üzgünüm Bayan Johnson. Yarın küfür kavanozuna bir dolar atacağım," diye mırıldanıyorum, Fleur'e deli gibi mesaj yazarken.

"Öyle yapın bakalım, bayan. Yoksa sizi yakalarım, şaka yapmadığımı biliyorsunuz." Ön kapıya doğru sürünerek giderken güldüğünü duyuyorum. Eminim bu binadaki herkes, sonunda onu huzurevine taşıdırdıklarında, onun huzurevi masraflarını ödüyorlardır. Ben o kadar sık küfür etmem, en azından kafamda öyle söylüyorum. Sadece, ne zaman küfür etsem Bayan Johnson ortalıkta oluyor gibi geliyor.

"Gitmem gerek Bayan Johnson. Yarın uğrarım," diye sesleniyorum ve ön kapıdan çıkıyorum. Bir yanım ona acıyor. Küfür kavanozu daha çok insanların onun dairesini ziyaret etmesini sağlamak için olduğunu düşünüyorum. Kocası ben taşındıktan altı ay sonra vefat etti. Çok güzel bir yaşlı adamdı. Onu çok özleyiyor ve oldukça yalnız kalıyor. Hoşumuza gitse de gitmese de, binadaki herkes onu bizim yedek büyükannemiz olarak benimsedi. Hala geçen yüzyılda takılıp kalmış olsa da, kocaman bir kalbi var ve sadece her gün uyanmak ve hayatını yaşamak için bir nedeni olduğunu hissetmek istiyor.

İşe giderken arabada birkaç e-postayı halledebiliyorum, aynı zamanda konuk konuşmacı sorununu nasıl çözeceğimi düşünüyorum. Fleur bu sefer yemek organizasyonundan sorumlu, ben ise diğer her şeyden. Bizim çalışma şeklimiz böyle. Yemekten sorumlu olan kişi, etkinlik sırasında görevli oluyor. Bugün işleri halledebilirim, bu gece rahatlayabilirim. Kontrol delisi biriyseniz ve orada değilseniz, ne kadar rahatlayabilirsiniz ki? İş bu şekilde bölüşmemiz gerekiyor, aksi takdirde hiç gün veya gece izin alamayız.

Etkinlik, "Döngünün Sonu" programı için düzenleniyor. Ailelerde yoksulluk ve yetersiz eğitim döngüsünü durdurmaya yardımcı olan harika bir organizasyon. Ebeveynlerin bütçe yapmayı öğrenmelerine ve çocuklarını okula gönderip eğitim almalarını sağlamaya çalışıyor. Gelecek nesle, hayal ettikleri hayatı yaşama şansı vermek için ortak bir çaba.

Belki CEO'yu ararsam, programı tamamlamış veya mentorlukla bir şekilde ilişkili olan ve bunun aileler için ne anlama geldiğini ilk elden anlatabilecek birini bulabilirler. Listemdeki bir sonraki e-posta. Öğrendiğim bir başka beceri: Görevleri delege etmek işleri hallettirir. Her şeyi tek başıma yapamam ve Fleur olsa bile, işlerin hızlı ilerlemesi için diğerleriyle koordinasyon sağlamamız gerekiyor.

Her zamanki gibi, Perşembe sabahı trafiği bu saatte bile yavaş. Yavaş yavaş ilerliyoruz. Arabadan inip yürüsem daha hızlı giderim. Bunu düşünüyorum, ama yaz sıcağında, sabahın bu saatinde bile ter içinde kalacağımı biliyorum. Sorumlu kadın gibi görünmeye çalışırken ihtiyacım olan görünüm bu değil. Ne yaptığınızı bilmeseniz bile, insanların sizin bildiğinize inanması gerekir. Duman ve aynalar, illüzyon performansın bir parçasıdır.

Ofis binasının önüne yaklaşırken telefonum sürekli çalıyor. Başlangıçta burayı seçtik çünkü şehirdeki tüm büyük etkinlik mekanlarının merkezindeydi. Şehre yeni geldiğimiz için, buranın ne kadar kalabalık olduğunu hesaba katmamıştık.

Bununla birlikte, bu kadar yakın olmanın rahatlığı, trafik sıkıntısını fazlasıyla telafi ediyor.

Koridorda aceleyle ilerleyerek ofisimizin kapısını açıyorum.

"FLEURTILLY".

Kapıda hayalimizdeki ismi görmek hala tüylerimi diken diken ediyor. Yıllar önce o hamakta düşündüğümüz isim. Daha da heyecan verici olan ise, bu ismin tamamen bize ait olması. Kimseye hesap vermek zorunda değiliz. Çok çalıştık ve bu bizim ödülümüz.

Ofisteki gürültü, Fleur'ün her şeyi çalıştırdığını ve telefonda birine bağırdığını gösteriyor. Elbette, ilk sabah kahvemi içmeden önce başka bir felaket daha yaşayamayız.

"Ne oluyor, Scott? Dün dışarı çıkıp fazla eğlenmemeni söylemiştim. Hala yatmadın mı? Ne düşünüyorsun sen, yoksa uyuşturucular o fıstık beyinini çalışmaz hale mi getirdi? Son uyarını almıştın. Senin saçmalıklarına katlanacak birini bul. Buradaki işin derhal sona ermiştir." Fleur'un ofis telefonu masasına o kadar sert vuruyor ki, koridorun diğer ucundan bile duyabiliyorum.

"Ona söyledin, değil mi? Şimdi bu gece garsonları kim yönetecek?" diye soruyorum, içeri girip onu masasında otururken, sandalyesine yaslanmış, gözleri kapalı ve elleri başının arkasında buluyorum.

"Biliyorum, biliyorum. Onu bu gece işe getirip çalıştırmalıydım, sonra da kovmalıydım. Benim hatam. Düzeltirim, merak etme. Belki de TJ'yi terfi ettirme zamanı gelmiştir. Harika bir iş çıkarıyor ve eminim ki Scott'ın işini zaten onun yerine yapıyor."

Dürüst olmak gerekirse, bence haklı. Bir süredir, yöneticilerimizden biri olan Scott'ın arkadaşlarıyla birkaç içki içmekten daha fazlasını yaptığından şüpheleniyorduk. Kendine güvenilmez hale geldi, bu da onun için alışılmadık bir durum. İş yerindeyken bile kendisi gibi değil. Onunla bu konuyu konuşmaya çalıştım ama beni reddetti. Ne yazık ki, itibarımız onun kafası güzelken işi batırma riskini göze alamayacak kadar önemli. Yeterince uyarıldı. Kaybeden o.

"Sen bunu hallet, ben de yeni bir hoparlör bulayım. Oh, ve 900 tane aptal nane yeşili peçete. Cidden. Umarım sabah daha iyi geçer." Ofisinden çıkmak için dönüp omzumun üzerinden sesleniyorum, "Bu arada, günaydın. Bugün harika bir gün olsun." Gülümsüyorum, onun cevabını bekliyorum.

"Bizim kadar harika olsun. Senin 'Günaydın'ına karşılık, huzurlu bir gün ve dramasız bir akşam diliyorum. Kahve sırası sende, kadın." Ve

Böylece, ortalama bir iş günümüz başlıyor.

Saat 11:30 olduğunda, günümüz hala boktan bir şekilde ilerliyor. İki çalışanımız aptal bir kusma virüsü nedeniyle hastalık izni aldı. Lucia aptal sorularıyla toplam 37 kez beni aradı. Nazik olmaya çalışarak dişlerimin arasından konuşurken, her şeyi mikro yönetmek isteyen birinin neden etkinlik planlayıcıları işe aldığını merak ediyorum.

Telefonumu kulağıma dayamışken, Fleur içeri girer ve elini kaldırarak bana beşlik çakar. Tanrıya şükür, bu onun sorunlarını çözdüğü ve bu gece çalışmaya hazır olduğumuz anlamına geliyor. Sadece hoparlörümün sorunu var, onu da halledince bu boktan durumdan kurtulup çiçekler ve güneş ışığına geri döneceğiz.

"Fleurtilly, Matilda ile konuşuyorsun." Bir an duruyorum. "Merhaba, Bay Drummond, bu sabah nasılsınız?" Tatlı iş sesimi takınıyorum, Fleur'un nefesini tutarak cevabımı beklediğini görüyorum.

"Harika, evet, ben de iyi bir gün geçiriyorum." Önümde duran ve aptalca suratlar yapan ortağıma gözlerimi devirdim. "Beni geri aradığınız için teşekkür ederim. Bu akşamki etkinlik için başka bir konuşmacı bulma konusunda nasıl gittiğinizi merak ediyordum." O cevap verirken bir süre durakladım. Fleur'un onun ne dediğini tahmin etmesini sağlamak için herhangi bir tepki göstermemeye çalıştım. "Tamam, benim için araştırdığın için teşekkürler. Umarım bu akşam eğlenirsin. Hoşça kal." Yavaşça telefonu indirdim.

"Tilly, Tanrı aşkına, söyle bana!" Yavaşça ayağa kalkıp mutlu dansına başlayıp ona high-five yaparken bana bağıırıyor.

"Programdaki çocuklara rehberlik eden bir pilotumuz var. Son dakikada bu görevi üstlenmekten memnuniyet duydu. Bay Drummond, bize haber verdikten sonra onunla teyit edecek." İkimiz de ona sarılmak için uzanırken, Deven her zamanki coşkusuyla sözümüzü keser.

"Bekâr mı, kaç yaşında, boyu ne kadar ve hangi takımda oynuyor?" Kapının eşiğine yaslanarak, bizim sakinleşip ona ilgi göstermemizi bekliyor.

"Ben çoktan hak iddia ettim, Dev. Eğer yakışıklı, bekar ve otuzlu yaşlarındaysa, geri çekil, yakışıklı. Senin takımında oynasa bile, onu taraf değiştirmeye ikna edebileceğime eminim." Fleur ona doğru yürüdü ve ona sarıldı. "Günaydın, güneş ışığı. Dün gece nasıldı?"

"İkinci bir randevu olmayacak diyelim. Geç geldi, sürekli telefonuna bakıyordu ve içki içmiyor. Hiç içmiyor. Alkol almıyor. Kim böyle bir şey yapar ki? Benim için hayır!" Hepimiz gülüyoruz

ben bilgisayarımı kapatıp çantamı hazırlayarak McCormick Place'deki etkinliğe gitmeye hazırlanırken.

"Sizinle kalıp sohbet etmek isterdim," diyorum, Deven gözlerini devirerek bana bakıyor, "ama gitmem gerek. Yapacak işlerim var, bitirmem gereken bir işim var, sonra eve gidip ayaklarımın üstüne basabileceğim." Telefonumu ve çantamı alıp ikisine de yanağından öpücük konduruyorum. "Orada görüşürüz. Gerekirse telefonumdan arayın." Koridordan asansöre doğru aceleyle yürümeye başladım. Araba çağırmayı düşündüm ama bu saatte taksi daha hızlı olur diye düşündüm. Öğle yemeği saatinin yoğunluğundan hemen önce, kapıcı benim için bir taksi çağırabilir.

Asansörden koşarak çıkarken, kaldırıma yanaşmış ve birini indiren bir taksi görüyorum. Tekrar hareket etmeden onu yakalamak istiyorum. Kapıcı Cecil, yüksek topuklu ayakkabılarla koşarken beni görüyor ve ne yapmaya çalıştığımı anlayarak kapıyı açıyor. Ben yanından geçerken taksiye beklemesi için sesleniyor, ben ise önceki yolcunun kapattığı kapıya odaklanmış durumdayım.

"Bekleyin, lütfen..." diye bağıryorum ve sert bir göğüs duvarına çarpıyorum. Yanlara doğru sendelerken kollarımdan tutuluyorum. Kahretsin. Lütfen canım acımayın.

Dünyam yana doğru eğilirken, terden ıslanmış, dar beyaz bir tişörtün üzerine dikiliyorum. Yüzüme o kadar yakın ki, erkek feromonlarının kokusunu alabiliyorum ve yanaklarımdan onun vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyorum.

"Tanrım, çok üzgünüm. İyi misin, güzelim?" O ses, alçak, nefes nefese ve biraz şaşkın. Kafamı kaldırıp bu sağlam karın kaslarının duvarının yüzünü görmeye cesaretim yok. "Sanki biri seni kovalıyormuş gibi o kapıdan çıktın. Zamanında durduramadım." Ellerini beni biraz geriye doğru itmeye başladı, böylece beni daha iyi görebilsin.

"Konuş benimle, lütfen. İyi misin? Seni korkuttuğum için çok üzgünüm. Neyse ki yere düşmeni engelledim."

Kontrolümü geri kazanmak için derin bir nefes alıp, sesin geldiği adamı görmek için terli göğsünü yavaşça takip ediyorum. Güneş onun arkasında olduğu için parlamadan yüzünü seçemiyorum. Daha iyi görebilmek için geri adım atmak istiyorum ama taksi şoförü bana bağıryor.

"Biniyor musun, bayan, yoksa binmiyor musun?" diye bağıryor sürücü koltuğundan. Kahretsin, gitmem gerek.

"Teşekkürler. Önünüze çıktığım için özür dilerim. Üzgünüm, gitmem gerek." Taksiye doğru dönmeye başlıyorum, ama o beni bırakmıyor.

"Üzgün olan benim. İyi olduğuna sevindim. İyi günler, güzelim." Beni taksinin arka koltuğuna yönlendirip kapıyı kapatıyor

, sonra şoföre gidebileceğini belirtmek için tavana hafifçe vurur. Kaldırımından uzaklaşırken, dönüp kaldırımında koşmaya devam ederken güzel beyaz dişleriyle gülümsediğini görürüm. Kalbim hala çarpıyor, kafam hala az önce olanları anlamaya çalışıyor. Bugün daha da çılgınlaşabilir mi?

GRAYSON

*"Ben sadece bir yakışıklı, yanan aşkın
yakışıklısı Sadece bir yakışıklı, yanan
aşkın yakışıklısı" Kahretsın!*
Ne oluyor be!

Onu yere devirip ezmeden önce onu tutmak için uzanıyorum. Koşarken aniden durmak bacaklarımdaki tüm gücü gerektiriyor. Hafifçe sallanıyoruz, ama onu bana doğru çekip ayağa kaldırmayı başarıyorum. Bu kadın nereden geldi? Başının tepesine bakıyorum, iyi olup olmadığını anlayamıyorum.

Hareket etmiyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sanki donmuş gibi. Onu çok korkuttuğum için şokta olduğunu düşünüyorum.

Bana cevap vermiyor, bu yüzden yüzünü görebilmek için onu biraz daha çekmeye çalışıyorum.

Merhaba benim küçük güzelliğim.

Güneş yüzüne parlak bir şekilde vuruyor ve onu ışıkla aydınlatıyor. Gözlerini kısıyor, beni görmekte zorlanıyor. Sonunda konuşmak için ağzını açıyor. Ona çarptığım için bana kızmasını bekliyorum. Ama tek duyduğum özür ve benim tutuşumdan kurtulmaya çalışması. Taksi şoförü ona acele etmesini söylüyor. Gerçekten iyi olduğundan emin olmak isterdim, ama onu alıkoyuyor gibiydim. Taksiye binmesine yardım ettim ve birkaç saniye içinde benden uzaklaşıp, taksinin arka camından bana bakmaya başladı.

Bu, bugüne yeni ve ilginç bir boyut kattı.

Güzel bir kadın neredeyse ayaklarıma düşüyordu. Koşmaktan nefesimi düzeltemeden gözlerimi kırptım ve o gitmişti. Sanki hayal gücümün bir ürünü gibiydi.

Kesinlikle hayal etmediğim bir şey, onun ne kadar güzel görüldüğüydü.

Dunbar Park'a ve arkadaşlarımla beni beklediği basketbol sahasına doğru koşmaya başladım. Elvis kulaklıklarında daha fazla rock çalıyordu ve ayaklarım onun kalça hareketlerine uyarak kaldırılma vuruyordu. Ben büyük bir Elvis hayranıyım, müzik zevkim 60'larda kalmış. Kral'ın yumuşak melodik tonları gibisi yok. Annem eski vinil plaklarından onu dinlerdi ve babam isteyken mutfakta dans ederdik. Sanırım bana beyin yıkama yapıyordu. Tamamen işe yaradı. Her tür müziği sevmeme rağmen, Elvis her zaman çalma listemin en başında olacak.

"Oh, işte Doktor Dreamy. Ne, kurtaramayacağın bir genç kız mı?" Tate'in attığı basketbol topu göğsümün ortasına güm diye çarptı.

"Sen konuşma, ey tanrısal olan. Hastanedeki tüm hemşirelerin ya seninle yatmayı hayal ettiği ya da seninle yattıktan sonra sana iğne batırmayı hayal ettiği cerrah." Onu sırtından tokatlayarak sahadaki çocukların yanına katıldığımda, Lex ve Mason kahkahalara boğuldu.

"Oyuna hoş geldiniz, doktorlar. Bugün aynı takımda olmanız çok kötü, değil mi? Daha az sızlanıp daha çok zıplayın. Hadi oyunu başlatalım. Saat üçte mahkemede olmam gerekiyor ve yargıç zaten benden nefret ediyor, bu yüzden geç kalmak iyi olmaz," diye bağırdı Lex, sahada geriye doğru koşmaya başlayarak bizi marke edip basket atmamızı engellemeye hazırlandı.

"Dur tahmin edeyim, onunla yattığın için senden nefret ediyor," diye bağırdım. "Hayır, ama onunla hiçbir ilgim olmayan kızıyla bir gece geçirmiş olabilirim

"

"Vay canına, bu bugün duyduğum en komik şey." Mason başını geriye atarak yüksek sesle güldü. "Bu hikaye paylaşılmaya değer."

"Bunun tek kelimesini bile sosyal medyaya yazarsan, seni kefaletle çıkarmaya çalışan kişi ben olmayacağım, seni neden dövdüğümü savunmak için orada olacağım, dedikoducu çocuk. Şimdi buraya gel ve bu şık çocukların kışkırtıcılarını tekmelememe yardım et." Lex, Mason'a sert bir bakış attı.

"Sanki şansları varmış gibi. Gelin bakalım, çocuklar." Bana gelmem için el salladı.

Oyun başladı, beyler.

Saatim, oyunun süresinin dolduğunu bildirmek için titremeye başlar. Hepimizin iş programları o kadar yoğun ki, haftada bir kez bu basketbol maçını sıkıştırıyoruz. Bu adamlar benim ailem, yani bir dakika önce sevdiğiniz, bir dakika sonra öldürmek istediğiniz türden bir aile. Brother Rice Erkek Lisesi'nde tanıştığımızdan beri arkadaşız, hepimiz ilk gün aynı

Sınıfta ilk gün aynı sınıfa düştük. İlk hafta sonra öğretmenlerin ne düşündüğünü bilmiyorum, çünkü biz çok kaynaşmıştık ve şimdiden baş belası olmaya başlamıştık. Ailelerimizin kaç kez okul müdürüyle "konuşmak" için çağrıldığını bilmiyorum, ama normalden daha sık olduğundan eminim. Hepimizin farklı üniversitelere gitmiş olması veya farklı mesleklerde çalışıyor olması önemli değildi. Biz zaten asla bozulmayacak, ömür boyu sürececek bir dostluk kurmuştuk.

Hepimiz ter içindeyiz, ben su çeşmesinden su içiyorum. Fazla içmem, yoksa hastaneye geri koşarken kas krampı tutar.

"Peki, bu gece kimler boş?" Mason, yüzünde boş bir ifadeyle telefonunu okuyor.

"Ben içmeye hazırım, bu gece vardiyam yok," diyor Tate. Ben de gülümsüyor ve benim de vardiyam olmadığını söylüyorum. Hepimizin birlikte boş bir gecesi olması pek sık olmuyor. Hastanede doktor olmanın keyifleri.

"Ben gelemem, bir hayır yemeğine katılacağım. Senin mentorluk yaptığın hayır kurumu için, Mason," diye cevaplar Lex.

"Harika, o zaman. Gray, sen benim eşimsin, Tate, senin eşin Lex. Ben de bu gecenin konuk konuşmacısıyım. Yani hepiniz gelip yılın en iyi konuşmasını dinleyebilirsiniz. Hayran kalmaya hazır olun." Ellerini omuzlarımıza koyarak ne kadar etkileyici olduğunu göstermeye çalışıyor.

Hepimiz aynı anda ona sızlanıyoruz.

"Desteginiz için teşekkürler, pislikler. Hafızam güçlüdür." Telefonunda bir cevap yazarken biraz homurdanır.

Mason, orduda dört yıl geçirdikten sonra, gördükleriyle mücadele ederek terhis olan bir pilottur. Ticari sektörde çalışmaya başladı, ancak daha sonra özel bir charter şirketi tarafından işe alındı. Bu tür bir rol için mükemmeldir. Kim olursa olsun, herkesle kaynaşabilecek kadar pürüzsüz, zeki ve akıllıdır. Yıllar boyunca uçtuğu yerlerde farklı yolcularla ilgili harika hikayeleri vardır.

"Tanrı aşkına, neden biri seninle beş dakikadan fazla konuşacak kadar ilginç olduğunu düşünsün ki? Seks için bile bu süreyi dolduramazsın," diyorum ve tepkisini bekliyorum.

"Oh, hepiniz çok komiksiniz, değil mi? Ben, çocukların hayallerindeki mesleğe ulaşmaları için onlara rehberlik etme rolümden bahsediyorum, o hayaller ne kadar büyük olursa olsun." Yüzündeki ifade, bunu ciddiye aldığını gösteriyor.

"Şaka bir yana, dostum, yaptığın şey harika. Hayal edebiliyorsan, başarabilirsin. Bir çocuğun hayatında fark yaratabilirsen, o zaman buna değer." Hepimiz alay etmeyi bırakıp bu akşamın ayrıntılarını konuşmaya başlarız. Önce bir barda buluşup bir şeyler içmeye karar veririz ve sonra birlikte akşam yemeğine gideriz. Saatimdeki ikinci alarm çalar. Hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliriz.

Ayrılırken Mason omzunun üzerinden bize bağırır, "Bu arada, kıyafet kuralı smokin."

İçimden inleyerek tekrar sabit bir tempoda koşmaya başlıyorum. Kravat takmaktan nefret ediyorum. Lise yıllarında her gün kravat taktığımı hatırlatıyor bana. Şimdi kravat takmaktan kaçınabilirsem kaçınıyorum. Ne yazık ki, bu tür hayırseverlik yemeklerinin çoğunda etkileyici giyinmek gerekiyor. Ayrıca bağış yapmak için cüzdanınızın dolu olması da gerekiyor. Şanslıyım, hiç para sıkıntısı çekmedim, bu yüzden elimden geldiğince başkalarına yardım etmekten mutluluk duyuyorum.

Michigan Caddesi'nde koşarken, uzaktan Mercy Hastanesi'nin gururla yükseldiğini görebiliyorum. Burası benim evimden uzaktaki evim. Uyanık olduğum saatlerin çoğunu, uyuduğum saatlerin bir kısmını da burada geçiriyorum. Kalbim bu yerde mutlu bir şekilde atıyor. İnsanlara bakmak ve hayat kurtarmak, hayatta yaşayabileceğiniz en büyük heyecan. Bununla birlikte zor günler de oluyor, ama çoğu zaman iyinin kötüyü ağır basmasını umuyorsunuz.

Bu yüzden koşuyorum ve çocuklarla antrenmanları kaçırmamaya çalışıyorum. Odaklanmak için kafanı boşaltman gerekir. Hastalar her zaman en iyisini bekler. Tate, Mercy'de benimle birlikte çalışıyor, bu da birlikte vardiyada olduğumuz günleri ve geceleri eğlenceli hale getiriyor. Bugün benimle koşmadı çünkü muayene odasında ve hastanede vardiyada değil.

Chicago'da yazları seviyorum, ama öğle vakti koşarken terden sıırılsıklam olduğum bu sıcaklığı sevmiyorum. Bu aynı zamanda hastanenin ekstra hasta yüküyle mücadele ettiği anlamına da geliyor. Yaşlılarda sıcak çarpması bir sorundur, özellikle de evlerinde soğutma sistemi olmayanlar için. Hastane, onlara rahatlama sağlamak için en iyi yerdir. Akıllı saatim 86 derece Fahrenheit olduğunu gösteriyor, ama nem nedeniyle daha sıcak hissediliyor.

Acil serviste çalışmadığım için ekstra hasta yükü almıyorum. Bu Tate'in sorunu. O, acil servise gelen acil vakaları üstlenen bir beyin cerrahı. Çok yoğun, yüksek baskı altında bir iş. Benim eğlence anlayışım değil. Yıllarca bu rolü üstlendim ve şu anki durumumdan memnunum.

Hastanenin ön kapısından girerken, soğuk hava yüzüme çarptı ve kayıt masasındaki hemşirelerin gözleri beni asansöre kadar takip etti.

Asansöre doğru. Bekar olanlar, ilgilendiğinizi gösteren en ufak bir işaret verdiğinizde hemen üzerinize atlamaya hazırlar. Tate bunu sonuna kadar kullanıyor. Ben ise pek değil. Stajyer olduğunuzda, taze ete sahip olmak isteyen tüm bu kadınlar adeta bir şeker dükkanı gibi görünüyor. Erkekler de yeni kadın hemşirelere karşı aynı derecede kötü davranıyor.

Yüksek baskı altında çalışıyoruz, uzun saatler çalışıyoruz ve bazen gün ışığını pek görmüyoruz. Bunu telafi etmek için bir çıkış yolu bulmanız gerekir. Stajyerken kendimi böyle haklı çıkarmıştım. Stajyerlikteki ilk yılımda bir depoya girdiğimi ve o zamanki patronum Leanne'i, belden aşağısı çıplak bir şekilde erkek hemşirelerden biri tarafından duvara dayalı olarak becerilirken bulduğumu hatırlıyorum. Artık toplumda saygın bir konuma sahip nitelikli bir doktorum, bu yüzden artık hastanede flört etmeye pek karışmıyorum.

Siktir, kimi kandırıyorum? Sebep bu değil. Sebep, birkaç yıl önce, ben hayatıma devam etmeye çalıştığımda beni kovdurmaya çalışan yapışkan birinden yanmış olmam. Bir daha o yola girmeyeceğim. İş ile eğlenceyi karıştırma derler, en azından ben öyle derim. Tate bu dersi henüz tam olarak öğrenmemiş. Özellikle de altı ayda bir rotasyona giren yeni stajyerler. O tam bir erkek fahişe.

Biraz kıskanç mıyım? Belki birazcık. Hem ben hem de küçük dostum, sadece biraz aksiyon için hazırlanmayı düşünerek sertleşiyor. Biraz uzun bir kuraklık dönemi oldu. Sanırım bunu düzeltmenin zamanı geldi.

Ne yazık ki bu akşamki randevum Mason, benim düşündüğüm şeye yakın bile değil.

Sikim yine sohbetle ilgisini tamamen kaybetti. Onu suçlayamam.

Tam o anda, bugünkü büyüleyici kadın aklıma geliyor ve sikim tekrar oyuna giriyor. Keşke kim olduğunu bilseydim.

Öğleden sonraki turlar, önlüğüm sertleşmiş bir şekilde çadır kurarsa ilginç olabilir.

Anlarsınız ya, iri bir adam olmanın keyifleri. Onu saklayacak yer yok.

Bu hikayeyi okumaya devam etmek için [buraya tıklayın](#).

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

